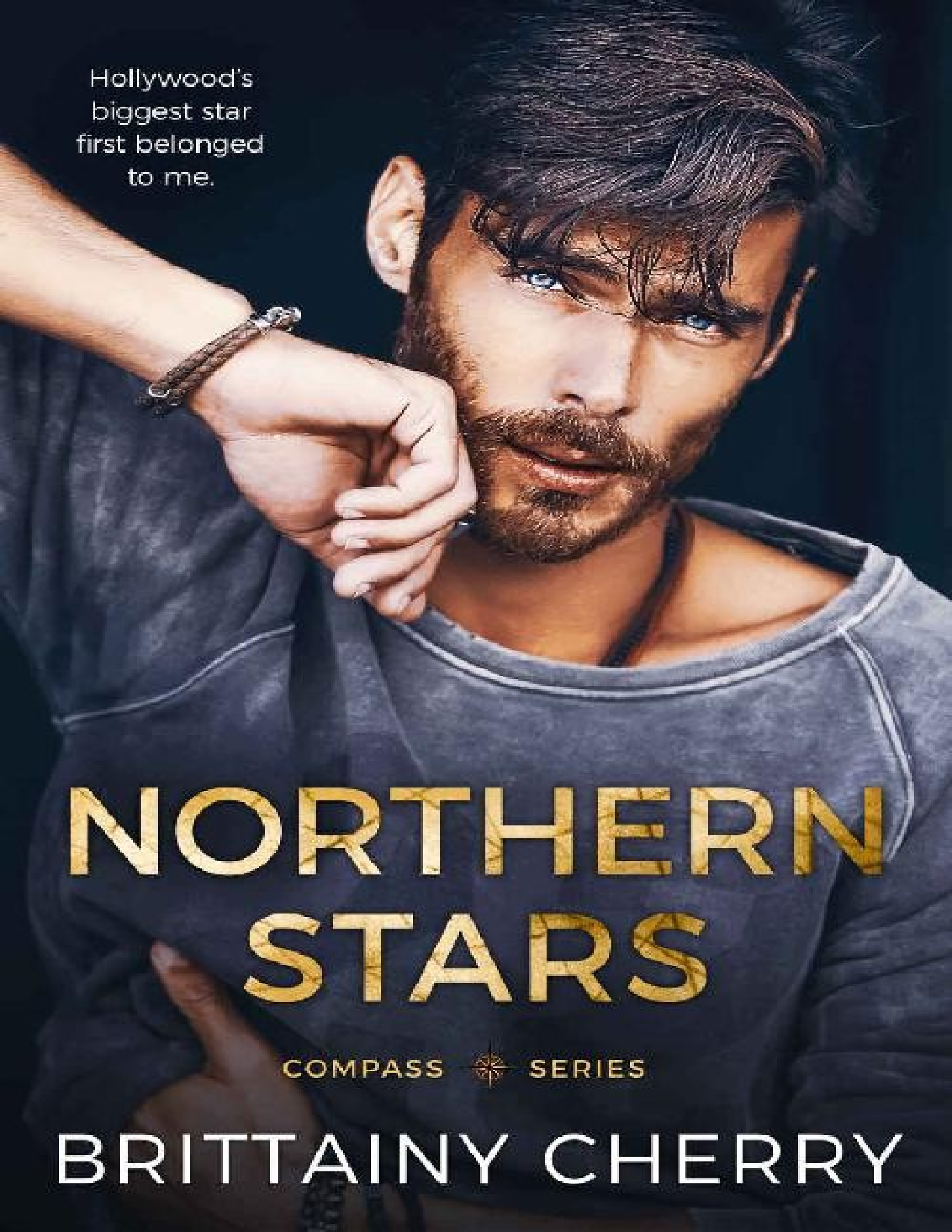

Hollywood's biggest star first belonged to me.
NORTHERN STARS
COMPASS SERIES
BRITTAINY CHERRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KUZEY YILDIZLARI

BRITTAINY CHERRY

BCHERRY KİTAPLARI, A.Ş.

Kuzey Yıldızları

Pusula Serisi Yazan

Brittainy Cherry

Kuzey Yıldızları

Kuzey Yıldızları

Copyright © 2022 by Brittainy Cherry

Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız.
Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Brittainy Cherry 2022, BCherry Books, INC

Düzenleme: Jenny Sims at Editing for Indies, My Brother's Editor, Virginia Tesi Carey

Kapak Tasarımı: Hang Le

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Brittainy Cherry'nin Bülteni

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm II

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46

Sonsöz

Brittainy Cherry'nin Haber Bülteni
Pusula Serisi
Elements Serisi de Brittainy Cherry tarafından yazılmıştır
Brittainy Cherry'nin Diğer Kitapları
Yazar Hakkında

BRITTAINY CHERRY'NİN BÜLTENİ

Brittainy Cherry'nin yeni yayınlarından haberdar olmak ister misiniz? Bültenine bugün kaydolun!

Haber Bülteni: BCherry Books Bülteni

Büyükannem ve büyükbabam için,
Gökyüzündeki en sevdiğim
yıldızlar. Umarım seni
gururlandırırım.

Hayattaki ikinci şanslar için:
Onları alacak kadar cesur olalım.

BÖLÜM I

"Hayatın güzelliği üzerinde durun. Yıldızları izleyin ve kendinizi onlarla birlikte koşarken görün."

-Marcus Aurelius

1

Hailee
Sekiz Yaşında

AIDEN, ondan nefret etmeyi kolaylaştıran türden bir çocuktu.

"Bunu yapamazsın!" Aiden'a bağırdım, aptal suratına sinirlenmiştim. Kirli ellerini, o gün annemle birlikte pişirdiğimiz kurabiyelerin bulunduğu kurabiye kavanozuna uzatmıştı. Annem arka bahçede oynamadan önce hepimize birer kurabiye vermişti. İçeri döndükten sonra Aiden mutfağa girdi ve tezgahın üzerine tırmandı. Tüm kuralları çiğniyordu!

"O koca ağzını kapatırsan yapabilirim, sincap yanaklı!" diye cevap verdi.

Ofladım ve yanaklarımı şişirdim, yumak haline gelmiş ellerim belime çarparken yüzümün ısındığını hissettim. "Benim sincap yanaklarım yok!"

"O zaman neden yanakların sincap gibi görünüyor?!"

"En azından yüzüm bir gorilin poposu gibi
görünmüyor!"

"Sincap yanaklı olmaktansa goril poposuna benzemeyi tercih
ederim." "Senden nefret ediyorum, goril poposu!"

"Umurumda değil, sincap yanaklı!" diye bağırdı.

Aiden Walters tam bir baş belasıydı. Her zaman başını belaya sokuyordu ve ben de her zaman onu aptalca şeyler yapmaktan alıkoymaya çalışıyordum. Günümün çoğu ona hayır demekle, onun günü de beni görmezden gelmekle geçiyordu.

Tezgâhın üzerine, onun yanına tırmandım ve kurabiye kavanozunu elinden aldım. "En azından benim kafam seninki gibi şişman değil!" Dilimi ona doğru uzatarak söyledim.

Kurabiye kavanozunu geri aldı ve beni hafifçe itti. "Senin kafan benimkinden daha büyük!"

"Hayır, değil!"

"Evet, öyle! O kadar büyük ki! Bir filin kafasından daha büyük!"

Kavanozu tuttum ve kendime doğru çektim. "Kapa çeneni,

Aiden!" "Önce sen, Hailee!" diye karşılık verdi kavanozu

daha fazla çekiştirirken.

Annem mutfağa girene kadar birbirimize bağırarak halat çekme yarışı yaptık.

"Burada neler oluyor?!" diye bağırdı.

Aiden ve ben onun sesinden o kadar korktuk ki kurabiye kavanozunu bıraktık. Yere düştü ve bir milyon milyar trilyon parçaya ayrıldı.

Aiden ve ben olduğumuz

yerde donup kaldık.

Gözlerimiz anneme kaydı.

Sonra kırık kurabiye

kavanozuna. Sonra tekrar

anneme.

Sonra kırık kurabiye kavanozuna

geri döndük. "O yaptı!"

"O yaptı!"

Birbirimizi işaret ederken bunu hep bir ağızdan söyledik ve önümüzdeki karmaşa için birbirimizi suçladık. Elbette bu Aiden'ın hatasıydı, ama o

koca bir yalancı. Bu kadar çok yalan söylediği için pantolonunun yanmamasına şaşırdım.

"Yemin ederim anne! O yaptı! Daha fazla kurabiye almaya çalışıyordu, ama ona daha fazla kurabiye almamasını söyledim, ama yine de daha fazla kurabiye almaya çalıştı ve-"

"Bana koca kafalı dedi Penny ve goril poposu gibi bir suratım olduğunu söyledi!" Aiden alt dudağını iterek ve gözlerinin cam gibi olmasına izin vererek söyledi. *Aman Tanrım! Çok dramatik!*

"Bana koca ağızlı dedi ve sincap yanaklarım olduğunu söyledi!" Ben de karşılık verdim. "Benim sincap yanaklarım yok!"

"Sen de yap!" Aiden alay

etti. "Yapma!"

"Sen de yap!"

"Yapmayın, yapmayın, yapmayın!"

"Sen de yap, sen de, sen de, çooooooo!" diye şarkı söyledi.

Benimle aynı yaşta olan bir çocuk için, kesinlikle bir bebek gibi davranıyordu.

Annem bahanelerimizi ya da tartışmalarımızı umursuyormuş gibi görünmüyordu. Kaşlarını indirdi ve bir kez başını sallamadan önce ellerini afro pufunun üzerinde gezdirdi. "Şimdi ikiniz de yere yatın. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Aiden ve ben inledik. "Ama!" diye aynı anda çığlık attık. Her şeyi aynı anda yapmamızdan nefret ediyordum çünkü en son istediğim şey onun gibi biriyle aynı olmaktı. Aynı anlarımızdan nefret ederdim. Beni çok kızdırıyorlardı. Farklı anlarımız en iyisiydi çünkü eğer ondan farklıysam bu şişman kafalı bir goril kıçı olmadığım anlamına geliyordu.

Annem elini alnına götürdü. "Aması yok. Hadi, in aşağıya. Sonra da oturma odasına. Şimdi kucaklaşalım." Annem elini ikimize doğru salladı.

Tezgâhtan indik ve ayaklarımızı yere vurarak oturma odasına gittik.

Annem bir talk show programında bir kadının çocuklarına yaptırdığı kucaklaşma şeyinden bahsettiğini gördü. Çocukları ne zaman kavga etse, onlara

birbirlerine sarılmaları ve yaptıkları yanlış için özür dilemeleri gerekiyordu. Çocuklar ne olursa olsun her ikisi de özür dileyene kadar sarılmak zorundaydı.

Annemin televizyon izlememesini isterdim. Ona kötü fikirler veriyordu.

Kucaklaşmalardan nefret ederdim ve bunu hep Aiden'la yapmak zorunda kalırdım çünkü o tam bir pislikti ve başımı hep derde sokardı. Eğer bir şey varsa, Aiden'ın kendisine sarılması gerekirdi. Ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Kurabiyeleri yemeyecektim!

Yine de birbirimize sarılmak zorunda kaldık ve tüm bu süre boyunca homurdandık.

Aiden'ın annesi Laurie yanımıza geldiğinde sarıldığımızı fark etti ve gülümsedi.

"Başka bir kavga mı?" Laurie sordu.

"Biliyorsun," diye cevap verdi annem. "Burada sadece sıradan bir Tom ve Jerry var." "Henüz özür dilemedin mi?"

"Bir tane bile değil."

Laurie saatine baktı. "Acele et Aiden, yoksa bu akşamki oyunculuk dersine yetişemeyeceksin."

"Ama anne!" Aiden sızlandı.

"Aması yok. Devam et," diye emretti annesi. Laurie'yi severdim, her ne kadar oğlu göt kafalı olsa da. Evine gittiğimde bana her zaman şeker verir ve annemle aşçılık derslerimin nasıl gittiğini sorardı.

"Sana bir isim taktığım için özür dilerim, Hailee," dedi Aiden. Öyle demek istememişti ama söylemişti. Hatta ciddi gibi de görünüyordu, bu da o aptal oyunculuk derslerinin işe yaradığı anlamına geliyordu. Bu yüzden kurabiye kavanozu için neredeyse ağlıyordu! Aptal bir öğretmen ona bu numarayı öğretmişti!

Yine de sırıttım çünkü önce o özür diledi. Sonra annemin beni kolumdan dürttüğünü hissettim.

Homurdandım. "Sana bir isim taktığım için ben de özür dilerim, Aiden." "İşte oldu. O kadar zor muydu?" Annem sordu.

"Evet," dedik aynı anda. Yine aynı an. İğrenç.

Sarılmayı bıraktık ve birbirimizden hızla uzaklaştık. Aiden ve Laurie onu aptal oyunculuk dersine götürmek için ayrıldılar ve annemle ben o gece bir parti kek yaptık. Şimdiye kadar yaptığım en iyi brownilerdi ve yatağa gittiğimde annemden habersiz bir tanesini odama gizlice soktum.

Pencereme gidip karşıya baktığımda Aiden'ın da yatak odasında oturduğunu gördüm. Gelmiş geçmiş en sinir bozucu komşuya sahiptim ve penceremden dışarı bakıp onun aptal yüzünü görmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

"Hey, ezik!" Bağırdım.

Kafasını kaldırdı ve aceleyle pencereye doğru yürüdü. Yüzünde huysuz bir ifade vardı. "Ne istiyorsun, büyük ezik?"

"Senden bir şey çıkmaz, en büyük ezik!" Ben de karşılık verdim. "O zaman beni neden çağırdın, ha?"

"Çünkü senin bir ezik olduğunu bilmeni istedim. Ve bu gece şimdiye kadarki en iyi brownileri yaptım ve sen onları deneyemedin." Brownie'yi havaya kaldırdım ve salladım.

Gözlerini kısmıştı. "Ver şunu bana!"

"Hayır."

Penceresinden dışarı tırmandı, bahçeden gizlice benim pencereme geldi ve odama tırmandı. Aceleyle brownie'yi elimden kaptı ve aceleyle odasına geri döndü ve brownie'yi her zamankinden daha hızlı yedi.

Yine de şaka yapıyordum çünkü brownie'yi denemesini ve bana ne düşündüğünü söylemesini istiyordum.

O da bana baktı. "Haklısın," dedi yüzünde kırıntılarla. "Bu şimdiye kadarki en iyi brownie ve şimdi sende yok!"

"Senden nefret ediyorum, Aiden Walters."

"Ben de senden nefret ediyorum, Hailee Jones."

Işığımı kapattım ve yatağıma girdim. O göremiyordu ama ben de yatağımda gülümsüyordum, çünkü Aiden brownielerimi seviyordu ve buna rağmen

Umursamak istemedim, onun ne düşündüğünü biraz önemsedim.

Goril kıçı keklerimi beğendi.

Güzelmiş.

2

Aiden
On Yaşında

Hailee'nin Bayan Elk'in sınıfını da aldığına İNANAMIYORUM. Artık sadece yatak odamın penceresinden sürekli onun aptal haline bakmak zorunda değildim, aynı zamanda bir yıl boyunca onunla aynı sınıfta oturmak zorundaydım. Bu Hailee'nin aşırı yüklenmesiydi. Geçen yıl da ikinci sınıfta benim sınıfımdaydı ve tek yaptığım ona karşı aptalca suratlar yapmaktı çünkü bu onu rahatsız ediyordu. Ama şimdi üçüncü sınıftaydım ve artık onun yüzünü görmek istemiyordum. Aptal Hailee ve onun aptal sincap yanakları.

Teneffüs vakti geldiğinde tüm sınıf dışarı çıktık. Oyun alanımızda devasa bir Amerika Birleşik Devletleri haritası vardı ve Lars Thomas iki takıma ayrılacağımız bir oyun oynamanın eğlenceli olacağını düşündü. Her birimiz bir numara alacaktık, sonra o bir numara ve bir eyalet söyleyecekti ve her takımdan her oyuncu diğer oyuncudan önce eyalete koşmak zorunda kalacaktı.

Dashing States derdi. Aptalca bir isimdi ama oyun kazanmayı severdim.

Hailee benim karşı takımımdaydı. İyi oldu. Onun kazanan takımda olmasına ihtiyacım yoktu. Onun kazanmaması beni mutlu ediyordu.

Ben iki numaraydım. Hailee beş numaraydı. Herkes ikinin beşten daha iyi olduğunu biliyordu.

Lars numaramı ve Kaliforniya'yı söyledi.

Sakin ol.

Kaliforniya'ya koştum ve Peter daha Teksas'a ulaşamadan oraya indim.

Sıraya geri dönerken sırıttım. Yolun karşısındaki Hailee'ye kendini beğenmiş bir bakış attım ve o da gözlerini devirdi. Kazandığım için sinirlenmişti. O kaybettiğinde mutlu olmak için sabırsızlanıyordum.

Lars boğazını temizledi. "Tamam, beş numara hazır ol!"

Hailee'nin gözleri kısıldı ve sanki aklından geçen her duruma fırlayacakmış gibi güç duruşuna geçti. Benim takımımdaki rakibi Kevin'dı. Tanrım, umarım onu ezmiştir de sonsuza dek onunla alay edebilirim.

Lars bağırdı, "Mississippi!"

İkili hızla yola koyuldu ve lanet olsun, Hailee ondan önce eyalete vardı. İlk başta kendini beğenmiş ve gururlu görünüyordu. Ama bu uzun sürmedi.

"Hile yaptı! Tombul su aygırının beni orada yenmesine imkan yok! Yanlış eyaletteydi!" Kevin onu sertçe iterek yere düşürdüğünü söyledi. Hailee'nin elleri betonun üzerinde kaydı ve kendini oldukça kötü bir şekilde sıyırdı.

Onu hangisinin daha çok incittiğini bilmiyordum-Kevin'in itmesi mi yoksa sözleri mi?

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve gözyaşlarının düşmek üzere olduğundan neredeyse emindim. Onlar yapamadan Kevin'i yere yatırdım ve yumruğumu o pisliğin suratına doğru savurmaya başladım. Bu yüzden başım çok derde girdi ve ailem

İnsanlarla dövüşmek için yumruklarımı kullanamazdım. Ama Hailee'nin gözlerini görmediler. O pislikle de dövüşürlerdi.

O gece penceremden Hailee'nin yatak odasına baktım ve dikkatini çekmek için ayakkabımı fırlattım. "Hey! Hey, ezik!" diye bağırdım. Pencereye doğru ilerledi ve pencereyi açtı. Ben de kendiminkinden çıktım ve ona doğru yürüdüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Elinde kesildiği yerden kalma yara bantları vardı. Nedenini bilmiyordum ama bu midemi ağrıtıyordu. Elimden gelse, onu incittiği için aptal Kevin'i tekrar dövecektim. Hailee'yi sevmezdim ama kimse ona zarar vermemeliydi.

"Yok bir şey," diye mırıldandım ensemi kaşıyarak. "O
zaman neden pencereme bir ayakkabı fırlattın?"

"Ben yapmadım."

Gözleri çimenlere, ayakkabımın bulunduğu yere kaydı.
Sanki görmesini engelleyecekmiş gibi arkamdan
tekmeledim. Ofladım. "Sadece iyi olup olmadığını görmeye
geldim, tamam mı?" "İyi olup olmadığımdan sana ne?"

"*Yapmıyorum*!" Tersledim ama karnım hâlâ ağrıyordu. Neden bu kadar kızgın hissediyordum? Hailee beni üzecek sinir bozucu şeyler bile söylememişti. Yine de kızgındım. Sanırım kızmıştım. Sanırım kızgındım. Bazen kendimi babam gibi hissediyordum ve duygularımı o kadar da iyi anlayamıyordum.

"Tamam," diye cevap verdi. Tartışmadı. Bana bir isim takmadı. Sadece penceresini kapatmaya gitti ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda hala üzgün görünüyordu. Oyun parkındaki gibi üzgün görünüyordu. Bu beni kızdırdı. Ya da üzgün. Ya da üzgün ve kızgın.

"Hailee, bekle," dedim, pencereyi kapatmasını engelleyerek.

"Ne?" diye sordu, kısa ve doğrudan.

Ona boş boş baktım.
Ne söyleyeceğimi
bilemedim. Ne
hissedeceğimi bilemedim.

Tek bildiğim o gece onun yanında olmak istediğimdi ve nedenini bilmiyordum. "Tuhaf davranıyorsun," dedi bana.

"Değilim."

"Ben de."

"Değilim!"

"Ben de!"

"Her neyse. Yine de iyi misin?" Boynumu ovuşturarak sordum. "Olanlardan sonra mı?"

Gözleri yine ağlayacakmış gibi bakıyordu ve bu midemin daha da ağrımasına neden oldu. "Ben iyiyim."

"Oh...tamam. Şey... Bir kontrol edeyim dedim."

"Tamam."

"Tamam."

"İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldandım. Arkamı dönerek pencereme doğru yürümeye başladım.

"Hey, Aiden?"

Omzumun üzerinden baktığımda Hailee'nin gözlerindeki birkaç damla yaşı sildiğini gördüm ve bu benim gözlerimi de biraz hüzünlendirdi. Başka birinin gözlerini üzgün görmenin benimkileri de üzebileceğini bilmiyordum. "Evet?"

"Kevin'in dediği gibi tombul bir su aygırı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yarın okulda o pisliğin kollarını koparacaktım. Bu sözümü unutma.

"Hayır. Kevin aptal ve aptal olduğu için aptalca şeyler söylüyor. Sen iyisin, Hailee. Tombul bir su aygırı değilsin."

"Söz mü?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum." Çimenlerin üzerinde kıpırdandım, ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve omuzlarımı silktim. "Bazı insanlar senin mükemmel olduğunu bile düşünebilir."

Başını iki yana salladı. "Kimse bilmiyor."

"Eminim birilerinin
vardır." "Oh...tamam."
"Tamam."
"Tamam."
"Hailee?"
"Evet?"
"Ağlamayı kes."
Başını iki yana salladı. "Şu anda yapamam."
"Oh...tamam."
"Tamam."
"Tamam." Boğazımı temizledim. Onu ağlarken yalnız bırakmak istemedim, bu yüzden içimi çektim ve çimlere doğru işaret ettim. "Çimenlere uzanıp yıldızları saymak ister misin? Annem ve ben bazen bunu yaparız."
Omuzlarını silkti ve sonra kabul etti.
Yan yana çimlere uzandık ve bir süre hiç konuşmadık.
Sonra Hailee saymaya başladı. "Bir... iki... üç..."
"Dört, beş, altı." Gökyüzünü işaret ettim.
Hailee bana dönmeden önce otuz dörde ulaşmıştık. Gözleri o kadar üzgün bakmıyordu, bu da benim gözlerimin de daha az üzgün hissetmesini sağladı.
"Kevin'i benim için yumrukladın," diye
fısıldadı. "Evet."
"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Artık arkadaş olmamız gerektiği anlamına geliyor." Gökyüzüne bakmak için geri döndü ve yukarıyı işaret etti. "Otuz beş."
"O yıldızı zaten saymıştın." "Hayır,
saymadım."
"Sen yaptın."
"Yapmadım!"
"Yaptım!"
"Aiden!"
"Ne?"

"Artık arkadaşız, bu yüzden bazen benimle aynı fikirde olmalısın. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, arkadaşlar böyle yapar."

Homurdandım ve gözlerimi devirdim, sonra gökyüzünde Hailee'nin işaret ettiği yıldızı gösterdim. "Otuz beş."

3

Aiden
On İki Yaşında

BEN ÜNLÜYDÜM.

Yani, *gerçekten* ünlü.

Elbette, bazı insanlar bunun kulağa dramatik geldiğini düşünebilir, ama ne diyebilirdim ki? Dramatik biriydim. Ve ünlüydüm.

Ne kadar ünlü olacağımdan bahsetmiş miydim? Yakında peşimde bir koruma olacaktı.

"Reklamı gördün mü?" Hailee'ye otobüs durağında durup okuldan alınmayı beklerken sordum.

Yakın zamanda, yürüyen bir taco olarak ilk oyunculuk reklamımı çektim ve o noktada herkesin ulaşabileceği kadar ünlü olduğuma ikna olmuştum.

Hailee kulaktan kulağa sırıtıyor, sırt çantasının kayışlarını sıkıca tutuyordu. "Ailem bunu kaydetti ve dün gece defalarca çaldı. Sen ünlüsün."

Sırıttım ve iki afro pufunu okşadım. "İstersen sana daha sonra imzamı verebilirim."

"Sorun değil. Bu, adını hecelemek zorunda kalacağın anlamına gelir ve hecelemenin senin güçlü yanın olmadığını biliyorum. Ya da okumanın. Aslında senaryoyu okuyabilmene şaşırdım."

"Reklamda hiç repliğim yoktu, bu da işimi kolaylaştırdı." "Aslında bu mantıklı."

En iyi arkadaşımla ilgili tek bir şey vardı, o da bana küstahça davranacak olmasıydı. Evet, bu doğruydu. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, nefret ederek büyüdüğüm kız benim en iyi arkadaşım oldu. Son iki yılımızı iki evimiz arasındaki yıldızları sayarak geçirmiştik.

Okula gittiğimizde ise bunun tam tersi oldu. İnsanlar benim bir oyunculuk dehası olduğumu düşünmek yerine, dansımın reklam filminde otobüse biniyormuşum gibi göründüğünü söyleyerek benimle alay ediyorlardı. Ayrıca bana dünyanın en kötü oyuncusu dediler.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, kendimi gözetim dolabında saklanırken ve utancımdan hüngür hüngür ağlarken buldum. Hailee'nin beni bulması uzun sürmedi. Ona nerede olduğumu söylemediğimde bile, her zaman bir şekilde biliyordu. Sanırım en iyi arkadaşlar böyleydi - nerede olduğunuzu bilen ve en kötü günlerinizde ortaya çıkan insanlar.

Dolaba girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir süre benimle konuşmadı. Sadece yanıma oturdu ve ağlamama izin verdi. Çoğu insanın önünde ağlamaktan utanırdım ama Hailee'nin yanındayken ağladığımda bana hiçbir şey söylemedi. Ayrıca, onun çok sayıda gözyaşı döktüğünü görmüştüm.

Bir süre sonra bana döndü ve elini omzuma koydu. "Annemin fırıncılığı hakkında konuştuklarında babamın eleştirmenler hakkında ne dediğini biliyor musun?"

"Ne?" Sümüklü burnumu silmek için kolumu kullanarak mırıldandım. "Siktir et onları," dedi kesin bir ifadeyle.

Gözlerim büyüdü. "O kelimeyi söylememen gerekiyordu."

"Ben söylemedim. Babam söyledi," diye düzeltti, sanki bu sözlerin kendi ağzından çıkmadığı anlamına geliyormuş gibi.

"Ama onun söylediğini söylerken sen de söyledin!"

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Babam da kelimelerin sadece kelime olduğunu söylerdi. Onları iyi ya da kötü yapan insanların onları nasıl kullandığıdır. Ben kötü anlamda kullanmıyordum. Seni daha iyi hissettirecek şekilde kullanıyordum."

"Oh," diye

mırıldandım. "Eee?"

"Peki, ne oldu?"

"İşe yaradı mı?"

"Ne işe yaradı

mı?"

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Oh." Başımı salladım. "Hayır."

Kaşlarını çattı ve iki afro kabarıklık halinde yüksekte duran sıkı kıvırcık saçlarını kaşıdı. Bazen sınıfımızdaki diğer kızlar gibi düz saçları olmadığı için şikayet ederdi ama bunun nedeni en iyi saçlara sahip olmasıydı. Annesi gibi gülümsemesi ve kıvırcık saçlarından, babası gibi yuvarlak burnu ve çillerine kadar her şeyin en iyisine sahipti. Hailee'nin öyle bir görünüşü vardı ki ona bakmak çok kolaydı. Bazen ona baktığımı bilmediği zamanlarda bile kendimi bakarken bulurdum.

Hâlâ daha iyi hissetmediğimi fark edince iç çekti. "Peki, annemin ne dediğini bilmek ister misin?"

"Sikmek kelimesini kullanıyor mu?"

Nefesi kesildi. "O kelimeyi söylememen

gerekiyordu!" "*Ama az önce dedin ki*-!"

"Annem der ki, insanlar ne yaptığını anlamadıkları için önce sana gülerler. Sonra nasıl yaptığını sorarlarmış, yani insanlar henüz anlamadı diye kızamazmışsın. Onlar sadece yavaşlar."

"Ya hiç anlamazlarsa?"

"Kimin umurunda? Zaten onları sevmiyoruz."

Haklısın.

Bir süre sessizce oturduk, sonra "Senin en iyi taco olduğunu sanıyordum" dedi.

Önemli olan tek şeyin Hailee'nin benim hakkımdaki düşüncesi olduğu ortaya çıktı.

4

Hailee
On Altı Yaşında

Ailem sayesinde sevginin ne olduğunu biliyordum. Babam annemi mümkün olan her şekilde severdi ve annem de babamı aynı şekilde severdi. Bu karşılıklı olarak hem sessiz hem de gürültülü bir sevgiydi. İnatçı bir aşk ve uysal bir aşk. Vahşi bir aşk ve istikrarlı bir aşk. Koşulsuz bir sevgi hikayesiyle kutsanmış bir evde büyüdüm. Yıllar boyunca annemle babamın hayatlarında, bedenlerinde, kariyerlerinde milyonlarca farklı şekilde dönüşmelerini izledim ama değişmeyen tek şey birbirlerine duydukları hayranlıktı.

Annem elli kilo alsa bile babam yine de ellerini annemden çekemezdi. Babam bir işten kovulabilirdi ve annem yine de ona dünyanın en büyük tedarikçisiymiş gibi bakardı. Ve her ikisinin de bir hayali olduğunda, diğeri en büyük amigoları olarak onların yanında yer alırdı. Zaman zaman bazı alanlarda biraz hayal kırıklığı ve rahatsızlık anlamına gelse bile birbirlerini desteklediler. Bu eşit bir aşk hikayesiydi - hiç kimsenin takdir edilmediğini hissetmediği bir hikaye.

Sanırım birini sevmenin ne demek olduğuna dair fikrimi ailemden almıştım.

Sanırım bu yüzden şu anda Aiden'ın içinde bulunduğu durumda onu destekleyecektim -kendim için biraz hayal kırıklığı ve rahatsızlık anlamına gelse bile.

"Los Angeles mı? Ne kadar süre için?" Aiden ve ben eşofmanlarımız ve tişörtlerimizle kırağı tutmuş çimlerin üzerinde otururken sordum. Daha Eylül ayıydı ama soğuk Wisconsin'e kadar gelmişti. Ortabatı mevsimlerinin o garip ara evresindeydik; sabahları hava buz gibiydi, öğlene doğru terden sırılsıklam olurdunuz ve akşam karanlığında soğuklar geri gelirdi. Aiden buraya cehennem çukuru diyordu. Buna katılmamak mümkün değildi.

"Birkaç ay olabilir ama muhtemelen bir yıldan fazla diyorlar" dedi.

Bu birkaç kelime kalbimi kırdı. Aiden kariyerinin en büyük oyunculuk fırsatını elde etmişti. Burbank, Kaliforniya'da çekilecek bir televizyon programında rol alacaktı.

Bir yılı aşkın süredir.

Bir yıl mı?!

Dramatik olmak istemem, ama yine de ben bendim, bu yüzden biraz dramatik olabilirdim, ama yanımda en iyi arkadaşım olmadan geçen bir yıl bana bir ömür gibi geldi. O yanımda otobüs durağında durmadan üç yüz altmış beş günü nasıl geçirebilirdim? Benimle çimlerde oturmadan? Beni deli gibi sinirlendirmeden?

Yıldızları kiminle sayacaktım?

Bu basit düşünce yüzünden ağlamak istedim ama ağlamayacaktım. Onun için heyecanlı olmalıydım ve heyecanlıydım. Bu Aiden için dünyanın en büyük fırsatıydı. Zaten dizinin önceki sezonunun bir parçasıydı ama tekrar eden bir karakter olarak değil. Bu onun için çok büyük bir fırsattı. Bunun için çok çalışmıştı ve önüne çıkan her şeyi hak ediyordu.

Yine de...

Onu özlerdim.

İnsanların hayatta pek çok arkadaşı vardı ama benim yoktu. Benim insanlarım yoktu. Benim bir insanım vardı ve o da büyük bir yıldız olmak için küçük kasabamızı terk ediyordu.

Bu günün geleceğini biliyordum. Bir gün Hollywood'un en parlak yıldızı olamayacak kadar yetenekli ve becerikliydi ama keşke aynı anda iki yerde birden olabilseydi.

"Sana güzel şeyler söylemekten hoşlanmıyorum çünkü egonun ne kadar büyük olduğunu biliyorum," dedim ona.

"Evet, çok büyük. Ve her geçen dakika büyüyor."

"Biliyorum. Kafan ukalalığının büyüklüğünden devasa. Her şeye rağmen, sadece bu seferlik, bu güzel şeyi söyleyeceğim ve eğer bir daha bu konuyu açarsan, şahdamarına yumruk atacağım."

"Not edildi."

Parmaklarım buz tutmuş çimenlerle oynadı ve omuzlarımı silktim. "Seninle gurur duyuyorum. Harika şeyler yapacaksın ve bir sürü hayranın olacak ama şunu bilmeni isterim ki ben her zaman senin en büyük hayranın olacağım."

Sırıttı ve gözlerini kıstı. "Hailee'm az önce duygusallaştı mı?"

Hailee'm.

Neden bu cümle göğsümde çarpıntılara neden oldu?

Bir yumruk kaldırdım ve salladım. "Doğrudan şahdamarına, Aiden." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Yeterince adil."

İkimizden daha duygusal olan Aiden'dı. Duygularıyla temas halinde olmasının kariyerine yardımcı olduğunu düşünüyorum. Diğer yandan ben? Açılmamı ve savunmasız olmamı sağlamak çok zordu. Pek çok yönden birbirimize zıttık. Ben A tipi bir kişiliğe sahiptim. Hayatta her şeyi planlayan biriydim. Pasta grafikler ve istatistikler benim sevgi dilimdi. Aiden ise her şeyi akışına bırakan bir B tipi kişiliğe sahipti. Bu bazen beni çıldırtıyordu.

Beni yanlış anlamayın, ben de akışa bırakabilirdim. Akışın nereye aktığını, hızını, süresini, temel denklemler nedeniyle akışın ne kadar kaotik olabileceğini, akışın artılarını ve eksilerini bildiğim sürece ve önceden plan yapmak ve olabilecek her türlü aksiliği önceden hesaba katmak varken kim neden akmak istesin ki?

Her neyse. Sakin, soğukkanlı ve toparlayıcıydım. Önemli bir şey değildi.

"Biliyor musun?" Aiden sordu. "Sanırım bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey. Bu beni özleyeceğin anlamına geliyor olmalı."

Evet.

Öyleyim.

Kelimelerden daha fazlası.

Şu anda beni terk edişini düşünüp ağlayabilirim.

Gözlerimi devirdim. "Özlemek dramatik bir terim ve insanları hayatlarına odaklanmaktan alıkoyan zayıf bir insani duygu."

Aiden gülümsedi. "Ben de seni

özleyeceğim, Hails." "Ne zaman

gidiyorsun?" diye sordum. "Aslında

yarın."

Yarın mı?

Bugünden sonraki gün gibi mi?

Yani yirmi dört saatten kısa bir süre içinde mi?

Yani... *Oh hayır*. Kalbim. Sanki parçalanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Önce yavaşça, sonra hepsi acı verici bir hızla.

Demek kalp kırıklığı böyle bir şeydi. Etrafta başkaları varken bir kalbin nasıl bu kadar sessizce kırılabildiği beni şaşırtmıştı. Bazı insanların neden bu duyguyu hissetmekten kaçındığını ve hiç sevmemeyi seçtiğini anlıyordum. Karşısında otururken Aiden her bir parçamın acı çektiğini bilmiyordu bile. Her bir parçam hüznün derinliklerindeydi. Orada oturmaya devam edemezdim. Otursam ağlardım. Eğer ağlarsam, kendini kötü hissedecekti. Kendini kötü hissetmesini istemiyordum çünkü büyük bir şey

ona oluyordu. Yine de sanki onun hayatının en güzel günü benim en kötü günümmüş gibi hissediyordum ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

Duygular ve şeyler. İğrenç.

Çimenlerden kalktım, yarı ıslak popomun tozunu aldım ve pencereme doğru ilerlemeye başladım.

"Bekle, nereye gidiyorsun? Buraya daha yeni geldik."

"Bitirmem gereken bir ödevim var."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama... Sana yarın gideceğimi söyledim." "Evet.

Seni duydum."

"Takılmak falan istemiyor musun? Sabahki büyük u ğ u r l a m a m d a n önce?"

Sabah mı?

Öğleden sonraya kadar bile almadım mı?

Gözyaşları. Düşmek için çığlık

atıyorlardı.

"Sorun değil, Aiden. İyi yolculuklar. Bir yıl sonra

görüşürüz." "Hailee, bekle-"

Ben ağlamadım. Yatak odama gittim, penceremi kapattım, panjurlarımı kapattım ve ağladım. Aiden bir süre pencereme vurdu ve bana defalarca mesaj attı ama cevap vermedim.

Sabah yedide ayrılıyorum. Veda etmek için orada olsan iyi olur, Hails. Sabah görüşürüz.

Sabah olduğunda hâlâ vedalaşmaya hazır değildim. Annem yatağımın kenarına oturmuş, babam da yatak odamın kapısına yaslanmıştı.

"Gidip vedalaşmalısın, Hailee. Her an çekilebilirler," dedi annem.

Babam başıyla onayladı. "Onları arabaya binerken gördüm."

"Sorun değil," dedim onlara, yastığıma sarılarak. "Döndüğünde onu göreceğim."

"Hailee..." Annem iç çekti. "Ona sarılmadığın için pişman olacaksın. O senin en iyi arkadaşın."

Bunu bildiğimi bilmiyor muydu? Son bir sarılmanın son bir veda gibi hissettireceğini de biliyordum. Aiden başarılı olduktan sonra, ki olacaktı, ona daha fazla fırsat ve geri dönmemesi için daha fazla neden verilecekti. Beni bir dilek ve son yılımızı birlikte bitirebilmemiz için bir dua ile bırakıyordu.

Dileklere ve dualara pek meraklı değildim; bunlar benim pasta grafiklerime uymuyordu.

Yandaki arabanın çalıştığını duyduğumda kulak kabarttım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. Babam yatak odama girdi ve yanıma oturdu. Yaşayan en acımasız insan olabilecek dev bir defans oyuncusu gibi görünüyordu, ama aslında büyük, dev bir oyuncak ayıdan başka bir şey değildi. Tanıdığım en nazik adamdı. Kahverengi gözlerinden yumuşak gülümsemesine kadar babamdan nezaket sızardı.

"Hailee... Bir film çekmek için Los Angeles'a ya da dünyanın dört bir yanına her gittiğimde annene veda etmediğimi düşünsene. Sence bu onu incitmez miydi?"

"Tabii ki olur."

"Peki sana hiç veda etmeseydim bu seni üzmez miydi?"

"Evet..."

"Peki bunu Aiden'a neden yaptın?"

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama sesim titrediği için sadece bir fısıltı çıkabildi. "Geri gelmeyeceğinden korkuyorum."

"Bu korkuyu anlıyorum. Aiden'ın delicesine yetenekli olmadığını iddia etmeyeceğim çünkü öyle, ama yine de... o senin kişin. Ve sen her zaman karşındakine merhaba ve hoşça kal dersin."

"Zor olsa bile mi?"

"Özellikle de zor olduğunda." Babam eğildi ve alnımdan öptü. "Aşk için zor şeyler yapabilirsin, tatlım. Bunu biraz daha kolaylaştıran şey sevgidir."

Sevgiler.

Aiden ve benim aramdaki şey bu muydu? Aşk
mıydı?

Zor şeyleri yapabilirim.

Kalbim göğsümde çarparken yatağımdan kalktım ve yatak odamdan çıkıp evimin ön kapısından koşmaya başladım ve çimlere ayak bastığımda Aiden'ın arabasının caddede ilerlemeye başladığını izledim.

Hayır.

Olduğu anda hissettim - kalbim göğsümde paramparça oldu.

Sokağın ortasında koşmaya başladım. Ellerimi deli bir kadın gibi sallayarak onun adını haykırdım. "Aiden! Aiden, bekle!" Çığlık attım. Ciğerlerim iltihaplanmış gibi hissediyordum ve vücudum ağrıyordu çünkü bir koşucu dünyada olduğum son şeydi. Ama onun için koştum. Gözyaşlarımın eşiğinde, kollarımı pompalayarak koşabildiğim kadar hızlı koştum. Arabanın fren yaptığını gördüğüm an, arabanın arkasına çarparak tökezleyerek durdum.

Arabanın arka kapısı açıldığında nefeslerim düzensizdi ve kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Nike eşofmanım ve sweatshirtümle dururken alnımdan ter damlıyordu.

Aiden arabadan çıktı. Beni görür görmez sırıttı. Ellerini kalçalarına dayadı ve kendini beğenmiş bir yüz ifadesiyle, "Az önce benim için mi sokakta koştun?" dedi.

Gözlerimi devirdim, dizlerim zonklarken nefes nefese kalmıştım. Aygır Meg gibi dizlerim olmadığı bir sır değildi. Dizlerim daha çok huzurevindeki doksan üç yaşındakilere benziyordu.

Terli kollarımı kavuşturdum. "Her neyse, Aiden."

Bana doğru bir adım attı. "Beni özleyeceğini söylemek için mi buradasın?" "Ne? Hayır. Sana söyledim, özlemek dramatik bir terim ve zayıf bir insan
duygu-"

"İnsanların hayatlarına odaklanmalarını engelliyor. Evet, evet, evet. Vesaire, vesaire, vesaire." Beni itip kaktı ve kollarını bana doladı. Sevgi konusunda çok iyiydi. Öte yandan ben? O kadar da değil.

"Aiden, dur. Terliyorum."

"Bütün terini bana ver, Hails."

"Bırak beni."

"Bana sarıl, ben de sarılayım."

İçimi çektim. "Tamam, ama sadece gitmeme izin vermen için." Ona tekrar sarıldım ve ellerinin sırtıma iniş şekli, her bir parçasının içinde eriyip gitmesine izin vermemek istememe neden oldu.

"ILY," diye fısıldadı kulağıma. Duygularımı ifade etmekte iyi olmadığımı biliyordu, bu yüzden seni seviyorum demeye en çok yaklaştığımız şey ILY oldu.

Bazen kendimi kırılmış hissederdim. Duygusal açıdan çok derin bir aileden geliyordum ve en iyi arkadaşım da aynı şekildeydi. Yine de bazı nedenlerden dolayı duygularımla mücadele ediyordum.

Yine de konuşmam için bana hiç baskı yapmadılar. Sadece kendim olmama izin verdiler ve ILY'ler ile garip sınırlarımın etrafında çalıştılar.

"Ben de," diye fısıldadım, gözyaşlarımı
kırpıştırarak. Bıraktığında, kucaklamasını
özlemiştim.
Onu özledim.
Hâlâ önümde duran birini nasıl kaçırabilirdim? Ensemdeki bebek
tüylerini ovuşturdum. "Aiden."

"Evet?"

"Ya oraya gider ve geri dönmezseniz? Ya oraya gidersen ve tamamen değişirsen? Ya Hollywood seni kötü yönde değiştirirse?" Gözyaşlarımın eşiğinde hıçkıra hıçkıra ağladım. Arabasının toplandığını ve motorunun hâlâ çalıştığını gördüğümde gerçekler su yüzüne çıkmıştı. Gerçekten de bir yıllığına gidiyordu, eğer daha uzun sürmeyecekse. En iyi yanımı kaybediyordum.

Aiden gülümsedi. "Beni özleyeceğini biliyordum."

"Ben ciddiyim, Aiden." Alt dudağımı ısırdım ve gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Ya oraya gidersen ve kim olduğunu unutursan?"

"Eğer kim olduğumu unutursam, o zaman sana geri dönmenin yolunu bulurum. Eminim bu işimi görecektir."

"Beni bulacağına söz verir misin?" "Söz veriyorum."

Kollarına atıldım ve ona son bir kez sarıldım. Kucaklayan ben olduğum için biraz şaşırmış gibiydi ama karşı koymadı. Aiden fiziksel dokunuşla büyürdü. Bu onun mutlu olduğu yerdi.

Aiden'ın babası sürücü koltuğundan inerek, "Üzgünüm Hailee, ama uçağımıza yetişmek istiyorsak yola çıkmamız gerekiyor," dedi.

Aiden beni bir kez daha sıktı. "Son sınıfta yapılacaklar listesi yaparız, Hailee. Seni arayacağım ve birlikte yazacağız. Geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Söz veriyorum."

Arabaya yöneldi ve içine tırmandı. Sokağın ortasında durup uzaklaşmasını izledim. Evime döndüğümde annemle babamı verandada beklerken buldum. Annem kaşlarını çattı. "Sarılmaya ihtiyacın var, Hailee."

"Hayır. Sarılmaktan nefret ederim."

"Evet, biliyoruz. Ama..." Babam başparmağını burnuna götürdü ve başını salladı. "Sarılmaya ihtiyacın var mı?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve yavaşça başımı salladım. "Tamam. Sadece bir tane."

5

Aiden
On Yedi Yaşında Günümüz

SAMUEL WALTERS hayatı boyunca oyuncu olmak istemişti ama işler umduğu gibi gitmedi.

Gençliğinin çoğunu Kaliforniya'da sektörde kendine bir isim yapmaya çalışarak geçirdi. Hayallerinin peşinden koşmaktan çok parti yapmayı seven kuzeni Jake'le kanepe sörfü yaparak ve ramen noodle yiyerek hayatta kaldı. Eğer bir sorun varsa, Jake ona giden yolu bulmaya kararlıydı. Yine de Samuel, Jake'in hayatındaki iniş ve çıkışlar boyunca onun yanındaydı. Jake işleri berbat ettiğinde, Samuel onun hatalarını temizledi.

Çok fazla ramen noodle paketinden sonra Samuel, biraz para biriktirmek için Kaliforniya'daki hayatına küçük bir ara vererek küçük bir kasaba olan Leeks, Wisconsin'e geri döndü. Planı, hayallerinin peşinden gitmek için geri dönmekti, ancak Samuel tesadüfen Laurie adında bir kadına aşık oldu. Güzel, zeki ve şefkatli bir kadındı. Laurie'nin ismindeki L

esas olarak sadık ve sevgi anlamına geliyordu - hikayeleri boyunca Samuel'e yüklediği iki özellik. Ancak diğer zamanlarda bu L, kayıp ve yalnızlık anlamına geliyordu. Düşük yaptıktan sonra Laurie'nin eşinin yanında olmasına ihtiyacı vardı.

Samuel, Kaliforniya'ya yaptığı son yolculukta Jake'in tek gecelik bir ilişki sırasında bir kadından bir oğlu olduğunu öğrendi. Söz konusu çocuğun annesi doğumda haklarından vazgeçince ve Jake bir çocuğun ihtiyaç duyabileceği baba olamayacağını anlayınca, Samuel ve Laurie'den küçük çocuğu evlat edinmelerini istedi.

Tanıdığım tek ebeveyn Samuel ve Laurie Walters'tı ve Jake de arada sırada ziyarete gelen dağınık kuzenimdi. Anlayabilecek yaşa geldiğimde ailem bana Jake'ten ve evlat edinilmemden bahsetti. Hepimizin bir aile olduğunu ama diğerlerinden biraz farklı göründüğümüzü. Biyolojik annemin adı ve hikâyesi hayatımın tek eksik anahtarlarıydı.

Pek çok yanım bana babamı hatırlatıyordu. Aynı kanı paylaşmasak da ben babamın oğluydum.

Ben, Aiden Walters, hayatım boyunca aktör olmak istedim ve işler umduğum gibi gitti.

Babamla birlikte tüm klasik filmleri izleyerek büyüdüm. Beş yaşıma geldiğimde *Casablanca*'dan alıntı yapabiliyordum. Yedi yaşıma geldiğimde, *"Bir Gece Oldu"* filminin içini dışını biliyordum. Sekiz yaşındayken babama oyuncu olmak istediğimi söylediğimde ağlamıştı. Bugün hâlâ mutluluktan mı yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisinden de biraz. Her zaman beni yetiştirmek için oyunculuk hayalinden vazgeçmek zorunda kaldığını söylerdi ve pişman olmadığını söylese de, kariyerim yükseldikçe kendi hayallerinin hayata geçtiğini gördüğünü söyleyebilirim. Bu yüzden oyunculuk yolculuğumla bu kadar yakından ilgilendi. Kendi kariyerinin her zaman istediği gibi gitmesi konusunda kararlıydı. Bu yüzden ona sunduğum mevcut durumla mücadele ediyordu.

Klimanın açık olduğu bir odada oturuyor olmamıza rağmen babam sıcak çarpmasından muzdarip görünüyordu.

"Bekle, bekle, bekle, mola. Geri sar. Az önce bir Emmy kazandın, Aiden," dedi babam Los Angeles'taki kiralık dairemizde hışımla dolaşırken. "Bir Emmy! Senin için her hafta oyunculuk rolleri yağıyor. Seni bir üst seviyeye taşıyacak pek çok fırsat var. Ara vermek istediğin anın bu olduğuna nasıl karar verdin? Yok artık."

"Aslında bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi annem kanepede yanıma otururken. "Neredeyse on yıldır çok çalışıyor."

Babam homurdandı. "Ama daha yeni patladı Laurie. Çok çalışmakla başarılı olmak arasında fark var. Başarıyı daha yeni yakaladı. O bir üst seviyeye fırlamadan önce şimdi elimizi taşın altına koyma zamanı."

"Ya da Leeks'e geri dönebilir ve son senesini en iyi arkadaşıyla birlikte tamamlayabilir. Eminim bu onun için önemlidir. Değil mi, Aiden?"

Babam elinin tersiyle itti. "Lise her yerde bitirilebilir. Evde eğitim geçtiğimiz yıl harika işledi! Tam bir A öğrencisi."

"Mesele notlar değil. Önemli olan deneyimdir," diye savunurdu annem. İş hayatım ya da akıl sağlığı hayatım söz konusu olduğunda, annem her zaman ikincisini seçecekti. "Geri dönüp okuldaki son yılını tekrar yaşayamaz ama başka filmlerde rol alabilir."

"Gerekirse film seçmeleri için geri dönerim," diye ısrar ettim. "Ve eğer büyük bir rol gelirse, hayallerimin rolü, kabul edeceğim baba. Ben sadece..." Sesim titremeye başladı çünkü gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Sık sık benimkine benzediğini hayal ettiğim gözler. "Ben, ben..." Kelimelerim boğazımda düğümlenirken kekelemeye başladım. Ellerimi dağınık kahverengi saçlarımın arasından geçirdim ve saçmalayan bir aptal gibi görünmemeye çalıştım.

Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan inanılmaz derecede korkuyordum. Babamın benim bakış açımı anlamasını sağlamaya çalışırken terlediğimi hissettim. Neden bu kadar gergin olduğumu bile bilmiyordum. Oyunculukta iyi olsam da, bu durumdan mutlu olduğum anlamına gelmiyordu. Benim seviyemde başarıya sahip birinin hissetmesi gerekenden daha üzgün hissediyordum.

Çoğu zaman düşünülmeye değer olmayan pek çok düşünceye sahiptim. Duygu temelli zihnimde mantıklı geliyorlardı, ama mantıksal olarak? Endişelendiğim şeylerin çoğu saçmaydı.

Yine de bu endişelenmediğim anlamına gelmiyordu.

Endişelenmek en güçlü özelliklerimden biriydi ve endişelerimi başkalarından saklamak da ikinci en güçlü özelliğimdi. Çoğu zaman insanlar yanımda oturuyor olabilir ve panik atak geçirdiğime dair en ufak bir fikirleri bile olmazdı.

Bir keresinde bir röportajda oynadığım akli dengesi yerinde olmayan karakterin içine nasıl bu kadar derin ve samimi bir şekilde dalabildiğim sorulmuştu.

Bir parçam çatılardan, bir rolde kendimi oynamanın kolay olduğunu haykırmak istedi.

Babam sanki kalbini söküp atmama saniyeler kalmış gibi bana bakıyordu. Belki de öyleydim.

Yıllar boyunca, ailemi hayal kırıklığına uğratırsam beni artık sevmeyeceklerine dair mantıksız bir korku yaşadım. Hiçbir dayanağı olmayan, müdahaleci bir düşünceydi. Bu düşüncelerin kazanmasından nefret ederdim. Sanki en kötü korkularınız tarafından dövülüyormuşsunuz ve bu da sizi onlara teslim olmaya zorluyormuş gibi hissediyordunuz. Mantıken, onları hayal kırıklığına uğratırsam ailemin beni daha az sevmeyeceğini biliyordum. Hatta annem beni daha çok seveceğini açıkça belirtmişti.

"Son bir kez daha çocuk olmak istiyor Samuel," diye bitirdi annem. "Bu kararını destekliyorum. Açıkçası sen de desteklemelisin. Çok çalıştı ve hayatının bundan sonra nereye gideceği konusunda söz sahibi olmalı. Ne düşünürsen düşün, Aiden okul yılını bitirmek için Leeks'e geri dönecek ve sonra ne yapmak istediğine bakacağız."

Tamam, belki ailemden biri paniklediğimi fark etmiştir.

Hayatımda sadece iki kişi beni gerçekten okuyabilirdi. Neyse ki annem onlardan biriydi.

Annem dünyanın en güzel kadınıydı. Sırtının alt kısmına kadar uzanan kumral bukleleri olan çarpıcı bir Siyah kadın. Geniş gülümsemesi

Bunu alan herkes karşılığında gülümserdi. Annemin gülümsemesi kurutucudan yeni çıkmış bir battaniye gibi rahatlatıcı ve sıcaklık doluydu. Kahverengi gözleri samimiyet ve sevgiyle doluydu. Çok güldüğünde hıçkırırdı. Peki ya oğlunun içine kapandığını hissettiğinde? Onun için konuşurdu.

"Bundan sonra ne yapmak istiyor?" Babam ateşli bir ses tonuyla sordu. "Bir sonraki büyük şey olmak için dünyadaki tüm yeteneklere sahip ve şu anda buna giden yol sonuna kadar açık. Kaç kişi bunun için adam öldürür biliyor musun?"

"Bu onun için doğru olduğu anlamına gelmez," dedi annem.

Bana sert bir bakışla baktı ama gözlerinde bir hüzün parıltısı gördüm. O anda kendi hayalimi değil, babamınkini yaşadığımı fark ettim. Babam ve Jake Kaliforniya'da şöhret hayallerinin peşinde çok zaman geçirmişlerdi. Bir parçam, ben evlat edinildiğimde bu hayalini bir kenara bıraktığını biliyordu.

Bazen benimle gurur mu duyuyordu yoksa kıskanıyor muydu diye merak ederdim. Gurur ve kıskançlığın bir insanın ruhunda oda arkadaşı olup olamayacağını merak ederdim. Her gün kavga eden ve birbirlerinin yanında olmaması gereken türden oda arkadaşları.

Kollarını kavuşturdu. "Aktör olmak istemiyor musun? Bunca zaman sonra? Yaptığımız onca fedakârlıktan sonra?"

İşte oradaydı - gidip bir köşede terimden oluşan bir su birikintisinin içinde oturmak için karşı konulmaz bir istek.

"Onu suçluluk duygusuna sürükleme," diye emretti annem. *Evet, sen söyle anne!* En azından biri konuşmaktan korkmadı.

"Suçluluk duygusu yaratmıyorum. Soruyorum. Aiden." Bana yaklaştı. "Bana karşı dürüst ol. Aktör olmak istiyor musun?"

Gözlerindeki bakış bana sadece tek bir doğru cevap olduğunu söylüyordu. Sadece tek bir cevap göğsümdeki suçluluk duygusunu ve paniği hafifletebilirdi. Babamın gözünde beni hayal kırıklığına uğratmayacak tek bir cevap. Onun hayalleri, benim değil. "Evet, tabii ki."

Babam rahatlayarak iç çekti. "Gördün mü? Bunu istiyor."

Annem bana döndü, başını eğerek beni inceledi ama sessiz kaldı. Yalan söylediğimi biliyordu ama sözlerime karşı çıkmadı.

"Sadece son senemi kısa bir süreliğine yaşamak istiyorum. Eğer bir rol gelirse, giderim. Baba, her şeyin, kariyerimin ve okulumun başında kalacağım. Bu işi başarabiliriz."

Babamın kaşları düştü, burnu kırıştı ve sonunda teslim oldu. "Okulculuk kariyerine engel olduğu anda seni çekerim."

Bir ebeveynin bunu söylemesi çok ters gelmişti ama tartışmayacaktım. "Anlaştık."

Ailemle konuşmamı bitirdikten hemen sonra yatak odama gittim, yatağıma yığıldım ve bir mesaj göndermek için cep telefonumu çıkardım.

Tahmin et ne oldu?

Hailee: Timothée Chalamet ile tanıştın ve ona numaramı mı verdin?

Hayır.

Hailee: Oh. O zaman umurumda olmama ihtimali çok yüksek.

Bu doğru gibi geldi. Onun iğneleyici sözlerini es geçtim.

Son sınıf için eve geliyorum. Lisede yapılacaklar listemizi bitirebiliriz.

Birinci sınıfın başında Hailee ve ben mezun olmadan önce lisede tamamlamak istediğimiz şeylerin bir listesini yapmıştık. Ne yazık ki, onunla bir yıl geçirmediğim için sadece birkaç maddenin üstünü çizebilmiştik. Listemize yetişmem gereken çok şey vardı. En iyi arkadaşımla birlikte normal bir çocuk olmak için eve dönmeyi düşündükçe daha da heyecanlanıyordum.

Hailee: Gerçekten mi?

Evet. Birazdan yandaki eve dönüp seni sinirden öldüreceğim.

Üç elips kaybolmadan önce göründü, sonra tekrar ortaya çıktı, sonra kayboldu ve bunu tekrar tekrar yaptı. Bu da Hailee'nin mesajını fazla düşündüğü anlamına geliyordu. En iyi arkadaşım mesajlarını yazıp silme konusunda ustaydı. Muhtemelen şımarık mı yoksa tatlı mı olması gerektiğini tartışıyordu. En sevdiğim tatlı ve ekşi kız.

Cevap yok mu? Bana sataşmak için zekice bir yol bulamadın mı?

...

...

...

Acele et, ezik.

Biraz şımarık ve bir tutam tatlı. Onu en çok bu şekilde sevdim.

6

Hailee

BUGÜN EVE GELIYOR! Bugün eve geliyor!

Bugün en iyi arkadaşıma kavuştuğum gündü. Aiden'ın gelme vakti yaklaşmıştı ve ben çok heyecanlıydım. Yine de sakin davranmak için elimden geleni yapıyordum.

Sanki yoğun bakışlarım zamanı hızlandıracakmış gibi yatak odamdaki saate bakmaya devam ettim. Ne yazık ki, gizli bir süper gücümün kilidini açamadım ve saat kendi zaman çizelgesinde ilerlemeye devam etti.

On beş dakika daha.

On beş dakika sonra evde olacaktı.

Son sınıftan bir gün önce Pırasa'ya dönerek son noktayı koyması beni iyice germişti. Ama en azından on beş -düzeltiyorum, on dört- dakika içinde evde olacaktı.

Hatta havaalanından eve kadar olan yolculuğunu takip edebilmem için bana bulunduğu yerin linkini bile göndermişti.

Zamanlayıcı çalıştığında yatak odamdan fırladım ve mutfağa koştum, onun için duble çikolatalı kurabiye yapmıştım. Tezgâhın üzerinde ayrıca limonlu kek, bir düzine browni ve yulaflı kurabiye vardı. Aiden'ın en sevdiği kurabiyeleri 'hoş geldin en iyi arkadaşım, eğer beni bir daha bu kadar uzun süre terk edersen bunun bedelini çok ağır ödersin' demek için yapmıştım. Elmalı gevreği fırından çıkardım ve tezgahın üzerine koydum.

Çok fazla şey mi yaptım?

Evet.

Umurumd
a mıydı?

Hiç de
değil.

Yemek pişirmek sinirlerimi yatıştırıyordu. Ne zaman aşırı endişeli ya da heyecanlı olsam, kendimi mutfakta bir şeyler hazırlarken bulurdum. Bu özelliğimi annemden almışım. Düğünlerden vaftiz törenlerine ve köpek doğum günü partilerine kadar şehirdeki en iyi fırıncıydı. Eğer bir etkinlik varsa, bütün tatlıları annem pişirirdi. Babamla birlikte kendi fırınını açmaya da çok yaklaşmıştı. Babam bu girişimin arkasındaki beyin, annem ise ruhtu. Kahve ve krema gibi birlikte çalışırlardı; ne çok tatlı ne de çok acı olan mükemmel bir karışım.

Dükkân için kasaba meydanında bir yer bile belirlemiştik. Öğleden sonralarımın çoğunu aileye yardım ederek geçireceğim yerin orası olduğundan emindim ama bu başka bir zamanın hikayesiydi.

Fırın eldivenlerini çıkarırken mikrodalganın üzerindeki saate baktım. On iki dakika.

Ter içinde kalmıştım.

Neden gergin hissediyordum? Gergin olmamalıydım. Koltuk altlarım sırılsıklam olmuş, beyaz tişörtüm de aynı şekilde ıslanmıştı. Yatak odama koştum, gömleğimi çıkardım, banyoya atladım, popomu deodorantla yıkadım, sonra terlemeyeceğimi umduğum başka bir gömleğin içine girdim. Aynada kendimi kontrol ettim ve annemin her bir parçasının yüzümde durduğunu gördüm; kahverengi badem gözlerinden

düğme burun. Cildimiz, annemin güneşte tanrıçalar gibi parladığımıza yemin ettiği altın kahverengiydi ve doğal saçlarımız biraz farklıydı. Annemin doğal bukleleri her zaman nem ve bakımla doluydu. Sütyen askısına kadar mükemmel bir şekilde sarkarlardı, her biri belirgin ve sağlıklıydı. Benimkiler her zaman büyük, kurumuş bir afro puf haline geldi çünkü hafta sonları tüm gün doğal saç bakımı rutinleri yapmak yerine film izlemeyi tercih ettim.

Yine de o gün saçım için biraz çaba sarf ettim ve iki afro puf yaptım. Kendimi alıngan hissediyor olmalıyım.

Puflarımı sıvazladım ve omuz silktim. Yeterince iyiydi.

Yatağımda uzanmış, telefonumu yüzüme tutmuş, Aiden'ın giderek yaklaşmasını izlerken her dakika santim santim ilerliyor gibiydi. Sokağın hemen aşağısında olduğunu söylediğinde, heyecandan çığlık attım, yatağımdan fırladım ve ön kapıya koşarak "O burada! O burada!" diye bağırarak ön kapıya koştum ki tüm ev -aynı zamanda ailem- bunu bilsin.

Aiden'ın babası arabayı hemen yan taraftaki garaj yoluna çekerken ben de ön verandaya doğru yol aldım. Çok iyi bir koşucu değildim ama arabaya ulaştığımda Olimpiyatlar için koştuğumu düşünebilirdiniz. Aiden kapıyı açtı ve yüzünde kocaman şapşal bir gülümseme vardı. Onu gerçekten tanıma fırsatım bile olmadı çünkü kollarına atıldım ve onu kocaman bir kucaklamanın içine çektim.

O da bana sarılırken, sarılışının biraz farklı olduğunu fark ettim. Ellerim göğsüne düştü.

Neydi o?

O şey miydi? O...?

Karın kası mı o?!

Ondan uzaklaştım, Aiden'ı incelerken tamamen şaşkına dönmüştüm. Benim Aiden'ım! En iyi arkadaşım! Normalde solgun olan vücudunda güneşin öptüğü bir bronzluk. Okyanus mavisi gözlerinin üzerinde kontakt lensler. Marvel süper kahramanları büyüklüğünde kollar.

Oh. Benim. Korkunç.

Tanrım. Olamaz.

Ateşlendi!

Heyecanım açıklanamaz bir öfkeye dönüşürken elimi göğsüne vurdum. "Ne oluyor lan?" Tükürdüm. Beni yanlış anlamayın, forma girdiğini biliyordum. Görüntülü sohbet etmiştik ve onu televizyonda görmüştüm ama bizzat görmek? Onu şahsen hissetmek? Onu son gördüğümden tamamen farklı biriydi.

Güldü.

Ben

yapmadım.

"Seni görmek de harika Hailee," dedi. "Evde olmak çok güzel."

Sesi telefondakinden daha mı derindi? Önümde duran adam kimdi? En iyi arkadaşım neredeydi?

Dişlerimi sıktım ve alçak bir hırıltı çıkarırken ellerimi onun devasa pazularına doladım. "*Ne yaptın sen*?"

Gecenin geri kalanını sinirli bir şekilde ona sessiz davranarak geçirdim.

Çünkü bunu bana yapmaya nasıl cüret eder.

Eve *böyle* gelmeye nasıl cüret eder.

Ertesi sabah okuldaki ilk günümüz için otobüs durağına doğru yürürken Aiden, "İstesen de rahatsız olmamış gibi görünmek için daha fazla çabalayamazsın," diye alay etti. Bana en ölümcül şekilde ihanet ettiğinden beri hiç konuşmamıştık.

En iyi arkadaşım

ateşlendi. *Ateş* gibi.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde geçen yıl Aiden hayatımız boyunca olduğu gibi tombul bir çocuktan

süper kahraman tipli bir adamdı. Bronz tenliydi ve herhangi bir insanı son bir yıldır sadece tavuk göğsü yediğine ve eğlence için SUV kaldırdığına ikna edebilecek kaslara sahipti.

Aiden bir televizyon dizisi üzerinde çalışmak için bir yıllığına Kaliforniya'ya gitmişti ve geri döndüğünde son derece formda ve çekiciydi, ki bu çok sinir bozucuydu. Elbette, gitmeden önce de bazı harika oyunculuk fırsatları yakalamıştı, ama her zaman kendisi gibi görünüyordu - biraz aptal ve doğru yerlerde biraz tombul. O ve ben bu yönden aynıydık-ikimiz de salak ve ikimiz de tombulduk. Bu bizim olayımızdı! Salak Tombul #1 ve Salak Tombul #2.

Bir anlaşma yapmıştık ve Hollywood'da geçirdiği bir yıldan sonra eve bu şekilde dönmek istediğine karar verdiği gün anlaşmaya karşı geldi. Anlaşmamız dile getirilmemiş basit bir anlaşmaydı: Lise yıllarımız boyunca itici kalmayacaktık, böylece tek başımıza itici olmayacaktık. Sonra yirmili yaşlarımızı "parlama" evresine girerek geçirecektik. Aiden parlama teriminden nefret ederdi, ben de tam olarak bu yüzden onu kızdırmak için bu terimi kullanırdım.

Aiden, çirkinlik evresine bağlı kalmak yerine, bir Cumartesi gecesi küçük bir kasaba akşam yemeği kulübünde en iyi bifteğini yiyerek geçirdi ve hızla dönüşmekte olduğu Hollywood yıldızı gibi doğal olmayan bir şekilde yakışıklı oldu.

Ne pislik ama.

Geçen yıl boyunca kazandığım tek şey 30 kilo ve sosyal kaygı oldu. Son birkaç aydır ağırlık kaldırmak için babamla spor salonuna gitmeye başladım, ancak orada Herkül ile aynı sonuçları alamadım. Halter kaygıma daha çok, kiloma ise daha az yardımcı oldu. Kendimi yalnız hissettiğimde yaptığım şeydi. En iyi arkadaşımı özlediğimde. Ayrıca kendimi biraz belalı biri gibi hissetmemi sağlıyordu ki bu da ek bir avantajdı. Ama Aiden'ın ve benim diyetimizin oldukça farklı olduğu açıktı.

Aiden da beni bıraktığı zamankinden daha uzundu. Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü gitmeden önce bana sarıldığında alnımı

yanakları. Şimdi, sarıldığımızda, çenesi başımın tepesine bastırıyordu.

Ya da belki de özgüven insana bunu yaptırdığı için daha uzun boylu duruyordu.

Gözleri de daha mı maviydi? Tanrım, mavi gözlerini özlemişim. En azından pazıları çıkmamış.

Aiden bir kaşını kaldırdı. "Bana hâlâ sessizlik muamelesi mi yapıyorsun?" diye sordu kolumu dürterek.

Sağıma doğru adım attım ve bedenimi ondan uzağa çevirdim. Şehre döneli neredeyse on iki saat olmuştu ve Steve Rogers'ın hükümetten aldığı deneysel serum öncesi halinden Kaptan Amerika'ya nasıl dönüştüğünü gördüğümden beri ona tek kelime etmemiştim!

Bu ne cüret!

Elini koluma vurmaya başlarken, "Hadi Jerry," diye kışkırttı.

Kendimi onun ulaşamayacağı bir yere attım. "Bana Jerry deme. Bana sadece en iyi arkadaşım Jerry der ve sen artık benim en iyi arkadaşım değilsin."

Çocukça mı davranıyordum? Evet. Aşırı dramatik miydim? O da

evet. "Dramatik olma," diye azarladı.

"Beni on yedi yıldır tanıyorsun. Hep dramatik oldum. Ciddiyim Tom, bu bizim son senemiz. Hiç pişmanlık duymadan tıknaz bir şekilde geri dönmen gerekiyordu çünkü sen gittiğinden beri taşıyacak fazladan yirmi beş kilo buldum. Böyle görünerek dönmemen gerekiyordu!"

Otuz kilo fazla.

Ona neden 25 dediğimi bilmiyordum.

Fazladan beş kilonun düşmesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Annem tartıdaki bir rakamın insanı tanımlamadığını söylerdi ama bazı günler varlığımı tanımlayan tek şeymiş gibi geliyordu.

Aiden kulaktan kulağa sırıtıyor, gururla gülümsüyordu.

"Neden sırıtıyorsun?" Homurdandım.

"Yok bir şey, sadece... Bana Tom dedin."

Oh kahretsin.

Öfkelendim. "Öyle demek istemedim."

"Sen söyledin. Ciddiydin çünkü giderek artan yakışıklılığımdan ve sıkı vücudumdan ne kadar rahatsız olursan ol, beni hâlâ Jerry'nin Tom'u olarak görüyorsun."

"Demek istediğim, son senemize şişman ve çirkin görünerek dönmek gibi yazılı olmayan bir kuralımız vardı ve siz bunu başaramadınız."

"Kötü haber vermek istemem ama bu iki konuda da başarısız oldunuz."

İçimden bir gülümseme kaydı ve inatçılığımı bir kenara bıraktı.

Tatlı pislik.

Geçtiğimiz yıl boyunca aptalca kelimelerden daha fazla özlediğim bu adama katlanamıyordum. Biz çocukken annelerimiz Aiden ve bana hep Tom ve Jerry derdi çünkü klasik kedi ve fare çizgi filmindeki gibi gece gündüz birbirimizi kovalayıp dururduk. Büyürken birbirimizin kalçalarına yapışmıştık. O benim Tom'um, ben de onun Jerry'siydim. Bunun için arkadaşlık kolyeleri bile takardık. O beni boynuna takardı, küçük bir fare. Ben de onu kendi boynuma takardım, alıngan bir kedi. Klişe mi? Evet. Biz mi? Tamamen.

Emmy ödülünü bile bu kolyeyi takarak kabul etmişti. Bu beni gülümsetti.

"Tamam, madem son senemize birbirimizden nefret ederek başlayacağız, en azından senin kötü davranışlarını özlediğimi söylememe izin ver," dedi Aiden. Koyu kahverengi saçlarını geriye doğru düzeltmiş, dalgalarını belirginleştirmişti. Bu adam ne zaman saç jölesi kullanmaya başlamıştı? Ve bu tatlı, topraksı, meşe kokusu ondan mı geliyordu? O Kaliforniyalılar en iyi arkadaşıma ne yaptı? Ondan nefret ediyordum çünkü onu seviyor sayılırdım ve onu sevmem kafamı karıştırıyordu.

değişti. Kalbim göğüs kafesime doğru şiddetle çarpıyordu ve nedenini bilmiyordum.

"Her neyse." Ona sert bir bakış attım ve omuz silktim. "Ben de seni özledim." "El sıkışmak mı?"

"Aiden, artık son sınıf olduk. Artık etrafta bayat el sıkışmalarımızı yapamayız." Parmaklarını bana doğru oynatmaya başladı ve ben de inledim. "Cidden, Aiden. Bunu dokuz yaşındayken uydurmuştuk. Artık bırakmamız gerek."

Hâlâ beni görmezden gelerek elini avuç içi bana bakacak şekilde önüne koydu ve ilahiye başladı. "Krep, krep, gerçekten yukarı."

Hiç tereddüt etmeden ben de elimi onun eline vurdum. "Eğer fırlatırsan, uçacaktır."

Elinin tersiyle benimkine üç kez vurdu. "Eğer düşürürsen, gider."

İkimiz de bir kez döndük, sonra birbirimize baktık, ellerimizi sıvazladık ve "Ürkütücü palyaçonun aktığı kanalizasyona doğru" derken garip bir vücut yuvarlaması yaptık.

Çocukken Cadılar Bayramı'nda ailemin evinde yatıya kalırdık ve yatma vaktimiz geldiğinde gizlice aşağı inip *IT* filmini izlerdik. O zamandan beri ürkütücü palyaçolara, korku filmlerine ve bayat el sıkışmalarına karşı bir şeyimiz vardı.

İğrenç derecede gürültülü, soluk sarı okul servisi hıçkırarak bize doğru geliyordu. Cehenneme giden muz trenine bindiğim son yıl olduğu için sessizce kendime teşekkür ettim.

"Sen artık ünlü bir aktör değil misin? Bizi okula Mercedes-Benz'le falan götürmen gerekmiyor mu?" Ben sordum.

"Ailem de aynı şeyi söyledi ama ben tüm okul paketini son bir kez daha deneyimlemek istedim. Bilirsiniz, yol için bir tane."

"Sen gerçekten tuhaf birisin."

"Bunu en iyi arkadaşım söylüyor."

Yeterince adil.

Okul servisinin basamaklarını tırmandım ve cam kenarındaki koltuğa oturdum. Saniyeler içinde bunun tuhaf bir yıl olacağını anlamıştım çünkü otobüstekiler arkamda Herkül adımlarıyla ilerleyen yakışıklı yaratık hakkında fısıldaşmaya başlamışlardı bile.

"Aman Tanrım, bu Aiden mı?" "Yok artık! O tam bir bebek!" "Acaba bekar mı?"

"Birkaç gün önce gösterisini izledim!"

"O ünlü biri! Jacob Elordi ile yaptığı röportajı gördün mü?"

"Acaba Zendaya'yı tanıyor mu?"

"Gerçekten Hailee'nin yanına mı oturacak? Hâlâ arkadaş olamazlar, değil mi?"

Harika. Sadece harika. Lise kariyerimin son üç yılında diğer öğrencilerin radarı altında uçmakla gurur duyuyordum. İnsanlar beni tanıyordu ama dalga geçilecek kadar önemli bir konu ya da tanınacak kadar havalı bir insan değildim. Sıradan bir Jane'dim, ki bu da benim için gayet iyiydi. Kaptan Amerika öncesi Aiden da popülerlik açısından küçümseniyordu.

Ama şimdi? Şimdi onun çift B'li kalçalarına ve pazularına bakıyorlardı.

Aiden yanımda oturuyor, yeni kişiliği nedeniyle yapılan dedikodulardan tamamen habersizmiş gibi davranıyordu.

Otobüs bir sonraki durağa doğru ilerlerken sırt çantasını karıştırdı ve okul programını çıkardı. "Değiş tokuş yapalım," diye emretti ve elindeki kâğıdı bana uzattı. Sırt çantamı karıştırdım, kendi programımı çıkardım ve ona uzattım.

Aiden, "Ah dostum, AP kimyası için deli bir Bay Dom'un var," dedi. "Senin zeki halinle."

"Bunu ileri çizim sınıfındaki çocuk söylüyor." Aiden'ın yapamayacağı neredeyse hiçbir şey yoktu, ama çizim yeteneği de en az yeteneği kadar büyüktü

rol yapmak. Hatta çizim becerilerinin oyunculuğundan daha iyi olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim - ki bu çok şey ifade ediyordu. "Ayrıca, Oyunculuk 101'de olmanı komik buluyorum."

"Bu neden komik?"

Sanki delirmiş gibi ona baktım. "Annenin şöminesinin üzerinde bir Emmy var." Yemin ettim, bazen Aiden sanki kendisinin Aiden Walters-Hollywood'un bir sonraki büyük şeyi olduğunun farkında değilmiş gibi geliyordu.

"Bu sadece bir metal parçası. Dışarıdaki milyonlarca tanınmamış insan oyunculukta benden daha iyi ama asla benim sahip olduğum fırsatlara sahip olamayacaklar. Emmy kazanmak gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bu tam da Emmy kazanan birinin kendini beğenmiş görünmemek için vereceği bir yanıta benziyor."

Sırıttı. "İşe yaradı mı?"

"Neredeyse."

"O zaman konuşma pratiği yapmaya devam edeceğim."

"Belki Oyunculuk 101 dersinde sana yardımcı olabilirler," diye şaka yaptım.

Aiden on yaşına geldiğinde ülke çapında bir reklam filmi çekmişti. On dört yaşına geldiğinde üç filmde rol almış, on yedi yaşına geldiğinde ise bir televizyon dizisinde oynamış ve Emmy ödülü almıştı. Aiden'ın Hollywood'un en yeni gözdesi olması hiç de şaşırtıcı değildi. Onunla beş dakika geçiren herkes adama aşık oluyordu.

Onları suçlayamazdım. En iyi arkadaşım bir köpek yavrusu gibiydi, gülünç derecede sevimliydi.

Aiden'ın gözleri sayfalar arasında gezindi ve derslerimi okumaya devam ettikçe gözlerindeki parıltı kayboldu. "Birlikte tek bir dersimiz bile yok. Aynı öğle yemeği saatinde bile değiliz! Sen öğle yemeği A'sın, ben de B."

Omuz silktim. "Sorun değil."

"Bu hiç iyi değil. Nasıl olur da öğle yemeğini birlikte yemeyiz?" "Uh, bunu geçen yıl yaptık."

"Çünkü beş milyar mil bizi ayrı tutuyordu. Şimdi, bu kabul edilemez. Lise son sınıftayız. Son senemizde seninle öğle yemeği yemeliyim."

"Önemli bir şey değil."

"Oh, öyle. Yönetim benden haber alacak. Bunu bir kenara yazın."

"Yani, sözlerimi bir kenara yazın."

"Ben de öyle dedim. Sözlerini unutma."

Başımı salladım. "Hayır. Öyle denmiyor."

"Her neyse. Senin sözlerin benim sözlerimdir; benim sözlerim de senindir."

Pencereye yaslanırken gözlerimi devirdim. "Sabahın yedisi için çok fazla enerjin var."

"Beni özlediğini söyleme şeklin buysa, ben de seni özledim."

Şeytan'ın zindanına girdiğimizde herkes Aiden'ı fark etti. Kariyeri daha da patlamadan önce tipik bir son yıl geçirmeye kararlıydı, ki şüphesiz geçirecekti, ancak okulun bu son yılında hiçbir şeyin normal olmayacağı açıktı. Tüm gözler onun üzerindeydi.

Erken ayrılmıştık ama insanların onun dönüşümü ve Hollywood'daki başarısı hakkında konuşmalarının yankıları gülünçtü. Daha birkaç yıl önce dans ettiği taco reklamı yüzünden onunla dalga geçiyorlardı ama şimdi dergilere kapak oluyor ve Marvel oyuncularıyla takılıyor diye onun en büyük hayranları mı oldular? Ne boktan ikiyüzlüler. Tatlı Aiden da onların sahte iyiliğini hoş karşılardı. O çocuk, insanların samimi olmadıklarını anlayamayacak kadar harikaydı. O bir golden retriever'ın tanımıydı. Kendisine gülümseyen herkese karşı son derece sadıktı. Eğer bir kuyruğu olsaydı, heyecandan sallanmaktan düşerdi.

İlk saatten önce tuvalete giderken karnıma bir çukur oturdu. Popüler kızlar tuvalette Aiden hakkında kıkırdıyorlardı ve manikürlü ellerini ona yaklaştırmaları fikrinden nefret ediyordum.

İlk ders saatinde dahili telefon cızırdayarak bize bozulan okul ekipmanlarımızı hatırlattı. Müdür Warren'ın sesi cızırtılı sesleri sabah anonslarıyla böldü ve hepimizi oturup çenemizi kapatmamızın söylendiği bir yıl için daha karşıladı.

"Son olarak, Leeks'in Emmy ödüllü oyuncusu Aiden Walters'a okula tekrar hoş geldin demek istiyorum. Geri döndüğü için çok heyecanlıyız. Bu akşam eve gittiğinizde Emmy ödüllü televizyon programı *Forgotten*'ı *izlediğinizden* emin olun. Hepiniz okula hoş geldiniz. Yeni bir yıla!"

En iyi arkadaşım hakkında interkom konuşmaları mı? Normal olan, son yılımızın tam tersi olacaktı.

7

Hailee

ÖĞLE YEMEĞINDEN NEFRET EDERDIM. Bana kalsa, okul öğle yemeğini atlar ve hapishaneden bir saat erken çıkmamıza izin verirdi. Bunun yerine, tanıdığım ama gerçekte tanımadığım insanlarla dolu bir kafeteryada, benim aksime, birlikte oturacak arkadaşları varmış gibi görünen kişilerle çevrili bir halde kaldım.

Kilo aldığımdan beri, başkalarının önünde yemek yeme zamanı geldiğinde kendimi daha da bilinçli hissediyordum. Sanki başkalarının seçimlerim hakkında yorum yapmasını istemediğim için yemek istemediğim şeyleri yemeyi takıntı haline getirmiş gibiydim.

"Buraya daha erken gelmeliydik. Bu hatun bütün yiyecekleri alacak gibi görünüyor," diye şaka yaptı arkamdaki biri. Onlara dönüp bakmadım. Kim olduğunu bilmiyordum ve benim hakkımda konuştuklarından bile emin değildim ama sanki öyle hissediyordum. Benim hakkımda konuşuyor olmalıydılar. Yürüdüğümde kalçalarım birbirine sürtünüyordu. Ne zaman otursam kot pantolonumun üstünden açılan bir puding lastiği, kollarımdan en az birini her zaman

ne zaman otursam bu şişkinliğe dayanıyordu. Büyük boy tişörtler bile canavarı gizleyemiyordu.

Ellerim, istenmeyen ilgiden dolayı elimde titreyen donuk, kahverengi plastik tepsinin etrafında nemli bir haldeydi.

"Çeneni kapatır mısın Robby? Sana söyledim, regl dönemimdeyim," diye cevap verdi bir kız sesi. Arkama dönüp baktığımda, çocukların tüm yiyecekleri aldığı için şakalaştığı kişinin Hilary olduğunu gördüm.

Vay canına. Eğer zayıfken erkek arkadaşları ona diyetiyle ilgili zorbalık yapıyorsa, o zaman ben umutsuz bir vakaydım. Tek yapmam gereken dikkatleri üzerime çekmemek için elimden geleni yapmaktı.

Oturun. Sessizce ye. Ve sakın- "Hailee

Jones! Dikkat!" diye bağırdı biri. Kalbim

boğazıma kadar fırladı.

Döndüğümde Aiden'ın benden birkaç metre ötede durduğunu ve elinde bir kâğıt parçasını havaya kaldırdığını gördüm. "Şikâyetlerimi otoritenin en üst kademesine ilettim ve resmi olarak öğle yemeği A'dayım. Zafer bizimdir!" diye bağırdıktan sonra havada kalçasını savurmaya başladı, kötü bir şekilde dans ederek bana Aiden'ın toplum standartlarına göre çok ünlü olmasına rağmen, aslında hala benim Aiden'ım olduğunu hatırlattı.

Benim kötü dans eden, abartılı

Aiden'ım. En sevdiğim dans taco'm.

Onunla yüz seksen gün daha öğle yemeği yemek için sabırsızlanıyordum.

Aiden yemeğini aldıktan sonra masamıza gelip bana katılırken, "Birlikte köpek maması yiyelim diye tüm programını değiştirdiğine inanamıyorum," diye şaka yaptım. Onu gördüğüm anda rahatlık seviyemin değişmesi çılgıncaydı.

"Son senemi gün boyunca en iyi arkadaşımla etkileşimde bulunmadan geçirmeyi reddediyorum. Son sınıfta olmak istememin tek nedeni sensin. Ayrıca artık son ders çalışma salonunda da beraberiz."

Gülümsedim. "Çalışma salonlarında konuşmamıza izin verilmiyor."

"Sanki kelimeler kullanmadan konuşabilecek kadar yakın değilmişiz gibi. Şu anda olduğu gibi." Dik oturdu ve gözlerini bana dikti. "Ne düşünüyorum ben?"

"Hiçbir şey."

Ellerini havaya kaldırdı. "Gördün mü?! Beni tanıyorsun."

Başımı sallayarak kıs kıs güldüm. O benimle oturdukça ben daha da rahatlıyordum. Aiden yanımda değilken daha önce hissettiğim tüm sinirler buharlaşıp neşeye dönüşmüştü. Sadece Aiden sinirlerimi alıp onları tersine çevirebilme yeteneğine sahipti.

"Lisede yapılacaklar listesini kontrol edelim mi? Bakalım başka neyimiz kalmış?" diye sordu tavuk köftesini ağzına tıkıştırırken.

Koltuğumda kıpırdandım ve başımı salladım. "Evet." Sırt çantama uzandım ve not defterimi çıkardım. Listenin bulunduğu ilk sayfayı çevirdim.

Tom & Jerry'nin Nihai Lise Yapılacaklar Listesi

Lise deneyimimiz için bir hedefler listesi oluşturmuştuk ve bu hedeflere oldukça iyi bir şekilde ulaştık.

~~• En az iki yıl boyunca onur listesinde yer almak~~ ~~• Okul yetenek gösterisine katılmak ve kaybetmek~~

~~• Ne kadar klişe olursa olsun tam bir ruh haftası için giyinin~~ • İkisi de bir ilişkiye girsin

• Okulu asarak bir Ferris Bueller Günü geçirin• İlk öpücüğünüzü alın

~~• Cadılar Bayramı için giyinin~~

• Lise partisine gitmek• V kartımızı kaybetmek

• Aiden, Hailee'yi Timothée Chalamet ile

tanıştırıyor Sonuncusu yeni bir baskıydı, ama

değerli bir baskıydı.

Şimdiye kadar, son üç yıldır inek onur listesi hedefini tutturmuştuk. İkinci yılımızda, kimse kim olduğumuzu bilmezken, yetenek gösterisinde sahne alıp Bonnie Tyler'dan "Total Eclipse of the Heart" şarkısını söyledik ve kaybettik. Tamam, tamam. Birlikte olmadığımız haftalarda bile ruh haftası için giyinmiştik ve kıyafetlerimizi birbirimize FaceTime ile göndermiştik. Tamam, tamam, tamam.

Bir kaşını kaldırdı. "Yani ikimiz de hâlâ dudak bakiresi

miyiz?" "O dizide Samuela Lee'yi öpmüştün."

"O bir oyunculuktu. Sayılmaz."

"Kesinlikle sayılır."

"Hayır, gerçek bir ilk öpücükten bahsediyorum. Sonsuza dek hatırlayacağın türden.

Samuela öpücüğünü bile hatırlamıyorum."

"Git herhangi bir yayın hizmetinden diziyi izle. Eminim hatırlayacaksın."

"Jerry," diye inledi.

"Tom," diye cevap verdim.

"Seninle öğle yemeği yemek için programımı değiştirdim. En azından bana bunu verebilirsin."

Dramatik bir iç çekişle kabul ettim. "Peki. İkimizin de ilk öpücüğü olmadı. Bu yıl bir kız arkadaş edinmenin senin için pek de zor olmayacağına eminim," diye homurdandım. Kızlar yanımdan geçip Aiden hakkında fısıldaşmaya devam ediyordu. Kızların ona gösterdiği ilgiden bu kadar habersiz olması beni şaşırtmamıştı. Aiden şimdiye kadar karşı cinsten pek ilgi görmemişti, bu yüzden muhtemelen başka biri hakkında konuştuklarını varsayıyordu.

Benim tatlı, saf, aptal en iyi arkadaşım.

Yakında kızlar onu öpmek için sıraya girecekti.

"Cadılar Bayramı kostümümüzü de seçmemiz gerekiyor," dedim. "Geçen yıl üzücüydü çünkü birlikte temalı kostümler yapamadık. Ve bu son yılımız olduğu için, elimizden geleni yapmalıyız. Ben belalı bir ikili ya da-"

"Selam, Hailee. Seni bütün gün görmedim!" diye bir ses sohbeti böldü. Kafamı kaldırdığımda Carlton'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Carlton yemek masamıza doğru yürürken Aiden'ın yüzündeki mutluluk buharlaştı ve yerini şaşkınlığa bıraktı.

Carlton kalın çerçeveli kireç yeşili gözlüklerini, canlı turuncu Adidas tulumunu ve kırmızı Converse'lerini giymişti. Ayrıca muhtemelen Run DMC kostümünden aldığı ucuz bir altın zincir takıyordu. Daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, tuhaf biriydi. Tuhaflık kötü bir şey değildi. Ben de kendimce tuhaftım.

Sırf ilgi çekmek için insanların önünde son derece utanç verici şeyler yapan tuhaf biriydi. Popüler çocuklar tarafından sevilmek gibi garip bir arzusu vardı, ancak o kadar sıra dışıydı ki, herhangi bir popüler kişi onu sadece gülmek için kullanıyordu. Ona hiç saygı duymuyorlardı. Her gün saçma sapan giyinir ve sanki altmış yaşında bir babaymış gibi korkunç şakalar yapardı. İnsanlar gülerdi, ama onunla birlikte değil, ona güldüklerini asla fark etmezdi. Şaşırtıcı bir şekilde, Aiden uzaktayken Carlton aptalca şakalarıyla beni güldürüyordu. Eğer o ve tuhaflığı olmasaydı, geçen yıl benim için çok daha yalnız geçecekti. Diğerlerinin aksine ben Carlton'a değil, onunla birlikte güldüm. Dik oturdum. "Carlton. Hey. Öğle yemeği saatinin farklı olduğunu sanıyordum?" Ortamdaki gerginliği hissederek söyledim ya da belki de sadece benim kaygı dolu zihnimdi. Bekle, hayır. Aiden, Carlton'a doğru hançerler fırlatıyordu. "Öyleydi ama seninle yemek yiyebilmek için öğle yemeği saatlerini değiştirmek istedim." Aiden'a doğru baktı. "Görünüşe göre zaten bir öğle yemeği arkadaşın var."

"Oh hayır. Hepimiz için yer var," dedim solumdaki yeri okşayarak. "Değil mi, Aiden?"

Aiden tek kelime etmedi. Kaşları şaşkın bir şekilde kalkıktı.

Masanın altına bir tekme attım ve o da boğazını temizleyerek kendini toparladı. "Evet, kesinlikle. Otur," diye mırıldandı, hâlâ biraz şaşkındı.

Carlton, Aiden'ın kafa karışıklığını fark etmedi bile. Oturdu ve aklına gelen her şey hakkında durmadan konuşmaya başladı. Birbiriyle bağlantısı olmayan rastgele konuşmalarından sonra defterine baktı.

"O da ne?" diye sordu.

Aiden yapılacaklar listemizi kapattı ve sırt çantasına tıkıştırdı. "Hiçbir şey." "Bu yılki Cadılar Bayramı kostümlerimize karar vermeye çalışıyorduk," dedim.

Carlton'a söyledi.

"Oh! Harika! Kesinlikle üçüz kostümü falan yapmalıyız." Aiden başını salladı. "Bu Hailee ve benimle ilgili bir şey."

"Geçen yıl Hailee ve benim aramda bir şeydi. Ben Superman'dim, o da Wonder Woman."

Aiden bana şaşkın bir bakış attıktan sonra eğilip fısıldadı. "Geçen sene onunla mı giyinmiştin? Neden bana geçen sene onunla giyindiğini söylemedin? Sen ve Carlton ne zamandan beri arkadaşsınız?"

"Tesadüfen o şekilde ortaya çıktık. Bunu planlamamıştık. Ve geçen yıl en iyi arkadaşım beni kurtlarla yalnız bıraktığından beri dostuz," diye fısıldadım. "İyi oynayın."

"Dileğin benim için emirdir," dedi Aiden, hâlâ şaşkındı ama kabul etti.

Sohbet daha fazla uzamadan, üç yıl üst üste mezuniyet balosu kraliçesi olan Cara zıplayarak masamıza geldi. Son yedi yıldır Aiden'ın en büyük aşkı olmuştu. Aiden'ın hemen yanındaki sıraya kaydı ve saçlarını omuzlarının üzerine attı. Sonra uzun kirpiklerini en iyi arkadaşıma doğru kırpıştırdı.

"Merhaba Aiden," diye şarkı söyledi, sanki onunla etkileşimi dünyadaki en normal şeymiş gibi. Cara, Aiden ve benim anaokulundan beri aynı sınıflarda olduğumuzu ve Cara Simmons'ın ikimizle de sohbet etmeyi hiçbir zaman önemsemediğini belirtmek gerekir. Arkadaş grubu dışındaki insanlarla konuşmak için her zaman çok iyiydi - en azından bana öyle geliyordu.

Aiden da durumdan aynı tuhaflığı hissetmiş olmalıydı ki kaşları yukarı kalktı ve sesi alçak kaldı. "Ah, merhaba?" dedi sorgulayıcı bir tonda. "Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey. Okula dönmek çok güzel, değil mi? Okuldan bahsetmişken, geçen yıl seni özlemiştik" dedi.

Pardon, biz

mi?

Biz mi?!

Kimi kaçırdık?

Kim bu bahsettiğin biz?!

Sinir.

"Ah, evet. Teşekkürler?" dedi, kafası karışmıştı.

Carlton ve ben ne yapmamız gerektiğinden emin olamadan olduğumuz yerde donup kalmıştık. Cara bizi fark etti mi? Şüpheliydi. Onun radarına girecek kadar seksi, popüler ya da zengin değildik.

"Hoş geldiniz." Gülümsedi ve bacak bacak üstüne atıp Aiden'a doğru eğilirken gamzeleri derinleşti. "Önümüzdeki hafta sonu bir parti veriyorum."

Aiden başını salladı. "Güzel."

"Sen de gelmelisin," dedi kayıtsızca.

"Kim, ben mi?" diye sordu, kendini işaret

ederek.

"Evet, aptal, tabii ki." Parmağıyla adamın göğsünü dürttü ve adamın teni zerre kadar geri tepmedi. Taş gibi sert bir vücudu vardı. Muhtemelen şaşkınlıkla göğsüne çok uzun süre baktım.

Elini ona doğru uzatarak, "Cep telefonunu bana ver," diye emretti. Vermedi çünkü sanırım gelişen durum karşısında sersemlemişti.

"Aiden"-Cara parmaklarını şıklattı-"telefonun."

Başını iki yana salladı, kendine geldi ve telefonunu aldı. Telefonu kızın mükemmel bakımlı ellerine bıraktı ve kız memnuniyetle cep telefonu numarasını rehberine yazdı.

Sonra onu tekrar avucuna yerleştirdi, masadan kalktı ve ona dişlerini beyazlatan mükemmel gülümsemesini verdi. "Tamam! Cumartesi görüşürüz. Cumartesi görüşürüz. Normalde içkini kendin getirirsin ama merak etme. Her tarafında senin adın yazan bir VIP bölümüm var." Zıplamadan önce ona göz kırptı. Hayır, gerçekten. Zıpladı.

Üç kişilik masamız sessiz kaldı.

Carlton, "Yani bu bir grup daveti miydi, yoksa...?" diyene kadar gözlerimiz birbiriyle gidip geldi.

Grup daveti değildi. Carlton ve ben yeterince ünlü değildik.

OKULDAN SONRA, Aiden'ı dolabının başında insanlarla çevrili buldum. Gülümsüyor ve hararetle konuşuyordu ama serçe parmağını bacağına vururken elinin hafifçe titrediğini gördüm. Görünmez golden retriever kuyruğu sallanmıyordu. Bacaklarının arasındaydı.

Tam anlamıyla koruma moduna geçtim. Ceset denizini yararak ona doğru koştum. Sert bir elimle bileğine sarıldım ve onu köşeye çekerek kalabalıktan uzaklaştırdım. Kapıcı dolabını açıp onu içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Tavandaki ışığa bağlı sarkan ipi çektim ve alanı aydınlattım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seni

kurtarıyorum."

"Ne?"

"Panik atak geçiriyorsun."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, titreyen ellerine baktı ve başını salladı. "Oh."

En iyi arkadaşımın içini dışını biliyordum. Beden dilindeki küçük değişikliklerden ne zaman bunaldığını anlardım. Çoğu insan onun hafif geçişlerini kaçırırdı ama ben o adamı bir kitap gibi okuyabiliyordum. O benim en sevdiğim romanımdı. Fırsat verilse tekrar tekrar okuyacağım bir roman.

"Bu insanlara hiçbir şey borçlu değilsin, Aiden." "İyi

davranıyorlar."

"Seni kurutmaya çalışan gremlinler oluyorlar. Konuşmayı kes. Bunun bir faydası yok. Sadece nefes al."

Başını eğdi ve ben de titreyen elini sabitlemek için kendi elime aldım. Orada on dakika boyunca hiç konuşmadan durduk. Bazen kelimeler bir duruma yardımcı olmazdı. Bazen sadece zamanın geçip gitmesine izin vermeniz gerekir.

"Eve giden otobüsü kaçıracağız," dedi. "Sorun

değil. Yürüyebiliriz. Bana baksana."

Mavi gözleri büyüdü ve artık o kadar bunalmış görünmüyorlardı. Gün boyu insanlar tarafından bombardımana tutulmanın yoğunluğundan kurtulmaya çalışıyordu.

"İyisin," dedim ona.

"Ben iyiyim." Boğazını temizledi ve elini yüzünün yan tarafına götürdü. "Artık seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

Başımı salladım.

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben dolaptan çıktıktan sonra o da peşimden geldi.

"İnsanlara seni rahat bırakmalarını söyleyemeyecek kadar iyi biri olduğunu biliyorum, bu yüzden sınırlarını aşan herkesi gırtlaklamam için bana izin vermeni istiyorum" dedim.

"Boğaz yumruklarına gerek olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım ve sırtını sıvazladım. "Biliyorum. Çünkü sen acı verecek kadar tatlısın."

"Carlton'la gerçekten iyi arkadaş mısınız?" diye sordu durup dururken.

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet. İyi biri."

"Öyle mi? Yoksa geçen yıl yalnız

mıydın?" "Bu da ne demek şimdi?"

Omuz silkti. "Sadece bana ters geliyor. İnsanların onayını kazanmak için her zaman çok çabalıyor. Öğle yemeğinden sonra, onu Cara'nın partisine götürürsem para teklif etmek için beni takip ettiğini biliyor musun? Bu çok garip."

"Tuhaf biri."

"Bir tuhaflık var, bir de çaresizlik var. Ayrıca sana aşık." "Ne?" Güldüm.

"Hoşlanmıyor."

"Evet, öyle."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sadece bir parti daveti için bana ödeme yapmaya çalışmakla kalmadı, aynı zamanda senden nasıl hoşlandığını anlatıp durdu."

Carlton fikrinin duygularıma hiçbir şey hissettirmemesi beni neredeyse hayrete düşürüyordu ama Aiden'ın kolu benimkine değdiğinde? Kelebekler. Her bir kelebek.

Başımı salladım. "Erkekler bana aşık olmaz." "Ne?

Neden böyle bir şey söyledin?"

"Çünkü ben benim."

"Carlton tam da bu yüzden senden hoşlanıyor. Çünkü sen

sensin." Omuz silktim. "O benim tipim değil."

"Öyle mi? Peki senin tipin tam olarak nedir?"

Sen.

O zaman sen.

Ve belki, pazar günleri, sen.

Vay be.

Bu düşünceler nereden çıktı?

Avuç içlerim daha da terledi ve ellerimi yumruk yaparak, "Sana söylemiştim. Timothée Chalamet."

Sırıttı ve ben onun gülümsemesini kalp atışlarımın derinliklerinde hissettim. "Bu kadar mı?

Başka kimse yok mu?"

"Hayır." Sinirlerimden kurtulmak için elimden geleni yaparken hızımı artırdım. Gözlerinin içine bakamıyordum çünkü o da benim onu okuyabildiğim gibi beni okuyabiliyordu. Etrafımda her durduğunda hissettiğim tuhaf duygularla ilgili yeni gelişme bölümünü almasına izin veremezdim.

Ayrıca, Aiden'a karşı hissettiklerim geçici bir şeydi. Öyle olmak zorundaydı. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşımdı ve bunu, ne bileyim, ona aşık olarak tehlikeye atmak istemezdim.

Yine de biraz düşündüm. Tamam, çok düşündüm. Aiden gibi bir adama aşık olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Gerçi bunlar anlamsız düşüncelerdi. Hayatımda bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar aşk romanı okumuştum.

Aiden gibi adamlar Cara gibi kızlarla birlikte oldular. Benim gibi kızlarla asla. Cara benim baş kahramanım olurken, ben sonsuza dek en iyi arkadaş yan karakter olacaktım.

Aiden adımlarıma ayak uydurmak için hızını artırdı. "Şu parti hakkında..."

8

Aiden

Eve doğru yürürken Hailee, "Ne cennette, ne dünyada, ne de cehennemde o partiye katılmamın imkânı yok," dedi. Benim için oldukça tuhaf bir ilk gündü. İnsanların -öğretmenler de dahil olmak üzere- onlarla fotoğraf çektirmemi istemesi tuhaftı. O kadar çok gülümsemekten çenem ağrıyordu. Dans eden bir taco iken ilk oyunculuk girişimlerimle dalga geçen insanlar tarafından isteniyor olmam daha da tuhaftı.

Gözetim dolabında saklandığımı ve zorbalığa uğradığım için hıçkıra hıçkıra ağladığımı çok net hatırlıyorum. Beni bulan Hailee'ydi ve benimle söz konusu dolapta oturmak için derslerinin geri kalanını atladı. Sadece bize öğle yemeği getirmek için çıkmıştı. Günün sonunda beni yine güldürdü, çünkü Hailee'nin boktan günleri daha az boktan hale getirmenin bir yolu vardı.

Şimdi aynı zorbalar benden imza istiyorlardı. Hayat garipti.
İnsanlar daha tuhaftı.

Tutarlı olan tek şey? Hailee Jones'un beni kitlelerden kurtarması ve nefes almamı hatırlatmak için beni dolaplara çekmesi.

Sırt çantamın kayışlarını kavradım. "Ne? Neden olmasın? Ölmeden önce yapılacaklar listemizde var."

"Bunun başaramayacağımız konulardan biri olacağını düşünmüştüm." "Ama başaracağız! Gün gibi açık bir davet aldık."

"*Biz* mi?!" dedi. "Bu kesinlikle yalnız bir davetti."

Durakladım, cep telefonumu çıkardım ve mesajlaşmaya başladım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Telefonum çaldı ve telefonu yüzüne tutarken gülümsedim.

Partiye bir arkadaşımı da getirebilir miyim?

Tabii! Kimi istersen getir.

Hailee gözlerini devirdi. Konu göz devirmeye geldiğinde o bir Güzel Sanatlar Ustasıydı. Yeteneği eşsizdi. "Arkadaşının ben olduğumu bilmiyor. Sanki şahsen davet edilmişim gibi."

"Tabii ki sen olduğunu biliyor." Kolumu Hailee'nin omuzlarına doladım ve onu yanlamasına bir kucaklamanın içine çektim. "Sen benim sahip olduğum tek arkadaşsın."

Memleketime GERİ DÖNMEK düşündüğümden daha iyi hissettirdi. Bir süredir ilk kez kendimi yeniden kendim gibi hissediyordum. Dışarıdan bakıldığında, oyunculuk kariyerim söz konusu olduğunda her şeye sahiptim. İçeriden dışarıya baktığımda ise kendimi boşlukta hissediyordum. Eve dönmek bana bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini hissettiren ilk şeydi.

Pırasa'ya döndüğümden beri içimi kemiren birkaç sırrım vardı, bir an önce ortaya çıkarmak istediğim sırlar ama bunu nasıl yapacağımdan tam olarak emin değildim. Şüphesiz benim için her şeyi değiştirecek iki sır.

Bir numaralı sır: Artık aktör olmak istemiyordum. Bir yıl boyunca evden uzakta olmak, hiç beklemediğim kadar ağır bir ev özlemini de beraberinde getirdi. Elbette, geçtiğimiz yıldan önce de birkaç aylığına film çekmiştim ama bu kadar uzun süre uzak kalmak benim için düşündüğümden çok daha zordu. Normal hayatımı özledim. Ailemi ve Hailee'yi özledim.

Bu da beni iki numaralı sırra getirdi: Özledim. Hailee'yi.

Arkadaşlığımız boyunca, ne zaman onun yanında olsam açıklanamaz duygular dalgaları beni vururdu. Bazen bana sarılırdı ve ben onu bırakmak istemezdim. Bazen gülerdi ve ben o sesi hayal ederdim. Bazen en sıradan şeyi yaparken ona bakardım ve tek yapmak istediğim yüzünü binlerce öpücükle kaplamak olurdu. Bunların hep geçici duygular olduğunu düşünürdüm. Hızlıca gelirlerdi ama en iyi arkadaşıma aşık olursam bunun arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvedebileceğini düşündüğümde her zaman dağılırlardı.

Sonra bir yıllığına Kaliforniya'ya gittim. Sanki Hailee'nin ne kadar özel olduğunu ondan uzak kalmak zorunda kaldığımda anladım. Los Angeles'ta insanlar durmadan etrafımı sarıyordu ama *benim* etrafımda insanlar yoktu. Benim insanım.

Hailee'ye hislerimden bahsetmeye ve ardından son yılımı onunla geçireceğim en iyi yıl yapmaya kararlıydım. Sadece henüz cesaretimi toplayamamıştım. Bu da o anda odaklanmaya değer tek bir sırrım olduğu anlamına geliyordu: oyunculuğa karşı giderek artan nefretim.

Ailem oyunculuk kariyerim için çok zaman ve para harcadı. Gençken oyuncu olmak istediğimi söylediğimde, bunu sonuna kadar destekledi̇ler. Babam elimden gelenin en iyisini yapmamı istedi, ben de yaptım ama artık bir zamanlar bu işe duyduğum tutkuya sahip değildim. Hollywood'un etrafında olmak beni bir şekilde bıktırdı. Köklerimin bir kısmını kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve ne yapmak istediğimi bilmesem de bu yolda devam etmek istemediğimi biliyordum. Ailemle bu konuşmayı yapmak kolay olmayacaktı ama o akşam yemeğinin ağzımdan kaçırmak için iyi bir zaman olacağını düşündüm. Yırt

Yara bandını çıkar.

Yemek odasına yaklaştığımda babam çoktan ayağa kalkmış, her tabağa yemek koyuyordu. Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen ve o telefon son zamanlarda birbirinize çok bağlısınız. İş için olmadığı sürece yemek masasında telefon yok."

Babam ve onun yemek zamanı kuralları.

Annem odaya girdi ve alnımdan öptü. "Hey, bebeğim."

Yemeğe başladık ve annemin ev yemeklerinden birini yemek hem harika hem de sinir bozucu geldi. Annem harika bir şefti, dünyanın değilse bile Orta Batı'nın en iyilerinden biriydi. Chicago'daki restoranı çok gelişmişti. Los Angeles'ta benimle babam kadar çok vakit geçirememesinin nedeni de buydu. Bu yüzden onun ev yemekleriyle eve dönmek şımartılmak gibi gelirdi.

Menajerim fiziğimi korumak için bazı yiyeceklerden uzak durmam gerektiğini söyledi ama annemin yemeklerini es geçemezdim. Tek bildiğim, tavuk ve pilav yemeden birkaç gün geçirebilirsem bunu kutlayacağımdı. Son birkaç yıldan önce kilom hakkında hiç endişelenmezdim, ancak geçen yıl, bir rol için kesilmek zorunda kaldığımda, tek düşündüğüm şey bu oldu. Kimseye bundan bahsetmedim, çünkü karın kası yapmaktan ve filmlerde ve dizilerde oynamak için para almaktan şikayet eden küçük bir sürtük gibi görünebilirdim. *Ne zor bir hayat, Aiden.*

Bu nedenle mücadelelerimi kendime sakladım.

Eve geldiğimde ilk yaptığım şeylerden birinin tartılmak olmasından da nefret ediyordum. Ertesi sabah tekrar tartıldım. Sanki tartıdaki sayı ve aynadaki görüntü benim için en önemli şeylerden biriydi.

Leeks'ten ayrılmadan önce bir tartım bile yoktu. Artık aşağıya bakıp tabağımda kaç makro olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu sektörden çıkmak istememin bir başka nedeni de buydu. Güvensizlik almış başını gidiyordu.

"İlk günün nasıldı?" Annem beni düşüncelerimden sarsarak sordu.

"Güzel. Hailee ile yemek yiyebilmek için öğle yemeğini değiştirebildim. Öğretmenlerin hepsi de çok iyi."

"İnsanlar sizi görecekleri için heyecanlı mı?" diye sordu.

"Biraz fazla. İnsanların bana ilgi göstermesi çok garip. Daha önce benimle hiç konuşmamış insanlar tarafından partilere davet ediliyorum."

"Onların ilerlemelerini görmezden gelmelisiniz. İnsanlar başarılı olduğunuzu düşündüklerinde kutlama yapmak kolaydır. Bireylere karşı dikkatli ve akıllı olmalısınız," diye uyardı babam.

"Evet, sadece garip, hepsi bu."

Babam çatalını yere bıraktı ve ellerini birbirine kenetledi. "Bu okul yılı hakkında aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum, Aiden. Geri dönmene karşı olduğumu biliyorsun çünkü tanınmış biri olmak senin normal bir genç olmanı zorlaştırıyor. Dediğin gibi, insanlar sana zaten farklı davranıyor. O yüzden her şeyi temiz tutalım. Gir ve çık, ödevlerini yap, iyi notlar al ve eve rapor ver. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Ve iyi eğlenceler," dedi annem, eğilip kolumu sıkmak için. "Senin de eğlenmeye hakkın var. Bu senin son senen!"

Babam biraz homurdandı ama anneme karşı çıkmadı. Onun sivri dilini anlamayan tek kişi annem gibi görünüyordu.

"Aslında seninle bir şey konuşmayı umuyordum," dedim. Ellerim terlemişti ve sinirlerim tavan yapmıştı ama yine de açık açık söyleyebileceğimi düşündüm. Sadece birkaç basit kelime: Artık aktör olmak istemiyorum. Kolay. Zahmetsiz.

"Bir saniye, Aiden. Ona söyleyecek başka bir şeyin yok mu Sam?" Annem sordu. "Bana daha önce ne anlatıyordun?"

Babam başını salladı. "Bunu başka bir zamana saklayabiliriz." "Samuel," dedi annem sert bir sesle.

"Şimdi tam zamanı."

Ağır bir iç çekti ve bana bakarken daha dik oturdu. Kaşları çatılmıştı. Bana o sert bakışını atarken göğsümde bir düğüm oluştu.

baktı. Yaptığım bir şeyden dolayı hayal kırıklığına uğradığında bana her zaman attığı aynı bakış. Ağzını araladığında neredeyse beni geriye savuracak bir şey söyledi. "Seninle gurur duyuyorum. Geçtiğimiz yıl yaptığın işlerle ve eğlence sektöründe kendine yarattığın fırsatlarla. Bu işe ne kadar emek verdiğini gördüm ve bu gözümden kaçmadı. Bana menajerin olma fırsatını vererek benim de hayatımı değiştirdin. Annen ve ben seni yanımıza aldığımız için oyunculuk hayalimi gerçekleştiremedim ama senin parlamanı izlemek benim için dünyalara bedel. Sanki hayallerim gerçek olmuş gibi hissediyorum. Senin sayende mutluyum ve seninle gurur duyuyorum."

Sözleri karşısında tamamen afallamış bir halde olduğum yerde donup kaldım. "Uh, ne?"

"Seninle gurur duyduğumu söyledim."

"Evet, seni duydum... Sadece..." Ensemi kaşıdım. "Ah, teşekkürler."

Kahretsin.

Başıyla bir selam verdi. "Sadece bocalama. Şimdi sallanmaya ya da dengeni kaybetmeye meyledeceğin zaman. Milyonlarca kişi senin başarı seviyene sahip olmak için adam öldürür ve bu sadece artmaya devam edecek, Aiden. Gözünü ödülden ayırma. Bunu başarabilirsin."

Konuşmayı değiştirdi ama yemek bittikten sonra da aklım o konuşmada kaldı. Babam, taş gibi soğuk, duygusuz robot babam, az önce bana benimle gurur duyduğunu söylemişti.

Seninle gurur duyuyorum.

On yedi yıl boyunca o adamdan duymak istediğim tek şey bu sözlerdi. Benimle gurur duyduğunu. Bana inandığını. Yaptığım şeyin buna değdiğini. O gece bana bu sözleri söyledi ve onun gurur duymasını sağlamak için kariyerimi ilerletmek için çalışmaya devam etmem gerektiğini biliyordum. Hiçbir parçam aktör olmak istemiyordu ama her parçam babamı gururlandırmak istiyordu.

Yatak odamın penceresinden gelen tıklama sesi özlediğim bir sesti. Oraya doğru ilerlediğimde Hailee'nin kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada durduğunu gördüm. Kapıyı açtım ve burnunu buruşturdu. "İyi," diye geveledi.

"İyi ne?"

"Tamam, aptal insanlarla aptal partiye gideceğim."

Sırıttım, bacaklarımı pencere kenarına attım ve oturdum. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Nihai lise listesi tamamlanmaya muhtaç ve kim bilir yıl bitmeden Los Angeles'a tekrar ne zaman sürükleneceksiniz. Listedeki en kolay görevleri tamamlayabileceğimizi düşündük."

"Seninle tartışmayacağım çünkü tartışırsam fikrini değiştireceğini biliyorum."

"Haklısın." Pencere pervazımın diğer kenarına oturdu. Bacağı bacağıma sürtündü ve sessizce hareket etmemesi için dua ettim.

Boğazını temizledi. "Ama-"

"Elbette, bir ama var." "Benimle

alay etme, Tom."

"Anlat bakalım, Jerry. Şartların nedir?"

"Bütün gün partide kalmak istemiyorum ama erken de gelmek istemiyorum. Benden önce gitmeni, etrafı incelemeni, bana bilgi vermeni ve ben geldiğimde beni dışarıda karşılayıp evin içine götürmeni istiyorum."

"Tamam."

"Hepsi bu

değil."

İçimi çektim. "Tabii ki değil. Devam

edin." "Carlton'ı hemen yanına al." "Asla

olmaz."

Yüzünü buruşturdu. "Hadi ama Aiden. Onu tanıman için iyi bir fırsat olacak."

"Onu tanımak istemiyorum."

"Evet, biliyorum ama..." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Bu onun için önemli. Gelmem için bana yalvardı."

Başımı dehşet içinde ona doğru çevirdim. "Onunla gerçekten arkadaşsın, değil mi?"

Güldü ve omuz silkti. "Öyleyim. Anlamıyorsun. Geçen yıl sen gittiğinde çok yalnızdım. Konuşacak kimsem yoktu ve bir insana ihtiyacım olduğunda Carlton yanımdaydı. Ayrıca, bu parti onun hayali gibi bir şey. Hep davet edilmek isterdi. Seninle gelirse herkesin gözünde birkaç puan kazanır diye düşündüm."

"Havalı puanlar mı? Sana havalı puanlarım olduğunu düşündüren ne?"

Hailee ellerini omuzlarıma koydu. "Benim tatlı, saf, aptal en iyi arkadaşım. Bugün nasıl bir anda okulumuzun en havalı insanı haline geldiğini görmemen çok hoş. Toplanabilecek en havalı puanlara sahipsin."

"Onlar hiçbir şey ifade etmiyor. O insanlar gerçek beni tanımıyor."

"Evet." Başını salladı. "Ama ben istiyorum. Ve bunu benim için yapacağını biliyorum çünkü

Ben sizin insanınızım ve en iyi arkadaşlar birbirlerini mutlu etmek için birbirlerine rahatsız edici şeyler yaparlar."

Gözlerimi kısmıştım. "Gerçekten en iyi arkadaş kartını mı oynuyorsun?" "En iyi arkadaş kartını oynuyorum."

"Vay be." Bir duman bulutu üfledim. "Bu hiç adil değil." Gülümsedi.

Saçmalık.

O gülümseme bana istediği her şeyi yaptırabilirdi. "Peki," diye homurdandım. "Ama bu bana borçlu olduğun anlamına geliyor."

"Tabii, tabii. Sen ne dersen." Penceresine geri dönmek için çıkıntıdan kalktı ve gözlerim arkasından her santimini takip etti. Onun

Popo her zaman bu kadar dolgun muydu? Her zaman bu kadar yüksekte miydi? Kalın kalçaları her zaman bu kadar öpülebilir miydi? Ne zaman bu kadar... mükemmel oldu?

"İnsanlar partilerde ne giyer?" diye sordu, omzunun üzerinden bana doğru bakarken beni neredeyse onu incelerken yakalayacaktı. "Elbise giymek zorunda mıyım? Elbiselerden nefret ederim."

Güldüm. "Ne istersen giyebilirsin, Jerry." "Bu

yardımcı bir cevap değil."

"Ben yardımsever biri

değilim." "Yeterince adil."

Ben kendi pencereme tırmanırken o da kendi penceresine tırmandı. Bana gülümsedi ve "Eve hoş geldin, çirkin şey" dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Çirkin mi?"

"Herkes kıçına duman üflerken, seni alçakgönüllü ve ayakları yere basan biri olarak tutmam gerektiğini düşündüm."

Güldüm. "Teşekkürler güzelim," dedim, iltifatların onu son derece rahatsız ettiğini biliyordum.

"Kapa çeneni, Aiden," dedi ve ardından penceresini çarparak kapattı.

Onu ben de kaçırdım.

Çarpan camlar ve Hailee'nin tavrı.

9

Aiden

En çılgın hayallerimde bile Carlton yanımdayken bir partiye gideceğimi düşünmemiştim. Aynı şekilde Hailee'nin de onun gibi biriyle arkadaş olacağını hiç düşünmemiştim. Bu, çiftler tarihindeki en tuhaf eşleşmeydi. Onu bir yıl boyunca yalnız bıraktığım için başıma gelen buydu. En iyi arkadaşım resmen aklını kaçırmıştı.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" Cara'nın evinin ön verandasında dururken Carlton'a sordum.

"Bu da ne, kovboy?" Bir paket nane şekeri çıkardı ve ağzına bir avuç attı.

"İçeri girdiğimizde kendi başınıza gidin ve hayatınızın en güzel anlarını yaşayın."

Kulaktan kulağa sırıttı. "Anladın, dostum," diye tükürdü ve ağzında duran naneli şekerlerden biriyle yüzüme vurdu. Elini tuttu ve yüzümü sildi. "Benim hatam."

Hailee bana bildiğinden daha fazla borçluydu.

Daha önce bir partiye gittiğimde hiç bu kadar sinirlenmemiştim. Elbette, bu benim ilk partim değildi. Los Angeles'ta birkaç toplantıya katılmıştım ama bu benim ilk lise partimdi. Hailee'nin partiden ne kadar nefret ettiğini göreceğim için heyecanlıydım. Gecenin en eğlenceli kısmı bu olacaktı.

Ev partisine girdiğimizde her şey yolunda gidiyordu. Carlton kollarını iki yana açarak oturma odasına daldı. "Merhaba, parti insanları!" diye bağırdı. O sola gitti, ben sağa gittim ve bir daha karşılaşmayacağımızı umuyordum.

Partinin ilk otuz-kırk beş dakikasını insanlarla fotoğraf çektirerek ve onların rastgele aile üyelerine selam verdiğim videoları kaydetmelerini sağlayarak geçirdim. Yarı-ünlü olmanın zevkleri. İkinci saat oyunculuğun nasıl bir şey olduğunu ve etkileşimde bulunduğum farklı ünlüleri anlatmakla geçti. Yaklaşık elli içki teklifini geri çevirmiştim. İhtiyacım olan son şey, birinin reşit olmadan içki içerken çekilmiş bir fotoğrafımı paylaşmasıydı. Babam, kamuya mal olmuş bir figür olduğum için çevreme çok dikkat etmemi sağlardı. Reşit olmadan içki içmek yakalanmam gereken bir şey değildi.

Ev partisindeki herkesi tanıyor olsam da, bir tür rol oynuyordum. Bana gerçek anlamda erişmelerine izin vermiyordum çünkü ne kadar çok insanı içeri alırsam, o kadar çok insan bana düşman olabilir ya da bana karşı bilgi kullanabilirdi. Sevgili babamdan öğrendiğim bir başka taktik. Etrafımda kendim olabileceğim tek insanlar ailem ve Hailee'ydi - ki o da ailem sayılırdı.

Oturma odasındaki sehpaya oturmuş, La La Land'de herkesin ne kadar tatlı ve harika olduğunu anlatıp dururken -bu bir yalandı ama okul arkadaşlarımın Hollywood düşmanlarımı bilmesine gerek yoktu- Cara etrafımı saran kalabalığa karıştı.

"Hepiniz onun aletinden inseniz de ben de üzerinde kayabilsem nasıl olur?" dedi bana göz kırparak.

Vay canına.

Oldukça ileri bir yaklaşım.

Cara çarpıcı görünüyordu. Şok edici değildi. Cara ilkokuldan beri güzeldi. O benim ilk aşık olduğum kızdı. Pek çok insanın taşıyamayacağı bir özgüvenle hareket ediyor ve istediği her şeyi fazla çaba harcamadan elde ediyor gibiydi. En büyük dezavantajı neydi? O Hailee değildi.

Cara elini bana doğru uzattı ve başını eğdi. "Mülkü gezmek ister misin?" diye sordu.

"Uh, evet. Tamam."

Tur bizi yatak odasına götürdü ve kapıyı arkasından kilitledi. Alt kattan gelen müzik her zamanki gibi yüksekti ve Cara yatağının arkasından bir şişe likör çıkardı. İçkiden bir yudum aldı ve sonra bana doğru uzattı.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

Bir kaşını kaldırdı. "Korkak olma, Aiden. Hollywood'da parti yaptığını biliyorum."

Bunun tam tersiydi. Çalıştım, beni evde eğiten bir öğretmenim vardı ve sonra biraz daha çalıştım. Babamın yapmama izin vereceği son şey Hollywood partilerine gitmekti - tabii işin içinde networking yoksa. Gittiğim her parti bir iş gezisiydi. Ayrıca, bana hayatımın fırsatı verilmişti. İçki içip kötü kararlar vererek bunu mahvedemezdim.

Bu da ne yazık ki şu anki durumumu umduğumdan çok daha az çekici hale getirdi. Beş yıl önceki Aiden, Cara'nın yatak odasında kapı kilitli olduğu için çıldırırdı. Şu anki Aiden mı? Babam bu durumu öğrenseydi ne olurdu diye düşünürken panik atağın eşiğine gelmiştim. Skandal gibi görünürdü ve magazin basını iyi bir skandala bayılırdı. Keşke verdiğim her kararda babamın sert yargılarını devre dışı bırakabilseydim ama o omzumdaki Jiminy Cricket'tı ve bana kötü seçimler yapmamamı söylüyordu.

Ayrıca, benimle gurur duyuyordu. Lanet olsun ona ve gururuna.

"Belki de aşağıya inmeliyiz," diye teklif ettim, beni koyduğu yataktan kalkarak. Bana doğru yürüdü, oturmadan önce biraz tökezledi. Kucağıma. *Oh be*.

"Ya da biraz yalnız vakit geçirebiliriz."

Biraz içtiği belliydi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Sen ve şu Hannah denen kız düzüşüyor musunuz?"

"Hannah?"

"Evet. Seni deli gibi takip eden kız." "Hailee'yi mi kastediyorsun?"

"Tabii, tamam." Alkol şişesini eline aldı ve bir yudum daha aldı. "Siz ikiniz sikişiyor musunuz?"

"Ne? Hayır, değiliz. O benim en iyi arkadaşım."

Hailee ile seks yapma ihtimalini düşündüm mü? Tabii ki düşündün. Evet. Sık sık. Günde iki kez. Belki hafta sonları üç kez. Her neyse.

Cara burnunu kıvırdı. "Ama neden?" "Neden en iyi arkadaşım benim en iyi arkadaşım?"

"Evet. Yani, beni yanlış anlama, sen seksi ve ünlüsün, o ise... hiç kimse."

Bir anda, Cara'ya karşı hissettiğim her türlü çekim cızırdadı ve öldü. Onu kucağımdan indirdim ve ayağa kalktım. Telefonu çaldığında kısaca, "Ben aşağıya iniyorum," dedim. Yorumumu görmezden gelerek uzandı ve telefonu aldı.

"Aman Tanrım, çılgın Carlton'ı gördün mü?" Cara sordu. "Aşağıda Hannah hakkında atıp tutuyor."

"Hannah kim?"

"Senin Hannah'n."

"Hailee." "Her neyse."

Ayağa kalktım ve telefonunu elinden aldım. Videoda sarhoş bir Carlton masanın üzerinde, elinde bir şişe içkiyle ileri geri sallanıyordu.

elini. "Yok artık. Hailee Jones'tan hoşlandığımı mı sanıyorsun?!" diye tükürdü. "Tabii ki hayır. Onu hiç gördün mü? Sanki Doublemint ikizlerini yutmuş gibi," diye mırıldandı Hailee'nin kilosuyla alay ederek. "Dürüst olmak gerekirse, onunla sadece takıldım çünkü tombul kek için üzüldüm. Hiç arkadaşı yoktu, gerçekten." Devam etti de devam etti, çünkü kalabalık ona bir bağımlının arzuladığı kahkahaları ve ilgiyi gösteriyordu.

Derimin altındaki kanın kaynadığını hissedebiliyordum. O pisliği öldürecektim.

Hailee'ye mesaj atmak için cep telefonumu çıkardım ama görünüşe göre videoyu çoktan görmüştü.

Hailee: Gelmiyorum. **Hailee:**

Bu çok aşağılayıcı. Kahretsin.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Cara sordu.

"Hailee'yi kontrol etmeye."

"Nasıl olduğu kimin umurunda? Ayrıca, bu çok komik. Biraz gülün. O bizim seviyemizde bile değil."

Seviyemiz mi? Sanki Cara ve ben herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda aynıymışız gibi.

Bu benim öfkemi daha da artırdı.

"Aynı seviyede değiliz," diye mırıldandım ve kapıya doğru yürüdüm.

Cara önüme fırladı ve çıkışımı engelledi. "Y e m i n ederim, Aiden, benimle hayatının en güzel gecesini geçirmek yerine bu odadan çıkıp o eziği kontrol etmeye gidersen, benim için öldün demektir. Beni anlıyor musun? Eğer gidersen ilişkimiz biter. Benim için ölmüş olursun. ÖLÜRSÜN!"

Sertçe yutkundum ve bir kaşımı kaldırıp gözlerimi onunkilere kilitleyerek dik durdum. "RIP."

Sersemlemiş bir halde nefesi kesildi. "Buna pişman olacaksın, Aiden Walters. Sözlerimi unutma. Bundan emin olacağım."

Onu iterek geçtim ve evden çıktım. S i n i r l e r i m tepeme çıkarken eve doğru koşmaya başladım. Jones'ların evine yaklaştığım anda

defalarca kapı zilini çaldı.

"O iyi mi?" Hailee'nin ailesi kapıyı açtığında sesim boğazımdan çıkarken çatlayarak sordum. Beni görmek için başlarını kaldırdılar ve gözlerindeki acı kendi göğsümün daha da ağrımasına neden oldu. Lanet olsun. Ne tür pislikler Hailee gibi yumuşak birini incitebilirdi ki? O nazikliğin tanımıydı. O anda, en iyi arkadaşımı paylaşan, yeniden paylaşan ve onunla alay eden herkesin izini sürmek istedim. Onları lime lime etmek ve kendilerini tam bir pislik gibi hissetmelerini sağlamak istedim.

"Şu anda olmaz," dedi Penny, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Penny'nin duygularının sınırında olmasına şaşırmadım çünkü kızı onun kalp atışlarıydı. Hailee acı çektiğinde, Penny daha da derinden acı çekiyordu. Anneler böyle yapardı. Çocuklarının acısını kendi acılarıymış gibi hissederlerdi.

"Onunla konuşabilir miyim?" Ben sordum.

"Biliyor muydun?" Karl sordu. Kaşları çatılmıştı ve yüzü sertti. Penny'nin aksine üzgün değildi. Hayır, kızgındı. "Onunla alay edeceklerini biliyor muydun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"O partiye gitmek senin fikrindi. Sana yemin ederim, Aiden, eğer bilseydin

-"

"Karl," diye araya girdi Penny, onu kumaşından tutarak

Ön kolunu. Bana baktı ve kaşlarını çattı, gözlerimde Karl'ın göremediği acıyı görüyordu çünkü kızının acısıyla uğraşmakla çok meşguldü. Başını iki yana salladı. "Bilmiyordu."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Karl'a kendi babamdan daha çok saygı duyardım. Konu yumuşak ve nazik ama aynı zamanda sert ve haşin olabilen bir baba figürü olmak olduğunda, Karl bunu on katına çıkarırdı. Babam hayatı buna bağlı olsa bile nasıl yumuşak ve nazik olunacağını bilemezdi. Karl'ın bu yönünü, bir ebeveyn olarak ne kadar dengeli olduğunu gerçekten takdir ettim. Ama tam o anda, yolumdan çekilmeseydi ve

kızını görmeye gidecektim, yanından hızla geçip gidecektim ve yere düşse bile umurumda olmayacaktı.

"Çünkü o Aiden. Onun kişiliği," dedi Penny, kapının önünden çekilerek. Hailee'nin kapı çerçevesine doğru başını salladı ve bana kırık bir gülümseme verdi. "Git kızımızı kontrol et, tamam mı Aiden?"

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandım, bir kez başımı salladım.

Karl bana bir kez daha sertçe baktı ama bir şey söylemedi. Kenara çekildi, bu bana söyleyebileceği herhangi bir kelimeden daha fazla onaydı.

Elimi Hailee'nin kapısına koydum ve kalbim göğsümde çarparken kapıyı çevirdim. Kapıyı açtığımda onu çiçekli elbisesiyle bağdaş kurmuş, sırtı bana dönük bir şekilde yatak odasının penceresinden dışarı bakarken buldum.

"Jerry," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir santim bile kıpırdamadı. Ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Saçları afro puf şeklinde değildi. Mükemmel gevşek buklelerle şekillendirilmişti. Onu sadece arkadan görebildiğim için bile güzel göründüğünü biliyordum.

Hiçbir şey söylemedi.

Spor ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. "Yanına oturabilir miyim?"

Birkaç saniye bekledim ve cevap gelmeyince kaşlarımı çattım. Eğildim, ayakkabılarımı çözdüm, çıkardım, ona doğru yürüdüm ve yanına bağdaş kurarak oturdum. Çünkü en iyi arkadaş olduğunuzda, yanınızdaki kişinin yanında olmak için bir davete ihtiyacınız yoktu. Sadece gelir ve kalırdınız.

Gözyaşları gözlerinden ayrılırken bıraktıkları izler yüzünden makyajı mahvolmuştu. Yine de iyi görünüyordu. Hailee'yi en kötü hallerinden bazılarında görmüştüm. Birkaç yıl önce en sevdiğimiz Çin büfesinde gıda zehirlenmesi geçirdiğinde, yürüyen ölü gibi görünüyordu. Durmadan kustuğu tuvalete gitmekten başka bir şey yapamıyordu.

Kusarken saçlarını tuttum, sonra yatağına geri döndü ve sırf yalnız kalmasın diye onunla oturup önemsiz saçmalıklar hakkında konuştum.

Carlton'ın pislik gibi davranması gıda zehirlenmesi geçirdiği zamankinden daha kötü değildi ama Hailee'nin midesini de aynı derecede bozduğunu biliyordum. Benim midem düğüm düğümdü, o yüzden onunkinin ne yaptığını hayal bile edemiyordum.

Onunla birlikte pencereden dışarı baktım, pencerenin önünde duran büyük meşe ağacına baktım. Orada birkaç dakika sessiz ve hareketsiz kaldık. Hâlâ hayatta olduğunu sadece birkaç dakikada bir göz kırpmasından anlıyordum.

"Bir elbise giydim," dedi sonunda.

"Biliyorum."

"Elbiselerden
nefret ederim."

"Biliyorum."

"Saçımı da yaptım."

"Biliyorum."

"Saçımı yapmaktan
nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri kan çanağına dönmüştü ve lanet olsun, eğer kalpler bir anda kırılabilseydi, benimki tam o anda paramparça olurdu.

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye
fısıldadı. İçimi çektim. "Biliyorum."

Sol omzumu okşadım ve o da başını bana yasladı. Ben de başımı onunkinin üzerine koydum ve pencereden dışarı bakmaya devam ettik. Makyajı gömleğime bulaşmıştı ama hiç umurumda değildi. Tüm kıyafetimi bir bez olarak kullanmak isteseydi, izin verirdim.

"Onu öldüreceğim," dedim ona. Carlton'ın tam bir pislik olduğunu gösteren videoyu izlediğimden beri düşündüğüm tek şey buydu. Onu gördüğümde öldürecektim.

"Hayır, sadece... bırak öyle kalsın." İçini çekti ve başını omzumdan kaldırdı. "Hem senin dönmen gereken bir parti yok mu? Eminim Prenses Cara gittiğin için çıldırıyordur."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil."

"Lütfen. Yıllardır önemsediğin tek şey o. Ayrıca, bir partiye gitmek lisede yapılacaklar listemizde. En azından birimiz bunu işaretleyebilir."

"Gitmiyorum, Hailee."

Bana doğru baktı ve kaşlarını çattı. "Sanırım gitmene ihtiyacım var çünkü ağlayacakmışım gibi hissediyorum."

"İşte bu yüzden kalmam gerekiyor."

"Beni ağlarken görmene gerek yok, Aiden."

"Neden olmasın? Seni daha önce milyonlarca kez ağlarken gördüm. Daha önce gerçekçi olmayan sayıda ağladın. *Bambi*'yi ilk kez izlediğimiz zamanı hatırlıyor musun? Ağlama krizleri."

"Bu farklı. Daha önce hiç böyle ağlamamıştım."

"Ne gibi?"

Birbirine kenetlenmiş ellerine bakarken dudakları titredi ve kelimeleri boğazında düğümlenirken hafifçe titremeye başladı. "Sanki görünüşüm yüzünden herkes bana gülüyor. Kilom yüzünden. Ve ben sadece... onun arkadaşım olduğunu düşünmüştüm ve sırf birisi arkadaş olmamızla alay etti diye neden böyle şeyler söylediğini bilmiyorum ve... ve... ve..." Avuçlarının içine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve ben kesinlikle o lanet olası pisliği öldürecektim.

"Lütfen, Aiden? Lütfen sadece git? Şu anda yalnız kalmak

istiyorum." "Yemin eder misin?" Ben sordum.

Başını salladı. "Yemin et."

İçimi çektim ve yataktan kalktım, ama gitmeden önce kollarımı arkadan sardım ve ona sıkıca sarıldım. "Üzgün olduğunu biliyorum Hailee ve acı çektiğini de biliyorum ama şu anda yalnız kalmak istesen de yalnız değilsin. Ben hemen yanındayım. Tamam mı? Eğer bana ihtiyacın olursa ben de burada olacağım."

Odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Eve gitmek yerine, halletmem gereken başka bir iş vardı. Bu yüzden oturma odasına yöneldim,

Hailee'nin anne ve babası kanepede oturmuş, Hailee'ye ne olduğunu konuşuyorlardı.

"Penny ve Karl?" Endişeli ifadelerle bana baktılar ve ben de onlara kırık bir gülümseme verdim. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz?"

10

Hailee

"BABA, BURADA NE IŞIN VAR?" Babam smokiniyle her zamanki gibi şık bir şekilde yatak odamın kapısının önünde dururken kafam karışmış bir şekilde s o r d u m .

"Bu akşam için şoförünüz benim leydim," dedi ve etrafımda dönmem için kolunu bana doğru uzattı.

"Şoförüm mü?" Gülme modundan uzak olmama rağmen kıkırdadım. Ama o kadar çok ağlamıştım ki içimde hiç gözyaşı kaldığından emin değildim. Tüm makyajımı silmiş ve büyük boy eşofmanlarımı giymiştim bile; *The Vampire Diaries*'i izlemeye ve kalbi kırık iyi bir kız gibi Ben & Jerry's yemeye hazırdım. Babama kaşlarımı kaldırdım. "Ayakkabı giymiyorsun. Ayakkabısız mı araba kullanacaksın?"

Görünmez şapkasını eğdi ve sırıttı. "Gideceğimiz yerde arabaya ihtiyacımız yok. Şimdi gel, randevun seni bekliyor."

Daha fazla soru soramayacak kadar ilgimi çekmişti, bu yüzden kolumu babamınkine doladım. Beni evin içine doğru götürdü ve annemin ön kapıda yüzünde aptal bir sırıtışla durduğunu gördüğümde uyanıklığım arttı.

"Çok güzel görünüyorsun Hailee," dedi annem fotoğrafımı çekerken.

Gri eşofmanlarıma baktım ve bir kaşımı kaldırdım. "Nerede?"

Babam alnıma bir öpücük kondurdu. "Her yerde. Her yerde güzel görünüyorsun."

Neler oluyor burada?

Babam görünmez saatine baktı ve sonra parmaklarını şıklattı. "Kabalık etmek istemem ama acele etmeliyiz millet. Uymamız gereken sıkı bir program var, o yüzden hadi Hailee. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyorsunuz?" Israr ettim ama beni görmezden geldiler.

Annem hem babamı hem de beni yanaklarımızdan öpmeden önce, "Harika bir gece geçir, tatlım," diye şarkı söyledi.

Babam beni soğuk gece havasında dışarı çıkardı. Çok uzağa gitmedik. Aiden'ın evinin hemen yanında, babam beni onların arka bahçesine götürdü. Kapılarından içeri girer girmez etrafıma baktığımda nefesim kesildi.

Beyaz ışıklar bahçenin her tarafını sarmış, ağaçların ve çalıların arasında kıvrılıyor, mekânı daha önce hiç olmadığı kadar aydınlatıyordu. Sol tarafımda iki sandalyeli katlanır bir masa vardı. Masanın üzerinde kocaman bir kâse spagetti ve köfte, bir tabak sarımsaklı ekmek ve bir salata vardı.

Sağımda, üzerinde Taylor Swift müzikleri çalan bir pikap bulunan başka bir katlanır masa vardı. Aiden Taylor'dan nefret ederdi ama benim koyu bir Swift hayranı olduğumu bilirdi, bu yüzden onun müziğinin çalması onun için kelimelerden daha fazla anlam ifade ediyordu. Masanın yanında, üzerinde dans pisti yazan karton kutular yerde yatıyordu.

Aiden evden çıkıp bana doğru gülümseyerek yürürken kalbimin kırık parçaları şaşırtıcı bir şekilde hâlâ atabiliyordu.

"Hey, Tom," diye

fısıldadım. "Hey, Jerry."

"Neler oluyor?" Midemde kelebekler uçuşurken sordum. Bu ne zamandan beri oluyor? Ne zamandan beri en iyi arkadaşımdan kelebekler

Arkadaş mı?

"Bu akşam lisede yapılacaklar listemizdeki maddelerden birini tamamlıyoruz. Birlikte bir ev partisine gidiyoruz. Yani, bizim ev versiyonumuza. Arka bahçe versiyonu."

Elimi tuttu ve beni yemek masasına doğru çekti. "İlk olarak akşam yemeği var, muhtemelen şimdi yemeliyiz. Yoksa soğuyacak. Annem yaklaşık bir saat önce aldı ve sıcak kalması için fırında olmasına rağmen birinci sınıf değil. En sevdiğin şeylerden aldım, spagetti ve sarımsaklı ekmek. Buyurun." Benim için sandalyeyi çekti ve en iyi arkadaşımın bu nezaketi karşısında gülümsemekten yanaklarım acıdı.

Ben oturdum, o da beni itti. Sonra sandalyesine doğru yürüdü ve oturdu.

Kırmızı Solo bardaklar soda ile doluydu. Etrafıma bakındım ve kendi kendime gülümsemekten kendimi alamadım. Duyguların işleyişi çok komikti. Daha birkaç saat önce en dipteyken, tek yapmak istediğim dağılmak ve üzülmekken Aiden beni gülümsetmeyi başarmıştı. En iyi arkadaşlarla ilgili en sevdiğim şey buydu - karanlık günleri ışık sıçramalarıyla parlatabilmeleri.

"İnsanların lise ev partilerinde süslü akşam yemekleri yediklerini sanmıyorum," dedim.

"Çünkü yeterince havalı değiller." "Bütün

bunları yapmak zorunda değildin," dedim ona.

"Ben yaptım."

"Bunca yıldır kafayı taktığın kızla partide olmalıydın."

"Biliyorum," diye kabul etti. "İşte bu yüzden

buradayım." Kalp atışlarım.

Göğsümde takla attılar, zıpladılar ve döndüler.

Ellerime baktım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama Aiden buna izin vermedi.

"Fazla düşünme, Hailee. Sadece en sevdiğin yemekleri ye ve gecenin tadını çıkar," diye ısrar etti.

"Aslında şu anda karbonhidrat yemiyorum."

Aiden'ın gözleri yuvalarından fırladı.

"Saçmalık. Neden yemiyorsun?"

Hayatımda hiçbir zaman Aiden'la herhangi bir şey hakkında konuşurken kendimi rahatsız hissetmedim. İlk kez regl olduğumda bunu söylediğim ilk kişi oydu ve iğrenmek yerine köşedeki markete gidip bana ped almıştı. Mars büyüklüğünde miydiler? Evet, öyleydi. Ne olursa olsun, çok fazla şaşırmadı.

Yine de ona kilo aldığımı ve yeme problemlerimi anlatmak bana her şeyden çok aşağılayıcı geliyordu. O son derece çekici hale gelirken, annemle birlikte geçen yıl spor salonunda geçirdiğimiz zamanın miktarı ne olursa olsun, ben tam tersi yönde ilerliyordum.

Carlton'ın videosunu ve insanların bedenimle dalga geçtiğini gördüğüm anda aklıma gelen ilk şeyin diyet yapmam gerektiği olmasından nefret ediyordum. Pislik olduklarından değil, ama içimde beni onların hakaretleri için kolay bir hedef haline getiren bir eksiklik olduğu için diyet yapmam gerektiğiydi.

Başımı salladım. "Sadece artık onlardan hoşlanmıyorum."

Kaşlarını çattı ve karbonhidrat dolu tabağa baktı. "Bir şeyler sipariş edebilirim-"

Bir parça sarımsaklı ekmeği ağzıma attım ve onun ne kadar üzgün olduğunu gördüğüm anda zorla bir kahkaha attım. "Sadece şaka yapıyorum. Makarnayı uzatsana."

Elleri göğsüne doğru uçtu. "Oh, Tanrıya şükür." Bana bir parmağını salladı. "İlk yarıda beni yakaladın, yalan söylemeyeceğim."

"Beni bilirsin, şaka üstüne şaka yaparım." Biri bana Emmy ödülümü ne zaman verecekti?

"Evet, o zaman çeneni kapa ve soğumadan yemeğini ye."

Ben de aynen öyle yaptım. Masadaki tüm yemekleri yedik ve çocuğun önünde karnımı doyuracak kadar rahat hissettiğim gerçeğini sevdim

İlk günden beri yanımdaydı. Carlton'ın yanında bunu yapacak kadar kendimi rahat hissetmedim. Geçen yıl bir keresinde, öğle yemeğinde ne kadar ekmek yediğimden bahsetti ve bu biraz fazla aklımda kaldı. Kendimden utandım ve o zamandan beri karbonhidrat alımıma dikkat ediyorum.

Yemek boyunca Aiden'ın saçma sapan şakalarına gülmekten kendimi alamadım. Her kız Aiden gibi bir en iyi arkadaşı hak eder. Onun gibi birine sahip olsalardı, dünyada yaşamak çok daha kolay olurdu.

Yemekten sonra Aiden ellerimizi temizlememiz için bize ıslak mendil getirdi. Sonra pikabın yanına gitti ve başka bir şarkı koydu.

"Pekâlâ, ilk dansı aradan çıkarmanın zamanı geldi. Hadi gelin ve ilk dans için piste çıkarken Hailee'nin en sevdiği Disney şarkısı eşliğinde kalçalarınızı oynatın." Aiden elini bana doğru uzattı. "İlk dansı ben yapabilir miyim?" diye sordu.

Elini elime aldım ve bizi dans pistine götürürken gülümsedi.

Tam o sırada, en sevdiğim Disney filminden en sevdiğim şarkı olan "Beauty and the Beast" çalmaya başladı.

Biraz gülümsedim. "İnsanlar ev partilerinde gerçekten böyle mi yapıyor bilmiyorum, Aiden."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben bu gece ayrılmadan önce tam olarak bunlar oluyordu."

Ona kırık bir gülümseme verdim.

"Teşekkür ederim." "Her zaman."

Başımı öne eğdim. "Hâlâ üzgünüm," diye itiraf ettim. Arada sırada Carlton aklıma geliyor ve aşırı derecede utanç duyuyordum. Ama sonra düşüncelerimi Aiden'a çeviriyordum ve her şey biraz daha iyi görünüyordu. "Ama ben de mutluyum. Aynı anda nasıl iki şey birden olabildiğimi bilmiyorum."

"Hiç şaşırmadım. Seninle ilgili hiçbir şey basit olmadı, Hailee Jones."

Sırıttım. "Doğru."

"Çok güzel görünüyorsun, Hails."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Aiden gibi daha fazla erkeğin var olması gerektiğine ikna olmuştum. Kadınlara her halleriyle güzel diyen erkekler.

En sevdiğim şarkıda ileri geri sallanırken eğildim ve başımı Aiden'ın omzuna yasladım. "Sen olduğun için teşekkürler."

Gece boyunca dans ettikten ve Kırmızı Solo bardaklardan çok fazla soda içtikten sonra çimlere uzandık ve gökyüzüne serpiştirilmiş yıldızlara baktık. Aiden bayat şakalar yapmaya devam etti, ben de gülmeye devam ettim. Her şey hakkında konuşurduk ve sohbet her zaman kolay gelirdi. Bir süre sonra konuşmayı bıraktık ve sessizliğimiz bile kolay geldi. Pikaptaki müziği dinliyorduk ve ne olduğunu anlamadan Aiden yanımdayken uykuya dalıyordum.

"Sindirella," diye fısıldadı bir ses, havaya kaldırılırken beni uykumdan uyandırdı.

"Neler oluyor?" Başımı kaldırıp babamın beni kollarında taşıdığını gördüğümde gözlerimi ovuşturarak mırıldandım.

"Saat gece yarısını vurdu. Yatma vakti" dedi. Esnedim ve kollarımı boynuna doladım. Boyum ne olursa olsun, yaşım ne olursa olsun, ben her zaman babamın küçük kızı olacaktım.

Babam hâlâ uyumakta olan Aiden'a doğru yürüdü ve ayağıyla onu hafifçe dürttü. "Hey, Beyaz Atlı Prens, yatma vakti," dedi babam, sesi beni uyandırdığı zamankinden çok daha sertti.

Aiden esnedi ve gözlerini ovuşturarak gerindi. "Tamam Karl." Ayağa kalktı ve uyku sarhoşu şapşal sırıtışıyla bize doğru baktı. "En iyisi. Parti. Şimdiye kadarki."

Yardım edemedim ama katılıyorum.

"İyi geceler Tom," dedim esnerken ve başımı babamın omzuna koyarken.

Aiden onun dağınık saçlarını karıştırdı ve sonra elini ensesine götürdü. "İyi geceler, Jerry."

Babam beni yatak odama kadar taşıdı, hatta ona beni yere bırakabileceğini çünkü babam tarafından yatağa taşınmak için çok büyük olduğumu söylediğimde bile. Beni yatağa yatırdı ve alnımdan öperken gülümsedi.

"Daha önce olanlar için üzgünüm Sindirella," dedi. "Bazen insanlar aptaldır ve aptalca seçimler yaparlar ama bunun seninle bir ilgisi yok. O insanların sözleri seni tanımlayamaz. Sadece sen t a n ı m l a r s ı n . Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve onların eylemlerinin sizin kendinize verdiğiniz değerle hiçbir ilgisi yok, değil mi? Onlar size yeterince iyi olduğunuzu söyleyemez, bunu siz yaparsınız. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Ve sen yaşayan en güzel, en akıllı ve en güçlü kadınsın. Anlıyor musun?"

Gülümsedim. "Evet."

Alnımdan öptü. "Biraz uyu. Sabah sana ve annene waffle yapacağım. Seni sonsuza dek seviyorum."

"Seni bundan daha uzun süre seviyorum," diye cevap verdim, kendimi bildim bileli birbirimize söylediğimiz bir şeydi bu.

O gece uykuya daldım, rüyalarımı kontrol edemiyordum ama Aiden'a gittiklerinde kızmadım. Onunla ilgili rüya görmek her zaman kolay görünüyordu.

11

Aiden

PARTİDEN SONRAKİ PAZARTESİ, Hailee'nin okula gideceği için gergin olduğunu söyleyebilirdim. Otobüste oturduk ve enerjisinin düşük olduğunu hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye

sordum. Başını salladı.

"İyiyim." "Yalancı."

"Evet."

Diz kapağını sıktım. "Yine de iyi olacaksın." "Yemin

mi edeyim?"

"Yemin et."

Otobüs okul binasına yanaştığında, Carlton'dan bahsederken, "Sence kendini kötü hissediyor mudur?" diye sordu. Cumartesi günü yaptıklarından sonra o pisliğe duyduğum azıcık saygı da tamamen buharlaşmıştı. Doğrusu, Hailee'nin onun için fazla iyi olduğunu hep biliyordum. Carlton'da bana "yeterince iyi" gelen hiçbir şey yoktu. Arkadaşlık için bile.

"Eğer kendini kötü hissediyorsa, bunu itiraf edemeyecek kadar küçük bir pisliktir. Eğer hissetmiyorsa, düşündüğümden daha da pislik biri demektir."

"Eminim kendini kötü hissetmiyordur. Şimdi tüm popüler çocuklar komik olduğu için onunla konuşuyor."

"Bu haftalık bir trend. Onu aldıkları gibi aynı hızla bırakacaklar."

"Umarım düştüğünde morarır," diye mırıldandı, sesinde küçümseme vardı. O sabah afro saçları kabarıktı ve büyük boy bir kazakla tozluk ve tenis ayakkabısı giymişti.

"İstersen morarmasını sağlayabilirim," diye teklif ettim, biraz şakayla karışık ama esasen ciddiydim. Tek yapmak istediğim yumruklarımı Carlton'ın kafasına indirmek ve Hailee'ye yaşattığı acının bir zerresini ona hissettirmekti. Söylediğinden çok daha fazla acı çektiğini biliyordum. Hailee bunu sık sık yapardı; en büyük acılarını kendine saklardı.

"Hayır, Aiden," dedi sertçe, bana doğru bakarak. Bana sert ve otoriter bir bakış attı ve parmağıyla beni işaret etti. "Yapma bunu."

"Şaka yapıyordum." Sırt çantamı omzuma atarak kıs kıs güldüm.

"Hayır, değildin."

Hayır. Değildim.

"Bütün gün sana uzaktan bakıp durdu," diye homurdandım, Carlton'ı yine Hailee'yi uzaktan süzerken bulmuştum. Hailee'nin yanına gidip özür dileyecek cesareti gösterememişti ve hatta bu durumla dalga geçen bazı futbol puştlarıyla dalga geçmeye çalıştığını bile görmüştüm. Ona sahip olabileceği en iyi arkadaşlığı verecek olan kızın ilgisinden çok, onu umursamayan insanların ilgisini çekmekten heyecan duyuyor gibiydi.

Başka kaç aptalın havalı sayılmak için iyi bir şeyi çöpe attığını merak ettim.

Carlton son dersten sonra Hailee ve bana dolabında yaklaştığında şok oldum. Futbolcularla ve amigo kızlarla konuşurken olduğu kadar ukala görünmüyordu. Daha çok normal, havalı olma özentisi gibi görünüyordu.

"Hey, Hailee. Sence konuşabilir miyiz?" diye sordu, parmaklarını boynuna doğru kaşıyarak. Bunun beni neden bu kadar sinirlendirdiğini bilmiyordum ama sinirlendirmişti. Adamla ilgili her şey beni rahatsız ediyordu ama ona siktir olup gitmesini söylemek bana düşmezdi. Bu tamamen Hailee'nin ellerindeydi.

Lütfen ona siktirip gitmesini söyle.

Ayakkabılarının içinde kıpırdandı, dolabından birkaç kitap aldı ve dolabını kapattı. Kitapları göğsüne bastırarak, yanımda dimdik dururken onlara sıkıca tutundu. Başını iki yana salladı. "Hayır."

Tek bir kelime. En iyi arkadaşımdan tek bir sağlam söz ve hiç bu kadar gurur duymamıştım.

İşte benim kızım.

Carlton'ın kaşları düğümlendi ve kafası karışmış görünüyordu. "Ne? Yani, konuşmalıyız. Ne de olsa sen benim arkadaşımsın."

Hailee ofladı. "Eski arkadaşım, seni pislik. Sana söyleyecek bir şeyim yok, o yüzden beni rahat bırak."

Kolunu tutmak için uzandı ve bunu yaptığında kız irkildi, bu da benim otomatik olarak ikisinin arasına girmeme neden oldu.

"Geri çekil, Carlton. Seninle konuşmak istemediğini söyledi, buna saygı duymaya ne dersin?" Kanımın kaynamaya başladığını hissederek homurdandım.

"Bunun seninle bir ilgisi yok Aiden," dedi Carlton, ayağa kalkarak. -Yani, 1.80 boyunda olabileceği kadar. "Zaten Hailee'nin işlerine hep biraz fazla karışmışsındır. Kendi işine bakmaya ne dersin?"

Hailee'nin işlerinde mi?

Kim böyle konuşur ki?

Ona doğru bir adım attım çünkü beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı. Hailee ilerlememi durdurmak için elini önüme koydu çünkü Hailee Jones'un kendi adına konuşacak birine asla ihtiyacı yoktu. Kendi başına güçlüydü. Ben sadece ekstra koruma için oradaydım çünkü aşırı korumacı bir en iyi arkadaştım ve Carlton'ın suratına yumruğumu indirmek istiyordum.

"Söyleyecek bir şeyimiz yok, Carlton. Bana gerçek yüzünü gösterdin ve onlara güvenmemek benim için aptallık olur."

"Bu hafta sonu olanlar benim kim olduğumla ilgili değil," diye ısrar etti ve gözlerimi her zamankinden daha sert devirmeme neden oldu. "Ve şimdi bazı insanlar bana sanki seni incitmeye çalışan bir pislikmişim gibi bakıyor."

"Bunu kameraya çıkıp bana o isimleri takmadan önce düşünmeliydin," dedi Hailee kesin bir ifadeyle. "Şimdi izin verirseniz, size söyleyecek başka bir şeyim yok."

Onu itip geçti ve ben de ona alaycı bir sırıtış attım çünkü o adamı sikeyim. Hailee onu kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir aptal gibi bıraktı. Biz uzaklaşmaya başlarken, aralarında Cara'nın da bulunduğu bazı popüler çocukların Carlton'la konuştuklarını duydum. "Hailee Jones gibi birinin seni böyle utandırmasına gerçekten izin mi vereceksin? Aman Tanrım, bu kadar zayıf olduğunu bilmiyordum." alay ettiler.

Onu kışkırtmaya devam ettiler, onunla alay ettiler, bir kızın hiçbir şey değilmiş gibi onun üzerine yürümesiyle dalga geçtiler. Geriye dönüp baktığımda Carlton'ın kaba sözlerden dolayı giderek daha gergin ve sinirli olduğunu gördüğümde durumun gerginliğinin arttığını hissedebiliyordum.

"Ona gerçekten ne hissettiğini söyle, Carlton! Yoksa sadece zayıf küçük bir serseri misin?" Brad Gates kışkırttı. Ve eğer akran baskısıyla ilgili bir şey varsa, o da her zaman en zayıf halkaları yutmasıydı.

Carlton boğazını temizledi, ayağa kalktı ve bağırdı. "Her neyse Hailee, geçen yıl şişmanladığın için seni becermek istememem benim suçum değil."

Çenem yere düştü.

Hailee'nin ayak sesleri durakladı ve yüzündeki rengin çekildiğini gördüm. İçinde yaşayan tüm güvensizlikler gözlerinden dışarı taşıyordu. Carlton'ın sözlerinin acısı derinden hissediliyordu ve ona bakmak için döndüğünde, etrafındaki herkes kahkahalara boğulmadan önce Carlton'ın bir anlık suçluluk duygusuna kapıldığını gördüm.

"İşte bu! O şişkoya kimin adam olduğunu söyle," dedi birisi.

Carlton gözlerini kırpıştırdı, kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkardı ve omuz silkti. "Yani, karnının kıvrımları yüzünden nereye koyacağımı bile bulamadım. İki jambon kalçası arasında seks yapmak istemediğim için beni suçlayabilir misin? Dürüst olmak gerekirse-"

Düşüncelerini bitirmeye fırsat bulamamıştı. Üzerine atıldım ve birkaç saniye içinde onu yere serdim. Etrafımızda daha büyük bir kalabalık oluşmaya başlarken yumruğumu yüzüne indirmeye başladım. Carlton sol gözüme iyi bir darbe indirdi ama ona izin vereceğim tek şey buydu. Parmak eklemlerim yüzüne, bağırsaklarına ve ruhuna temas ettiği için ağrıyordu ama durmadım. Çünkü Hailee onun sözleri yüzünden acı çekiyordu. Eğer Hailee'nin duygusal olarak incinmesi gerekiyorsa, onun da fiziksel olarak incinmesi gerekiyordu. Göze göz ya da onun gibi bir şey.

Carlton benim gibi en iyi arkadaşı olan iyi bir kıza zorbalık yapmaya karar verdiğinde neye imza attığını bilmiyordu.

Hailee'nin ışığını kısan herkes onun gölgeleriyle uğraşmak zorunda kalıyordu ve ben de orada siyahlar içinde dikilen orospu çocuğuydum.

"Ayrılın, ayrılın!" diye bağırdı bir ses, otoriter bir tonla. İki öğretmenin beni, bir pislik gibi toplanmış olan Carlton'ın üzerinden çekip aldığını gördüğümde şaşırmadım.

"Bay Walters, Bay Holmes! Müdürün odasına, hemen!" Bay Jacobson bağırdı, Bay Thompson gidip Carlton'ı yerden kaldırırken beni yakamdan tuttu.

Bay Jacobson beni Hailee'nin yanından sürükleyerek azabımla yüzleşmeye götürürken gözlerim Hailee'nin dehşet dolu bakışlarıyla birleşti.

"İyi misin?" Ağzımı açtım.

Gözleri duygularla parladı ve hafifçe başını salladı. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Ona yarım bir sırıtış attım ve gözümün önünden kaybolduğu anda sırıtışım kayboldu.

Kafamın içinde duyabildiğim tek şey babamın sesiydi, bana lanet bir aptal olduğumu söylüyordu.

"SEN SALAK MISIN?" Annemle birlikte oturma odamızda otururken babam homurdandı. Yani, annem ve ben oturduk. Babam kollarını kavuşturmuş, dimdik duruyordu.

"Sam, ses tonun," dedi annem araya girerek. En azından yanımda bir ebeveynim vardı.

"Ses tonumun canı cehenneme. Oğlunuz yumruklarını başka bir çocuğun suratına indirdi ve haftanın geri kalanı için uzaklaştırma aldı. Onu okuldan atmaması için müdürle konuşabildiğim için şanslıyız. Sen kim olduğunu sanıyorsun, ha? Başka bir çocuğa böyle saldırarak? Bunun seni güçlü yaptığını mı sanıyorsun? Yumruklarını kullanabildiğin için kampüste büyük bir adam olduğunu mu sanıyorsun?"

Omuzlarım öne doğru yuvarlanmış ve parmaklarım birbirine dolanmış bir şekilde oturdum. Onunla konuşmadım çünkü ne söylersem söyleyeyim bir bahane olarak görüleceğini biliyordum ve babam bahanelere inanmazdı. O Walters standardına inanırdı. Toplum içinde hareket etmezdik. Vahşiler gibi davranmazdık. Olay çıkarmadık.

Sırada bekledik. Önemli meseleler için mücadele ettik. Yasalara uyduk ve asla otoriteye saygısızlık etmedik - öğretmenlerim ve okulumun idaresi bu durumda otoritedir. Eğer yapsaydık, magazin basını bunu haber yapardı ve Tanrı korusun böyle bir şey olmazdı.

"Sağır mısın yani?" diye tersleyerek bana doğru yürüdü. "Kanepeden kalk."

"Samuel-"

"Laurie, eğer şu anda bana yaptığı saygısızlığı görmüyorsan, yeterince dikkatli bakmıyorsun demektir." Dikkatini tekrar bana ve annemden uzağa çevirdi. "Kalk. Kalk."

Ayağa kalktım ve onun korkusunun üzerime çöktüğünü hissettim. Babamdan en az on santim daha uzundum ama yine de o yanımdayken kendimi bir metre boyunda hissediyordum.

"Başını kaldır," diye emretti.

Dediğini yaptım.

"Şimdi gözlerimin içine

bak." Dediğini yaptım.

"Tek kelime etme çünkü söyleyeceğin her şeyin bahanelerle dolu olacağını biliyorum. Şimdi tek yapman gereken dinlemek. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Bir daha asla bu şekilde davranmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Evet, efendim."

"Artık sen de halkın gözü önündesin, Aiden. Bu basına yansısaydı her türlü kariyer fırsatını mahvedebilirdi. Anlamıyor musun? Sıradan bir çocuk gibi davranmana izin yok çünkü sen sıradan değilsin. Sen daha fazlasısın. Beni anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

"Uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilirdin," dedi. "Uğruna

çalıştığın her şeyi mi?" Annem alaycı bir tonda sordu.

Babam homurdandı. "Uğruna çalıştığımız her şey. Ne demek istediğimi biliyorsun." Boğazını temizledi. "Ve o çocuktan özür dileyeceksin. Seni onun evine götüreceğim ve bunun olmasını sağlayacağım."

"Ne?! Lanet olsun-"

"Dil!" diye bağırdı.

Siktir git, diye sessizce cevap verdim.

O anda babamı sevmiş olmayı diledim. Onu seviyordum, evet, ama keşke onu sevseydim.

Onun gözünde ben babamın en büyük başarısızlığıydım ve başarısızlık fikrinden nefret ederdi.

Cezalara devam etti ve sonra odadan çıktı, annemi ve beni orada yalnız bıraktı. Babam etrafta olmadığında ortam daha hafif hissedilirdi.

"O bir pislik," diye mırıldandım.

Annem yanıma geldi ve ellerini yanaklarıma koydu. Hüzne bulanmış bir gülümsemeyle bana baktı ve hafifçe gözüme dokundu. Acıdan gerildim. "Buz koymamız lazım."

"Sorun değil," diye homurdandım. İçimde o kadar çok bastırılmış öfke vardı ki patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Baban seni seviyor," dedi ve mutfaktan bir buz torbası almak için ayağa kalktı. Döndüğünde buz torbasını bir beze sarmıştı. Tekrar oturdu ve yüzüme doğru tuttu. "Sadece bu tür bir sevgiyi göstermekte zorlanıyor."

"Sanki ben kavga etmek
istemişim gibi davranıyor."

"Öyle mi yaptın?" diye sordu.

"Hayır. Tabii ki istemedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi
yaptın?" İçimi çektim. "Ona isimler
taktı." "Kimin adını söyledi?"

"Hailee."

Bezi bir anlığına gözümden çekerken annemin yüzü yumuşadı. "Ne dedi o?" Söylediğimde dehşetle baktı ve başını salladı. "Bu iğrenç. Ve tanıdık. Benim de bir zamanlar onurum için kavgalara karışan bir adamım vardı."

"Baba?"

Başını salladı. "Birden fazla kez. O zamanki sloganı önce yumruk at, sonra konuş idi."

Homurdandım.

İkiyüzlü.

Annem gülümsedi. "Bunu yapmak onun da hakkı değildi. Sevdiğin bir kadını savunmak için yumruklarını kullanmaktan daha başka yollar da var."

"Evet," diye kabul ettim. O anda her şey daha kolay görünüyordu.

O gece yemekten sonra kapı çaldı. Babam kapıyı açtığında Hailee'nin orada dikildiğini gördü.

"Samuel, merhaba." Hailee'nin sesi her zaman olduğu gibi tatlılıkla kaplıydı. "Sana uğrayıp okulda olanların Aiden'ın suçu olmadığını söylemek istedim. Aksine, o beni okuldaki bir pislikten koruyordu."

"Hailee, her zaman Aiden'ı beladan kurtarmaya çalışacağını biliyorum ama-"

"Bana şişman ve çirkin diyordu ve kolumu sertçe kavrıyordu Samuel. Beni tüm okulun önünde küçük düşürüyordu. Kavga etmenin hiçbir zaman doğru bir cevap olmadığını ve Aiden'ın bir hata yaptığını biliyorum ama bunu benim için yaptı. Günün sonunda, oğlunuza inandığı şey için, doğru taraf için ayağa kalkmayı öğrettiğinizi biliyorum ve Aiden bugün bunu yaptı. Başka kimse yapmazken o benim için ayağa kalktı. Umarım bunu anlıyorsundur."

Yatak odama giden koridora doğru baktı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce bir anlığına benimle göz göze geldi. O gülümsediğinde ben de gülümsedim. Birlikte yaptığımız bir şeydi.

"Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim Hailee. Bunu dikkate alacağım," diye yanıtladı babam.

Gözlerimi devirdim. "Bunu dikkate alacağım," diye sessizce alay ettim.

Hailee gülümsemeye devam etti. "Elbette efendim. Ayrıca size özel çikolatalı kurabiyelerimden yaptım. Her yıl Noel zamanı yaptığım en sevdiklerinizden."

Babam biraz homurdandı ve kollarını kavuşturdu. "Büyük çikolata parçalarıyla mı?"

"En büyükleri, efendim."

Hailee'den çantayı aldı ve yaşanan olayla ilgili daha fazla ayrıntı vermek üzere uğradığı için teşekkür etti. Gitmeden önce bir kez daha bana doğru baktı. Ben gülümseyince o da gülümsedi.

"İyi geceler, Hailee," dedi babam sertçe, ama soğuk kalbinin biraz yumuşadığını biliyordum. Sert babamı yumuşatabilecek biri varsa o da Hailee'ydi.

Babam ön kapıyı kapattıktan sonra aceleyle yatak odama döndüm ve ödevimle çalışıyormuşum gibi görünmek için masa sandalyeme geçtim. Babamın elinde Hailee'nin kurabiyelerinin olduğu kapıyla kapımın önünde dikilmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Kaşlarını çattı ve gözlerindeki sert bakışı korudu. Omuzları beni azarladığı zamankinden daha düşüktü ve biraz daha rahatlamış görünüyordu - ki bu pek bir şey ifade etmiyordu. Babamın rahatlama biçimi, tepeden tırnağa stresli birine benziyordu.

Bir kez başını salladı. "Hâlâ cezalısın. Beni anlıyor musun? Televizyon yok, cep telefonu yok, internet yok."

"Evet, efendim."

"Ancak şu anda özür dilemekten kaçınmak en iyisi olabilir. Derslerinize odaklanın. Bu yıl için notlarının iyi olması gerekecek. Ayrıca, oyunculuk kariyerin için imajının lekelenmemesini istiyoruz."

Ve işte millet, babam böyle özür diledi. "Evet,

efendim."

"Ve Hailee için sorun yaratma, duydun mu?" "Evet,

efendim."

"Ve onu korumaya devam et."

"Evet, efendim."

"Sadece yumruklarınla değil."

"Evet, efendim."

Burnunu oynattı ve yatak odamın penceresine doğru baktı. "Pencereden dışarı tırmanmak da yok."

Benim için en büyük ceza. Artık Hailee'ye gizlice gitmek için yatak odamın penceresini açamıyordum ya da tam tersi. Onunla konuşmak için bile penceremi açamıyordum ki bu bana en büyük ceza gibi geliyordu.

Boğazını temizledi. "Hayattaki seçimlerimizin sonuçları vardır. Bir dahaki sefere beyniniz yerine yumruklarınızı kullandığınızda bunu düşünün." Uzaklaşmak için döndü.

Kendimi cesur hissederek ona seslendim. "Bir kurabiye alabilir miyim?" Hailee'nin pişirme becerilerinin ne kadar iyi olduğunu bildiğim için sordum.

Ve odamdan inmeye devam ederken tek bir kelimeyle kesin bir şekilde cevap verdi. "Hayır."

Ertesi hafta Hailee ile otobüs durağında sırt çantasının kayışlarını tutarken karşılaştım. Aldığım ceza nedeniyle son birkaç gündür neredeyse hiç iletişim kurmamıştık.

"Ne kadar cezalısın?" diye sordu.

"Beş gün daha, ama kurabiyeleriniz sayesinde Carlton'dan özür dilemek zorunda değilim. Kurabiyelerden bahsetmişken..."

Sırt çantasına uzanıp benim için bir kap çıkarırken gülümsedi. "Babanın seninle paylaşmayacağını düşündüm, bu yüzden sana yeni bir parti yaptım."

"İşte benim kızım."

Otobüste yerlerimizi aldık.

"Hey, Aiden? Beni savunduğun için tekrar teşekkürler," dedi Hailee başını hafif buzlu pencereye yaslayarak.

"Ona bir şans daha vermek istemediğin için senin hakkında böyle saçma şeyler söyleme hakkına sahip olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum."

"İnternette bunun için bir deyim gördüm. Buna

S.D.E. deniyor." "S.D.E.?"

"Küçük penis enerjisi."

Kıs kıs güldüm. "Mantıklı."

"Bu da beni savunduğun için B.D.E. aldığın anlamına gelir." Ona baktım ve yanaklarının sinirden kızardığını gördüm. "Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmene izin vereceğim."

12

Hailee

Carlton'ın Aiden'ın yumruğuyla yaşadığı etkileşimden sonra artık bana sorun çıkarmadı. Haftalar geçtikçe popüler çocuklar ondan sıkıldı ve o da eski sosyal konumuna geri döndü.

Bir de elimdeki en yeni konu vardı - en iyi arkadaşıma karşı yeni keşfettiğim aşkım.

Benim için verdiği ev partisinden ve şerefime attığı yumruklardan sonra onu aklımdan çıkaramıyordum. Okul otobüsünde onun yanında oturup her şey hakkında gevezelik ederken çizdiği resim bile benim için biraz fazlaydı. Ne zaman bana doğru baksa ve o mavi gözler benimkilere kilitlense rahatsız edici bir şekilde terlediğimi hissediyordum.

Gözleri hep böyle mavi miydi? Bana hep böyle mi hissettirdi?

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca on sekizinci doğum günlerimizi birlikte kutladık. Pastamın üzerindeki mumları üflerken, keşke artık

Aiden'a karşı hissettiğim duyguları hissediyordum. Aiden mumlarını üflediğinde ben de aynı dilekte bulunmuştum.

İşe yaramadı.

Sadece ona karşı daha fazla şey hissediyordum.

Ona karşı hissettiğim kelebekler zamanla geçecek miydi?

Tabii ki yaparlardı. Bu sadece aptalca, geçici bir aşktı. Ne eksik ne fazla. Ben iyiydim. Tamamen iyiydim.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Aiden otobüs durağında bana yaklaştığında kalbim düzensiz atmaya başlamıştı. Ne zaman ortaya çıksa her geçen gün daha da garip davranıyordu.

Bu koku da neydi?

Bu Aiden mıydı? Neden böyle kokuyordu? Hep böyle güzel mi kokardı? Sanki evrenin en sevdiği kolonyaya batırılmış gibiydi ve bu beni çıldırtıyordu. Kokuları, yağmurlu bir Pazar öğleden sonrasındaki pişmiş narenciye çöreği gibi ezici bir şekilde lezzetliydi. Aiden'ın kokusuyla yıkanmak istiyordum. Evet, onun kokusundan oluşan bir havuzda yüzmek ve yastıklarımı aynı kokuya batırmak istiyordum, böylece uykuya daldığımda onu rüyamda görebilecek ve yastık kılıflarımda onu içime çekebilecektim.

Bekle, hayır.

Normal davran, Hailee. Garip davranma.

"Sen ne düşünüyorsun?" Otobüste onun yanına oturduğumda Aiden sordu. "Ha?"

Gözlerini bana dikti. "Oyunculuk rolü için adayım. Sence seçmelere katılmalı mıyım?"

Bekle? Bunca zamandır konuşuyor muydun? Dudaklarına bakmakla meşguldüm. Dudaklarınız her zaman bu kadar dolgun ve nemli miydi? Ne tür bir

ChapStick mi kullanıyorsunuz? Her zaman pembe bir renk var mıydı?

"Hailee?!" diye seslendi, parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak.

Homurdanarak başımı salladım ve bakışlarımı onun tokatlarından ayırdım. "Ne?!"

"Dostum. Dün gece uyumadın mı? Huysuzsun."

"Değilim," diye tükürdüm, sesim gerçekten de oldukça huysuz çıkıyordu. En azından o bunu gerçekte olduğu gibi değil de huysuzluk olarak gördü - benim ateşli ve rahatsız olmam. Neyse ki sadece rahatsız olduğumu düşünüyordu. Boğazımı temizledim. "Elbette, al," dedim film rolü hakkında.

"Gerçekten mi?"

"Evet, neden olmasın?" İtiraf ediyorum: Bana ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü son on beş dakikadır onun dudaklarına ve kokularına derinlemesine dalmıştım. Kokular ve dudaklar. *Aman Tanrım, yine dudaklarına bakıyorsun, Hailee. Kes şunu!*

Bakışlarımı gözlerine yönelttim ve bu da öncekinden daha iyi değildi.

Göz göze geldiğimizde kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Gözleri ne zaman böyle oldu? Hep böyle mavi miydiler? İrislerinde yüzmek ve düşüncelerinde yıkanmak istiyordum ve-

Ne oluyor, Hailee. Kendine gel.

Aiden aptalca bir sırıtış yaptı ve ben buna bayıldım. Lanet olsun, ben de onunla yıkanmak istiyordum. "Yani, filmin çoğunda bir gorili oynamamı istiyorlar. Bu yola girmek istediğimi sanmıyorum. En iyi senaryo bu değil."

"O zaman yapma," diye hemen tersledim. Terslemek istememiştim ama sinirlerim altüst olmuştu.

Aiden tuhaflıklarım karşısında telaşa kapılmış gibi görünmüyordu. Başını salladı. "Okuldan sonra sana dondurma almamı ister misin?"

"Ha?"

Gözlerini kıstı ve bana doğru eğilmeden önce etrafına bakındı. "Bilirsin, senin şeyin için." Kucağıma doğru başını salladı. ,

"Ne? Ne şeyi?"

"Bilirsin işte. Cümlenin sonunda gelen şey. Aylık bayan arkadaşın. O saatlerde her zaman çok çabuk sinirleniyorsun ve dondurma sevdiğini biliyorum."

"Aman Tanrım, Aiden, regl olmadım!" Koluna vurarak fısıltıyla bağırdım.

Sanki canını yakmışım gibi şakayla karışık kolunu ovuşturdu ve Tanrım, ben de onun taş gibi sert kolunu ovuşturmak istedim. "Benim hatam, benim hatam. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Yapma bunu."

"Neyi

yapmayayım?"

Çok düşünceli olmak. Düşüncelilik de tahrik ediciydi.

"Hiçbir şey. Boş ver. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece dün gece iyi uyuyamadım."

"Yeterince adil." Beni kolumdan dürttü ve o mavi gözlerin en mavisi benimkilerin derinliklerine baktı. Onun bakışlarında da bir özlem var mıydı? Hiç gözlerime bakıp içinde yüzmek istediği oldu mu? Yoksa bu tek yönlü bir aşk mıydı? O çizimine geri döndü, ben de terli avuçlarımla oynadım, onları gri eşofman altıma sildim ve ter lekeleri bıraktım. Aiden'ın beni tanıdığı on yedi yıldan sonra, şimdi utanmama neden olan ter lekeleri. Benim terli bir canavar olduğumu mu düşünüyordu? Neden bu kadar erkek fatma olduğumu merak ediyor muydu? Elbette, aşık olmak tek yönlü bir yoldu. Aşık olduğu insanları görmüştüm ve ben o prototipe uymuyordum. Ben her erkeğin tam tersiydim.

istediği tek kızdı.

İlk birkaç dersime girdim ve derslerime odaklanmaya çalıştım ama nedense aklım sürekli Aiden'da dolaşıyordu. Okulumuzdaki her kızın en iyi arkadaşıma yeni yeni aşık olması da yardımcı olmuyordu. Ne kadar klişe. Hay Allah. Ben de klişeydim çünkü ben de Aiden'a aşık olma durumuna düşmüştüm. Kendimi defterime bir şeyler karalarken, onun adını yazıp üstünü çizerken ve onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışırken buldum. Düşünmüyordum.

Kendime onun hakkında çok fazla düşündüğümü söyledim. Herkesi düşündüğüm kadar onu da düşünüyordum.

Koridorda kafeteryaya doğru yürürken sırt çantamın askılarını sıkıca tutuyordum. Sınıf arkadaşlarımın yanından geçerken onları da fark ettim. En az Aiden'ı fark ettiğim ve düşündüğüm kadar. Aiden kafamın içinde özel bir muamele görmüyordu. Hayır. Sadece en iyi arkadaşımla ilgili normal, günlük düşünceler.

Erika Wells vardı. Ne zaman yanımdan geçse çilekli şampuan gibi kokardı. Tommy Henry sigara ve saç spreyi gibi kokardı. Kelsey Smith kötü kararlar ve güller gibi kokuyordu. Ve-

Limon damlası.

Lezzetli, sansasyonel limon damlaları gibi kokuyordu.

"Üzerindeki bu koku da ne?!" Yemek tepsisini bırakıp bana katılırken Aiden'a agresif bir şekilde havladım.

Patlamamdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Gülümsedi ve Tanrım, gülümsemesi her zaman böyle miydi? Konuşmadan önce her zaman alt dudağını hafifçe buruşturur muydu? "Bir marka bana parfümlerinden oluşan ücretsiz bir koleksiyon gönderdi." Kolunu önüme uzattı. "Bunun adı Bliss. Beğendin mi?"

Senin içinde boğulmak istiyorum, Aiden Walters.

Limon damlası kokusunu içime çekerken günün geri kalanında burnumu bileğine sürtmek istememe rağmen kolunu savurdum.

Omuz silktim ve boğazımı temizledim. "Sorun değil."

Senin gibi.

İyisin, Aiden.

İnanılmaz derecede iyi.

Bileğini uzun uzun kokladı ve başını salladı. "Hoşuma

gitti." "Ben de senden hoşlandım," diye cevap verdim.

"Ne?"

"Ne?" Ben de yankıladım. Başımı salladım. "Yani, ben de seviyorum. Kokusunu. Ben senin kolonyandan bahsediyordum."

Gözlerini kısmıştı. "Okuldan sonra sana dondurma almamı istemediğine emin misin?"

Homurdandım ve yüzümü buruşturdum ama regl dönemimde olmam dışında başka bir nedenle garip davrandığımı düşünmesini istemedim. "Dondurma iyi olurdu."

13

Aiden

Lanetleneceğim.

Hailee bana aşıktı.

Benim ve birinci sınıf oyunculuk becerilerimin aksine, en iyi arkadaşım duygularını gizleme konusunda berbattı. Hailee Jones duygularını sanki tenine dikilmiş gibi yüzünde taşırdı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de buydu - onu okumak ne kadar kolaydı. Bazen herkesin onu benim gibi okuyup okuyamadığını ya da yüzüne düşen her küçük kıvrıma ultra uyum sağlayıp sağlayamadığımı merak ederdim.

Bu sonuçtan daha iyi bir şey düşünemezdim. En iyi arkadaşıma karşı bir şeyler hissettiğimi saklayarak dolaşıyordum, bu yüzden onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini keşfetmek bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Artık bu konuyu ona açmaktan da çekinmiyordum, çünkü onun da aynı şekilde hissettiği çok açıktı.

Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemek için sabaha kadar bekleyemedim.

14

Hailee

Ertesi sabah otobüs durağında bekledim. Aiden zıplayarak dışarı çıktı, son derece heyecanlı ve uyanıktı.

"Çok fazla enerji," diye mırıldandım ona, hâlâ gözlerimdeki uykuyu siliyordum.

"Asla çok fazla enerji olmaz," dedi genişçe sırıtarak. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Ne?" diye sordum. Halüsinasyon mu görüyordum? Bir noktada kendimden geçip derin bir komaya mı girdim? İnsanlar komadayken rüya görür mü?

"Güzel olduğunu söyledim, Hailee."

"Oh." Yüzümü buruşturdum ve gözlerimi kıstım. "Bunu neden söyledin?" "Çünkü bu doğru."

"Oh." Yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Bir kaşımı kaldırdım. "Nedir bu

Bu

mu "Düşünüyordum."

?" "Bu senin gibi bir beyin için çok zararlı bir şey."

"Evet, yalan söylemeyeceğim, zor birkaç saat geçirdim. Acaba insanlar çok fazla düşünmekten baş ağrısı çekiyor mu?"

"Muhtemelen sadece sen."

Gülümsedi. Tanrım, en çok onun gülümsemesini severdim.

"Ne düşünüyorsun?" Kelebeklerimi yok etmek için konuşmayı değiştirmeye çalışarak sordum.

"Bugün okulu asıyorsun."

Kıs kıs güldüm. "Evet,

doğru." "Seninle," diye

ekledi.

Ona baktım, kafam karışmıştı. Bir an için gözlerindeki yumuşaklığı, bakışlarındaki kasveti, sözlerindeki dürüstlüğü hayal ettiğimi sandım. Yine de daha uzun süre kaldığında, beni etkileyen kelebeklerin yoğunluğunun arttığını fark ederek sertçe yutkundum.

"Bugün okulu asmak mı istiyorsun?" Ben de onun sorusunu

yineledim. "Evet."

"Benimle mi?"

"Uh-huh."

Gözlerimi kısmıştım. "Birini falan mı öldürdün? Mazerete ihtiyacın var mı?"

Güldü. "Hayır. Sadece seninle bir randevuya çıkmak istiyorum."

"Sadece nedenini anlamıyorum-" Bekle. Dur. Randevu mu dedi? D-A-T-E gibi mi?

Randevu gibi mi? Benimle mi? Benimle mi? "Az önce ne dedin

sen?" "Seni bir randevuya götürmek istiyorum."

Ona o kadar çok göz kırptım ki kirpiklerimin dökülmemesine şaşırdım. "Arkadaş randevusu gibi mi?"

"Evet, tabii. Ya da... daha fazla? Daha

fazla randevu." Aman Tanrım, derin bir

komadaydım.

"Ama benimle bir randevuya daha çıkmak istiyorsan, bu beni bir arkadaş randevusundan daha çok sevdiğin anlamına gelir."

"Evet."

Neden bu konuda bu kadar sakin, soğukkanlı ve aklı başında davranıyordu? Neden gözleri benimki gibi patlamıyordu? Ne zamandır bu duyguların üzerinde oturuyordu?!

"Neden benimle çıkmak istiyorsun ki?!" Havladım. Burnum kızgınlıkla alevlendi. Neden bu kadar agresif söylediğimi bile bilmiyordum. Sanki duygularım artık nasıl davranacaklarını bile bilmiyorlardı. Aiden'ın önünde en kötü şekilde arızalanıyordum. Zihnim, bedenim, ruhum, beni ben yapan her şey büyük bir saldırı altındaydı. Her santimim terlemeye başlamıştı. Dilim mi terliyordu?

Hayır, Hailee, o senin tükürüğün, salak.

"Çünkü." Omuz silkti. "Sen hiç düşünmediğim zamanlarda düşündüğüm kişisin. Aynı zamanda çok fazla düşündüğümde de düşündüğüm kişisin. Sakin ve vahşi olduklarında düşüncelerimin içinde yaşıyorsun. Bazı insanların düşünceleri vardır, benimse Hailee'm var. Bu yüzden seninle bir randevuya çıkmak istiyorum."

"Karşı gün mü?" diye

sordum. "Karşı gün değil."

"Oh."

"Evet, oh."

"Tom," diye nefes aldım.

"Evet, Jerry?"

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemedim. Olduğum yerde donup kalmıştım çünkü söylemesini istediğim şeyleri söylüyordu ama nedense bu beni korkutuyordu.

"Hailee." Tekrar sokağa baktı. "Bugünü seninle geçirmeyi, sinemaya ve öğle yemeğine gitmeyi gerçekten çok istiyorum. Ve *Ferris Bueller'in Günü'nde yapılacaklar* listesinin üstünü seninle çizmek. Ve sana bakmak. Ve seninle çıkmak. Ama bunu yapacaksak, hemen gitmeliyiz."

"Şimdi mi?"

Yola baktı ve sonra tekrar bana döndü. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve yaklaştı. Daha çok el ele tutuşuyorduk, ya da belki de arkadaşça el ele tutuşuyorduk. Artık kim bilebilirdi ki? Ne ben, ne Hailee Jones.

"Şimdi," diye yineledi.

Söylemeyi düşünebildiğim tek şeyi söyledim. "Tamam."

Bu onayla birlikte Aiden beni arka bahçesine doğru çekti ve okul servisimiz bizi almadan gidene kadar orada saklandık. Ailesi o gün için çoktan evden çıkmıştı. Babası o gece geç saatlere kadar Aiden'ın sektöründeki diğer kişilerle bağlantı kurmak için Chicago'ya gitmişti.

Aiden garaj yolundaki yedek arabanın anahtarlarını aldı, benim için kapıyı açtı ve sabah sekizde film izlemeye gittik.

"Oraya vardığımızda istediğin her şeyi alabilirsin. Ben seni korurum," dedi Aiden.

"Eşyalarımın parasını ödeyebilirim."

"Bu bir arkadaş randevusu olurdu. Bu daha fazla randevu,

unuttun mu?" "1920'lerde değiliz. Bir kadın kendi

randevusunun parasını ödeyebilir." "Kendi randevunun

parasını ödemek mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bunu neden soruyorsun ki? Bazı konularda eski kafalıyımdır, Aiden."

Güldü. "Sen tanıdığım en kafa karıştırıcı insansın."

"Bunu zaten biliyordun ve yine de benimle bir randevu daha istediğine karar verdin. Buradaki asıl kafa karıştırıcı kişi kim?"

"Yeterince adil."

Aiden, "Benimle bir köpek paylaşıp patlamış mısırı paylaşır mısın?" dediğinde arabada rahatladım ve koltuğumu arkaya yasladım.

"O kadar aç değilim."

"Yalancı. Karnının guruldadığını duyuyorum. Lütfen bana artık sosisli sandviç ve patlamış mısır sevmediğini söyleme. Daha fazla kalp kırıklığına dayanamam."

Kıs kıs güldüm. "Sosisli sandviç ve patlamış mısır severim ama sosisli sandviçin neyden yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Okulda tavuk köftesi yiyen biri olarak, sizi temin ederim ki sosisli sandviçin içinde ne olduğu konusunda çok da endişeli değilim."

Ona baktığımda, sevdiğim o aptal sırıtışıyla karşılaştım. "Patlamış mısır ve sosisliyi seninle paylaşacağım." Sinemaya vardığımızda önemli bir ayrıntının eksik olduğunu fark ettim. "Hangi filmi izleyeceğiz?"

"Bilmiyorum. Sabah sekizde ne çalıyorsa."

"Sen önden git, ben takip edeceğim," dedim ve beni çekmesine izin verdim. "Bu arada, son otuz saniye içinde bir şeyin farkına vardım."

"Neymiş o?"

"Kendi sosislimi istiyorum. Bölmek yok."

FİLM uzun ve sıkıcıydı ve salonda sadece Aiden ve ben vardık. Bu bir şekilde filmi daha da eğlenceli hale getirdi. Film boyunca konuştuk ve hep güldük. Bunun ne zaman olduğunu, ne zaman onun yanında bu kadar rahat olduğumu, konuştuğumu, "evet "ten fazlasını söylediğimi bilmiyordum ama olduğu için mutluydum. O sabah Aiden'la takılmak benim temel anılarımdan biri olacaktı. Kalbimin böyle hissedebileceğini bilmiyordum. Yeni bir mutluluk seviyesinin kilidini açabileceğimi hiç bilmiyordum.

Aiden sosisli sandviçini bitirmedi ama ben onun yerine bitirdiğimde bana yan gözle bakmadı. İştahımı yargılamadı ya da avuç avuç patlamış mısırı ağzıma tıkıştırmamdan bahsetmedi. Sadece nezaketten başka bir şey ifade etmeyen o mavi gözleriyle bana baktı. O gözlere baktığımda, sanki bana tamamen ve bütünüyle kendim olmam için izin veriyorlardı.

Bana güvende hissettirdi. O sabaha kadar bir cennetin insan olabileceğini bilmiyordum.

Ondan sonra iki film daha izledik. Sonuncusu en kötüsüydü. Sinemadan çıkarken "Bu film berbattı," dedim.

kıkırdama krizi.

Aiden patlamış mısır kabımızı attıktan sonra, "Oldukça kötüydü," diye onayladı. "Ama her nasılsa yine de hayatımın en iyi film deneyimiydi."

"Ben de öyle. İnsanların neden okulu astığını şimdi anlıyorum." Daire çizerek döndüm. "Bu özgür hissettiriyor. H i s s e d i y o r musun?" Ellerini ellerimin arasına aldım ve onunla birlikte dönüyor. "Özgür!"

Teneffüsteki anaokulu çocukları gibi kıkırdayarak daha hızlı ve daha hızlı döndük, ta ki ben ayağımı biraz kaybedene kadar. Aiden dengesiz adımlarımı sabitlemek için beni hemen kendine doğru çekti. Beni göğsüne çekti ve sıkı sıkı sarıldı. Sağlam bir zeminde durduğumuzda dönmemiz durdu, ancak bir şekilde hala dönüp duruyormuşum gibi hissediyordum. Bana bakarken gözleri büyümüştü. Bakışlarının gözlerimden dudaklarıma geçişini izledim. Dudakları ayrılırken gözlerim ağzına kaydı ve "Özgür" diye fısıldadı.

Elleri belime doğru hareket etti ve ben de ona biraz daha yaklaştım. Ona bir kez daha bakarken ellerim göğsüne indi. "Özgür," diye yumuşakça cevap verdim.

Düşüncelerimiz aynı mıydı?

Benim onu öpmeyi düşündüğüm gibi o da beni öpmeyi düşünüyor muydu?

Kalbi önce ileri, sonra geri, sonra da yana doğru mu atıyordu?

Düşünceleri hâlâ son sürat ileriye doğru mu dönüyordu?

Dudakları yumuşak mıydı?

Onun ilk öpücüğüm olmasını istediğimi biliyor muydu?

Onun kalbi de benim kalbimin onunkini tanımak istediği gibi benimkini tanımak istiyor m u y d u ?

"Selamlar," diye nefes nefese iç geçirdi. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki sözleri tenimi ısıttı.

"Evet," diye karşılık verdim, bakışlarım dudaklarındaydı. Dolgun, dolgun dudaklarına.

"Şu anda bir şeyler yapmayı düşünüyorum." Parmakları belime hafifçe masaj yaparak kalçalarımın arasında zonklayan bir sinir dalgası yarattı.

"Öyle mi?"

"Evet." Dişleri yavaşça alt dudağını sıyırdı. "Sen de mi bunu düşünüyorsun?"

Başımı salladım.

"Evet." "Evet

mi?"

Kıkırdadım ama bu sefer gergin bir şekilde. Kelebeklerim yoğunlaşıyor, sinirlerim harap oluyor, endişem artıyor ve yeni favori kokum olan limon damlası gibi kokuyordu. "Evet."

Bir elini ağzıma götürdü ve başparmağıyla alt dudağımı hafifçe okşadı. "Hailee, ben-"

"Sen Aiden Walters mısın?!" diye bağıran biri beni Aiden'dan bir metre uzağa zıplattı. Samimi anımız, Aiden için deli gibi çığlık atan üç kız tarafından pusuya düşürülmüştü.

"Bu o! Aman Tanrım! Çok ateşlisin," dedi içlerinden biri, zıplayarak.

Diğeri, kızıl saçlı olan, ona dünyanın en yetenekli insanı olduğunu söyledi. Sonra hepsi fotoğraf çektirmek için ona yalvardı. Aiden'ın tüm vücudu farklı bir tavra büründü ve cazibe faktörünü artırdı. Anında aktör moduna geçti ve kızlara karşı çok nazik davranarak yalvardıkları fotoğrafları ve imzaları onlara verdi.

Sizin okulda olmanız gerekmiyor mu?

Bekle, ben de yapmalıydım. Yine de hayatımın en güzel anını mahvettiler.

Aiden bana doğru bir adım atarak, "Üzgünüm hanımlar, daha fazla sohbet etmek isterdim ama gitmemiz gereken bir toplantı var," dedi.

Kızlar bana doğru baktılar ve kızıl saçlı olan ağzından kaçırdı: "Bu senin kız arkadaşın mı?"

"Tabii ki değil," diye yanıtladı diğeri.

Bu ne anlama geliyordu?

Vücudumu tiksinti dolu bir bakışla bir aşağı bir yukarı süzmesi, yorumuyla tam olarak ne demek istediğini gösteriyordu. Bir anda patlamış mısır ve sosisli sandviç yediğime pişman oldum.

Aiden'ın tepkisi ise benimkinin tam tersiydi. Onunki utanç değil, öfkeydi. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, burun delikleri alevlenmeye başladığında nazik kişiliği kayboluyordu.

"Alınmak yok." Kız kıkırdadı. "Sadece senin tipin gibi görünmüyor."

"Benim tipim mi?" diye bağırdı. Ses tonu sanki bir anda patlayacakmış gibi çıkmıştı.

bu yabancılara. O bunu yapamadan ben rahatlatıcı bir elimi omzuna koydum.

"Gidelim," diye fısıldadım.

"Pislik herifler," diye mırıldandı nefesinin altında. "Evet," diye katıldım. "Ama hadi gidelim."

Onu çekiştirirken dediğimi yaptı. Arabaya vardığımızda Aiden hâlâ öfke dolu bir enerjiyle oturuyordu ama yine de bana yolcu kapısını açtı. Öfkesinde bile bana karşı çok nazikti.

Sürücü koltuğuna tırmandı ve kapıyı kapattı. Elleri direksiyonu kavradı ve sinirli bir şekilde nefes alıp verirken gözlerini kapattı.

Bir süre sessizce oturdum. "Aiden, sorun yok. I-"

Beni susturmak için bir parmağını kaldırdı, sonra direksiyonu tutmaya devam etti.

Hazır olduğunda bana döndü ve gözleri o kadar duygu ve samimiyetle doluydu ki gözyaşlarımın gözlerimin önüne aktığını hissettim.

"Seninle ilgili her şey beni hayran bırakıyor, Hailee. Yüzünden beline, kalçalarından uyluklarına kadar her yerin olağanüstü. Varlığının her santimi özlem duyduğum bir şey. Ama bu sadece fiziksel şeyler de değil, her ne kadar lanet olsun, fiziksel şeylerin olsa da," yumruğunu şakayla ısırırken zevkle inledi ve beni güldürdü.

Sonra devam ederken daha da kasvetli bir hal aldı. "Bedenin, aklın ve ruhun, hepsini istiyorum. Sen tanıdığım en güzel insansın Hailee Jones ve ben sana aşığım. Sen bu dünyadaki en nazik, en komik, en şefkatli insansın ve ben sana aşığım. İçinde kaybolduğum en çarpıcı kahverengi gözlere sahipsin ve ben sana aşığım. Sürekli hayalini kurduğum bir gülüşün var ve ben sana aşığım. Nazik ve güçlüsün ve ben sana aşığım. Ve ne zaman biri sana saygısızlık etse, içimde bir öfke patlıyor çünkü sen tanıdığım en inanılmaz insansın ve ben sana aşığım."

Ya diğerlerine olan öfkesinden ya da bana olan sevgisinden yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Belki de ikisinin karışımıydı. Aiden sık sık ağlamazdı ve kolay kolay da ağlamazdı, bu yüzden bu yönünü benim önümde gösterecek kadar kendini güvende hissetmesi beni çok mutlu etti.

Ona doğru eğilip alnımı alnına dayamadan önce gözyaşlarını sildim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Aiden." Ağzım onunkinden milimetrelerce uzaktaydı. Kalbim gittikçe hızlanıyor, göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyordu. Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Ve ben sana aşığım."

15

Aiden

HAILEE ve ben evlerimizin önüne geldiğimizde bizi güzel bir sürpriz bekliyordu. Verandalarında oturan ve yüzlerinde kızgınlık ifadesi olan iki çift ebeveyn.

"Aman Tanrım. Sence yakalandık mı?" Hailee sordu.

Arabayı park ettim. "Babamın burnunun kabarmasına bakılırsa, tüm işaretler evet olduğunu gösteriyor."

Hailee yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını bana doğru eğdi. "Ömür boyu cezalı olmak üzereyiz."

"Evet."

"Buna

değer mi?"

Başımı koltuk başlığına yasladım ve sırıttım. "Buna değdi." İkimiz de cezalarımızla yüzleşmek üzere dışarı çıkmadan önce onun elini sıktım. Ayrı yollara gittik ve Hailee'nin ailesinin ona biraz sert davranmış olabileceğini bilsem de, babamın öfke faktörü konusunda pastayı alacağından emindim.

Annemlere doğru yürürken paniğimin arttığını hissediyordum. "Selam anne. Selam baba."

"Bana 'hey, baba' deme. Bugün neden okula gelmedin?"

"Ben... şey..." Kekeledim, kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü ne zaman babamla karşı karşıya gelsem kelime bulmak bana zor geliyordu. "Biz, uh-"

"Tükür onu," diye emretti.

"Belki de bunu içeri taşımalıyız," dedi annem yanıma gelerek. Sokağın aşağısındaki meraklı komşularımıza baktı. Sonra bir elini babamın omzuna koydu. "İçeri, Sam."

Homurdandı ve üçümüz eve girdik.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Nasıl öğrendin ki?"

Cep telefonunu çıkardı ve yüzümüze tuttu. "Oğlunuz ünlü biri olduğunda insanlar onun videolarını çekip sosyal medyada yayınlıyorlarmış. Ayrıca, flaş haber, çocuğunuz bir dersten kaybolursa, okul arayıp veliyi bilgilendiriyor," diye bağırdı babam, damarları boynundan fırlamıştı. Öfkesi yüksekti ve benim huzursuzluğum her geçen saniye artıyordu. O gün sinemaya gitmemeliydim. Hayatımın en güzel günü olmasına rağmen. Uzun zamandır ilk kez kendimi özgür hissetmeme rağmen. Hailee Jones'a aşık olmama ve onun da beni sevmesine rağmen.

Lanet olsun, o da beni seviyordu.

Yine de gitmemeliydim çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Ayrıca, dün gece çekip göndermen gereken seçmeler ne olacak?" diye sordu.

Oh, kahretsin. Bunu unutmuşum. Saçlarımı kaşıdım ve bir özür mırıldandım. Alnımın kenarında ter biriktiğini hissettim. Ağzımı konuşmak için araladım ama ses çıkmadı. Bir endişe denizinde donmuş gibi hissediyordum, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Annem paniğimi fark etti ve koluma nazik bir el koydu. "Odana git. Baban ve ben cezanı konuşacağız ve sonra

oradan."

"Ona karşı çok yumuşak davranıyorsun," diye uyardı babam.

Annem ona sert bir bakış fırlattı. "Sen de çok acımasızsın." Bana döndü. "Senin odan. Şimdi."

Dediğini yaptım. Banyoya gittim ve panik atağım oturduğu göğsümden kaçarken derin bir iç çektim. Kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsüme çarparken kendime tekrar tekrar "İyiyim, iyiyim, iyiyim," dedim. "Ben iyiyim, ben iyiyim, ben iyiyim," dedim tekrar, düşüncelerimin vahşiliğine sakinlik katmaya çalışarak. Babam sanki benden nefret ediyormuş gibi bana baktı. Sanki hayatındaki en büyük hayal kırıklığı benmişim gibi bakıyordu.

O seçmeleri göndermeyi nasıl unuttum? O topu nasıl düşürdüm? Bunun için bana çok kızacaktı. Olmamı istediği şey olmak için elimden geleni yapıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyordum. Ama bugün... Bugüne ihtiyacım vardı. Bir süreliğine babamın olmamı istediği kişi değil de kendim olabileceğimi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kusmanın eşiğindeymiş gibi hissederek yüzüme su sıçrattım. Panik sinir sistemimde dalgalanırken vücudumun titremesinden nefret ediyordum. Sanki her santimim kapanmaktan saniyeler uzaktaymış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Annemin uçurumun kenarına ne kadar yaklaştığımı görüp beni geri çekmesinden, ama babamın çırpınışlarımı fark etmemesinden nefret ediyordum. Beni göremiyordu.

Beni göremiyor.

Sadece görmek istediği şeyi görüyordu ve ne zaman onun mükemmel oğlu olma perspektifini değiştirsem, yaşadığı hayal kırıklığı beni hayatın boşluğunda kaybolmaya itiyordu.

"KARAR NEDIR?" Kapımı çalıp yatak odama girdikten sonra anneme sordum. Yatağımda oturmuş, kararı duymayı bekliyordum.

günün sonucu. O ve babam son kırk beş dakikadır benim hakkımda konuşuyorlardı ve ben de müziğimin sesini açarak onları duymazdan geldim.

"Üç hafta cezalısın. Tabii seçmelere katılmanız ve seyahat etmeniz gerekmiyorsa. Onun dışında okula gidiyorsunuz ve sonra eve dönüyorsunuz."

"Yeterince adil."

Yatağıma doğru yürüdü ve yanıma oturdu. "Böyle yalan söyleyip okulu asmak sana yakışmıyor."

"Evet, biliyorum."

"O kafanın içinde neler oluyor?"

"Hailee'nin ve benim yapılacaklar

listemdeydi."

Annem biraz gülümsedi. "Tom ve Jerry, Tom ve Jerry oluyor, ha?"

Burnumu kıvırdım. "Bugün ona karşı bir şeyler hissettiğimi s ö y l e d i m," diye bahsettim.

Gözleri büyüdü ama çok şaşırmış görünmüyordu. "Ve o...?" "O da

aynı şekilde hissediyor."

Gülümsedi. "İkinizin bunu anlaması yeterince uzun sürdü."

"Bekle, biliyor muydun?"

"Ben senin annenim, Aiden." Alnımdan öptü. "Her şeyi biliyorum."

"Babam bunun için beni affetmeyecek, değil mi?"

"Baban bunu atlatacaktır. Şu anda sadece biraz keyifsiz. Yine de bunun için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum, Aiden. Babanı mutlu etmek için ne kadar çok çalıştığını görüyorum ama senin mutlu olup olmadığını bilmiyorum."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Aiden Scott Walters. Tekrar dene."

"Bir molaya ihtiyacım vardı. Biraz bunalmıştım ve gerçekten hoşlandığım bir kızla birkaç saatliğine kaçmanın bir yolunu buldum. Aptalcaydı ama-"

"Çok

eğlendin."

Başımı

salladım.

Eğildi ve gülümsedi. "Güzel. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun." "Babam gibi bana kızgın değil misin?"

"Daha çok, gelip bana bunları anlatabileceğini hissettiğin bir alan yaratmadığım için kendime kızıyorum. Babana da sana karşı bu kadar sert olduğu için kızgınım. Daha iyisini yapacağız, Aiden. Akıl sağlığın önemli ve bunu anlıyorum. Bunları benimle paylaşamayacağını düşündüğün karanlık bir yere girmeni istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Bir dahaki sefere molaya ihtiyacın olduğunda bana haber ver. Sana okuldan çıkış izni yazabilirim."

"Babam bundan hoşlanmayacak."

"Neyse ki bu evdeki tüm kuralları o koymuyor." Bakışlarını daralttı. "Seni fark ettiğimden daha fazla etkiliyor. Özür dilerim A. Onunla konuşacağım. Ama şunu bil ki, bize karşı duygularını açıkça ifade etmen bu tür sonuçlardan kaçınmana yardımcı olacaktır. Zor olsa bile dürüstlük en iyisidir, tamam mı?"

"Tamam."

Gitmeden önce alnımdan öptü. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Karışıma fazladan birkaç "seni seviyorum" daha ekledi çünkü sanırım o akşam buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Ben de ona dört "seni seviyorum" verdim çünkü her birini hak ediyordu.

Yatak odamın kapısını kapattım ve pencereme doğru yürüdüm. Dışarı çıktıktan sonra Hailee'ye doğru yürüdüm ve kapıyı iki kez çaldım. Geldi ve gülümsedi. Pencereden dışarı tırmandı ve sonra çıkıntıya oturdu. "Sen de mi cezalısın?"

"Üç hafta. Sen mi?"

"Dört!" diye haykırdı. "Şükran Günü'ne kadar."

"Ailelerimiz dramatik. Sanki okulu asmışız, başka bir şehre araba sürmüşüz ve bunu onlardan saklamışız gibi bir şey değil," diye şaka yaptım. Aptalca şakama gülmedi, ben de kolunu dürttüm. "İyi misin?"

"Sana aşığım," diye ağzından kaçırdı, neredeyse üzülmüş gibiydi.

"Evet. Bugün bu sonuca vardığımızı sanıyordum."

Yüzünü biraz daha bana döndü ve iç çekti. "Hayır, Aiden. Yani, seni çok seviyorum ve şimdi sen de beni sevdiğini söylüyorsun ve bu korkutucu."

"Bunun neresi korkutucu? İki insanın birbirini sevmesinin iyi bir şey olduğunu sanırdım."

"Çoğu kişi için öyle, ama sen benim en iyi arkadaşımsın." "Bu da onu daha iyi yapıyor."

"Ya da daha kötüsü. Çıkmamızın artılarını ve eksilerini gösteren pasta grafikler yapmalıyız."

"Pasta grafikleri yapmıyoruz."

"Ya ilişkimiz yürümezse?" "O zaman arkadaşlığa geri döneriz."

"Ya dağınık bir ayrılık olursa?"

Kıs kıs güldüm. "Neden daha çıkma kısmına gelmeden ayrılıklardan bahsediyoruz?"

"Çünkü bunu düşünmek zorundayız."

"Ya da sadece olmasına izin verebiliriz." Elini elime aldım ve bizi oturduğumuz çimlere götürdüm.

"Neden bunu benim gibi düşünmüyorsun? Neden korkmuyorsun?"

"Çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum. Çünkü her zaman bu noktaya gelmemiz gerektiğini biliyorum. Çünkü sen sensin, ben de benim ve biz her zaman mantıklı olduk. Çünkü bundan sonra her şeyin daha iyi olacağını biliyorum. Seni bir arkadaş olarak bu kadar sevebiliyorsam, senin olduğunda ne kadar sevebileceğimi ancak hayal edebilirim. Ayrıca, söz veriyorum bunu yapmayacağım."

"Ne yapmak?"

"Kalbin kırılsın."

"Ben de seninkini kırmayacağıma söz veriyorum," diye yemin ettim. Gülümsedi.

"Biliyorum, Jerry."

"Sevilmekten nasıl hoşlanıyorsun ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana gösterebileceğini umuyordum."

Gülümsedi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Gökyüzünde yıldızlar üzerimize tünemişken evlerin arasında oturduk. Birbirine sarılmış ellerimize bakarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

"Bu güzel mi?" Fısıltıyla sordum. "Bu

güzel," diye yanıtladı.

Ellerini ağzıma doğru çektim ve avuçlarını öptüm. "Bu güzel mi?" "Bu

güzel," diye onayladı.

Alt dudağımı ısırdım ve bedenimi onunkine yaklaştırdım. Ağzım onunkine sürtündü. "Bu güzel mi?" diye sordum.

"Bu çok güzel." Onu kucağıma almak üzereydim ki durakladı. "Bekle, hayır. Bunun için çok büyüğüm," dedi. Ben de gördüm, güvensizliğinin bakışlarına ne kadar çabuk yansıdığını.

Onu kucağıma oturturken görmezden geldim ve kollarını boynuma doladı. Tüm ağırlığını benimkine vermeyerek üzerimde durdu.

"Hailee?"

"Evet."

"Otur."

"Ama-"

"Popo." Ellerimi kalçalarına götürdüm ve onu biraz aşağı çektim. Utangaçlık yanaklarına vurdu ama bana karşı rahatladı. En sevdiğim yapbozun eksik parçası yerine oturmuş gibi hissettim.

Kollarımı beline doladığımda alnımı onunkine yasladım. "Bu benim mi?" Dudaklarımız birbirine yaslanırken sessizce sordum.

Başını salladı. "Bu senin."

Onu çok yavaş öptüm ve bunu her santimimde hissettim. Birbirimizle yeni bir bölgeye geçerken gözleri sulanmaya başladı. Bu

Arkadaşlar ve sevgililer arasındaki görünmez çizgiler bir şekilde birbirine karışmaya başladı. Biri için diğerini kaybetmek zorunda değildik. Hem arkadaşlığımız hem de bu yeni ilişkimiz içinde birbirimizi sevdiğimiz kendi hikayemizi yaratabilirdik. Belki de bu yüzden bizim için işe yarayacaktı. Belki de en iyi aşk, en güçlü dostlukla inşa edilen aşktı.

Bir öpücük anlaşmayı mühürledi.

O benimdi, ben de onun ve bu o kadar iyi hissettirdi ki onu tekrar öpmek zorunda kaldım.

- ~~İlk öpücüğünü al~~
- ~~İkisi de bir ilişkiye girer~~

Bunları listemizden çıkarmak iyi hissettirdi. Bu görevi paylaşmayı tercih edeceğim başka birini de düşünemiyorum.

Başını omzuma yasladı. "Sanırım bundan hoşlanacağım." "Neyi seveceksin?"

"Senin tarafından sevilmek."

16

Aiden

Hailee ile ilk öpücüğümüzü paylaştığımız günün ertesi sabahı, her zaman yaptığımız gibi otobüs durağında buluştuk.

"Merhaba,"

dedim.

"Merhaba," diye

cevap verdi.

Yanakları yukarı kalkmıştı ve biraz gergin olduğu belliydi. "El sıkışmak mı?" Bunun onu biraz daha iyi hissettireceğini umarak sordum. Normaldik çünkü hala bizdik.

Elini önüne koydu, avuç içi bana dönüktü ve ilahiye başladı. "Krep, krep, çok yükseğe."

Hiç tereddüt etmeden ben de elimi onun eline vurdum. "Eğer fırlatırsan, uçacaktır."

Elinin tersiyle benimkine üç kez vurdu. "Eğer düşürürsen, gider."

İkimiz de bir kez döndük, sonra birbirimize baktık, ellerimizi sıvazladık ve garip bir vücut taklası atarak şöyle dedik: "Ürkütücü palyaçonun

akar."

Elini tutmak için elime alıncaya kadar güldü.

Tereddüt etti. "Bekle."

"Ne?"

"Elimi mi tutacaksın? İnsanların önünde mi? Okuldaki gibi mi?" diye ürkekçe sordu.

Sırıttım. En iyi arkadaşım gergindi. Hayır, bekle, düzeltiyorum: kız arkadaşım gergindi. Bekle, hayır. Bu hala doğru değildi. Hailee benim en iyi kız arkadaşımdı. Evet, artık öyleydi - en iyi kız arkadaşım. Hayatımdaki nihai konum.

"Elini tutmak için on yedi yıldır bekliyorum," dedim gerçekçi bir şekilde. "Yani evet, eğer senin için de uygunsa tüm dünyanın önünde elini tutacağım."

"Ah." Biraz homurdandı, burnunun kırıştığı o fazla düşünme şeyini yaptı. Sonra elimi avuçlarının içine aldı, mükemmel sincap yanakları kalktı ve kızardı ve "Tamam o zaman" dedi.

Tamam o zaman.

Bir durumu fazla analiz edemediğinde söylediği şey buydu. Parlak zekası işlerin yolunda gitmemesi için bir senaryo üretemediğinde. Hailee'den ne zaman bir onay alsam, kendimi en büyük zafer gibi hissederdim.

Garip olduğunu biliyordum ama gülümsemesiyle birlikte yanaklarının yükselmesini çok seviyordum.

Sağ yanağında üç, sol yanağında yedi çili vardı ve her gülümsediğinde bir şekilde her birini sayardım. O yanakları her gün öpmek istiyordum.

Yine de şimdilik, sadece elini tutmak iyi hissettiriyordu.

Son zamanlarda benim için o kadar çok iyi şey oluyordu ki Jake bana ulaştığında hiç şaşırmadım.

Jake hayatımdaki en büyük hayal kırıklıklarından biriydi. Bazı insanların bulutlu günlerde nasıl güneş ışığı patlaması olduğunu bilirsiniz. Jake bunun tam tersiydi. Güneşli günlere doğru yürürdü ve bir şekilde gökyüzü hep kararırdı.

Hayatımda her şey yolunda gidiyor gibi göründüğünde, biyolojik babam her zaman ortaya çıkıp beni sarsmayı severdi. Ondan buluşma teklif eden bir mesaj aldığımda biraz şaşırmıştım çünkü Jake'i neredeyse bir yıldır görmemiştim. Onu son gördüğümde Şükran Günü'nde sarhoştu ve nasıl ayılacağını anlatıp duruyordu. Ertesi sabah beni Kara Cuma için alışverişe götüreceğine söz verdi. Saatlerce ön verandamda gelmesini bekledim.

Jake'in yaptığı buydu, tutamayacağı sözler verirdi. Çocukken kaç kez verandada Jake'in beni dışarı çıkarmasını beklediğimi sayamazdım. Neredeyse hiç gelmezdi, geldiğinde de araba kullanamayacak kadar sarhoş olurdu.

Jake bir spor adamıydı. Bana tuttuğu takımları anlatırdı, bu yüzden çocukken onlar benim de favorilerim oldu, çünkü onunla ortak bir şeylere sahip olmak istiyordum. Tatillerde ona sevdiği takımların formalarını ve kendime de aynı formalardan alırdım. Beni Chicago'daki maçlara nasıl götürdüğünden bahsederdi ve ben de o formaları giyip verandada oturur beklerdim. Ve beklerdim. Ve beklerdim.

Zamanla daha az beklemeye başladım ama yine de bekledim, tıpkı o öğleden sonra olduğu gibi. Aradı ve onunla sinemaya gitmek isteyip istemediğimi sordu ve aklımın büyük bir kısmı onu görmezden gelmemi söyledi. Ne yazık ki aptal kalbim ona bir şans daha vermemi söyledi.

Babam her zaman Jake'e şans vermem için bana kefil olurdu. Ne de olsa onun kuzeniydi. Babam ailenin her şeyden önemli olduğunu söylerdi. Annem aile dedi.

sadece seni kirletmedikleri sürece önemliydi. Açıkçası, ailemin Jake'in hayatımda olması konusunda farklı bakış açıları vardı.

Verandamın ön basamağında oturuyordum ve Jake'in bir arabayla geldiğini gördüğümde biraz şok oldum. Gelmekle kalmadı, yanında güzel bir araç da vardı. Normalde babamınkilerden birini ödünç isterdi.

"Bu benim en sevdiğim çocuk değil mi?" dedi Jake bana doğru yürürken. Bana çocuğum demesi hoşuma gitmiyordu. Bu bana onun ve benim sonsuza dek birbirimize bağlı olduğumuzu hatırlatıyordu.

Kollarını coşkuyla uzattı ve o adamı gördüğüm için heyecanlanmamak için kendimi zor tutmama rağmen içimdeki çocuk taklalar atıyordu. Bir parçam hala onunla bağlantı kurmak için can atıyordu. Ortaya çıktığında istendiğimi hissediyordum. Gelmediğinde ise istenmediğimi hissediyordum. Jake'le ilgili istendik ve istenmedik terazisi ağırlıkla istenmedik yöne doğru devriliyordu.

"Hey, Jake," dedim ve onu kucakladım.

"Vay canına, dostum. Ne zaman Incredible Hulk'a dönüştün?" Ellerini pazularıma vurdu. "Beni spor salonunda eğitmeni istiyorum."

"Bunu yapabiliriz," diye cevap verdim hemen. Zihnim anında Jake'i benimle birlikte spor salonuna getirmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye başladı.

Lanet olsun o umuda. Hala vardı.

"Evet, dostum. İyi görünüyorsun." Kollarımı okşadı. "Öğle yemeği için bir lokantaya gitmek ister misin?"

"Şu yeni filmi görmek istediğini sanıyordum."

"Kesinlikle. Programım düşündüğümden biraz daha yoğun. Bu öğleden sonra yapmam gereken bir iş görüşmesi var."

"Oh, tamam. Evet, bir şeyler atıştıralım. Yeni bir araban olduğunu bilmiyordum." Jake arabaya doğru yürüdü ve ellerini kaputun üstüne koydu. "Evet.

Baban bana bunun için peşinat ayarladı. Bu işi aldıktan sonra ona geri ödeyeceğim."

"Kocam şimdi ne yaptı?" Annem, Jake'le konuşmalarını dinlemek için verandaya çıktı. Kollarını kavuşturmuş, "sinirliyim" ifadesini takınmıştı.

"Kahretsin, bundan bahsetmemem gerekiyordu. Hey, Laurie. Her zamanki gibi iyi görünüyorsun."

"Mm-hmm," diye inledi annem. "Oğlumu nereye götürüyorsun?"

"Biraz kanada ne dersin?" Jake parmaklarını bana doğru şaklattı. "Hâlâ West'in barbekü kanatlarını seviyor musun?"

On iki yaşımdan beri West'e gitmemiştim. Jake'le en son o zaman baş başa kalmıştık.

"Evet, orayı seviyorum," diye kabul ettim.

Jake, "Onu hemen geri getireceğim, Laurie," diye söz verdi.

"Eminim öyle olacak," diye cevap verdi bana doğru yürürken. Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yakında döneceğim. Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum. İyi eğlenceler ve güvende olun." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra Jake ve ben yola koyulduk.

Arabayı sürerken Jake'in dikkati her şeye ve her şeye dağılıyordu. Bir sigarası ağzından sarkıyor, bir eli direksiyonda, diğeri de radyoyla uğraşıyordu. "Sigara ister misin?" diye teklif etti.

"Sigara içmiyorum."

"Evet, tabii ki. Zekice. Sadece takılıyordum zaten. Bu bok senin için kötü. Sadece hayır de." Kıs kıs güldü. "Sende ne var ne yok? Şehre döndüğünü bilseydim, daha önce takılmak için uğrardım." Bu bir yalandı ama neyse. Kendi yalanlarına inanacak kadar çok yalan söyleyen biriydi. "İnternette kendine bir kız bulduğuna dair bazı yazılar gördüm."

"Evet, Hailee."

"Hadi ya? Siz nasıl tanıştınız?"

Ona boş boş baktım. "Hailee. En iyi arkadaşım, Hailee. Onunla çoğu tatilde tanışmışsındır ve-"

Telefonu çalmaya başladı ve lokantaya yanaşırken telefona baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı susturucu parmağını bana doğru kaldırırken. Arabadan atladı ve hemen telefonuna cevap verdi.

Arabadan indiğimde, telefonda gizli gizli konuşuyordu. Telefonu kapattığında ruh hali biraz değişmişti ama bana yarım bir sırıtış attı ve lokantanın kapısını açtı. "Hazır mısın dostum?"

"Evet, tabii."

Jake'in yanında olmak bir yabancının yanında olmak gibiydi. Neden bir parçamın onunla bir şekilde bağlantı kurmayı arzuladığını bilmiyordum. Harika bir ailem vardı. Bırakın biyolojik annemi, Jake'i bile düşünmem için hiçbir neden yoktu. Adını bile bilmiyordum ama yine de ara sıra aklıma geliyordu. Bundan da nefret ediyordum. Öz anneme garip bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum.

Jake'in telefonu çalmaya devam ederken kanatlarımızla oturup bir süre konuştuk. Bir mesajdan sonra biraz homurdandı ve kabine geri oturdu. "Hey, az önce işten aradılar. Bu yüzden planladığımdan daha erken çıkmam gerekebilir. Mesela şimdi."

"Bugün mülakatın var sanıyordum. İşi çoktan aldığını bilmiyordum."

"Doğru, evet. Yani, anlaşma tamam gibi. İşi alıyorum. Sadece saçma sapan evrak işleri falan var. Planlanandan daha erken gelmemi istiyorlar." Başparmağını burnuna dayadı ve eğildi. "Dinle evlat, bu utanç verici ama işler biraz sıkışık. Senden kısa bir süreliğine borç alabilir miyim diye merak ediyordum. Sadece ayağa kalkana kadar. İşler yoluna giriyor. Öyle olduğunu biliyorum. Geçen hafta bir medyuma rastladım ve işlerin yavaş başlayacağını söyledi, sonra da bum! Kazanmaya doğru giden bir roket gemisindeyim. Ama şimdilik bana yardım edebilirseniz, bu benim için çok anlamlı olur."

Hâlâ içimde beliren o umut var ya? Yavaş yavaş paramparça oluyordu.

"Nakit getirmedim."

"Sorun değil. Şurada bir ATM var. Hemen şimdi nakit çekebilirsiniz." Arkasını işaret etti ve sonra bana benimkine benzeyen bir gülümseme verdi. Bundan nefret ediyordum. Gülümsemelerimizin aynı olmasından nefret ediyordum. Benimkinden farklı olarak, onunki bayağı hissettiriyordu. Jake'in eskisinden farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Sırf o geldi diye bu sefer farklı olacağını düşünmem utanç vericiydi. Meğer sadece benden bir şeyler koparabilmek için gelmiş.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne kadar lazım?"

"Bilmiyorum. Senin gibi Emmy ödüllü bir çocuk mu? Belki babana sekiz yüz ya da bin dolar vererek idare edebilirsin?"

O anda kalbimin kırıldığını görmedi, ama tabii ki bunu kaçırdı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Acımı nasıl fark edebilirdi ki?

Kabinden kayarak çıktım ve parayı çekmek için ATM'ye yöneldim. Parayı ona uzattığım anda bir yirmilik aldı ve masanın üzerine koydu. "Eve bırakacak bir araç bulabilirsin, değil mi? Öğle yemeği benden," dedi. İroni yapıp yapmadığından emin değildim. Sonra eşyalarını topladı ve beni ortada bırakarak dışarı çıktı.

Orada bir saat daha oturdum, beni almaları için ailemi o kadar erken arayamayacak kadar utanmıştım. O süre geçtikten sonra beni alması için annemi aradım. On dakika içinde geldi.

Yolcu koltuğuna tırmandım ve hiçbir şey söylemedim. Gerçi ona bir şey söylemek zorunda değildim, çünkü annem beni okumakta çok iyiydi.

"Hey, bana bak," diye ısrar etti ve beni kolumdan

itti. "Ben iyiyim," diye yemin ettim, pencereden

dışarı bakıyordum.

"Aiden, hemen şimdi bana bak," diye emretti.

İçimi çektim ve ona doğru döndüm. Gözlerini benimkilere kilitledi. Gözlerimin anneminkiler gibi görünmesini diledim. Sanırım bunu istemek çok fazlaydı.

Ellerini yanaklarıma koydu ve sanki hâlâ verandada Jake'in beni sevmesini bekleyen o küçük çocukmuşum gibi yüzümü okşadı. "Sen olağanüstü birisin, Aiden Scott Walters. Sen olağanüstü bir kalbe sahip harika bir insansın. Naziksin, iyisin ve doğrusun. Başkalarının saçmalıklarının neşeni senden çalmasına izin verme. O senin neşen. Sahibi sizsiniz. Başka hiç kimse onun üzerinde hak sahibi olamaz. Beni anlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

Öpmek için eğilmeden önce yanağıma dokundu. "Tamam. Hadi seni eve götürelim."

O gece annem ve babam Jake yüzünden büyük bir tartışmaya girdiler. Yatak odamdan dinledim. Annem en sakin ruhlu insandı. Biri onun tetikleyicilerinden birine basmadıkça asla sesini yükseltmez ya da küfretmezdi. Ben onun en büyük tetikleyicisiydim ve o öğleden sonra bu tetikleyici harekete geçmişti.

"Ve Jake'e bir araba verdiğini bilmeyi hak etmediğimi mi düşündün Samuel? Yani, benimle dalga mı geçiyorsun?" Annem patladı. Annemin küfür etmesi kızgın olduğu anlamına geliyordu.

"Bu bir borçtu. Geri ödeyeceğini söyledi," diye itiraz etti babam.

"Evet, geçen sefer de aynı şeyi söylemişti, aracı çarpmadan hemen önce."

"Şimdi daha iyi."

"Oh, öyle mi? Bu yüzden mi oğlumuzu bir lokantada terk etti? Kendini toparladığı için mi? O adamı artık hayatımızda istemiyorum. O iyi biri değil ve bunu defalarca kanıtladı."

"Ne söylememi istiyorsun, ha? Kuzenimi terk etmemi mi istiyorsun?"

"Evet! Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Kuzeninin bekçisi değilsin."

"Aiden ile bir bağ kurmayı hak ediyor."

"Hayır, hak etmiyor. Oğlumun sevgisinin zerresini bile hak etmiyor, özellikle de bunu suiistimal etmeye devam ettiği sürece. Hak ettiğini düşünmenizden iğreniyorum."

Tartışmalarını dinlemekten bıkmıştım. Avuç içlerimi kaşırken paniğimin geri geldiğini hissettim. Pencereme yöneldim ve dışarı çıktım. Neredeyse Aralık ayıydı ve hava da bunu gösteriyordu. Soğuk esinti yüzümü okşarken kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Hailee'nin penceresini çaldım ve gülümseyerek yanıma geldi. Beni görür görmez sırıtışı kayboldu. Pencereyi açtı ve annemle babamın tartıştığını duydu. Tek kelime etmedi. Sadece kenara çekildi ve odasına girmeme izin verdi.

Yatağına uzandım, ışıkları kapattı ve yanıma tırmandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin? Bana her şeyi anlatabilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Zor konular hakkında konuşmakta pek iyi değilim. Kelimeleri yüksek sesle söylemeye çalışırken zihnim çok karışıyor."

"Oh, tamam. Peki, bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?" "Sadece burada benimle ol. Bu yeterli olacaktır."

Bana sarıldı ve kollarımda uyuyakaldı. Oh.

İşte burada.

Hailee Jones'un beni sevme şekli... işte buydu.

Tam olarak böyle sevilmek istiyordum.

Ondan bir şey istemedim. Sadece ona ihtiyacım vardı.

17

Hailee

YENİ BULDUĞUMUZ ROMANIN ARDINDAN, Aiden'ın iki haftalığına bir iş için Los Angeles'a gitmesi gerekti. Gitmesinden korkuyordum ama başımı öne eğip dönüşüne kadar günleri saydım. Seyahati boyunca çok meşguldü ama beni aramak için zaman ayırmadığı tek bir akşam bile olmadı. Her sabah okula gitmeden önce bana bir mesaj gönderir ve harika bir gün geçirmemi umduğunu söylerdi. İki saatlik zaman farkını sorduğumda, bana günaydın demek için alarm kurduğunu, sonra da saatini erteleyip uyumaya devam ettiğini söyledi.

> Aiden Walters, bayanlar ve baylar. Standartları belirleyen çocuk. Her gün öğle yemeğinde masamda tek başıma otururdum. Carlton bir gün beni fark etti,

ama bana doğru yürümeye cesaret edemedi. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olmadığını biliyordu. Popüler çocuklar da onu çoktan ekmişlerdi, nasıl da gülmüşlerdi. Yine de bu, benimle alay etmeyi henüz bıraktıkları anlamına gelmiyordu.

"Hey, Hailee, nasılsın?" Cara karşımdaki yemek kabinine kayarak sordu. Yanında iki takipçisi vardı ve iki yanında oturuyorlardı. Her zamanki gibi ışıl ışıl gülümsüyorlardı, bu da benim için yeterli bir alarmdı.

Gülümsüyorlardı ama barışçıl bir yaklaşım gibi görünmüyordu. Tetikteydim.

"Merhaba?" Soru olarak söyledim.

Cara sırıttı ve bana doğru eğildi. Ellerimi avuçlarının içine aldı. "Bence Aiden'la resmiyet kazanmış olmanız harika. Yani, kim arkadaştan sevgiliye mecazını sevmez ki, haksız mıyım?"

Sessiz kaldım.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, Cara ve arkadaşları kilom yüzünden benimle alay etmeye devam ettiler. Yine de Aiden'a bundan bahsetmedim, çünkü o Aiden olduğu için çıldırırdı.

Cara'nın arkadaşı Elizabeth, "Bence onunla çıkman çok cesurca," dedi.

"Çok, çok cesurca," diye yankılandı Natalie. "Yani, çok cesur,"

diye bayıldı. Cesur mu?

Aiden'la çıkmamın nesi cesurcaydı?

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama yemi yuttum. "Ne demek istiyorsun?"

Cara gülümsemeye devam etti. "Makale daha bu sabah çıktı. İnternette insanların sizin hakkınızda neler söylediğini okumanız gerekiyor."

Tüylerim diken diken olurken kalp atışlarım hızlandı. "İnsanlar ne diyor?"

Cara hafifçe soludu ama şaşırmadığından adım gibi emindim. "Görmedin mi? Dur sana göstereyim." Cep telefonunu çıkardı ve yüzüme tutmadan önce ona birkaç kez dokundu. En büyük magazin sitelerinden birinde "Aiden Walters'ın Büyük Beden Kız Arkadaşı Hakkında Bildiğimiz Her Şey" başlıklı bir makale vardı.

Başlığın altında Aiden ve benim el ele tutuştuğumuz bir fotoğraf vardı, ardından okul günü boyunca birilerinin beni en kötü açılardan çektiği daha da kötü fotoğraflarım geliyordu. Birinde sıraya çökmüş, diğerinde yere düşen bir defteri alıyor ve öğle yemeği sırasında yemeğimi yiyordum.

İnsanlar okulda benim samimi fotoğraflarımı çekiyorlardı.

İnsanlar okulda samimi fotoğraflarımı çekip paparazzilere veriyorlardı.

İnsanlar okulda samimi fotoğraflarımı çekip paparazzilere veriyorlardı ve bu konuda benimle alay ediyorlardı.

"Onlara makaleleri için birkaç fotoğraf gönderecek kadar naziktim. Sen benden daha iyisin, gerçekten," dedi Cara, yemek tepsimdeki kaşığı alarak. "Çünkü ben olsaydım, bu kaşığı ağzıma yemek koymak için kullanmak yerine..." Kaşığın sapını ağzına götürdü ve ağzını sonuna kadar açtı, "Ben olsam onu içimden yemek çıkarmak için kullanırdım. Ama yine de senin kadar cesur değilim Hailee."

Gözlerimin arkasına yaşlar oturdu, ama onların onun ve takipçilerinin önüne düşmesini istemedim.

Kabinden çıktım, sırt çantamı aldım ve kafeteryadan koşarak çıktım.

"Çocuklar! Acele edin! Koşan aç hiponun videosunu çekin," diye bağırdı Cara ben çıkarken.

HERKES BANA GÜLÜYORDU. Sadece okuldaki herkes değil, internetteki herkes de. Cep telefonum yüzümde parlarken tamamen karanlıkta hademenin dolabında oturdum. Hakkımdaki her makaleyi, her yorumu, her trend gönderiyi okudum.

AIDEN SIYAH KIZLARDAN MI HOŞLANIYOR? Hayatta olmaz.

Yemek yerken harcadığı zamanın yarısını saçını yaparken harcasaydı, sevimli olabilirdi.

O şeyin Aiden Walters'la çıkmasına imkan yok.

Yüce Tanrım, başkaları için neler yaptığını

gördüm.

Nasıl oldu da o yaşayan en seksi adamı elde etti ve ben hala bekarım? Belli ki, görünüş önemli değil.

Birisi öğün atlamıyor.

Kalp krizinden bir hamburger uzakta.

Mooooo!

Bu fotoşop olmalı.

Aiden'ın adı ekranda yanıp sönerken TELEFONUM ÇALMAYA BAŞLADI. Ellerim defalarca titrerken gözyaşlarım telefona döküldü. Aramasını reddederken midem düğümlendi. Tekrar tekrar aradı ve ben her birini reddettim.

Cevap ver, Hails.

Lütfen. Telefona cevap ver. Makaleleri gördüm. Saçmalık.

Sen mükemmelsin. Onlar aptal, nefret dolu ve troller.

Lütfen, cevap verin. Selamlar. Lütfen.

İlk uçakla eve geliyorum. Ben de geliyorum.

O gün eve gittiğimde ailemi oturma odamızda Laurie ile konuşurken buldum. Beni gördükleri anda onların da internetteki makaleleri okudukları anlaşıldı.

Babam ayağa fırladı. "Sindirella," diye başladı.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Ders çalışacağım."

"Bebeğim," diye başladı annem ama devam etmelerine fırsat vermedim. Hemen yatak odama gittim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Yatağıma çöktüm ve yastıklarıma sarılıp ağladım. Her yerim ağrıyordu. O kadar uzun süre ve o kadar çok ağladığım için başım çatlıyordu.

Babam kapımın dışından, "Sindirella, sana birkaç saatliğine hissetmen gereken şeyi hissetmen için alan vereceğiz, ama sonra sana söz veriyorum, bu kapıyı kıracağım ve seni tutacağım," dedi.

O da ciddiydi.

Kapımın kilidini açtım ve ailemle akşam yemeği yedim. Annem benim için tabağımı hazırlarken neredeyse endişelerini hissedebiliyordum. Neden tabağıma bu kadar çok yemek koymuştu? O kadar yemeğe ihtiyacım yoktu. Bu kadar çok yememeliydim. Dünyanın dört bir yanındaki yabancıların sözleri kulaklarımda yankılanırken, ellerim kucağımda annemin bana verdiği dağ gibi yemeğe bakıyordum.

Koca götlü.

İğrenç.

Onu aldatıyor.

Kalçalarının büyüklüğünü gördün mü?

Yemek sohbeti iyiydi ve onlara iyi olduğumu söyledim. Onlara bunu söylemek zorundaydım. Aksi takdirde endişelenir ve kendilerini kötü hissederlerdi. Kendilerini kötü hissetmelerini istemedim. Vücudumun bu şekilde görünmesi onların suçu değildi.

Yemekten sonra yatak odamın bitişiğindeki banyoya gittim ve aynada kendime baktım. Tişörtümü çıkardım ve eşofman altımı çıkardım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken sutyenim ve külotumla orada durdum. Ellerim vücudumda, tenimde gezindi ve fazladan ağırlığı kavradı. Sıkıştırdım, büktüm, nefret ettim. Nefret ettim. Nefret ettim.

Ben.

Kendimden nefret ettim.

Koca götlü.

İğrenç.

Onu aldatıyor.

Kalçalarının büyüklüğünü gördün mü?

Lavabonun altındaki tartıyı çıkardım ve tozunu aldım. Üzerine çıktım. İki yüz kırk beş kilo. Çok uzun zaman önce değil, okul yılı başladığında iki yüz otuz kiloydum. Bu nasıl olmuştu?

Koca götlü.

İğrenç.

Onu aldatıyor.

Kalçalarının büyüklüğünü gördün mü?

Kustum.

İçimdeki her şey dışarı çıkarken klozet kapağına sarıldım. Kuru kusana kadar kustum. Gözlerim sulanana kadar. Her şey başımı döndürene kadar.

Yerden kalktım, dişlerimi fırçaladım, sonra gargarayı ağzıma attım ve gözlerimdeki yaşları sildim. Gargarayı tükürdüm.

Tartıda geri adım attım.

İki yüz kırk dört pound. Bir kilo

eksik mi?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Pijamalarımı giydim ve yatağa girdim. Aiden bana mesaj atmayı bırakmamıştı. Çoktan bir uçak bileti ayırtmış ve havaalanına doğru yola çıkmıştı. Eve ne zaman döneceği konusunda beni bilgilendirmeye devam ediyordu. Pencerem çalındığında saat sabahın ikisiydi. Açmaya gittiğimde en iyi arkadaşımı, benim insanımı, hayatımda gördüğüm en yürek parçalayıcı bakışlarla orada dururken buldum.

Işıklarımı açtım, sonra penceremi açtım. Soğuk esinti yüzüme çarptı.

"Hey, sen." Gülümsedi ama üzüntüsünü

hissettim. "Hey, sen," diye karşılık verdim.

"Ben...?" Odamı işaret etti.

Kenara çekildim. "Evet."

Penceremden tırmandı. Yanımda durdu ve kollarını vücuduma doladı. Pijamalarımın arasından kıvrımlarımı hissetmesi fikrinden rahatsız olarak kıpırdanarak kucağından kurtulmaya çalıştım. Bu aptalcaydı çünkü bana daha önce de defalarca sarılmıştı ama şimdi zihnim bana ait olmayan başka insanların düşünceleriyle karmakarışıktı.

Her zaman yeterli olduğumu düşündüm. Dünyanın geri kalanı beni aksi yönde ikna etmeye çalışıyordu. Onların da kazanıyor olmasından nefret ediyordum. Onların kafamdaki düşüncelerinin benimkilerden daha yüksek olmasından nefret ediyordum.

"Özür dilerim," diye başladı. "Bu senin hatan değil."

"Öyle. Benim yüzümden başına geliyor ve bundan nefret ediyorum." Ceketini ve ardından ayakkabılarını çıkardı. Kollarını sıvadı. "Onlar aptal. Bir klavyenin arkasında yüksek sesle ve gururla konuşan insanlar, diğer zavallı insanlardan beğeni almak için saçma sapan şeyler yazan tam bir pisliktir."

"Evet, ama..." Sesim titredi.

"Biliyorum. Hâlâ acıyor."

Başımı salladım. "Hâlâ acıyor." "Seni güvensiz yaptılar." "Evet."

Büyük beden olduğum benim için bir sır değildi. Her gün bedenimin içinde yaşıyordum. Her durumda, büyük beden olmayan bireylerin muhtemelen hiç düşünmediği her şeyi görüyordum. Restoranlara gittiğimizde sandalyeleri fark ederdim. Onlara nasıl sığacağımı ya da sandalye altımdan kırılırsa utanç verici bir durum olup olmayacağını merak ettim. Tam da bu nedenle partilerde asla çim sandalyelere oturmazdım. Uçaklardan nefret ederdim, çünkü bazen emniyet kemeri uzatıcısı istemek zorunda kalırdım. Uçuşlarda yanımdaki yabancıların yanımda oturmakla ilgili ne düşündüklerini çok fazla düşünürdüm. Alışveriş merkezlerine girdim ve en büyük bedenler bana çok küçük geldi. Ben de

soyunma odalarında ağladım. Yaptığım moda seçimlerinin çoğu büyükannemin giyeceği bir şey gibi göründüğünde yastıklarımın içine ağladım.

Ama aynı zamanda bedenimde dans etmiştim. Onu hareket ettirdim ve içinde geliştim. En iyi günlerimde bedenim yanımdaydı. En kötü günlerimde ise üzüntümü taşıyordu. Vücudumu tanıyordum. Artılarını ve eksilerini biliyordum. Nasıl çömeldiğini ve nasıl gerildiğini biliyordum. Yeteneklerini, güçlü ve zayıf yönlerini biliyordum. Bu yeni bir ilişki değildi - ben ve bedenim arasındaki ilişki. İnişlerimiz ve çıkışlarımız vardı, ama önemli olan da buydu - o bizimdi.

Şimdi, sanki dünyanın geri kalanı her bir santimin ve her bir kilonun ardındaki tarihi bilmeden vücudum üzerinde söz sahibiymiş gibi hissediyordum. Bu da yepyeni bir belirsizlik seviyesini beraberinde getirdi. Bedenim ve zihnim tüm bu durumu nasıl ele alacağını çözecek zamanı bile bulamamıştı.

Toplum, daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde kendimden şüphe etmeme neden oldu. Elbette kötü günlerim de oldu ama harika günlerim de oldu. Yine de dünya beni birkaç fotoğrafla yargılıyordu. Beni tanımıyorlardı ama bedenimi tanıyormuş gibi davranıyorlardı.

Koca götlü.

İğrenç.

Onu aldatıyor.

Kalçalarının büyüklüğünü gördün mü?

İçimde yeni bir dizi güvensizlik yaratan dünyaydı ve kendi iç sesimi susturmalarından nefret ediyordum. Benim sesim kısıldıkça onların sesi daha da yükseliyordu.

Aiden yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Nedir

onlar?" "Ne nedir?"

"Senin güvensizliğin ne?"

"Ha?"

"Güvensizliğin, nedir onlar?"

Kollarımla karnımı kapattım. *Bir tane var.* İnternette bir kadın bağırsaklarımdan utanmam gerektiğini söyledi. "Sana söylemeyeceğim

Bu."

Yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu. Bir elini bacağıma koydu ve tüm vücuduma bir his dalgası gönderdi. Benimle konuşurken göz temasını da kesmedi. "Yarattıkları her güvensizliği bilmek istiyorum, böylece sana neden hepsinin yanlış olduğunu söyleyebilirim."

"Aiden, yapmayacağım-"

Ellerimi ellerinin arasına aldı. Sıcaklığı beni rahatlattı. "Bana bir güvensizliğini söyle ve oradan devam edelim," diye rica etti. Bir sonraki nefesimi çaldığında dudaklarım aralandı. Bana yaptığı en küçük dokunuşla kalçalarım karıncalanmaya başladı. "Şimdi, Hails. Şimdi söyle bana."

İtiraz edecek oldum ama ben daha itiraz edemeden eğildi, ağzını ağzıma değdirdi ve alt dudağımı hafifçe ısırmadan önce dişledi. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kelebekler. "Seviyorum."

"Tamam. O zaman elbiselerini çıkar."

Bana emretme şekli... mavi gözlerinin doğrudan ruhuma bakma şekli... İstediği bilgiyi ona vermekten başka seçeneğim yoktu.

"Işıkları kapatabilir miyiz?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır. Işıklar açıkken her bir güvensizliği açlıktan öldüreceğiz. O yüzden" -bana doğru işaret etti- "kıyafetleri çıkar."

Midemde bir sinir havuzuyla pijamalarımı çıkardım. Aiden'ın önünde durarak sadece bedenimi değil, bir bakıma ruhumu da ortaya koydum. Onun önünde bu şekilde durmak bana ağır bir utanç duygusu yaşattı. Ta ki onun bakışlarıyla karşılaşana kadar. Hayranlıktan başka bir şeyle dolu değildi.

Bunu nasıl yaptı?

Nasıl oldu da bana baktı ve bir şekilde benim de kendimi biraz daha fazla sevmemi sağladı? Aiden'ın bir bakışı yabancılardan gelen milyonlarca yorumu nasıl susturdu?

Ve ben sana aşığım.

"Nereden başlayayım?" Ona sordum.

"Nereye istersen. Ben buradayım ve dinliyorum."

"Yanaklarım. Ne kadar tombul olduklarından bahsettiler."

Ellerimi avuçlarının içine aldı. Beni kendine yaklaştırdı, sonra elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Yüksek yanaklarını ve solunda üç, sağında yedi çilin olmasını seviyorum. Güldüğünde nasıl bu kadar yükseldiklerini ve soldakinin güldüğünde hafifçe beliren küçük bir gamzesi olmasını seviyorum." Her bir çil için sol yanağını üç kez, sağ yanağını ise yedi kez öptü.

Öpücükleri ruhuma serptiği sakinleştirici bir merhem gibiydi. "Sırada ne var?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım, titremelerimin arttığını hissettim. Korkudan değil, bana verdiği tuhaf rahatlık hissinden.

"Kollarım," dedim ona. "Çirkin ve şişman olduklarını ve sadece yüzümü doldurmak için kullanıldıklarını söylediler."

Kollarıma doğru ilerledi ve parmaklarıyla masaj yapmaya başladı, ardından kollarını belime dolayarak beni kucakladı. Ben de hiç düşünmeden ona sarıldım ve o da kulağıma fısıldarken rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Bu kollar bana sarıldıklarında dünyada en sevdiğim şey oluyorlar. Beni güvende hissettiriyorlar." Sonra her ikisini de santim santim öpmeyi ihmal etmedi.

Bana her dokunuşunda kelebekler uçuşuyordu.

Ellerimi karnıma sürttüm. "Karnımın büyüklüğünden bahsettiler. Ve kalçalarımın. Yüzümün yuvarlaklığından."

Sanki tapınıyormuş gibi önümde diz çökmek için kendini alçalttı. Onun da yaptığı tam olarak buydu. Vücudumun her bir santimine tapıyor, ellerini üzerlerinde gezdiriyor, karnımı neden sevdiğini, kalçalarımı neden arzuladığını, yüzümün neden yalnız kaldığında hayalini kurduğu şey olduğunu, vücudumun nasıl bir tapınak olduğunu ve elinden gelse hayatının geri kalanında bu tapınağa nasıl dua edeceğini anlatıyordu.

Tüm güvensizliklerimi giderdikten sonra beni yatağıma yatırdı. Onu uzun uzun ve sertçe öperken kalbim küt küt atıyordu. Magazin dergileri, yabancılar, okuldaki çocuklar, hepsi zihnimden silinmeye başladı. O anda, sadece o ve ben vardık. O anda tek istediğim, her zaman tek istediğim, Aiden'ın benimle kalmasıydı.

Öpüşürken gömleğini çıkardım. Sonra pantolonu çıktı. Vücudu benimkine yaslanırken durakladı ve mavi gözlerini benim kahverengi gözlerime kilitledi. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Evet." Başını salladı. "Ben de öyle. Bunu yapmak zorunda değiliz, Hails. Bekleyebilir ve başka şeyler yapabiliriz ya da sadece uyuyabiliriz ve ben de sana sarılabilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Ben sadece... sadece benimle birlikte kork, tamam mı? Birlikte korkacağız ve gergin olacağız."

"Tamam. Evet mi?" diye sordu dudaklarıma karşı, biraz sonra olacaklar için. Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. "Evet."

İznini aldıktan sonra beni kucakladı. Bu ikimiz için de bir ilkti. Bana her dokunduğunda, onun ruhuna bağlandım. En iyi arkadaşımla ilk kez sevişirken bütün duygular içimden akıp geçiyordu.

Korku.

Heyecan.

Acı.

Mutluluk.

Mutluluk.

Çok mutluyum.

Ağladım çünkü çok doğru hissettirdi. Çok iyi hissettirdi. Benim gibi hissettirdi.

Her güvensizliği yatıştırdıktan ve dışarıdaki gürültüyü bir süreliğine kapattıktan sonra onunla seviştim. Nasıl yapmayayım ki? Çok zor bir dünyada o benim sığınağımdı.

O gece ben ona her parçamı verdim, o da bana kendinden daha fazlasını verdi.

18

Aiden

~~V KARTINI KAYBET.~~

Bu iyi gitti... tekrar, tekrar ve tekrar. Yine de Hailee ile aramız iyi olsa da onun için endişeleniyordum.

Son birkaç haftadır magazin dünyasında yaşananlardan sonra iyi olduğunu söylüyordu ama ben ona inanmakta zorlanıyordum. Hailee'ye karşı aşırı korumacı tavrım gerçek dışıydı. Ne zaman iş için şehirden ayrılmak zorunda kalsam, sanki onu okuldaki serseriler için açık bir hedef haline getiriyormuşum gibi hissediyordum. Yine de elinden gelenin en iyisini yapıyor gibi görünüyordu.

Her geçen gün birbirimize daha çok aşık oluyor gibiydik.

Birlikte yaptığımız rutinlerimiz vardı. Yaklaşan bir rol fırsatı için forma girmeye çalıştığımdan, her sabah spor salonundaydım ve Hailee de her gün bana katılmaya başladı. Spor yaparken çok iyi görünüyordu ve çoğu zaman ben kendi hedeflerime ulaşamıyordum çünkü onun kendi hedeflerine ulaşmasına odaklanmıştım.

Çoğunlukla, ilişkimizin içine kolaylıkla girdik. Bize doğru gelen tek drama, işimize karışmak zorunda olmayan diğer kişilerdi. Yine de insanlar Hailee'ye zorbalık etmeyi bırakmadı. Bana bunun onu rahatsız etmediğini söyledi ama ben rahatsız olduğunu söyleyebilirim.

Ona ve yaptığı her şeye aşırı odaklanmaya başladım. Her gün öğle yemeği sırasında kalori saymakla ya da bir şeyin içinde şu kadar gram karbonhidrat olmasının ne kadar çılgınca olduğuyla ilgili küçük yorumlar yapıyordu. Her gün öğle yemeğinden sonra onu bir sonraki dersine götürüyordum, ancak yanından ayrıldıktan sonra sınıfına girmek yerine köşedeki tuvalete gittiğini fark ettim.

Spor salonunda kendini çok zorluyor ve endişeleniyordu.

Bir sabah ona "Gitsek de okula hazırlansak" dedim. İkimiz de ter içinde kalmıştık ve ben çok yorulmuştum. Hailee o sabah benden on kat daha fazla çalışmıştı.

"Yola çıkmadan önce koşu bandında hızlı bir koşu yapalım." Kıkırdadım ve başımı salladım. "Bacak gününden sonra mı? Hayatta olmaz."

"Hadi, pısırık olma. En fazla on dakika," dedi, koşu bandının yan tarafını tutarken ağır ağır nefes alıyordu.

Gözlerimi ona diktim. "Hailee, gidelim."

Koşu bandına atladı ve bana el salladı. "Sorun değil. Sen git. Eve dönerken sana yetişirim. Ben..." Durdu ve koşu bandının kenarlarını kavradı. Başını eğdi ve birkaç nefes aldı.

Hemen yanına koştum. "Bayılmana saniyeler kaldı. Bu sabah bir şey yedin mi?"

"Evet, yaptım. Büyük bir kahvaltı. Sadece biraz baygın hissediyorum."

Önündeki koşu bandına atladım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Bir dakika oturma zamanı."

"Ama koş-"

"Hailee. Otur."

Koşu bandına oturdu. Suyunu aldım ve ona uzattım. "Son zamanlarda çok daha fazla egzersiz yapıyorsun. Yeterince yediğinden emin misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece yorgunum."

Ona inanmak istedim ama bunu yapmakta zorlandım. Bir aktör olarak işimin bir parçası da karakterleri incelemekti. Nasıl hareket ettiklerini, nasıl etkileşime girdiklerini, nasıl var olduklarını ve nasıl yaşadıklarını anlamak.

Hailee'de bir şeyler ters gidiyordu ve bu beni dehşete düşürüyordu çünkü tüm parçaları topladıktan sonra ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Her yıl ailelerimiz Şükran Günü ve Noel'i birlikte kutlardı. Evler arasında gidip gelirdik. Benim ailem ana yemeği, Jones'lar ise tatlı ve kokteylleri idare ederdi.

Şükran Günü geldiğinde gözlerim Hailee'nin üzerindeydi. Çok fazla yemek yemiyordu. Hatta tabağındaki yiyecekleri itip kakma konusunda profesyonelleşmişti. Ayrıca ailemin evindeki tuvaleti de kullanmıyordu. Yatak odasına bitişik özel banyosuna gider, sonra geri gelirdi. Bu çok şüphe çekiciydi ve gün boyunca ne zaman bir şey yesek tuvalete gidiyordu. Yemekten sonra onu takip etmeye karar verdim.

Onun haberi olmadan yatak odasının penceresine gizlice girdim ve banyonun dışından onu dinledim. Ayakta durup kusmasını dinlerken göğsüm ağrıyordu. Ellerini yıkadı ve banyodan çıktığında ağzını siliyordu ve beni gördüğünde nefesi kesildi.

"Aiden, ne yapıyorsun?" "Ne

yapıyorsun, Hails?"

Bir kaşını kaldırdı. "Tuvaleti mi kullanıyorsun?"

"Hailee."

"Ne?" Sinirli bir şekilde güldü. "Tuhaf davranıyorsun."

"Seni duydum."

"Neyi duydun?"

"Sen banyodasın."

Beni itti ve başını salladı. "Çok garip davranıyorsun.
Hadi ailelerimizin yanına dönelim ve-"

"Kendini kusmaya mı zorluyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "Pardon?"

"Sen-"

"Seni ilk seferinde duydum, Aiden!" diye tersledi beni. Tersledi. Hailee bana asla bağırmazdı. Zaman zaman sinirlenirdi ama asla bağırmazdı. "Dinle, burada oturup bana nutuk çekmene izin vermeyeceğim. Tamam mı? Ben iyiyim."

"Selamlar..."

"Hayır," diye emretti, elini bana doğru kaldırarak. Gözleri cam gibiydi. "Bunu yapamazsın. Bana kırılmışım gibi bakamazsın."

"Ben değilim."

"Öylesin. Bunu görüyorum. Ama anlamıyorsun. On altı kilo verdim, Aiden. Kilo veriyorum. Ve her şey yoluna girecek, insanlar makalelerde benim hakkımda bir şeyler söylemeyecek ve sen de benimle görünmekten utanmak zorunda kalmayacaksın. Zaten önceden de çok yiyordum. Bu benim için işe yarıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Sorun yok, hedeflediğim kiloya ulaştığımda bırakacağım. Her şey yolunda. Bu sadece geçici."

Sanki göğsüme uzanmış ve kalbimi yerinden sökmüş gibiydi. Konuşurken içindeki panik ve korkular dökülüyordu ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Ben ve aptal kariyerim olmasaydı, Hailee'nin kendinden şüphe ettiği şekilde şüphe etmek zorunda kalmayacağını biliyordum.

"Sana yardım bulabiliriz, Hails. Bunu sağlıklı bir şekilde yapmak için, ama bu o değil.
Ailen-"

"Kimseye söyleyemezsin. Yemin ederim Aiden, eğer birine söylersen seninle bir daha asla konuşmam. Her şey kontrolüm altında."

Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Bilmiyorsun. Bilseydin böyle bir şey yapmazdın. Bunu onlardan saklayamam. Onlara zarar veriyorsa

sen."

"Etmiyor! Bana yardım ediyor. Görmüyor musunuz? Artık daha mutluyum," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Zayıflıyorum."

"Bunun bir önemi yok, Hailee. Sen olduğun gibi mükemmeldin. Kilonuz sizi tanımlamaz."

"Bunu internete anlat!" diye bağırdı, gözyaşları giderek daha hızlı akıyordu.

Ben daha cevap veremeden, evinin ön kapısının açıldığını ve anne babamızın içeri girdiğini duydum. "Tatlı zamanı!" Babam bağırdı. "Karl, umarım tatlının yanında bana eski moda bir şeyler yapıyorsundur."

"Tamamdır," diye yanıtladı Karl.

Hailee hızla gözlerini sildi ve boğazını temizledi. Bana baktı ve kolumu tuttu. "Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz ver, tamam mı? Bana erkek arkadaşım olarak değil, en iyi arkadaşım olarak söz ver."

"Sadece duracağına yemin edersen." "Yemin ederim."

Alt dudağı seğirdi. Yalan söylüyordu.

Bana yalan söylemek zorundaymış gibi hissetmesinden nefret ediyordum. Mücadele etmesinden nefret ediyordum. Zihnine yerleştirilmesine yardım ettiğim şeytanlarla uğraşıyor olmasından nefret ediyordum. Ailesine söyleyerek onun kalbini kırmak zorunda kalmaktan da nefret ediyordum.

"Özür dilerim Hailee," diye mırıldandım yatak odasından çıkmadan önce. "Hayır, hayır!" diye bağırarak peşimden koştu.

Aceleyle Karl ve Penny'nin tatlı hazırladığı mutfağa gittim ve onlara seslendim. "Karl, Penny, bilmeniz gereken bir şey var."

"Yalan söylüyor!" Hailee odaya ulaştığında kekeledi. "Yalan söylüyor!" "Bekle, bekle, bekle, neler oluyor?" Karl sordu.

Hailee, "Aiden, yapma," diye yalvardı.

Onu incitmek istemedim. Bana kızmasını istemedim. Ama daha da önemlisi, onu kaybetmek istemiyordum. Ve onun yaptığı şeyle

en iyi arkadaşımı kaybetme ihtimalim var. Benim insanımı. Jerry'mi.

Ailesine döndüm ve "Hailee her yemekten sonra kusuyor" dedim.

"Aiden," diye yalvardı ama ben devam ettim.

"Onu yakından izliyordum ve bir süredir bir şeylerin ters gittiğini fark etmiştim ama bu geceye kadar emin değildim. Onu iş üstünde yakaladım. Bunun bilmen gereken bir şey olduğunu düşündüm."

Penny'nin gözleri kızına kaydı. "Bu doğru mu, Hailee?"

"Ben, ben, ben, ben iyiyim," diye kekeledi gözlerinden yaşlar süzülürken. Omuzlarını silkti. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Anne ve babası koşarak yanına gitmiş ve fenalaşmaya başladığında onu yakalamışlardır.

Ailem yanıma geldi ve Jones'lara kızlarıyla vakit geçirmeleri için onlarla eve gelmemi söyledi.

Her şey olup bittikten sonra odamda otururken midemin bulandığını hissettim. Annem bir süre sonra odama geldi ve yatağımda yanıma oturdu. "Bugün Hailee için yaptığın şey büyük cesaret ister. Ailesine söyleyerek doğru olanı yaptın."

"O zaman neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum?"

"Çünkü bazen doğru şey en zor şeydir." Alnımdan öptü. "Hailee iyi olacak ve ikiniz birlikte iyi olacaksınız. Sadece zaman verin."

"Benden nefret edecek."

"Hayır, üzülecek ama bu beklenen bir şey. Yine de senden asla nefret etmeyeceğinden eminim."

"Neden?"

"Çünkü sen sensin, Aiden. Çünkü sen sensin."

HAILEE Şükran Günü'nden sonra bana mesaj attı ve bana kızgın olduğunu ama beni hala sevdiğini söyledi.

Benimle bir daha konuşmamak için artılar ve eksiler listesi yaptığından neredeyse emindim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ettim. Bana kızgın olmasıyla başa çıkabilirdim. Ama artık beni sevmemesiyle başa çıkamazdım.

Şükran Günü'nden sonra, ailesi ona yardım etmek için çalışırken birkaç gün okula gitmemişti.

Her gün okulda Cara'nın yanından geçerken bana kendini beğenmiş bir ifade verirdi. Sanki yaptığı şeyden gurur duyuyormuş gibi. Hepsi onunla çıkmak istemediğim içindi. Hailee'yi ona ve onun egoist tavırlarına tercih ettiğim için. Hepsi hayır dediğim içindi.

Kendinize o kadar kırgın ve üzgün olduğunuzu düşünün ki bir başkasının hayatını mahvetmek zorunda hissediyorsunuz. İnsanların başkalarının nasıl göründüğünü, büyük ya da küçük, uzun ya da kısa, neden önemsediğini bile anlamıyordum ama önemsiyorlardı. Sanki başkalarını küçümseyerek kendi üzücü, acınası hayatları hakkında kendilerini daha iyi hissetmeye çalışıyorlardı. Çünkü eğer başkaları kendilerini değersiz hissetseydi, belki de kendi üzücü varoluşları onlara daha tatmin edici gelirdi. Bu geri kafalılıktı ve taktikleri yüzünden Cara'ya sövmemek için kendimi zor tuttum ama bunun Hailee için işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Ayrıca, annem bana asla kadınlarla büyük tartışmalara girmememi söylemişti. Cara'dan nefret etsem de ona saygısızlık etmezdim. Annem bana bir kadına saygısızlık etmemem gerektiğini öğretmişti. Ama bir adam Hailee hakkında kurnazca bir şey söyleme cüretini gösterdiğinde?

Bu durumlarda eldivenler çıktı.

"Yine mi kavga?" Okuldan sonra oturma odasına girdiğimde babam sordu. Pisliğin biri Hailee'nin yeme bozukluğu geliştirseydi ne kadar seksi olacağından bahsediyordu, ben de onun çenesini yeniden düzelttim. Uygun görünüyordu. Yumruğum etkileşimden dolayı hâlâ kızarmıştı.

Annem kanepede oturmuş, son derece hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bu beni kötü hissettirdi ama yaptığım şey için kendimi suçlu hissetme yeteneğimi geliştiremedim.

"Bu sefer insanların kavgayı kameraya aldığını biliyor muydunuz? Ve bunun sosyal medyada trend olduğunu?" Babam sordu. Gözlerindeki öfkenin giderek arttığını görebiliyordum. Duvardaki saate baktım. Hailee hâlâ terapi randevusundaydı, yani muhtemelen kavgayı duymamıştı. Şimdiden onun duymasını engellemenin yollarını düşünüyordum.

Ailesi herhangi bir olumsuz yorum görmemesi için telefonundan tüm sosyal medyayı kaldırtmıştı, bu yüzden güvende olduğumu biliyordum. Onun onurunu savunduğumu bilmesine gerek yoktu. Bu onu çok kızdırırdı.

"Aiden, beni dinliyor musun?" Babam havladı. "Yoksa aklını mı kaçırdın?"

"Seni anlıyorum. Ama Hailee'yi aradı-"

"Hailee," diye karşılık verdi. "Hailee şöyle, Hailee böyle. Ona ne kadar takıntılı hale geldiğinin farkında mısın? Zor bir dönemden geçtiğini anlıyorum ama bu senin savaşın değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bu benim kavgam baba. Eğer biri Hailee'ye zarar verirse, benimle hesaplaşmak zorunda kalır."

"Bu çok saçma."

"Yani birinin annem hakkında bu şekilde konuşmasına izin mi veriyorsun?" Meydan okudum. Kollarını kavuştururken kaşlarını indirdi. "Affedersiniz?"

"İnsanların annem hakkında bu şekilde konuşmasına izin verip vermeyeceğini soruyorum. Çünkü bana, onun onurunu korumak için sürekli kavgalara karıştığınızı söyledi."

"Bunu sana o mu söyledi?" Babam anneme doğru baktı. "Bunu ona sen mi söyledin?" "Gerçek bu." Annem omuz silkti. "Ve sen hâlâ ona cevap vermedin.

soru."

Garip bir şekilde sakin görünüyordu, hatta konuşmadan sıkılmıştı. O ve babam son zamanlarda giderek daha fazla kavga ediyorlardı. Bazen ne kadar çok tartıştıklarına bakarak aynı odada olmalarına şaşırıyordum.

"Cevap vermedim çünkü aptalca bir soru. Sen benim karımsın. Hailee ne zamandır senin kız arkadaşın? İki dakikadır."

"O on yedi yıldır benim en iyi arkadaşım. Bence bu senin iki dakikandan daha önemli."

"Ne zamandan beri bu arkadan konuşmayı yapmaya başladın? Ve ne zamandan beri sana teklif edilen rolleri bana söylemiyorsun?"

Durakladım.

Babam bir kaşını kaldırdı. "Bu doğru. Biliyorum." Bana doğru işaret etti. "Spielberg'in büyük filminde başrolü kaptı. Tatilden önce ona teklif etmişler. Bugün menajerinden öğrendim."

Annemin gözleri büyüdü. "Rolü aldın mı?" "Geri çevirecektim," diye açıkladım.

"Cehenneme kadar yolun var. Toplantılar için Los Angeles'a biletlerimizi ayırttım bile."

Kaygım giderek artarken avuç içlerim terlemişti. "Ben gitmiyorum. Hailee'nin şu anda bana ihtiyacı var."

"Bebeğim..." Annem başladı ama ben başımı salladım.

Ayağa kalktım. "Ne istersen yap. Penceremi kilitleyin. Beni cezalandırın. Bana ne kadar berbat biri olduğumu söyleyin ama ben bu rolü kabul etmiyorum. Umurumda değil. Bu saçmalıkların hiçbiri umurumda değil. Onu terk etmeyeceğim."

Hailee'nin bana daha çok ihtiyacı varken uçağa binmemin imkanı yoktu.

19

Hailee

Annem ve babam beni ağır düşüncelerimde bana yardımcı olabilecek bir terapistle görüşmeye yazdırdıkları için birkaç gündür okula gitmiyordum. Samuel benimle konuşmak için eve uğradığında biraz şaşırmıştım.

Samuel bana doğru gülümsedi. "Hey, Hailee. Annenle baban evde mi?"

"Fırınları için bir yer bakmaya gittiler. Onlara uğradığınızı söyleyebilirim..."

"Hayır. Aslında seninle bir saniye konuşmayı umuyordum?" diye sordu. "Elbette, tabii ki. İçeri buyurun."

Eve girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Gülümsedi ama biraz soğuk geldi. Samuel'den alışık olduğumdan daha soğuk. Normalde benim yanımdayken bir yumuşaklık ve koruma hissi vardı.

Kollarını kavuşturdu ve bana bakarken boğazını temizledi. "Nasılsın evlat?"

Omuz silktim. "Ben iyiyim. Şükran Günü için özür dilerim. Çok fazlaydı."

"Sorun değil. Umarım iyisindir." Burnunu oynattı ve ayaklarını kaydırdı. "Senin için dua ediyorduk."

Dualar tuhaftı. Hiç cevaplanıp cevaplanmadıklarını ya da atmosferde süzülen cevaplanmamış isteklerle dolu bir gökyüzü olup olmadığını merak ediyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Midem düğümlenmiş gibiydi ve nedenini bilmediğim için bundan nefret ediyordum.

"Uh, evet. Oturabilir miyiz?"

Başımı salladım ve onu oturma odasına götürdüm. Karşılıklı oturduk ve hâlâ gergin görünüyordu, bu da beni daha da kötü hissettirdi.

"Aiden ve senin son zamanlarda zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum," dedi.

"Evet. Ondan çok kendimle uğraşıyordum. Dürüst olmak gerekirse, tam tersi olsaydı ben de aynısını yapardım. Bu gece onunla konuşmayı umuyordum ve-"

Samuel elini kaldırdı ve sözlerimi kesti. "Sen iyi bir kızsın Hailee. Seni uzun zamandır tanıyorum ve nasıl bir insan olduğun konusunda hiçbir şüphem yok."

Sertçe yutkundum. "Neler oluyor?"

Samuel kaşlarını çattı.

Kalbim kırıldı.

Ellerini birbirine kenetledi. "Parlak bir geleceği var. Hayalleri sonunda gerçek oluyor. Ve geleceğine tam anlamıyla adım atabilmesi için geçmişindeki her şeyi geride bırakması gerekiyor. Bir ayağı Pırasa'da, diğeri Kaliforniya'da olamaz. Ondan ayrılmalısın."

"Ne? Hayır. Her şeyi çözebiliriz. Yapabiliriz-" "Başka

bir kavgaya karıştı, Hailee."

"Ne?"

"Okulda. İnsanların senin hakkında konuştuğunu duymuş. Bir kavgaya karıştı ve bu medyaya sızdı. Kasabadaki insanlar sadece konuşmakla kalmıyor.

Sektör, onun gerçek bir kariyer yapmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığını ya da sadece şansı yaver giden bir çocuk olup olmadığını sorguluyor." Samuel gözlüklerini çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "Oğlum pek çok şeye sahip ama şanslı değil. O çok çalışkan ve dünyanın onu tek vuruşluk bir mucize olarak etiketlemesine izin vermeyi reddediyorum."

Aiden neden bana kavgadan bahsetmedi? Neden bir kavga olduğundan bahsetmedi? Benim için bir kavga mı? Neden bunu benden saklasın ki?

Konuşurken sesim çatallaştı. "Bir şeyler söyleyebilirim. Onun adına konuşabilir ve insanların bilmesini sağlayabilirim-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Alınma Hailee ama Aiden için konuşman durumu daha da kötüleştirecek. Herhangi bir ilişki, hatta arkadaşlık bile oğlum için zararlı olacaktır."

Arkadaşlık bile mi?

Ne?

"Samuel, ne soruyorsun...?"

"Sen onun kriptonitisin, Hailee. Aiden senin için her şeyi yapar, kendi yıkımına kadar gider. Sen harika bir kızsın. Ailemin sen ve senin ailen hakkında ne düşündüğünü biliyorsun ama bu sağlıklı değil. Ne senin için ne de onun için. Bu düzeyde bir bağımlılık zehirli."

Gözlerim dolmaya başladı çünkü benden ne yapmamı istediğini çok iyi biliyordum.

Benden Aiden'ı bırakmamı istiyordu. Sadece erkek arkadaşım olarak değil, aynı zamanda bir insan olarak. En iyi arkadaşım olarak. Tom'um olarak. Diğer yarımı bırakmamı istiyordu.

"Anlamalısın Hailee, bunu söylemek benim için kolay değil. Sen her zaman ailemin dünyasında parlayan bir ışık oldun ve zorbalıkla ve magazinle ilgili yaşadıklarını en kötü düşmanımın bile yaşamasını istemezdim ama Aiden benim oğlum. Bu yüzden senden bunu istediğimi anlamalısın. Aiden'ın hayatının bir parçası olamayacağını anlamalısın.

Bu noktadan sonra. Onu seviyorsan olmaz. Eğer onu gerçekten seviyorsanız, ki sevdiğinizi biliyorum, gitmesine izin vereceksiniz."

Doğru muydu?

Aiden'ın hayatında korunması gereken zarar ben miydim?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü ve aldığım her nefeste boğuluyor gibiydim. Başımı sallarken vücudum titremeye başladı. "O benim en iyi arkadaşım," diye tekrar tekrar mırıldandım. "O benim en iyi arkadaşım, Samuel. O benim en iyi arkadaşım."

O benim adamım.

O benim tek ve biricik insanım.

O olmadan, kimsem yoktu.

O olmadan, gökyüzünde bir gram ışık olmadan sadece karanlık günler vardı.

Samuel'in gözleri cam gibiydi, sanki o da bir çöküşün eşiğindeydi. Aiden'ın babasının gözyaşlarına bu kadar yaklaştığını hiç görmemiştim. Sadece bu gerçek bile zaten paramparça olan kalbimi kırdı.

Burnunu çekti ve boğazını temizledi. "Hailee, anlamalısın. Senin yüzünden her şeyini kaybedecek. Seninle devam ederse hayalleri sona erecek. Senin mücadelelerin onun taşıyamayacağı kadar büyük. Ondan bunu yapmasını bekleyemezsin."

Göğsüm sıkışmıştı.

Zihnim baş dönmesi ve karışıklık içindeydi.

En kötüsü de neydi? Samuel'in haklı olduğunu biliyordum. Aiden'la olan birlikteliğim hiçbir şekilde olumluluk getirmeyecekti. İnsanlar her zaman benim hakkımda bir şeyler söyleyecek, bu da Aiden'ın beni koruması gerektiğini hissetmesine neden olacaktı. Aiden'ın oyunculuk kariyerinin bana göz kulak olmaya çalıştığı için sona ermesi isteyeceğim son şeydi.

"Bence gitmelisiniz, efendim."

"Elbette. Tabii ki. Sadece söylediğim her şeyi dikkate alın. Bu hafta içinde büyük bir fırsat için uçmamız gerekiyor. Şimdiden gitmeyi reddediyor.

Çünkü senin iyi olduğundan emin olmak istiyor. Eminim Aiden bu gece seni görmek için uğrayacaktır. Eğer bana bir iyilik yapar ve ikinizin arasındaki bu ilişkiyi devam ettirme umudunu yok edersen, bu harika olur."

Bu şey.

Sanki aşkımız bir kaçamaktan başka bir şey değilmiş gibi.

Samuel döndü ve uzaklaştı. Sanki zaten hasarlı olan kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırmamış gibi uzaklaştı.

Bunu nasıl yaptım?

Asla bırakmak istemediğim tek insanla nasıl ayrıldım?

ne?

AIDEN ziyaret için pencereme dokunduğunda, gerçekleşmek üzere olan konuşmayı düzinelerce farklı senaryoda çoktan oynamıştım. Açılabilecek duygusal hasarı ve ilişkimizi yürütmek için bana verebileceği her yanıtı parçalara ayırmıştım. İnişleri ve çıkışları, umutlu ve korkunç sonuçları gözden geçirdim. Onun şaka yaptığımı düşündüğünü düşündüm. Dağılacağını düşündüm. Hatta hissizleştiğini bile düşündüm.

Hâlâ hazır değildim. Onun kalbini kırmaya asla hazır olamayacaktım.

Yatak odama girdi ve beni görür görmez kocaman sarıldı. Normalden biraz daha uzun süre sarılmasına izin verdim. Bir daha ne zaman onun kollarına sarılabileceğimi bilmiyordum.

"İyi misin?" diye kulağıma fısıldadı.

"Bir Spielberg filminde başrolü kaptığını bana söylemedin. Bunu bana neden söylemedin?"

Gözlerini kısmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Baban uğradı ve bana söyledi. Bana çiçek getirmiş." Ve kalp kırıklığı, ama her neyse.

"Evet. Rol bana teklif edildi ama zaman çizelgesi sorunu nedeniyle kabul etmedim."

"Sorun nedir?"

Sanki deliymişim gibi gözlerini bana dikti. "Sen böyle mücadele ederken seni bırakamam. Senin için burada olmalıyım."

İşte oradaydı. Babasının derinden endişelendiği gerçek. Aiden bana göz kulak olmak için büyük fırsatları geri çeviriyordu.

"Bunu yapamazsın, Aiden. Bunu geri çeviremezsin. Filmi yapmak zorundasın."

"Ama..."

"İyi olacağım."

"Olacağını biliyorum ama tüm bunlar olurken senin yanında olmak istiyorum."

Ağlamak istedim ama yapamadım. Bu durumun her bir parçamı ne kadar kırdığını görmesine izin veremezdim. "Aiden, üzgünüm. Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ne yapmak?"

"Bu." Aramızda bir ileri bir geri hareket ettim. "Bizi. Şu anda bunu yapamam. Benim için fırsatlardan vazgeçmene izin veremem. Bu benim için asla iyi olmaz."

"Peki, tamam. O zaman bir süre uzun mesafeli olacağız. Çalışmamız gerekecek ama proaktif olacağız ve ne olursa olsun hayatımdaki ilk önceliğin sen olduğundan emin olacağım."

Seni seviyorum, diye düşündüm.

Sana ihtiyacım var, diye düşündüm.

"Uzun mesafe yapmak istemiyorum. Yapılacaklar listemizdeki hemen hemen her şeyin üstünü çizdik. Son senemizde yapmak istediklerimizi gerçekleştirdik, artık gerçek hayatımıza dönebiliriz."

"Gerçek hayatım mı?" Gözlerini bana dikti. "Nedir bu? Kafanın içinde neler oluyor? Gerçekten ne düşünüyorsun?"

"Düşündüğüm her şeyi söylüyorum."

"Hayır, değil. Bu sen değilsin." "Benim."

"Hayır, değil. Kafanın içinde kim var?" Bu soru karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Ailene söylediğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır. Bu konuda hiç üzgün değilim. Ben üzüldüm ama anlıyorum. Eğer tam tersi olsaydı, ben de aynısını yapardım."

"O zaman nedir? İnsanlar senin kafana ne sokuyor, Hails?"

Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Ona nasıl söyleyecektim? Bana ulaşan kişinin, kulağıma fısıldayanın babası olduğunu ona nasıl söyleyecektim? Bunu yapamazdım. Bu gerçeği söyleyemezdim. Söylemek istesem bile. Ona onu sevdiğimi ve korkularımın haklı olsa da bana ait olmadığını söylemek istedim.

"Aiden, başka kimse yok," diye yalan söyledim.

Gözlerini kırpıştırdı ve gözleri yaşlarla doldu. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve keşke almasaydı dedim çünkü bana her dokunduğunda sanki sonsuzluğa adım atıyormuşum gibi hissediyordum. Ama sonsuzluğa sahip olamazdım. Ona sahip olamazdım.

Ellerimi ondan çektim ve bu hareket onu derinden yaraladı. "Senden ayrılıyorum, Aiden. Özür dilerim. İkimizin de uğraştığı kendi sorunları var. Ben kendim üzerinde çalışırken seninle olamam, senin de kendin ve kariyerin üzerinde çalışman gerekiyor."

"Hadi, Hailee! Kariyerin canı cehenneme!" diye bağırdı. Değişeceğini biliyordum. Üzüntüden kafa karışıklığına ve öfkeye. Aiden'ın bir dizi duygudan geçeceğini biliyordum. Bunu planlamıştım. Yine de her duygunun ardında, hepsinin aynı ifadeden geliştiği açıktı: kalp kırıklığı.

Onun kalbini kırıyordum.

Hayatımın sonuna kadar bakacağıma söz verdiğim kalp.

"Bunu şu anda yapamazsın. Bu yeni yere daha yeni gelmişken beni uzaklaştıramazsın. Eğer risk alırsak, eğer 'biz' olmaya karar verirsek, işler zorlaştığında kaçmayacağına söz vermiştin. Hayatlarımız ne kadar değişirse değişsin, değişmeyeceğimize söz vermiştin. Sen

Aynı kalacağımıza söz vermiştin. Kalbimi kırmayacağına söz vermiştin. Söz vermiştin!" diye bağırdı. Benimle konuşurken sesi çatallaşıyordu. Ağzından çıkan her hecede acısını hissediyordum.

"Aiden, o sözleri verdiğimi biliyorum ama işler değişti. Yani, hayatıma bir bak. Şu son birkaç haftada, şu son birkaç ayda verdiğim mücadelelere bir bak. Benim hayatım şu anda bir karmaşa ve bunun sizinkini bölmesine izin vermeyi reddediyorum. Dünyayı değiştireceksiniz. Anlamı ve kalbi olan filmler yaratacaksın ve ben hala senin en büyük hayranın olacağım. Ama yapamam. Yani, yapamam..."

"Sev beni." Sert nefesini bıraktı ve öfkesi azalmaya başlayıp farkına vardığında omuzlarını geriye attı. Yeni bir hüzün kapladı ortalığı. Daha önce hiç yaşamadığım türden bir hüzündü bu. Tüm vücudunuz titremeye başladığında kendi kanınızın donduğunu hissettiren türden. "Beni sevemezsin."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü bu sözler bir yalandı. Hayatta nasıl yapılacağını bildiğim sadece birkaç şey vardı. Saatlerce kitap okumayı biliyordum. Pasta yapmayı biliyordum. Ve Aiden Walters'ı nasıl seveceğimi biliyordum. Aiden'ı sevmek her sabah nefes almak kadar kolaydı. Ona duyduğum sevgi hayatımda değişmeyen tek şeydi.

"Hâlâ en iyi arkadaş olacak mıyız?" Ona söz verdim. Ağzımdan çıkarken daha çok bir soru gibi geldi. Sanki bunun bir olasılık olduğundan bile şüpheliymişim gibi. Son zamanlarda her şeyden şüphe ediyordum. Kendi zihnimden, kendi düşüncelerimden ve kendi duygularımdan şüphe ediyordum çünkü dünyam o kadar hızlı altüst olmuştu ki kendimi toparlamaya bile fırsatım olmamıştı.

"Hayır. Bunu söyleyemezsin. Kalbimi kırdıktan sonra en iyi arkadaşım olamazsın. Ya beni seveceksin ya da gitmeme izin vereceksin. Bu arada kalma saçmalığı işe yaramayacak, Hailee. Eğer benimle olamıyorsan, arkadaşım da olamazsın. Söyle o zaman. Artık en iyi arkadaş olmadığımızı, artık birlikte olmadığımızı söyle ki ben de bunu kalın kafama sokup hayatıma devam edebileyim."

Bir zamanlar bir bütün olarak çarpışan dünyalarımız ayrılmaya başlamıştı. İki farklı yöne doğru ilerliyorduk ve benim için bağımızı kesme zamanı gelmişti. Bağımızı koparmanın. Tekrar biz olabileceğimize dair tek bir umut kırıntısı olmadan yarın uçağa binmek zorundaydı. Hayatına gerçekten başlayabilmesi için bizim bittiğimize inanması gerekiyordu.

"Tanrı aşkına, söyle Hailee!" diye bağırdı ve beni korkuyla sıçrattı. "Ve bu konuda pısırık olma. Eğer kalbimi kırmak istiyorsan, bunu yaparken gözlerimin içine bak. Bunu yarım yamalak yapma. Eğer istediğin buysa, gerçekten istediğin buysa, bunu göğsünü gere gere söyle."

Elimden geldiğince sinirlerimden kurtuldum ve dik durdum. Omuzlarımı geriye attım ve onun kalbini kıracak sözleri söyledim. Benimkini daha da çok kıracaklardı. Gözlerinin derinliklerine bakarken şimdiye kadar söylediğim en büyük yalanı söyledim. "Artık senin en iyi arkadaşın olmak istemiyorum, Aiden."

Sözlerimin sertliği karşısında gözlerindeki parıltı beni paramparça etti. Onun incindiğini gördüm ama yine de benim ruhum sızladı. Birbirimize bu kadar bağlıydık, her zaman bu kadar bağlıydık. Ben üzgün olduğumda, o da bunu hissediyordu. O yıkıldığında, ben de yıkılırdım.

Ağzı konuşmak için açıldı ama durakladı. Sonra ellerini Jerry kolyesinin etrafına sardı ve kolyeyi kopardı. Kolyeyi yere bıraktı ve gözlerimin içine baktı. Birbirimizi tanıdığımız tüm hayatımız boyunca ilk kez mavileri boş görünüyordu. Sanki bana karşı beslediği tüm duygular bir anda yok olmuştu. Dudaklarını ayırıp "Siktir git Hailee Jones" derken soğuk mavi gözleri artık soğuktu. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

20

Aiden

O aptal uçağa bindim.

"İyi misin?" Annem uçakta yanıma otururken sordu.

Elim kolçağı kavradı ve durmadan ayağımı yere vuruyordum. Onunla konuşmak istemiyordum. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Ama hissediyordum.

O kadar çok şey hissettim ki sanki kalbim göğsümden fırlayacak ve milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissettim. Öfke hissettim. Üzüntü hissettim. Yalnızlık hissettim. İhanete uğramış hissettim. Sonra onu hissettim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Hailee'yi hâlâ göğsümde hissediyordum.

Bunu hissetmek istemedim. Onu hissetmek istemiyordum çünkü onun zihnimde, ruhumda, paramparça olmuş kalbimde işi yoktu.

Onun yanında durdum! Tüm zorluklarında onun yanında durdum ve beni bir kenara atma fırsatı bulduğu anda, bunu hiç düşünmeden yaptı.

hiç çaba göstermedi. Çıkmaya başlarsak arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğimizi söyleyip durdu ve sonra bunu yaptı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım ve senaryomu almak için koltuğun altındaki sırt çantama uzandım. Kendimi işime adayacaktım. Önüme çıkan her karaktere kendimi kaptıracaktım çünkü tüm dikkatimi karakterlere verirsem kendime odaklanmak için daha az zamanım olacaktı. Duygularıma. Artık hissetmek istemiyordum, bu yüzden yapmayı düşünebildiğim tek şeyi yaptım - ruhumun o köşesini kapattım.

Duygularımı kilitledim ve anahtarı attım.

Hayatımın geri kalanını filmlerimdeki karakterlere adayarak geçirecektim, böylece Hailee'nin göğsümde bıraktığı boşlukla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Böylesi daha kolaydı. En iyi arkadaşına aşık olacak kadar cesur olan Leeks, Wisconsin'den kalbi kırık bir çocuk olmak yerine başka biri olmak daha kolaydı.

Kaliforniya'daki kiralık evimizin yatak odasında oturmuş, tam anlamıyla panik atak geçiriyordum. Vücudum terden sırılsıklam olmuştu ve kalbim sanki bir kağıt öğütücüden geçiriliyormuş gibi hissediyordu. Oda zifiri karanlıktı ve duyulan tek ses üstümdeki tavan vantilatörünün dönüş sesiydi. Hailee'ye söylediğim son sözleri tekrarlarken midemin bulandığını hissettim.

Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum.

Neden öyle söyledim ki? Öyle demek istemedim. Kızgındım. Kırılmıştım. Kafam karışmıştı ve gafil avlanmıştım ama öyle demek istemedim. Tabii ki öyle demek istemedim. O benim insanımdı. Ona ihtiyacım vardı. Kalbim onsuz acıyordu.

Cep telefonuma uzanıp ona mesaj atarken sabit bir tempoda nefes alamıyordum.

Söylediklerimde ciddi değildim Jerry. Özür dilerim. Seni seviyorum.

Aiden: Geç oldu, uyuduğunu biliyorum ama lütfen beni sabah ara.

Uçağa binmemeliydim. Siktir, Hails, özür dilerim.

Sadece arkadaş olsak bile sorun değil. Bunu yapabilirim.

Hayatımda sana ihtiyacım var, tamam mı?

Sana ihtiyacım var.

Sabah beni ara.

Seni seviyorum, Hailee. Ben de seni seviyorum.

Ertesi sabah bana mesaj atmadı. Sonraki hafta da mesaj atmadı.

Yazana kadar haftalarca bana cevap yazmadı.

Çok üzgünüm, Aiden. Hayatlarımız farklı yönlere gidiyor. Belki hâlâ arkadaş olabiliriz ama bence bir süre konuşmasak daha iyi olur.

Ve işte böyle, hayatımın güneşi karanlığa gömüldü.

BÖLÜM II

"Aşk çok kısa, unutmak ise çok uzun." - Pablo Neruda

21

Aiden
Beş Yıl Sonra

Kalp atışlarımın yalnızlık üzerine inşa edildiğine İNANMIŞTIM. Yalnızlığımın karanlığında geliştiler.

Etrafımdaki herkes muhtemelen ruhumdan sızan inzivayı fark etmemişti bile. Hiçbir zaman gerçek beni inceleyecek kadar yakınıma gelmediler. Sadece kendimi sunduğum karakteri biliyorlardı. Onlara göre ben Aiden Walters'tım, Hollywood'un gözde çocuğu. Kalabalık odalarda başarılı olan, mutlu-şanslı insan. Oysa gerçek benliğim bunun tam tersiydi.

Ben Aiden Walters'dım, yalnız çocuk. Kırmızı halılarda panik ataklarını gizlemekte çok başarılı olan çocuk. Kiminle etkileşime girdiğine bağlı olarak bukalemuna dönüşen çocuk. İnsanlar beni sevdiklerini düşündüler çünkü onlar konuşurken düşüncelerimi ve fikirlerimi katmadan dinledim. Onlar güldüğünde ben de gülüyordum. Onlar güldüğünde ben de yüzümü buruştururdum. Ne kadar çok insanın birilerinin onları sadece dinlemesini ve onlara geri bildirimde bulunmamasını istediğini bilseniz şaşarsınız.

İnsanlar benden hoşlanıyordu çünkü beni tanımıyorlardı. Eğer beni tanısalardı, muhtemelen ruhumdaki hüzün seviyesinden rahatsız olurlardı. Ama yine de, ben kimdim ki üzgün olayım? Şöhretim, param ve başarım vardı. Bana bunca nimet verilmişken nasıl olur da akıl sağlığımı sorgulayabilirdim. En azından babam bu konuda bana böyle hissettiriyordu.

"Herkesin hayalini yaşıyorsun. Benim hayalimi yaşıyorsun. Minnettar ol."

derdi.

Başkalarının hayallerini yaşamanın kendi hayallerinizi gerçekleştirmediği ortaya çıktı. Sizi onların hayat hikayesinde gözden kaçan bir yan karakter haline getirmiş.

Midem gök gürültüsü gibi guruldarken zihnim dönüyordu.

Pek çok insanın olmak istediği yere ulaşmıştım.

Oscar töreninde ön sırada oturuyordum.

Heyecanı başlatın.

O oda çok sıcaktı. Ayrıca pahalı parfümler ve gergin egolar gibi kokuyordu. Büyük bir parçam kendimi o odaya ait hissetmiyordu. Beni yanlış anlamayın, davet edildiğim için mutluydum. "Aday gösterilmek bir onurdur." dediler. Vesaire, vesaire, vesaire.

Bu tam olarak nasıl hissettiğimi özetliyordu-bla, blah,

blah. Vücudumun her santimetresinden ter damlıyordu.

Midem, çalıştırılmaya çalışılan eski bir araba motoru gibi gurulduyordu.

Solumda oturan kişi, ayarlama özentisi yüzünden kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Kabarcıklı bağırsaklar," diye mırıldandım karnımı okşayarak. Tam okşarken kazara geğirdim.

Tanrı aşkına...

Eski paniklerim yeniden su yüzüne çıkmaya başladıkça vücudum beni kapatıyordu.

Sinirler.

Sinirlerine hakim olmalısın, Aiden.

Ailem onlardan birini yanımda getirmediğim için üzgündü. Daha çok babam üzgündü. Annem endişeliydi. O zamanlar Oscar'a gidebilseydim artı birimin Hailee olacağını söylediğimi biliyordu çünkü Emmy'de artı birim annemdi.

Hailee.

Kahretsin. Lanet olası sinirlerim.

Parlak bir şekilde gülümsedim ve dikkatimi önümdeki sahneye odakladım. Rob Gregory sunum yapıyordu. Benim hissettiğim kadar gergin görünmüyordu ama yine de Rob altmış küsur yıldır bu etkinliklere katılıyordu. Sektördeki en iyi aktörlerden biriydi. Hollywood kraliyet ailesi diyebilirim. Adam seksenlerinin ortalarına yaklaşıyordu ama altmışından bir gün bile fazla göstermiyordu. Sağlam bir genetiği olmalı. Ya da son derece yetenekli bir kişisel antrenörü ve estetik cerrahı.

Midem bir kez daha uludu.

Rob elindeki zarfı sıkıca tuttu ve "Ve başrolde en iyi erkek oyuncu Oscar'ı..." dedi.

Bla, bla, bla...

"Aiden Walters."

Bekle, ne?

Kalabalık kükreyerek kutlamaya başladı.

Aiden Walters.

O benim.

Ben yaptım.

Yirmi iki yaşındayken ilk Akademi ödülümü kazanmıştım.

Kusacaktım.

Hayır, bekle. Sahnede yürüyecektim. Düzeltiyorum, sahnede yürüyordum. Her nasılsa, beynim ne olup bittiği konusunda sersemlemiş ve kafası karışmışken ayaklarım birbiri ardına adım atmayı başardı. Rob Gregory'ye doğru ilerlerken başımın döndüğünü hissettim. Sonra Rob Gregory bana sarıldı, beni tebrik etti ve Oscar'ı bana verdi. Benim Oscar'ım.

Tanrı aşkına, Oscar kazandım.

Rob kenara çekildi ve beni önümde duran onlarca meslektaşım ve kahramanımla birlikte mikrofonun önünde bıraktı. Yüz binlerce kişi hayatımın en büyük anının gözlerinin önünde gerçekleşmesini izledi. Konuşma sırası bana gelmişti ama tam o anda dilim tutulmuş gibiydi.

Kabarcıklı bağırsaklar ve bükülmüş diller.

Boğazımı temizledim. "Bu büyük bir şok. Öncelikle, Akademi'ye en büyük hediye için teşekkür ederim. Bunun benim başıma gelmesi beni çok şaşırttı. Bu kategorideki diğer sanatçılar için de büyük bir minnettarlık duyuyorum. Bu adamlar bu sektördeki en yetenekli kişilerden bazıları ve bir şekilde beni size tercih ettikleri için hepinizden özür dilemek istiyorum. Belli ki yetenekten anlamıyorlar," diye şaka yaptım ve seyircilerden biraz kahkaha aldım. Filmin yapımında yer alan herkese teşekkür ettim ve ardından benim için en önemli olan kişilere geçtim. "Beni bu sektöre iten ve bir gün burada duracağımı söyleyen babama. Ben göremezken bu ana inandığın için teşekkür ederim. Sevgili anneme, beni büyüten kadına, ilk sevdiğim kadına, bana hayatı ve onu dolu dolu yaşamanın güzelliğini öğreten kadına... Her zaman sağ kolum olduğun için teşekkür ederim anne. Babam sana sahip olduğu için çok şanslı bir piç." Durakladım. "Oscar töreninde piç diyebiliyor musun, yoksa bunu bipliyorlar mı?"

Bir kahkaha patlaması daha. Konuşmamı tamamlarken aklıma bir kadının ismi geldi.

Hailee.

Hailee'ye teşekkür et.

Tam da o anda aklıma geldiği için canı cehenneme. Çocukken Oscar kabul konuşmamı hep annemin saç fırçasını elimde tutarken yapardım. Bu konuşmayı en iyi arkadaşımın, eski en iyi arkadaşımın önünde sayısız kez yapmıştım. Hailee Jones her zaman hayatımın bir parçasıydı.

hayat. O benim ilk arkadaşımdı, sonra ilk aşkım oldu. Bunu da ilk kalp kırıklığım olarak takip etti.

O zamanlar konuşmamı hazırlarken hep ona teşekkür ederdim. Yıllar sonra bana onun kabul konuşmamda yer almayacağını söyleseydiniz, size yalancı derdim. Aklımda hep onun hikayemin sonsuza dek bir parçası olacağını düşünmüştüm. Seyirciler arasında yanımda oturan, o kocaman gülümsemesiyle bana gülümseyen kadın olacağını düşündüm. Benim için duyduğu gururdan dolayı koyu kahverengi gözlerinde yıldızlarla bana bakıyordu.

Sinirlerimden sıyrılmak için elimden geleni yaptım ve seyircilerin içine baktım. Oyunculara, ekibe ve yönetmenlere teşekkür ettim, falan filan.

Oscar kazandıktan sonra dünyanız otomatik pilota bağlandı. İnsanlar fotoğraf üstüne fotoğraf çektirmeniz için sizi yönlendirdi. Basın toplantıları yaptınız. Sonra, partiler vardı. Vanity Fair toplantısı. Sosyalleşme. Kiminle sohbet ettiğinize bağlı olarak hem sahte hem de gerçek olan gülümsemeler. Yoluma çıkan herkesle etkileşime girdim. Kişisel asistanım da yakınımdaydı ve bana yaklaşan bazı kişilerin kim olduğunu söylüyordu, böylece unutkan bir zihne sahip değilmişim gibi görünebiliyordum.

Daha sonra bir arabaya bindim ve eve bırakıldım.

Kaotik dünyam sessizleşti.

Kendime bir içki doldurdum ve düşüncelerimle baş başa oturdum.

Oscar kazanmanın bir anlamı olmalıydı. Arkasında bir tür anlam olması gerekiyordu, ancak kazandıktan sonra kendimi boş ve yalnız hissettim.

Sol elimde bir şişe burbonla karanlık oturma odamın zemininde oturuyordum. Önümdeki sehpanın üzerinde o lanet heykel duruyordu. Ailem beni defalarca aramıştı. Onlarla konuştum elbette. Ama diğer herkesle? Menajerim, menajerim ve reklamcım? Diğer oyuncular ve sektördeki insanlar?

Telefonlarına cevap vermedim.

Kimseyle konuşmak
istemedim. Kimseyi görmek
istemedim.

Aklımdan geçen bir kişi vardı.

Yıllar önce her şeyi bitirdikten sonra geçmişimde kalması gerektiğini düşünürken, aklımdan geçip durması beni de çok kızdırdı. Yine de Aiden ve burbonun karışımıyla ilgili olan şey buydu - gömülü anılar ortaya çıkmaya başladı. Ödülüme bakarken gençliğimizde söylediği tüm sözler aklıma geldi.

"Oscar'ı kazandığında ilk mesaj attığın ya da aradığın kişi ben olsam iyi olur," derdi. *"En azından ailenden sonra."*

"Tabii ki sen olacaksın. Başka kime mesaj atabilirim ki?"

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Cep telefonumu çıkardım ve rehberime göz attım. İşte oradaydı. Telefonumda onun adı mı vardı? Gün gibi açıktı: **SARHOŞKEN MESAJ ATMA YA DA ARAMA AIDEN.**

Uzun bir isim ama dürüst bir isim.

Beş yıl önceki mesajlarımızı açtım. Bana söylediği son şey hâlâ kalbimin bir parçasını acıtıyordu. Bu beni çok kızdırdı. Bunca zaman sonra bu kadının beni hâlâ tuhaf bir şekilde incitebilmesinden nefret ediyordum. En iyi arkadaşın on yedi yıllık bir arkadaşlığı bir kısa mesaj yüzünden bitirdiğinde bunun olduğunu tahmin ediyordum.

Çok üzgünüm, Aiden. Hayatlarımız farklı yönlere gidiyor. Belki hala arkadaş olabiliriz ama bence bir süre konuşmasak daha iyi olur.

Uzun zaman olmuştu.

Beş yıl, sekiz hafta ve bir avuç bozuk para.

Saydığımdan değil.

O zamanlar ona ulaşmaya çalıştım ama o beni hayalete çevirdi. On yılı aşkın bir arkadaşlık ve bir sezonluk aşk boşa gitti.

Hayatlarımızın farklı yönlere gittiğini düşünmesinden başka bir sebep yok. Ne saçmalık ama.

Telefonumdaki ismi bana farklı bir şey yapmamı söylese de yeni bir mesaj yazmaya başladım.

Oscar kazandım. Ailemden sonra ilk mesaj atacağım kişinin sen olacağına söz vermiştim. Al bakalım.

Cevap veremeden onu engelledim.

Sonra cevap verip vermediğini görmek için engelini kaldırdım. Sonra onu tekrar engelledim çünkü canı cehenneme. Sonra engelini kaldırdım *çünkü canı* cehenneme.

Burbonuma ve bir kişilik acıma partime geri döndüm. Hollywood'un spot ışıkları altında, çoğu gün etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen kendimi bu kadar yalnız hissetmem bana garip geliyordu.

Sonraki birkaç ayı da aynı garip yalnızlık duygusu içinde geçirdim. Meşguldüm çünkü onu aklımdan çıkarmanın en iyi yolu buydu, ama sessiz evime döndüğümde aklıma bir sürü düşünce doluşuyordu.

Yani daha fazla viski, daha fazla sessizlik, daha fazla düşünce.

Sanki delirecekmişim gibi hissediyordum. O sırada annem beni aradı ve bir hafta önce benimle yapılan bir röportajı gördüğünü söyledi. Gözlerimde hüznü gördüğünü söylemişti.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim.

"Değilsin," diye karşı çıktı. "Süpermen'i oynayacaksın Aiden ve bu çok önemli bir şey ama yine de... üzgünsün."

"Başka kimse üzgün göründüğümden bahsetmedi."

"Başka kimse senin annen değil, o yüzden bir süreliğine eve gel. Biraz ara ver. Dünyayı kazanmak kendini kaybetmeye değmez, bu yüzden lütfen... eve dön."

Haklı olduğunu anlayana kadar bir süre karşı çıktım. Artık kim olduğumu bilmiyordum. Kendimden o kadar uzak hissediyordum ki, bir yabancıyı gördüğümde

aynaya baktım. Eskiden olduğum kişinin bir anlık görüntüsünü bile göremedim.

Ben de eşyalarımı topladım ve Wisconsin'e geri döndüm.

22

Hailee

ALTI AY ÖNCE, Aiden bana mesaj attı.

Oscar kazandı.

Aiden'ın mesajının telefonuma geldiğini gördüğümde ellerim durmadan titredi.

Elbette Oscar'ı kazandığını biliyordum. Aiden destansı zaferinden sonra oldukça trend bir konuydu. Televizyon ekranımın önünde gelişmeleri izlerken kalbimin heyecandan patladığını hissettim. Kalbim biraz da üzüntüden patladı, çünkü o sahnede yaşadığı hafif panik atağı gördüm. Yıllar geçtikçe panik ataklarını gizlemekte daha başarılı olmuştu. Yine de internetteki tüm videolarını izlemiştim ve onları hala fark edebiliyordum. Uzaktan bile olsa kimse o adamı benden daha fazla inceleyemezdi.

Zavallı Aiden'ım.

Benim değil, Hailee. Benim değil.

Yine de onu özledim.

Kayıp yönün zamanla dağılacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Sadece daha da sessizleşti.

Konuşmayı bırakmamızın üzerinden beş yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen o adamı hâlâ seviyordum. Bu, hayatım boyunca bir fısıltı gibi dolaşan sessiz bir aşktı. Bazen rüzgar ona değdiğinde ona olan sevgimi hissedip hissetmediğini merak ederdim. Ona her zaman en iyi düşüncelerimi gönderdim. Bir noktada, birbirimizin düşüncelerini sorunsuzca okuyabiliyorduk. O kadar yakındık.

Artık o, ara sıra zihnimde dolaşan anılardan başka bir şey değildi. Hâlâ büyüdüğümüz küçük kasabada yaşadığım için, Aiden'ın aklıma gelmediği bir gün bile geçmiyordu. Her kaldırımdaki her küçük çatlak, onunla paylaştığımız bir anıyı barındırıyordu. Hayatımın geri kalanında Aiden'ın düşüncelerimin içinde yaşayacağından neredeyse emindim.

Yine de o kısa mesajı gördün mü?

Bu, başa çıkmaya tam olarak hazır olmadığım bir duygu dalgasına neden oldu.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca bir düzineden fazla kez okudum. Terapistimle bu konu hakkında muhtemelen birçok kez konuştum. Neredeyse sesini duyabiliyordum, çatışmalarını ve tonlarını cümle boyunca duyabiliyordum. İçki içtiğini söyleyebilirim. Tabii ki içiyordu. Ayık olsaydı bu mesajın ona ulaşacağından şüpheliyim.

İyi ki ben de içki içmemiştim. Aksi takdirde ona mesaj atabilirdim ve cevap vermeye hakkım olmadığını biliyordum. İstesem bile. Bunca zaman sonra kalbim hâlâ onun için acıyor olsa da. Tek istediğim kariyerinin en büyük galibiyetinden sonra ona sarılmak olsa da.

Ama şu anda yaşadığım dünya, Aiden hayatımdayken yaşadığım dünyayla aynı değildi. Hailee'nin bildiği o versiyonu çoktan gitmişti. Ben değiştim ve onun da değiştiğinden emindim. Şu anda onun zaferlerinin bir parçası olamıyordum çünkü yıllar önce onun acısı olmayı seçmiştim.

Ben de sessizliğimi korudum ve cevap vermedim. Bugünlerde etrafı sürekli insanlarla çevrili olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Onun dünyası çok büyülü, renklerle dolu görünüyordu, benimki ise çok sıradandı... sıradan.

Beni yanlış anlamayın, kötü bir hayat değildi. Yarattığım dünyayı seviyordum. Tüm hayatımı aynı küçük kasabada, aynı küçük insanlarla geçirmiştim.

Kasaba halkı her gün aynı küçük kasaba şeylerinden bahsediyor. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca zamanımın çoğunu tek başıma aşk romanlarımı okuyarak, ailemle ya da Starlight Inn'de çalışarak ya da arkadaşım Kate ile geçirdim. Bunlar hayatımın girdileri ve çıktılarıydı.

Geçen bahar üniversiteden psikoloji alanında lisans derecesiyle mezun olmuştum ve şu anda çocuk psikolojisi ve gelişimi alanında yüksek lisans yapmak için üniversitelere başvuruyordum. Daha önce denediğim programların hiçbirine girememiştim ama annemin her zaman dediği gibi, "Aradığın sonucu elde edene kadar tekrar tekrar dene." Yani hedeflerim için hala çok çalışıyordum. Programlara kabul edilmemek bir bakıma içimde bir ateş yaktı. Kendimden vazgeçmek bir seçenek değildi. Yüksek lisansımı ve ardından doktoramı almamın yirmi yıl daha sürmesi umurumda değildi. Ülkedeki en iyi çocuk terapistlerinden biri olacaktım.

Bir vizyonum vardı ve çok netti. Yine de o zamana kadar üniversite harcını ödemek için durmadan çalışıyordum.

Genel olarak hayat güzeldi çünkü öyle olması için çok çalıştım. "Bana hemen yola çıktığını söyleme. Daha yeni geldim," dedi Kate,

rozetini tamir ediyordu. Çalıştığım Starlight Inn'in kat görevlilerinden biriydi ve hayatımın kurtarıcı bir lütfuydu. Kasabada çok fazla arkadaşım yoktu, dürüst olmak gerekirse hepsi bir elin dört parmağını geçmezdi ama Kate onlardan biriydi. Birkaç yıl önce kasabaya gelen çarpıcı bir Asyalı kadındı. O zamandan beri, birlikte çalışmaya başladığımızda birbirimize bağlanmıştık. Birbirimizin tamamen zıttıydık, bu da mükemmel bir uyum sağladığımız anlamına geliyordu. İçime kapanık okuma mağaramda sıkışıp kalmışken beni daha sosyal biri haline getirdi. Ben onu tarihi kitaplar okumaya başlatırken

ve Cuma geceleri bir kitapla rahatlamak. Ben buna kazan-kazan arkadaşlığı diyorum.

"Daha erken çalışmaya başlamalısın," diye şaka yaptım. "Anneme birkaç saatliğine yemek pişirmesi için yardım edeceğim, sonra da yüksek lisans programı başvurularını doldurup kitap okuyacağım."

"Bütün gece uyumayıp kitabı okuyacak ve benden önce bitireceksin, değil mi?"

"Suçluyum." Kate ve ben kendi romantik kitap kulübümüzü kurduk ve o her zaman benim kitapları bir günde bitirirken onun bir haftada bitirmesinden şikayet ederdi. Ben de bunun suçunu kitabın mutlu sonla bitip bitmediğini bilmeden yatağa giremememe atardım. Spoiler uyarısı: Her zaman mutlu sonla biterdi.

Bir sıcak hava bulutu üfledi. "Ne zaman uyuyorsun ki?"

Akıllı saatime baktım ve ona doğru tuttum. "Görünüşe göre, saat iki ile altı arasında derin bir uyku çekiyorum."

"Ve hala gözlerinin altında bir yorgunluk torbası yok. Senden nefret ediyorum."

"Ne derler bilirsiniz, genetik yardımcı olur. Ayrıca, her sabah ve gece uyguladığım on beş adımlık yüz rutinim de var."

Kate bana gözlerini devirdi ve el sallayarak beni başından savdı. "Çok fazla iş var. Bana sadece bir kalıp Dove sabun, bir bez ve İsa'ya bir dua verin, ben hazırım." Cebine uzanarak bir Tootsie Roll çıkardı, paketini açtı ve ağzına attı. "Yarın beni ara. Belki o festivale birlikte gidebiliriz."

Burnumu kıvırdım. "Yarın o festivale gitmeyeceğim.
Ayrıca, sanırım ben çalışıyorum."

"Oh, hadi ama. Oscar ödüllü bir aktörün memleketine dönmesi her gün olan bir şey değil. Aiden Walters'ın dönüşü kasabada dedikodu konusu oldu."

"Hatırlatma bana," diye mırıldandım buklelerimi kulaklarımın arkasına iterken. "Terapistimle bu konuyu konuşmak için randevum var zaten. Kaygılarım çıldırmak üzere."

"Yoksa eski bir lise aşkını gördüğün için kelebekler mi uçuşuyor?" Kate bana aptalca bir sırıtış attı. "Ya eski sevgililerin yeniden bir araya gelme şansı varsa? Bir düşünün. Yıllarca ayrı kalan lise aşıkları, büyüdükten ve birlikte olmaları gerektiğini fark ettikten sonra tekrar bir araya gelmek zorunda kalırlar."

Gözlerimi kıstım ve sert bir parmakla onu işaret ettim. "Sırf sen Bradley Cooper'la tanışabilesin diye eski erkek arkadaşımla tekrar birlikte olmayacağım."

"Ama o Bradley Cooper!" diye haykırdı, sanki Bradley'le birbirlerine aşık olma fikri kafasında tekrar tekrar canlandırdığı bir şeymiş gibi ellerini göğsünde kavuşturarak. Dürüst olmak gerekirse, Kate muhtemelen bu senaryoyu tekrar tekrar oynuyordu.

"İyi geceler, Kate." Güldüm ve arkadaşımı en dramatik durumda bırakarak uzaklaştım, o da bana bağırdı.

"Sebastian Stan ya da Manny Jacinto'yu alacağım! Seçici

değilim!" "İyi geceler dedim!"

"Sinqua Duvarları! Oh, Tanrım, Sinqua'nın duvarlarına yaslanmayı ne kadar çok isterdim!"

BİRKAÇ YIL ÖNCE, annem ve babam şehirde hayallerindeki fırını açtılar. Hailee's Bakery. Eğer şımartıldığımdan şüphe ettiysem, bir fırına benim adımı vermeleri sonsuza dek sevildiğimin yeterli kanıtıydı. Hatta üniversite yıllarım boyunca yaşamam için üst kattaki alanı bir daireye dönüştürmüşlerdi. Kira konusunda endişelenmek yerine derslerime odaklanabilmemi ve Starlight Inn'deki işimden kazandığım parayı biriktirebilmemi istemişlerdi. Aileme duyduğum minnettarlık tavan yapmıştı.

Ayrıca, bir fırının üstünde yaşamak dünyadaki en kötü şey değildi. Her zaman cennet gibi kokardı. Yıllarca süren sıkı çalışma ve özveriden sonra hayallerini gerçekleştirmişlerdi. Fırın kasabada bir anda büyük bir başarı yakaladı. O kadar ki annem daha fazla işçi tutmak zorunda kaldı. Büyük

festivalle birlikte

Ertesi gün, anneme bir gece önceki pişirme işinde yardım etmek için gönüllü oldum. Muhtemelen ellerinin dolu olduğunu biliyordum ve çalışanlarının fazla mesai yapmasını asla istemezdi.

Hailee's Bakery'ye girmek her zaman Willy Wonka'nın fabrikasına girmek gibi hissettirirdi. Tatlı kokuları daha dükkâna varmadan yüzlerce metre öteden duyabiliyordunuz. Oldukça geniş ve ferah olan mekân, Michigan Gölü'nün hemen kıyısında yer alıyordu.

Dükkâna girip unlu mamulleri koklamak çok güven vericiydi. Bu bir tür azim göstergesiydi. Annem ve babam doğru yeri bulmak için yıllarca beklemiş ve sonunda bulmuşlardı.

"Kokladığım balkabağı somunu mu?" Dükkânda yolumu bulup mutfak savaş alanına benzeyen mutfağa girdiğimde sordum. Her yerde un ve tencereler vardı. Tezgâhlar krema, sıkma aletleri ve bolca şekerli kurabiye ile bir dekorasyon alanına dönüştürülmüştü.

Havayı kokladım. "Ve limonlu çubuklar!" Gözlerim parlayarak en sevdiğim tatlıya doğru yürüdüm. Bir tanesini almak için uzandığımda annem elimi tokatladı. "Sakın buna cüret etme, Hailee Rose. Onlar festival için."

Suratımı astım ve tezgâhtaki bar taburesine oturdum. "Fazladan bir tepsi limonlu kek yapmadın mı?"

Gözlerini bana dikti, eldivenlerini çıkardı ve kilere doğru yürüdü. Tekrar ortaya çıktığında elinde bir tepsi limonlu çubukla geldi ve onları tam önüme koydu. "Henüz yemek yemediysen sadece bir tane ye. İştahını kaçıracaksın."

Kulaktan kulağa sırıttım ve ellerimi birbirine sürttüm. "Bunlar akşam yemeği." "Hailee, sakın o kadar şekeri gerçek bir yemek olmadan yemeye kalkma. Konuşma

Gidip kendine yemek almalısın. Gelip bana yardım etmene gerek yoktu. Ben hallederim."

Annemin evindeki yıkıma baktım ve sırıttım. "Tüm bunların yarına kadar bitmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Ellerini kalçalarına dayadı ve elinin tersini alnına silmeden önce iç çekti. "Biraz bunalmış durumdayım. Baban yardım ediyordu ama biliyorsun ki hayatını kurtarmak için yemek pişiremez. İki tepsi kurabiyeyi yaktı. Bazı idari işleri yapması için onu ofise gönderdim."

"Peki, izin verin sizi ezeyim ve yardım edeyim."

Omuzları düşerken annemin koyu kahverengi gözlerinden rahatlama akıyordu. "Harika. Şekerli kurabiye görevindesin. Oscar şeklindeki kurabiyelerin içini dolduracak, üç düzine kurabiyenin üzerine alıntılar yazacak ve ardından üç düzine kurabiyenin üzerine Aiden'ın yüzünün yenilebilir çıkartmalarını yapacaksın." Durakladı ve burnunu kırıştırdı. "Bunu yapmaktan memnun musun tatlım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte... önümüzdeki birkaç saati Aiden'ın yüzünü kurabiyelere sıvamakla geçireceğim."

Gülümsedim ve ağzıma bir limonlu bar attım. İlk ve tek aşkımın yenilebilir mavi gözlerine bakarken aklımdan geçen düşünceleri bir kenara itmeye çalışarak, "Gelecek vaat eden bir pastacılık şirketi için her şeyi yaparım," diye şaka yaptım.

Garip olacak mıydı? Evet.

Gerçekten garip olacak mıydı? Kesinlikle.

Ailem için her şeyi yapar mıydım? Yüzde yüz. Aiden'ın yenilebilir parmak izlerini dünya standartlarındaki kurabiyelerine yapıştırmak söz konusu olduğunda bile.

"Sorun değil anne. Aiden'la aramızda bir şey olmayalı yıllar oldu. O hayatına devam etti. Ben de yoluma devam ettim. Geçmişte kaldı." Birkaç ay önceki rastgele mesajı saymazsak, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Bana doğru yürüdü, biraz diz çöktü ve gözlerimin içine bakarak ondan sakladığım gerçekleri aradı. Dedektif Penny Jones, yıllar önce bitmiş bir ilişkiye dair hala yanımda taşıdığım kalp kırıklığı hatıralarını arıyordu. Sonra o

gülümsedi, alnımdan öptü ve gelmiş geçmiş en iyi kız çocuğu olduğum için bana teşekkür etti.

Bir limonlu bar daha almak için uzandım ve o da alaycı bir şekilde elimi tekrar okşadı. "Akşam yemeğine kadar tatlı yok. Çin yemeği sipariş edeceğim. Git babana yemeğin yakında yolda olacağını söyle."

Yemek siparişi vermek için odadan çıktı ve ben de ağzıma bir parça daha limonlu bar attım. Sonra arka ofise yöneldim, babam son zamanlarda orada yaşıyor gibiydi.

"Tak, tak. Hey, baba."

Evrak işlerinden başını kaldırdı ve genişçe gülümsedi. "Bu benim en sevdiğim kızım değil mi?"

"Sadece senin."

"Eminim daha fazla çocuğum olsaydı, seninle kıyaslanamazlardı bile."

Ona doğru yürürken kıkırdadım ve kel kafasını öptüm. "Annem sana Çin yemeği sipariş ettiğini söylememi istedi."

"Kulağa hoş geliyor." Sandalyesine geri oturdu ve yüzümü inceledi. Dedektif Karl Jones şimdi davayla ilgileniyor, sakladığım herhangi bir duygu olup olmadığını araştırıyordu. "Nasılsın bebeğim?"

"Ben iyiyim. Yarın birkaç yüksek lisans okuluna daha başvuracağım ve anneme pişirme işinde yardım etmek üzereyim."

"Sorduğum şeyin bu olmadığını çok iyi biliyorsun."

İçimi çektim ve kollarımı kavuşturarak masasına yaslandım. "Ben iyiyim baba."

"Olmasan da olur. Her zaman iyi olmak zorunda değilsin ama her zaman doğru olmalısın. Her türlü duygu haklıdır, özellikle de söz konusu Aiden olduğunda."

Adını duymak bile tüylerimi diken diken etti. Babama doğrudan yalan söyleyemezdim, onun yerine kendimi masadan ittim. "Anneme yardım etmeye geri döneceğim ve yemek geldiğinde seni almaya geleceğim."

Sırıttı. "Bana yalan söylemediğin için aferin sana. Seni sonsuza dek seviyorum." "Seni bundan daha uzun süre seviyorum," diye cevap verdim ve ona bir öpücük daha verdim.

Alnına.

Hep birlikte yemek yedikten sonra, annem ve ben kurabiyeleri süslemeye başladık.

Annemin, Aiden'ın geçmişte kaldığına ve Pırasa'ya dönmesinin benim için sorun olmadığına dair konuşmamı yutması beni biraz şaşırtmıştı. Aksine, sinirlerim altüst olmuştu. Birbirimize rastlarsak neler olacağına dair senaryolar uydurmaktan kendimi alamıyordum. Son bir haftadır, sanki Aiden'la yıllardır ilk kez konuşuyormuşum gibi kendimle sahte konuşmalar yapıyordum.

"Hey, ahbap. N'aber? Her zaman yaptığımız o garip el sıkışmasını yapmak ister misin?"

"Hey, Aiden, nasıl gidiyor?"

"Bakın kedi ne getirmiş. Anladın mı? Kedi mi? Sen benim Tom'umdun. Ben senin Jerry'ndim. Miyav!"

Belli ki sıçmıştım.

Midem düğümlenmişti ve Aiden'ın yüzünü şekerli kurabiyelere yapıştırdığımda bu düğümler daha da sıkılaştı. Bir zamanlar çok sevdiğim bir yüz. Dürüst olmak gerekirse hâlâ seviyordum. Aiden Walters bir kadının asla tam anlamıyla unutamayacağı türden bir adamdı. Onu görmekle ilgili en büyük korkum, özlem duygularımın yeniden depreşmesi ve kendimi onun kollarına atılmaktan alıkoyamamamdı.

Sırf bu yüzden, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmalıydım.

Yarın Aiden'ı görmekten nasıl kaçınacağıma dair bir fikrim yoktu ama elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini biliyordum. Kalbim ve zihnim birbirine karışmışken, etkileşimimizin sonuçlarının farklı olabileceği açıktı.

Elbette, Aiden'la yüz yüze gelme fikri konusunda aileme karşı soğukkanlı davranabiliyordum. Ama konu Aiden'la yüz yüze gelmek olduğunda

gözümün önünde olmasına geldi. O gece ailemi yarı kandırmayı bir zafer olarak kabul ettim.

Ve eski sevgiliyi olgun ve uygun bir şekilde unutmanın en iyi performansı Oscar'ı Hailee Rose Jones'a gidiyor.

Şimdiye kadarki en iyi performans.

23

Hailee

"O BURADA! O BURADA!" Ertesi sabah oturma odasındaki kitap raflarını düzenlerken insanlar Starlight Inn'in etrafında konuşuyorlardı.

Sadece bu sözler bile kalbimin göğsümde daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Etrafımdaki insanlar sosyalleştikleri yerden aceleyle çıkıp binadan dışarı fırladılar. Nereye gittiklerini çok iyi biliyordum: Leeks, Wisconsin'in altın çocuğunu görmek için saat kulesine. Günün adamını. Kasabamızda doğup büyüyen Oscar ödüllü ünlü. Tek, biricik, Aiden Scott Walters. Amerika'nın -düzeltiyorum, dünyanın
-heartthrob.

Sonunda o günün geldiğine inanamıyordum.

Laurie yaklaşık üç hafta önce herkesi bu haberden haberdar ettiğinden beri herkesin konuştuğu tek şey Aiden'ın küçük kasabamıza dönüş haberiydi. Aiden kasabamıza ayak basalı beş yıl olmuştu ve o zamandan beri onun için çok şey değişmişti. Bir filmde yıldız olmuştu.

Emmy ödüllü drama dizisi. Geçen yıl gişe rekorları kıran üç filmde rol aldı ve kısa bir süre önce ilk Oscar'ını kazandı.

Onun benim Aiden'ım olduğu bir gün ve zaman olduğuna inanmak zordu. En iyi arkadaşım, diğer yarım. Benim insanım. Şimdi ise yabancıdan başka bir şey değildik. İnsanlar arkadaştan sevgiliye, oradan da yabancıya geçiş hakkında yeterince konuşmuyordu. Çoğu kalp kırıklığından biraz daha derin bir yara açtı ve bu yara asla tamamen iyileşmedi.

Hayatımın bir döneminde Aiden'ın her zaman benim yanımda, benim de onun yanında olacağımı düşünmüştüm. Ben onun en büyük amigosuydum, o da benim. Bu yüzden onun kalbini kırdığımda ve onunla ilişkimi bitirdiğimde, kendi kalbimi de kırmış oldum.

"Hailee! Hailee!"

Shakespeare'in soneler koleksiyonunu elimde tutarken arkamı döndüğümde Henry'nin arkamda durduğunu gördüm. Kalın çerçeveli yuvarlak gözlüklerinin ardından bana bakarken heyecandan titriyordu. Dağınık sarı saçları alnına dökülmüştü ve elini saçlarının arasından geçirerek daha da dağınık hale getirdi.

"Evet mi?" Ben sordum.

"Haberleri duydunuz mu? Aiden Walters burada!" diye bağırdı, sanki Noel Baba'nın gerçek olduğunu ve kasabaya birkaç ay erken geldiğini açıklamak için odaya dalmış gibi.

Sevincine gülümsedim. "Sanırım herkes duydu."

"Saat kulesinin yanındaki kasaba meydanında. Söylentilere göre imza dağıtıyormuş!"

"Oh?"

"Evet!" Henry orada durmuş bana sürekli göz kırpıyordu. Ben de ifadesiz bir şekilde göz kırpıyordum. O sabah tüm duygularımı derinlere itmiş, o gün hiçbir şeyin duygularımın ortaya çıkmasına izin vermeyeceğini ummuştum. Henry'nin o anda ikimize de yetecek kadar hissettiği ortaya çıktı. Noel sabahındaymışız gibi sırıtıyordu ve onun mutluluğu bana yetiyordu.

Günümün berbat geçmemesini sağlardı. Henry nazik biriydi. Birkaç ay önce handa çalışmaya başlamış on altı yaşında inek bir çocuktu. Sadece kendisi olduğu için çok zorbalığa uğramıştı, bu da beni çileden çıkarıyordu. İnsanlara pek uyum sağlayamıyordu, bu da benim anlayabileceğim bir şeydi.

Henry'nin her zaman yapacak çok işi vardı ama yine de her gün gülümsemek için fazlasıyla neden bulurdu. Umarım dünya bu neşesini ondan çalmazdı. Sonuç olarak Henry iyi bir çocuktu. Çok çalışırdı, diğer çalışanlar gibi asla şikâyet etmezdi ve ne zaman yolum onunla kesişse tam bir centilmen olurdu.

"Git Henry," dedim el sallayarak. "Git Amerika'nın sevgilisiyle tanış. Bütün gün izin al."

"Hayır, bütün günü almayacağım. Maaşa ihtiyacım var. Birkaç hafta içinde şu yeni sanal gerçeklik oyununu almak istiyorum! Sadece on beş dakikaya ihtiyacım var, sonra iyi olacağım."

"Senin yerine bakarım ve paranı aldığından emin olurum. Ayrıca, Aiden'ın dönüşü için bu gece büyük bir festival düzenleniyor. Gidip arkadaşlarınla tadını çıkarmalısın."

"O zaman sen de geleceksin?"

Biraz güldüm. "Gelemem. Meşgul olacağım."

"Tüh. Sana pelüş bir hayvan kazanacaktım," diye şaka yaptı. "Eğer gerçekten beni idare edebileceksen," dedi, çoktan geri çekilmiş ve yaka kartını çıkarmıştı. "Teşekkürler, Hailee! İstersen senin için bir fotoğraf çekerim! Sonra görüşürüz! Ve belki biraz boş vaktin olursa festivalde karşılaşırız! İnsanlar havai fişek gösterisi olacağını söyledi!" Ben artık tamamen sessiz olan hanın yalnızlığında kalırken o heyecanla oradan uzaklaştı.

Bir parçam da dışarı fırlamak istiyordu. Aiden'ı görmek, ona sarılmak ve yıllar boyunca onu defalarca düşündüğümü söylemek istedim ama yapamadım. Yapmazdım. Burada kalmak için elimden geleni yapmaya kararlıydım.

önümüzdeki birkaç hafta boyunca onun yolundan çekildim. Onunla ne kadar az muhatap olursam o kadar iyiydi.

Bir süre kitaplığı düzenlemeye devam ettim, arada bir pencereden saat kulesine doğru bakıyordum. Kalabalık muazzamdı ve gözlerimi Aiden'a diktiğimde kalbimin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetmekten kendimi alamadım.

Şu adam.

Kalp atışlarım.

Bunca zaman sonra nasıl hâlâ onun tarafından kontrol ediliyorlardı?

Kalbimin hala bir şekilde çalıştığım yerden sadece birkaç yüz metre ötede duran adama bağlı olduğu ortaya çıktı. Bu duygunun ne zaman tamamen kaybolacağını merak ediyordum ya da belki de bir zamanlar bir insana karşı sevgi beslediğinizde, o sevginin anıları her zaman insanın kalbini çekiştiriyordu. Belki de her zaman bir şekilde onun özüne bağlı kalacaktım. Aiden'ın bavulunu alıp hana doğru yürümeye başladığını gördüğüm anda kalp atışlarımın hızlanması bunun kanıtıydı.

Bekle.

Neden hana doğru yürüyordu?

Ne?

Hayır.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye nefes aldım, arkasında bir grup hayranı ve kasaba halkıyla neden bana doğru geldiğini anlayamamıştım. "Buraya gelmesen iyi edersin, Aiden Walters, yoksa bana yardım et..." Kendi kendime homurdandım, tam bir şok halinde ellerimi başımın üzerine koydum.

Doğruca hana girdiği için emrimi duymadı. Patronum Bay Lee ön masanın arkasında oturuyordu ve Aiden'ı gördüğü anda gözleri sevinçle parladı.

"Vay, vay, vay... Bu Leeks'in süperstarı değil mi!" Bay Lee sandalyesinden sıçrayarak kalktı. Aiden'ı selamlamak için acele etti ve onu sıkı bir

Sarıl. "Evine hoş geldin. Evinden uzaktaki evine hoş geldin!" Bay Lee,

Aiden'ın otelde kaldığını biliyor muydu?

Bay Lee'nin en kötü özelliği, sevgi dolu, kel kafalı ruhu sağ olsun, bana en önemli şeyleri söylemeyi unutmasıydı. Eski sevgilimin, zamanımın çoğunu geçirdiğim handa kaldığı gerçeği gibi. Neden burada kalıyordu? Neden ailesinin yanında kalmıyordu?

Aiden, Bay Lee'nin sıcak kucaklaması karşısında biraz şaşırmış gibi görünse de kucaklamanın içinde eridi. Bay Lee'nin tüm Leeks'teki en iyi kucaklamaları yaptığı bir sır değildi. Küçük kasabamızın dışındaki dünyayı çok fazla görmediğimi biliyordum ama dünyadaki en iyi kucaklaşmalardan bazılarına sahip olabileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Sizi görmek güzel Bay Lee. Uzun zaman oldu," dedi Aiden. Sesi derin, güçlü ve bir o kadar da nazikti. Bu pek değişmemişti. Değişen tek şey, başka hiç kimseye benzemeyen bir vücuda sahip olmasıydı. Aiden her zaman yakışıklı bir adamdı. İnsanın aklını başından alacak türden bir gülümsemesi vardı.

Bay Lee, "Aileniz yerine handa kalmak istediğinizi duyunca şaşırdım," dedi.

Siz ve ben, Bay Lee.

Sorun değildi. Aiden'dan uzak durduğum bir hafta sonuyla başa çıkabilirdim.

Aiden sırıttı ve kalbim neredeyse patlayacaktı. "Hayır, efendim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yapmam gereken birkaç iş taahhüdü ve iş görüşmesi var. Kendime ait bir yerim olmasının en iyisi olacağını düşündüm."

Aylar mı?

Pardon, aylar mı dedi?!

Bana kalp çarpıntısı yaşatıyordu. Midem dönüp d u r u y o r d u . Şimdi eğlenceli bir "Gaz mı yoksa anksiyete mi?" oyunu oynayalım.

Muhtemelen ikisi de.

Bay Lee anlayışla Aiden'a doğru başını salladı. "Mantıklı. Burada sizin için fazlasıyla yerimiz var." Ellerini kalçalarına koydu ve

etrafına baktı. "Bavulunuzu taşımanıza yardım edecek birini çağırayım."

O değil!

Gözleri beni bulamadan oturma alanındaki kanepenin arkasına daldım. Panik halimi bir şekilde bastırmak için elimi ağzıma götürürken nefes alıp veriyordum. Acaba düzensiz kalp atışlarımı da duyabiliyorlar mıydı? Kalbim sanki Narnia'ya kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Aiden'ın onu asla bulamayacağı çok çok uzaklara. İhtiyacınız olduğunda içinden geçebileceğiniz bir dolap neredeydi?

"Merak etmeyin Bay Walters, çantalarınızı taşımanıza yardım edeceğim," dedi Henry, aceleyle hana geri dönerken muhtemelen ayağı takılmıştı. "Benim adım Henry J. Peterson. Starlight Inn'in belboyuyum. İhtiyacınız olan her şeyi sizin için getiririm. İsterseniz size cep telefonu numaramı bile verebilirim. Beni gece gündüz arayabilirsiniz Bay Walters. Gerçekten. Emrinize amadeyim."

Bay Lee Henry'ye, "Daha az kelime, daha çok çalışma," diyerek onu başından savdı. "Bay Walters'ı otuz dört numaralı odaya götür. Hanın en iyi odası, Aiden."

Önümüzdeki birkaç ay boyunca ünlü eski erkek arkadaşım için çalışacağımı fark ettiğimde içimi bir bulantı dalgası kapladı. Ya da daha çok, eski en iyi arkadaşım için.

Aman Tanrım.

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim," dedi Aiden Henry'ye. Sesi yardım için çok minnettar geliyordu ve bunda ciddi olduğunu biliyordum. Aiden dünyanın en alçakgönüllü adamlarından biriydi. Magazin basınındaki insanlar onun için en nazik adamlardan biri dediklerinde, bunun doğru olduğunu ve Aiden'ın oynadığı bir rol olmadığını biliyordum. Minnettarlık onun göbek adı olabilirdi.

Henry, Aiden'ın bavulunu oturma alanının yanındaki merdivene doğru yuvarlamaya başladığında, onlar merdivenlerden yukarı doğru sohbet ederken bir kez daha nefesimi tuttum ve yanaklarımın büyük bir kış hasadı için fındık depoluyormuş gibi görünmesine izin verdim. Aiden'ın kapıyı arkasından kapatmadan önce Henry'ye teşekkür ettiğini duyduğumda rahat bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?"

Bay Lee'nin kanepenin arkasından bana baktığını görmek için döndüğümde yerimden sıçradım. Ayağa kalktım ve kıyafetimi düzelttim. "Toz alıyorum."

"Halının tozunu mu

alıyorsun?" "Evet."

"Vücudunla mı?"

"Uh-huh."

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. *İyi şanslar, Bay Lee. Ben kendimi bile zor çözüyorum.*

Ağırlığını sol tarafına kaydırdı ve kollarını kavuşturdu. "İyi misin, Hailee?"

Sahte bir sırıtış attım. "Ben iyiyim."

"Harika. Aiden'ın burada kalacağı önümüzdeki birkaç ay boyunca çok dikkatli olmanı istiyorum."

"Birkaç ay mı?" Çok meraklı görünmemeye çalışarak sordum. "Aslında burada kaldığından haberim yoktu."

"Biliyorum, değil mi? Onu sisteme sahte bir isimle kaydettim. Hollywood aktörleri böyle yapar, bilirsin." Sanki beni kandırmış gibi göz kırptı. "Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Oldukça havalı, değil mi?"

"Evet, kesinlikle harika," diye mırıldandım, paniğim her geçen saniye artmıyormuş gibi davranarak. "Yine de aylarca kalamaz, değil mi? O meşgul bir aktör. Bir noktada Kaliforniya'ya dönmek zorunda olmalı."

"Kimin umurunda? O burada olduğu sürece, bu bizim için harika." Aiden'ın gelişi nedeniyle kalabalığın hâlâ durduğu hanın ön penceresine doğru baktı. "Etrafta bu kadar hayran varken onun güvende olduğundan emin olmamız gerekecek. Bunun işimiz için ne yapabileceğini biliyor musunuz? Oscar ödüllü bir aktörün bizimle kalması?"

"Ne bileyim, kalp krizi geçireyim," diye mırıldandım.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey, Bay Lee. Bay Walters'ın kalışı için her şeyin mümkün olduğunca sorunsuz gitmesini sağlayacağım."

Memnuniyetle gülümsedi. "Harika. Bırakayım da işinin başına dön." Omzunun üzerinden bana doğru baktı ve gözlerini kıstı. "Bu arada, aklınızda bulunsun, süpürgelerimiz var. Halının tozunu vücudunuzla almak zorunda değilsiniz."

"Doğru. Vakumlar. Bunu düşünmemiş olmam ne garip."

"Sen sadece aptalca bir an yaşayan zeki bir kızsın. Hepimizin başına gelir."

Beni kafamın içinde oluşan sessiz fırtınayla baş başa bırakarak uzaklaştı. Aiden Walters önümüzdeki birkaç ay boyunca şehirde, Starlight Inn'de kalacaktı.

Rahat etmesini sağlamaktan da sorumluyken ondan nasıl kaçabilirdim ki?

24

Aiden

Dışarıda sosyal kelebek rolünü oynamak enerjimi tamamen tüketmişti. Oteldeki odama ulaşır ulaşmaz yatağa yığıldım. Şaşırtıcı bir şekilde, yatak şimdiye kadar uzandığım en rahat yataklardan biriydi ve birçok yatakta uyumuştum. Özellikle de son dünya turu basın toplantım sırasında.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve iç çektim. Eve dönmüş olmak tuhaf hissettiriyordu. Beş yılı aşkın bir süredir memleketimi ziyaret etmemiştim. Bazıları eve dönmemeyi kendime görev edindiğimi söyleyebilirdi. "Bazıları" derken annemi kastetmiştim ama onu yeterince sık görüyordum. Menajerim olduğu için hemen hemen her günümü babamla geçiriyordum. Annem bizimle Los Angeles'ta olabilirdi ama Chicago'da ilgilenmesi gereken bir restoranı vardı. Yine de sık sık ziyarete gelirdi.

Bir parçam Leeks'e geri dönmeyi hiç istemedi. Kasabaya vardığımda kasaba halkının bana gösterdiği tantana karşısında kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Yüzüm kasabanın tüm dükkanlarına yapıştırılmıştı ve

şehir merkezimizde kutlama süslemeleri vardı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca beni evimde ağırlayacak olan büyük bir festival için o gece sokaklar kapatılmıştı.

Babam onların evinde kalmamamdan nefret ediyordu ama şehirde olup çocukluk odamda uyuma fikri kişisel bir kabus gibi görünüyordu. Özellikle de Hailee herhangi bir zamanda hemen yan odadaysa.

Hailee.

Şehirde olmak bile onun sık sık aklıma gelmesine neden oluyordu. Beynimde bir sürü anı canlanmadan sokakta yürüyemiyordum.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve bu kesinti için minnettar oldum. Kapıyı açtığımda kapıcı Henry'nin elinde kocaman bir hoş geldin sepetiyle orada durduğunu gördüm. Burnunu oynattı ve düşen gözlüklerini yukarı kaldırmaya çalışmak için başını biraz geriye attı.

"Merhaba Bay Walters. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama kalışınız için size bir hoş geldin sepeti getirmek istedim. İnternette ağaç yemişlerine alerjiniz olduğunu okudum.

-Tıpkı benim gibi, bu yüzden her ürünün içindeki tüm malzemeleri kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim. Başka bir şey isterseniz, ne olursa olsun markete gidip sizin için alabilirim. Gece ya da gündüz, efendim. Yakında okullar açılıyor, o yüzden çoğunlukla geceleri burada olacağım ama ihtiyacınız olursa dersleri asabilirim."

Sepeti ondan aldım. "Okulu asmana gerek yok ama teşekkürler Henry. Minnettarım." Sepeti yakındaki masaya bıraktım, sonra da bahşiş vermek için cüzdanıma uzandım.

"Oh, hayır, Bay Walters. Sorun değil, gerçekten. Sadece bırakmak istedim. Bana tek kuruş ödemek zorunda değilsiniz. Dürüst olmak gerekirse, huzurunuzda olabilmek bile bir hediye. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama" -gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itti- "senin en büyük hayranınım. Yaptığınız her filmi ve her röportajı izledim. Dışarıda kimsenin senden daha iyi bir Süpermen olabileceğini sanmıyorum ve bir sonraki üçlemenin hakkını vereceğini biliyorum. I

İnsanların internette pek çok olumsuz şey söyleyebileceğini biliyorum ama umarım bunların seni etkilemesine izin vermezsin. Bu rolleri mümkün olan en iyi şekilde öldüreceğinizi biliyorum. İnternet trolleri sadece kıskanç pisliklerdir."

Bu adamı sevdim. Kalbi vardı.

"Hatırlattığın için teşekkürler, Henry." Ona birkaç tane yirmi dolarlık banknot uzattım. "Ve bana Aiden diyebilirsin. Birkaç hafta boyunca burada olacağım, bu yüzden ilk isimlerimizle hitap etsek iyi olur."

Henry'nin gözleri sanki az önce evlenme teklif etmişim gibi yuvalarından fırladı. Hızla başını salladı. "Elbette Bay Wal-er-Aiden. Teşekkür ederim. Ayrıca aşağıda sizi görmeyi uman iki kişi var. Bay Lee kimsenin sizi rahatsız edemeyeceğini açıkça belirtti ama-"

"Ailenin bu kuralları çiğnemeye değeceğini düşündüm," dedi tanıdık bir ses, koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıkarken.

Annemin bana doğru geldiğini gördüğümde gülümsedim, babam da hemen arkasındaydı. Henry beni selamlamam için yanımdan ayrıldı.

Anneme sarılmak için kollarımı uzattım ve o da çantasıyla omzuma vurdu. "Aiden, kasabadaki dedikoducu kadınlar aracılığıyla Leeks'e gittiğini öğrenmeye nasıl cüret ederim? Şehir merkezinden geçmeden önce bize nasıl uğramadın? Tanrım, kendi annenden önce burada yabancılarla kucaklaşıyordun."

Onu karşı koyduğu sarılmanın içine çektim ve sıkıca tuttum. Küçük bedeni kucağıma yerleşirken başının tepesini öptüm. "Kusura bakma anne. Doğruca hana gelmeyi umuyordum ama fark edildim."

Annem sarılmaya karşılık verdi, sonra geri çekildi ve şakacı bir şekilde elleriyle yanaklarıma dokundu. "Tabii ki fark edildin. Sen Süpermen'sin!" Bu sözleri söylerken gözleri yaşarmaya başladı. "Sen Süpermen'sin, Aiden!" diye haykırdı. Dünyanın en sevdiği kurgusal karakterlerden biriyle mücadele etmek için sıranın bana geldiği haberi çıktığından beri annemi yüz yüze görmemiştim.

"Ağlama anne."

"Ağlamıyorum," dedi gözlerinden süzülen yaşları silerken.

"Annene ağlamamasını söylemek, suya ıslanmamasını söylemek gibidir," dedi babam, annemle bana sarılırken araya girip beni kendi kucağına çekti. Annemin aksine, ben onun üzerinde yükselmiyordum. Son birkaç yılda epeyce kas yapmış olsam da, babam hâlâ boy olarak benden üstündü.

Benden uzaklaştı ve yüzünde bir gülümsemeyle bir kez başını salladı. "Süpermen."

"Hâlâ kafamı toparlayabilmiş değilim. Buna inanamıyorum."

Ellerini omuzlarıma koydu ve sıktı. Bu küçük şefkat onun düşüncelerini açıkça ortaya koyuyordu. Bu onun benimle gurur duyduğunu söyleme şekliydi. Sonra annem gibi aşırı duygusallaşmadan önce geri çekildi. "Keşke annenle birlikte benden habersiz bulduğunuz bu geçici ara hakkında konuşsaydık," dedi. "İşe yaradığından emin olmak için perde arkasında bir sürü şey yapıyorum."

Annem hemen, "Ve öyle," diye karşı çıktı. "Filmin çekimleri gelecek yıla kadar başlamayacak. Bu arayı hak etti."

Babam anneme, "Bu sektör tam olarak böyle işlemiyor, tatlım," dedi.

"Şey, umurumda değil. Oğlumun bir molaya ihtiyacı vardı, o da bir mola veriyor." Gülümsedim. Annem benim için her zaman savaşa girerdi.

"Bu akşam festivalden önce akşam yemeği için size gelmeyi umuyordum," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

Annem saçlarını kulaklarının arkasına taradı. "Tabii ki öyleydin. Akşam yemeğini çoktan planladım. Ama şimdilik lokantada öğle yemeği yiyeceğiz. Köşedeki kabini bizim için ayırdım bile."

Güldüm. "Lokanta ne zamandan beri rezervasyon kabul ediyor?"

"Oğlum Süpermen olduğundan beri. Şimdi hazırlan ve aşağıda baban ve benimle buluş."

Babam otel odamda durmuş etrafına bakınırken o aşağıya indi. Kolunu geniş göğsünün üzerinde çaprazlarken kaşları düğümlenmişti. "Bizimle kalmak istemediğine emin misin? Yeterince yerimiz var."

"Önemli bir şey değil."

"Duyduğuma göre bu han bazen biraz cereyan yapıyormuş." "Sorun değil. Battaniyelerim var."

"Tabii, tabii. Mantıklı." Başparmağını burnunun kenarına bastırdı. Bir şey onu yiyip bitiriyordu.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Biraz ara vermek istemeni anlıyorum Aiden ama... Hayatını hafife alma. Birçok kişi senin sahip olduğun başarı seviyesine ulaşamıyor. Senin yerinde olsaydım, bu fırsatları teperdim. Eğer bu uzun ara konusunda fikrini değiştirirsen, bizi çabucak ayağa kaldırabilirim. Milyonlarca insanın hayalini kuracağı bir şeye sahipsin, Aiden."

Bana sürekli bunu hatırlatırdı; nimetlerimi saymamı söylerdi. Bir bakıma onun hayalini gerçekleştiriyordum, bu yüzden kariyerimi gerektiği kadar sevmediğim zamanlarda bile elimden gelenin en iyisini yapma sorumluluğu hissettim.

"Bu benim 'büyük güçle' konuşmam mı?" Babamı kolundan dürterek şaka yaptım.

"Sen Süpermen'sin, Örümcek Adam değilsin, bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Ben daha çok Marvel'cıyım." Beni iterek kıkırdadı. "Bu handa kalmayı seçmenize şaşırdım," diyerek konuyu değiştirdi.

"Bu neden şok edici? Şehirde kalınabilecek tek yer burası."

"Evet, ama annen sana söyledikten sonra..." Gözlerini kıstı ve homurdandı. "Annen sana söylemedi, değil mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Hailee hakkında mı?"

İsmi dilinden döküldüğü anda tüm vücudum gerildi. Basit bir isimden açığa çıkmaya çalışan duyguları bastırmaya çalışırken bir endişe dalgası beni vurdu. Shakespeare bir keresinde "Bir isimde ne vardır?" demişti. Pek çok travma ve kalp ağrısı, Bay Shakespeare. Bir isimde olan şey buydu. Özellikle de bu isim kalbimi alıp kanlı bir posa haline getiren kıza aitse.

"Peki ya o?" Kısaca sordum.

Babam nefesinin altından homurdandı ve başını salladı. "Sana söylemeyi annene bırakmamam gerektiğini biliyordum. Eğer bir not kağıdına yazılmamışsa kadın her zaman bir şeyleri unutuyor."

"Ne olmuş ona?" Sanki ondan bahsedildiği için aklım başımdan gitmemiş gibi davranmaya çalışarak tekrarladım.

"Burada çalışıyor."

"Otelde mi? Ne zamandan beri?"

"Birkaç yıldır. Okuldayken yarı zamanlı çalıştı, sonra bu yaz eski müdür işten ayrılınca onun yerine müdür oldu. Bay Lee yaşlandığı için burayı hemen hemen o yönetiyor."

Kahretsin.

Görmek istediğim son kişi, yıllar önce kalbimi kıran ve bir daha arkasına bakmayan kadındı. O benim için ölmüştü. Onun bir tür diriliş yaşamasına ihtiyacım yoktu. Tüm hayatım boyunca onun adını bir daha duymayabilirdim ve bu benim için sorun olmazdı. Elbette, birkaç ay önce sarhoşken ona mesaj atmıştım ama bunun dışında kadını hiç düşünmemiştim.

Her gün kendimize söylediğimiz yalanlar.

"Bu seni rahatsız ediyor," dedi babam.

"Değil," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Annem bunu bana söylemeyi nasıl unutabilirdi? Unutmak için büyük bir gerçek gibi görünüyordu. Bana organik ürünlerin öneminden ve küçük kasaba köpeği Skipp'in kalça ameliyatından nasıl geçtiğinden bahsedebilmişti ama nasıl olduysa bunu söylemeyi unutmuştu

Kaldığım yerin Hailee'nin yönettiği ve yaşadığı yerle aynı olması bombayı patlattı mı?

Bunun onun unutkanlığından kaynaklandığından şüpheliydim. Annem hakkında bildiğim bir şey varsa o da aşka olan sevgisiydi. Muhtemelen Hailee ve ben yeniden bir araya gelirsek, eski bir aşk hikâyesinin yeniden ortaya çıkacağını aklının bir köşesinde tutuyordu. Bir çeşit ikinci şans romantizmi.

Hayatta olmaz. Hailee Jones ve ben asla oyunun sonu olamayız. Ruhumu ezdiğinde bunun tüm olasılıklarını öldürdü.

"Çocuklar, gelip otelin bu aromalı suyunu denemelisiniz! Bay Lee nar ekledi!" Annem bağırarak bizi Hailee sohbetinden kopardı. Aşağı indik, öğle yemeğine çıktık ve Hailee dışında ayın altındaki her şeyden konuştuk. Yine de kasabaya dönmüş olmak ve onun handa çalıştığını bilmek zihnimi kemiriyordu. Onun handa çalıştığını bilmek, bir zamanlar paylaştığımız bağlantıların kilidini açtı. Etrafımdaki her şey bana onu hatırlatıyordu. Hailee, beni yetiştiren küçük kasabanın her yönüyle iç içeydi. Birinci sınıfta Riley Sokağı'nın köşesindeki şekerci dükkânına girdiğimizden, külahlarının sadece dibini yediği Cole's Ice Cream Shoppe'a kadar.

Pırasanın her bir santimi bana Hailee'yi hatırlatıyordu. O artık aklımdaydı.

25

Hailee

"Sana o festivale gitmeyeceğimi söylemiştim Kate." İşten çıktığımdan beri son birkaç saattir dairemde en yeni kitabımı okuyordum ve Kate beni içine kapanık halimden uzaklaştırmaya kararlıydı. "Bana çalışman gerektiğini söylemiştin," diye cevap verdi, koltuğuma çökerek. "Ama az önce Bay Lee'yi gördüm ve bana akşam izinli olduğunu söyledi. Festival nedeniyle personelin geri kalanı ve ön büroyu o yönetiyordu."

İnledim. "Bay Lee çok fazla konuşuyor."

Bana doğru uzandı ve kitabımı kapattı. "Kaldır kıçını. Festivale gidiyoruz. Eğlenceli olacak! Her türlü gezinti falan var."

"Bu eski erkek arkadaşıma adanmış bir festival. Bunun neden garip olduğunu anlamıyor musun?"

"Neden tuhaf olduğunu anlıyorum ama kızarmış pizza ve kızarmış peynir var. Biraz pizza ve kızarmış peynir için tüm eski sevgililerimle birlikte bir zindana girerdim."

"Sanırım hepimizin sınırları var," diye şaka yaptım. Kitabımı yeniden açmaya gittim ve o da kapadı.

"Beni yanlış anlama, iyi bir aşk kitabına bayılırım, beni bağımlı yaptığın için teşekkür ederim. Ama beni dinle. Önümüzdeki birkaç saat boyunca, hayatı yaşayan kurgusal karakterler hakkında okumayı bırakıp gerçekten *kendi* hayatını yaşamaya ne dersin?"

Burnum buruştu. "Cazip ama bunun neresi eğlenceli?"

"Sorduğuna sevindim." Ayağa kalktı ve getirdiği sırt çantasına doğru yürüdü. Fermuarını açtı ve kırk onsluk iki siyah Yeti su şişesini çıkardı. Birini bana uzattı.

"Sakın bana bunun karışık bir içki olduğunu söyleme." "Değil. İç şunu."

Bir yudum aldım ve ürperdim.

"Bu düz votka! Hiç karışık değil!" Güldü. Sırt çantasına uzandı ve bir sürahi limonata çıkardı. "Şimdi karıştırıyoruz."

Bilmem gerekirdi. "Ya da sadece sarhoş olan insanlarla ilgili kitaplar okuyabiliriz."

"Hailee. Yirmili yaşlardayız. Boş yılınızdan kısa bir süre sonra, yüksek lisansınızı ve ardından doktoranızı yapacaksınız ve bebekleriniz ve saçmalıklarınız olacak ve hayatınız bebek kusmuğu ve kirli bebek bezleriyle dolu olacak. O yüzden anı yaşamak zorundayız. Cumartesi gecesi arkadaşınla sarhoş olmalısın. Ayrıca benim cumartesilerim hiç boş olmaz, o yüzden bu çok nadir, eşsiz bir fırsat ve erkek arkadaşım bu gece meşgul."

"Senin erkek arkadaşın yok."

Suratını astı ve mızmızlandı. "Biliyorum, bu da durumu çok daha iç karartıcı hale getiriyor. Bu gece yerel bir grubun country müzikleriyle sahneye çıkacağını duydum."

"Sanki gitmemem için beni ikna etmeye çalışıyorsun," diye şaka yaptım. "Hadi ama Hailee. Bu bizim Coachella'mız."

"Bunun ne kadar üzücü olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Leeks, Wisconsin'de yaşıyoruz. Mutsuzluk bizim göbek adımız. Bu yüzden her güzel anı yakalamalı, taşaklarından tutmalı ve inekler eve gelene kadar o enayiyi sağmalıyız. Ne dersiniz? Sarhoş olalım, deliler kasabasında eski en iyi erkek arkadaşınıza adanmış bir festivale gidelim ve Tilt-A-Whirl'e binelim mi?"

Sırıttım. "Yavru köpek gözleriyle bakmayı kes."

"Sen evet diyene kadar yapamam," diye mırıldanarak limonata şişesiyle kolumu dürttü.

"Tamam. Ama bana kızarmış peynir alacaksın."

"Eğer kartlarını doğru oynarsan bir de sosisli sandviç veririm." Benim su şişemin kapağını açtı ve bardağa limonata doldurdu, sonra aynısını kendi şişesine yaptı. Şişeyi havaya kaldırdı ve kadeh kaldırdı. "Yirmili yaşlarımıza ve kötü kararlarımıza!" diye ilan etti.

Şişemden uzun bir nefes çektim ve içkiye yeterince limonata karıştırılmadığını fark edince içim burkuldu ama olsun.

Fondip.

Sanki kasabadaki herkes o gece festivaldeydi, sohbet ediyor, gülüyor ve gerçekten Coachella Müzik Festivali'ndeymiş gibi eğleniyorlardı. Kasabamızda aynı anda bu kadar çok insanı hiç görmemiştim, yıllık biber festivali için bile. Festival Michigan Gölü'nün hemen kıyısında gerçekleşiyordu ve hava mükemmeldi.

Kabul etmeliydim ki, dairemden çıkmak yapılacak en doğru şeydi. Kate'in beni konfor alanımın dışına itmesinden memnundum.

"Bu senin eski en iyi erkek arkadaşının kurabiyedeki yüzü mü?" Annemin şekerlemelerinin sergilendiği fırın standına doğru yürürken Kate büyük bir hayranlıkla bana sordu.

Cep telefonumu çıkarıp annemin sergisinin fotoğrafını çekerken, "Bu kesinlikle onun kurabiye üzerindeki yüzü," dedim. "Onları kendim yaptım."

"Eski en iyi erkek arkadaş kurabiyeleri yapmak zorunda mıydın?" "Evet, dün gece bütün gece."

"Hayatınız garip bir şekilde travmatik. Umarım bunu terapistine söylersin." "İnan bana, biliyor," diye şaka yaptım.

Kate beni uzun kuyruğa sürüklerken, "Bir tane almalıyız," diye emretti. "Bu bir zorunluluk."

Tartışmak istedim ama yine de ailemi destekliyordu, bu yüzden kabul ettim. Sıranın önüne geldiğimizde babam ikimize de kocaman bir gülümseme verdi. Bir şeyleri yakma konusunda profesyonel olduğu için ürünleri pişirmesine izin verilmiyordu ama onları satabileceği kesindi.

"Hey, bayanlar. Hoş geldiniz! Ellerinize ne almak istersiniz?" diye sordu.

"İki Aiden Walters yüzü, lütfen ve teşekkürler," dedi Kate, parasını çıkararak.

"Şanslısınız. Bunlar buradaki son ikisi. Peynir ekmek gibi satılıyorlar. Sanırım kasabanın en iyi fırıncısı yapınca böyle oluyor," dedi babam annem hakkında konuşurken bana hafifçe göz kırptı. Tanrım, o kadını çok seviyordu. Bu kadar sevimli olmasaydı iğrenç olurdu.

Kurabiyeleri aldık ve yemek için yan tarafa doğru yürüdük. Kate hayretler içinde şekerli kurabiyeye baktı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Yok bir şey, yok bir şey. Sadece... çok gerçekçi." Güldüm. "Bence amaç da bu."

"Alınma Hailee, çünkü eski sevgilin olduğunu biliyorum ama Aiden Walters yaşayan en seksi erkek olabilir."

"Dergiler de böyle düşünüyor gibi görünüyor," diye katıldım.

"Yani, ona bir bakın. O mavi gözler! O tatlı kahverengi saç dalgaları."

"Sarhoşsun."

"Çakırkeyif." Kıkırdadı. Arkadaşımın da tıpkı benim gibi hafif sıklet olduğu bir sır değildi. Güzel bir vızıltı hissediyordum. "Ancak bu, söylediğim her şeyin gerçek ve doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Hayatımda hiçbir zaman

sırf Aiden Walters'ın yüzüne oturmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için bir kurabiyenin üzerine oturmak."

"Kate!" Nefes nefese kaldım, kolumu onun koluna dolayarak onu duyan kalabalıktan uzaklaştırırken güldüm. "Saçmalıyorsun."

"Sen mi yaptın Hailee?" diye sordu, gözleri umutla açılmıştı. "Hiç Aiden'ın yüzüne oturdun mu?"

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım. "Bu soruya cevap vermeyi reddediyorum."

Kate bana şeytani bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Seni küçük u c u b e .

Başka ne tür şeyler yaptın? Ters kovboy kız mı?" "Bu

konuşma bitmiştir."

Kurabiyeyi ısırdı ve hayatının en orgazmik ısırığını alarak inledi. Gözlerini kapadı ve sanki ölüp cennete gitmiş gibi elini havada salladı. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi kurabiye."

Bu beni mutlu etti. Ben de kendiminkinden bir ısırık aldım. Bir önceki gece kadar harikaydı. "Harika," diye onayladım.

"Aiden'ı ilk kez dudaklarının arasına almıyorsun, değil mi? Bahse girerim ağzı oldukça doludur."

"Seninle işim bitti."

Sırıttı ve limonatasından bir yudum aldı. "Asla."

Gökyüzü başımızın üzerinde kararırken ve yıldızlarla ışıldarken festivalin etrafında dolaştık. Ne kadar çok içersek, Aiden'la karşılaşma endişem o kadar azalıyordu. Sıvı cesaret ve hepsi. Dikişlerimden fışkıran özgüven miktarı gülünçtü ama umurumda değildi. Kendimi iyi hissediyordum. Hayat bazen garipti, bu yüzden ne zaman iyi hissetmek için bir fırsat olsa, neşeyle yıkandım.

Kate bana çok fazla kızarmış yiyecek alarak iyi vakit geçirmeye devam etti ve su şişelerimizdeki içecekler bittiğinde bize alkollü slushiler satın aldı. Tuvaletimin yarın sabah ödeyecek çok şeyi olacaktı,

ama umurumda değildi. Kendimi yeniden çocuk gibi hissettim.

"Bu gece dışarı çıktığın için mutlu değil misin?" Kate sarhoş bir halde bana karnaval oyununda pelüş bir kaplan kazandıktan sonra ısrar etti. Adımları zikzak çizdiği için bana yaslanıyordu, ben de benimkiler aynı şeyi yaptığı için ona yaslanıyordum. Köşeyi döndüğümüzde "Kahretsin," diye mırıldandı ve ben bakmadan doğruca bir insana çarptım ve pembe slushy'imi üzerlerine döktüm.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim..." O kişinin bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdığımda kelimelerim kayboldu.

Herhangi biri değil.

Benim insanım.

Düzeltiyorum: eski

sevgilim. Aiden.

İşte oradaydı, tam karşımda, gözlerimin içine bakıyordu. Okyanusun en derin kısımlarıyla eşleşen o mavi gözler. Küçüklüğümden beri sevdiğim o mavi gözler. O mavi gözler ki kalbimi tam o anda milyonlarca parçaya ayırmıştı.

Beyaz pamuklu bir tişört vücudunu sarıyor, kaslı kollarını sergiliyordu; tişört artık pembeye boyanmıştı.

"Tanrım, özür dilerim, ben... Ben..." Yüz yüze gelme durumumuzu daha önce kafamda milyonlarca kez canlandırmıştım. Neredeyse her sonucu kafamda canlandırmıştım, ama şaşırtıcı bir şekilde, içki dolu slushy'mi onun göğsüne dökmek aklımdan geçenlerden biri değildi.

Hiç düşünmeden ellerimle gömleğini ovalamaya başladım, pisliği daha da bulaştırdım ve kumaşın altında taş gibi sert karın kaslarını hissettim. "Çok özür dilerim Aiden, öyle demek istememiştim-" Sinirlerim kabarırken midem altüst oldu. Şimdi bir tur daha gaz mıydı yoksa endişe mi?

Cevap: İkisi de değildi. Mide bulantısıydı.

Yükselen hissi uzaklaştırmak için bir an geri çekildim ama özür dilemek için dudaklarımı araladığımda kusmuk ağzımdan fırladı ve Aiden'ın ayakkabılarının üzerine düştü.

Aman Tanrım. Ünlü eski en iyi erkek arkadaşımın üzerine kustum.

Gözlerimi kocaman açarak Aiden'a bakarken yaşadığım şok yüzünden elimle ağzımı kapattım. Aşağılanmıştım. Bir kayanın altına saklanabilseydim, saklanırdım.

"Aiden-" diye başladım ama alçak bir hırıltı çıkarınca sözlerim kesildi.

Evet.

Doğru söyledin.

Bana hırladı.

Bir adım geri çekildi. "*Yapma*," diye fısıldadı, sesi alçak, sert ve kontrollüydü.

Ona baktım ve bir zamanlar sevdiğim o mavi gözleri gördüm ve çok farklı görünüyorlardı. Nefretle mi doluydu? Yüzünde parlayan şey nefret miydi?

Kusmuk ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını çıkarıp önümde bıraktı.

Sonra bana sırtını döndü ve tamamen yalınayak uzaklaştı, beni orada sarhoş, utanmış ve bir tutam da kalp kırıklığıyla bıraktı. İlk etkileşimimizden ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama öyle değildi.

Bana tek bir kelime söylediği o anda benim için gerçek ortaya çıktı.

Yapma.

Tek bir kelime kalbimi kırmaya yetmişti. Zihnimde milyonlarca senaryo canlandırmış olsam da, gizliden gizliye sadece bir tane istediğim açıktı. Bana sarılmasını istiyordum. Bana sarılmasını. Beni özlediğini söylemesini. Son birkaç yıldır her gün beni düşündüğünü söylemesini. Benim onu gizlice hayal ettiğim gibi onun da beni özlemesini istiyordum.

Yapma.

Soğuk, sert ve gerçekçiydi. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bu, ruhumu hazır olduğumdan biraz daha fazla parçaladı. "V a y anasını.

Aiden Walters'ın s i n i r l i görünebileceğini bilmiyordum. Öyle mi? Amerika'nın yavru köpeği sana kem gözle mi baktı?!" Kate mırıldandı, göz göze geldiğimizde Aiden'ın bana attığı soğuk ve sert bakış karşısında afallamıştı.

"Sanırım öyle," dedim, bana yöneltilen ifadeden biraz sarsılmıştım. Bu tuhaf duyguyu bastırmaya çalışırken tüylerim diken diken oldu.

"Bana sizden nefret edecek kadar kötü bir ayrılık y a ş a d ı ğ ı n ı z ı söylemediniz."

"Benden nefret edecek kadar ileri gittiğini

bilmiyordum." "Ağlama."

"Ağlamayacağım." Omuz silktim, gözlerimi

devirdim. "O zaman neden gözlerin akıyor?"

Çünkü çok üzgünüm.

Akan gözyaşlarımı sildim ve kelimelerimi boğuk boğuk söyledim. "Sarhoşum ve slushy'mi kaybettim. Bu yüzden ağlıyorum."

"Hailee," dedi çok yumuşak bir sesle. İçinde bulunduğum acı verici garip durumdan dolayı ayılmış olmalıydı. "Onu hâlâ seviyorsun."

"Ne? Hayır, hayır. Biz çok uzun zaman önce bir şeydik," diye mırıldandım ve önümde yürümeye başladım. Ellerimi umursamaz bir tavırla salladım. "Eski tarih. Burada görülecek bir şey yok," diye geveledim. "Ona karşı hissettiğim her şey çok çok eskide kaldı!" diye ilan ettim. Olabildiğince dik durdum. "Harika hissediyorum! Gözyaşlarım mutluluk gözyaşları. O slushy'yi sevmedim bile."

Kate bana endişeli bir bakış attı. "Yalan söylüyorsun, değil mi?"

Sıkılmış dişlerimin arasından.

Ona elimi uzattım. "Artık eve gidip aşk kitapları okuyabilir miyim?"

"Evet." Başını salladı. "Hadi seni eve götürelim."

26

Hailee

"Süpermen'in ayakkabılarına kustuğuna İNANAMIYORUM," dedi Henry ertesi sabah otelin resepsiyonunda. Sandalyeme çöktüm, akşamdan kalmaydım ve gecemin nasıl sonuçlandığına şaşkındım. O aptal festivale gitmek bile istemiyordum.

"Süpermen'in ayakkabılarına kusmadım. Aiden Walters'ın ayakkabılarına kustum."

Henry misafirler için hazırladığımız sehpaya doğru yürürken kaşlarını çattı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Hailee, ama ikisi de aynı kişi." Bir fincan kahve aldı, şeker ve krema ekledi, sonra bana getirdi. "Senin yerinde olsaydım çok utanırdım."

"Hatırlatma bana," diye homurdandım, kahveden bir yudum alarak. "Bunun için teşekkür ederim Henry."

Merdivenlerin başında bir ses duyuldu ve ayağa kalktım, tetikteydim.

Henry bana doğru uzandı ve elimi okşadı. "Merak etme. Süpermen çoktan gitti. Antrenman için spor salonuna gitti. Sen

aşağılanmanla daha sonra yüzleşmek zorunda

kalacaksın." Güzel.

"Aşağılanmadım," diye ısrar ettim.

"Hailee, bence sen harikasın. Gerçekten öylesin. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin ama kötü olduğun bir şey varsa o da yalan söylemektir."

"Senin işe gitmen gerekmiyor mu?" Ben sordum.

Hanın etrafına göz gezdirdi ve omuz silkti. "Kimsenin bir şeye ihtiyacı

yok." "Belki de yapacak bir şey için yerleri süpürmelisin." Hanın sahibi Başımdaki şiddetli ağrı bana kimseyle sosyalleşmek için fazla alan bırakmıyordu. Tatlı Henry bile.

"Tamamdır, patron hanım."

İki kadın bavullarıyla hana girerken o da işini yapmak için acele etti. Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç görünüyorlardı. Bana yaklaşırken kıkırdıyor ve birbirlerine fısıldıyorlardı. Sonra sarışın olan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru döndü.

"Merhaba. Nasılsın?" diye sordu sesine biraz Güneyli tınısı katarak. Buralardan olmadığı kesindi. Kasabamızdan pek geçen olmazdı. Çoğu insan kırk beş dakika daha yoluna devam eder ve doğruca Chicago'ya giderdi.

Bir gülümseme yaydım ve midemin alt üst oluşunu görmezden gelmeye çalıştım. "Ben iyiyim. Sen nasılsın? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, evet. Benim adım Marna, bu da en iyi arkadaşım Violet. Önümüzdeki birkaç hafta için bir oda ayırttık. Check-in için biraz erken olduğumuzu biliyorum ama belki erken girebiliriz diye umuyorduk."

"Elbette. Rezervasyonunuzu yapabilmem için kimliğinizi ve kredi kartınızı alayım."

Bana eşyalarını uzattı ve ben de takı bileziğini fark ettim. Üzerinde kitap, kedi ve kalpten oluşan küçük takılar vardı. "Oh, bunu gerçekten sevdim."

"Teşekkürler, çocukken annem vermişti. Hiç çıkarmıyorum" diye açıkladı.

Boynumda sallanan mücevher parçasına dokundum. Tom kolyem. Aiden yıllar önce onunkini çıkarmış olsa da ben çıkarmamıştım. En zor günlerimde garip bir şekilde beni rahatlatıyordu.

Duygularımdan sıyrıldıktan sonra rezervasyonlarını buldum. Ben bilgilerini girerken, sanki ben duymuyormuşum gibi birbirlerine fısıldıyorlardı.

Violet arkadaşına, "Dur, ona bunu sormayacağım," dedi.

İkisine de gülümsedim. "Bana her şeyi sorabilirsiniz."

İçini çekti ve ellerini uzun kızıl saçlarının arasından geçirdi. Hanın etrafına göz gezdirdi ve sonra bana doğru eğildi. Sesi alçaldı ve fısıldadı, "Aiden Walters'ın bu handa kaldığı doğru mu?"

Sorusu karşısında afallamış bir halde daha

dik oturdum. Aman Tanrım.

Hayranları mıydı?

Boğazımı temizledim ve kart bilgilerini girmeye geri döndüm. "Misafir bilgilerini bu şekilde paylaşmaya iznim yok."

"Bu evet demek!" Marna elini bacağına vurarak konuştu. "Onunkine yakın bir oda tutabilir miyiz?" diye sordu.

Domuzlar uçtuğunda.

"Aslında bu katta, koridorun hemen sonunda sizin için harika bir odamız var." Onlara anahtarları uzattım. Masamın üzerinde duran zili çaldım ve Henry saniyeler içinde yanıma geldi. "Henry, bu hanımlara odalarını gösterebilir misin? Leeks'e hoş geldiniz hanımlar. Umarım harika bir konaklama geçirirsiniz."

Henry hemen bavullarını aldı ve onlar odalarına doğru yürürken kulaklarını çınlattı. Bay Lee şaka yapmıyordu. Otelinizde ünlü birinin kalması iş için çok iyiydi. Gecenin sonunda tüm odalarımız dolmuştu. Sadece bu gerçek bile beni endişelendiriyordu. Aiden'ın otele bir sürü hayranının giriş yapacağını umarak geldiğinden şüpheliydim.

Panik ataklarının ne kadar kötü olabileceğini hatırlardım. Bu insanların ona herhangi bir sorun çıkarmasını istemedim.

O günkü işim bittiğinde, çok önemli bazı eşyaları almak için dışarı çıktım ve onları elime alarak hana geri döndüm. Aiden'a bir şeyler söyleme fikriyle gidip geliyordum ama ondan sonsuza dek kaçamayacağımı da biliyordum. Ve kim bilebilirdi ki? Belki de bir gece önce soğuk ve mesafeli olarak okuduğum şey sadece sarhoş zihnimin bana oynadığı bir oyundu.

Otel odasının kapısına yöneldim, derin bir nefes aldım ve kapıyı dört kez çaldım.

Kapıyı açmaya geldiğinde nefesim boğazıma takıldı ve kendi havamda boğulmaya başladım. Ona arkamı döndüm ve boğazımı temizlemek için elimden geleni yaptım. Zihnimde panik yükselmeye başlarken gözlerim sulanmaya başladı. Elimdeki kutu yüzünden ağzımı kapatamadan sertçe öksürmeye başladım. Boğuluyor muydum? Tanrım, boş gözlerle bana bakan Aiden'ın önünde boğuluyordum.

"Özür dilerim," dedim, birkaç öksürük daha geçerken kendimi yutkunmaya zorlayarak. Elimden geldiğince sakinleştikten sonra ona baktım ve gülümsedim. "Merhaba." Eğer sözlükte garip kelimesine baksaydınız, fotoğrafım oraya yapıştırılırdı.

Aiden bana soğuk bir şekilde baktı ve tek kelime etmediği için tüylerim diken diken oldu.

Boğazımı temizledim, yine. "Dün gece üzerine kustuğum için özür dilemek istiyorum. Normalde alkolümü daha iyi tutabilirim, ama kızarmış peynir ve slushy karışımı ve-"

"Hepsi bu mu?" diye sertçe araya girdi. Gözleri eğlenmiyordu ve kollarını kavuştururken duruşu sertti. Göğsü her zaman bu kadar geniş miydi? Ne olursa olsun, bir gece önceki soğuk görünümünü umduğum gibi hayal etmediğim açıktı. Aşık olduğum o nazik çocuk değildi.

"Ben, şey, hayır, ben, uh-"

"Kelimeler, Hailee," diye emretti. "Kelimelerini bir yetişkin gibi kullan."

Pekala.

Bu çok kaba.

Başımı salladım ve kutuyu ona doğru uzattım. "Sana yeni ayakkabılar aldım. Hâlâ on üç numarasın, değil mi? Muhtemelen dün gece mahvettiklerimden çok daha ucuzdurlar ama en azından bunu telafi edebileceğimi düşündüm."

"Ayakkabılarını istemiyorum."

Midemde uçuşan kelebeklerin kanatları teker teker kopuyordu. Kutuyu ona yaklaştırdım, koridora göz gezdirdim ve fısıldadım, "Sadece ayakkabıları al, Aiden."

"Onları istemiyorum," diye tekrarladı. Odasına geri adım attı ve kapıyı kapatmaya gitti, ama kapanmasını engellemek için ayağımı yerine koydum.

"Aiden, lütfen."

"Ne istiyorsun?" diye tersledi, gözleri nefretle doluydu. Bir gece önce hayalini kurduğumu sandığım bir nefret. Ondan asla gelmeyeceğini düşündüğüm bir nefret. Kalbimi kıran bir nefret.

"BEN... BEN-"

"Kelimeler," diye bağırdı kaşlarını çatarak. Sertliği beni çok şaşırtmıştı. Aiden hayatımda hiç bana karşı bu kadar kaba olmamıştı, ilişkimizi bitirdiğimizde bile. Elbette, kafası karışık olduğu için bana mesaj atmıştı ve ben de mesajlarını görmezden gelmiştim ama asla kaba olmamıştı. Sadece incinmişti.

Ayrıca, kasabadaki diğer herkese sanki bir golden retriever, yaşayan en iyi adammış gibi davranıyordu. Bunca yıldan sonra neden bana karşı bu kadar kaba davranıyordu? Ayrıca, o hayatına devam etti! Rüya gibi bir hayatı vardı. Kabalığı yersizdi.

Hayatta insanlar ayrılır, Aiden. Bu senin tam bir pislik olman gerektiği anlamına gelmez.

"Neyin var senin?" Ben de karşılık verdim. "Kibar olmaya çalışıyorum." "Denemeyi bırakmalısın. İşe yaramıyor."

Gözlerimi kısmıştım. "Pislik gibi davranıyorsun."

"Güzel. O zaman belki beni rahat bırakırsın."

"I-"

"Bunu yapmayacağız."

"Beni kesmeyi bırak!"

"O zaman lanet olası bir düşünceyi bitir!" diye karşılık verdi, damarları boynundan dışarı firlamıştı.

"Eğer beni kesmeseydin keserdim! Tanrım! Sana bir çift ayakkabı getirmeye geldim, seni pislik. Böyle olmak zorunda değilsin. Bunca zaman sonra belki aramız düzelir diye düşünmüştüm ama-"

"Biz değiliz."

"Sözümü kesmeyi bırak," dedim bir kez daha.

Kaşları çatıldı ve kapıyı kapatmasını engelleyen ayağıma baktı. Sonra tekrar bana baktı. "Ayağını çek."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

"Hailee," dedi sertçe. Dudaklarının adımı söylediğini duymak mı? Bu yeni bir tür kalp kırıklığıydı çünkü eskiden çok nazikçe söylerdi. "Çekil. Ayağını. Ayağını."

Ben taşıdım.

Kapıyı suratıma çarptı, beni elimde bir ayakkabı kutusu ve egomu bir metre yerin altına gömmüş bir şekilde orada öylece bıraktı.

Ben uzaklaşırken kapısı açıldı ve arkamdan tekrar seslendi. Ona doğru döndüm, aklının başına geldiğini ve bu kadar soğuk ve kötü davrandığı için benden özür dilemeye hazır olduğunu umuyordum.

Bana yavaşça yaklaştı ve attığı her adımda kalbim göğsümün içinde daha hızlı çarpmaya başladı. O kadar yakınımdaydı ki, bir an için aklımdan eğilip beni hemen orada öpeceği gibi çılgınca bir fikir geçti. Zihninde bir savaş veriyordu ve patlamasının nedeni bunca zaman sonra benim yanımda nasıl davranacağını bilmemesiydi.

Dudakları tadımı o kadar özlemişti ki, tekrar içime düşecekti.

İçime düş, Aiden.

Üzerimde gezindi. Mavi gözleri kısıldı ve göğsü kabardı. Dolgun dudaklarını aralayarak fısıldadı: "Önümüzdeki birkaç ay boyunca şehirde olacağım ve bir şeyi son derece netleştirmek istiyorum, tamam mı?"

Boğazıma oturan yumruyu yuttum. "Tamam."

Daha da yaklaştı. Sıcak nefesi tenime değerken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sırf burada çalıştığın için beni kontrol etmene ihtiyacım yok, içkini tutamadığın için bana ayakkabı almana ihtiyacım yok ve seninle yeniden bağlantı kurmak ve eski güzel günlerden bahsetmek istemiyorum Hailee. Sen benim için bir hiçsin, ben de senin için. Biz birbirimize yabancıyız ve senin hakkında hiçbir şey bilmekle ilgilenmiyorum. Anlaşıldı mı?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken dudaklarım aralandı. "Crystal," diye cevap verdim, elimden geldiğince dik durmaya çalışıyordum ama nedense kendimi hâlâ çok küçük hissediyordum.

Arkasını dönüp odasına girmeden önce alçak sesle homurdandı ve beni orada, kalan azıcık itibarımı toplamam için bıraktı.

Bu ne zaman oldu? Tanıdığım en tatlı çocuk ne zaman bu kadar soğuk bir adama dönüştü? Dünyanın geri kalanı Aiden'ın bir insana, bana karşı bu kadar sert olabileceğini görse şok olurdu. Ama sanırım Oscar'ı bu yüzden almıştı. Oyunculuk becerileri gerçekten de onun menzilini gösteriyordu.

"O KADAR KÖTÜ MÜYDÜ?" Annem ailemin evindeki akşam yemeği sırasında sordu. Son zamanlarda, babam fırında muhasebe işleriyle uğraşırken haftada bir kez annemlerin evinde *I Love Lucy*'yi yeniden izliyorduk.

"Ayakkabılarına kustum ve bugün bana benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Hem de çok kaba bir şekilde."

"Bunu hayal etmek benim için çok zor. Aiden her zaman çok tatlı bir çocuktu." "O tatlı çocuğa göt deliği serumu sokuldu."

Annem başını salladı. "Muhtemelen senin yanında olmayı nasıl kaldıracağından emin değil. Tıpkı senin onun yanında nasıl olacağını bilmediğin gibi."

"Ama ben ona pislik gibi davranmadım!"

"Evet, ama yıllar önce onun kalbini kıran sendin." "Onu incitmek istediğimden değil. Ayrıca, bu çok eski bir hikaye."

Konu Aiden hakkında konuşmaya geldiğinde robotlaştığımı tekrarladım.

"Bunun uzun zaman önce yaşanmış olması, iyileşme sürecinin tamamlandığı anlamına gelmiyor Hailee."

Surat astım. "Kimin tarafındasın sen?"

"Senin. Her zaman senin." Güldü ve patates kızartmalarımdan birini çaldı. "Demek istediğim, ayrılığınız Aiden için zor olmuş olmalı. Davranışının doğru olduğunu söylemiyorum ama nasıl hissettiğini anlayabildiğimi söylüyorum. Özellikle de ayrılık konusunda nasıl davrandığınızı düşünürsek..."

"Tamam, bunu tekrar yaşamasak olur mu?" diye sordum. Yıllar önce Aiden'la ilişkimi bitirme şeklim yüzünden kendimi yeterince suçlu hissetmiştim zaten. Ayrılıkla daha iyi başa çıkabilir miydim? Evet. Onu ezmek beni derinden yaraladı mı? Elbette, ama gençtim, aptaldım ve ikimiz için de en iyisini yaptığımı düşünüyordum. Son yirmi dört saattir zaten yeterince berbat hissediyordum. Geçmişteki hatalarım yüzünden daha da kötü hissetmeme gerek yoktu.

"Özür dilerim. Ne söylememi istiyorsunuz?" Annem sordu. "Erkekler aptaldır ve kızınız en iyisidir."

"Erkekler aptaldır ve benim kızım en iyisidir," diye yineledi.

Sadakat annemin göbek adıydı.

Devam edemeden cep telefonum çaldı. Bay Lee'nin adı ekranda belirdi ve hemen cevap verdim. "Hey, Bay Lee. N'aber?"

"Hailee. Selam, nasılsın? Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum, özellikle de son dakikada, ama bar ve ızgara bu gece dolu ve Sarah eve hasta gitti. Gelip onun yerine bakabilir misin?"

"Pazar günleri bar ve ızgara asla dolu olmaz."

"Oscar ödüllü biri otelimizde kalıyorsa öyledir. Sana Aiden'ın iş için harika olacağını söylemiştim!"

En azından birimiz Aiden'ın gelişiyle gelişiyordu.

"Anlıyorum. Evet, tabii. On beş dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattım ve anneme neler olduğunu anlattım.

Yüzünü buruşturdu. "Handa kalırken o çocukla arana mesafe koymanın senin için çok zor olacağını hissediyorum."

Kime söylüyordu? Vurulma sinirimden dolayı sürekli ter içindeydim.

Bar ve ızgaraya vardığımda işe koyulmak için barın arkasına atladım. Kokteyl yapmakta pek iyi değildim ve ne zaman arkada birinin yerini doldurmam gerekse, endişem yeni boyutlara ulaşıyordu. Bar ve ızgarayı hiç bu kadar kalabalık görmemiştim. Kalabalığın başını günün adamı ve bana en pis bakışları atan adam çekiyordu.

Barın arkasında durdum, Aiden'ın gözleri benimkilerle kilitlendiğinde göğsümün sıkıştığını hissettim. Gülümsemesi buharlaştı ve yüzündeki çizgiler sıkılaşıp boynundaki damarlar ortaya çıkarken soğukluk geri geldi. Eğer sevgi gülümsemelere, nefret ise kaş çatmalara dayanıyorsa, en çok sevilen çocuğun en çok nefret ettiği kız bendim.

Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını benden uzaklaştırarak kasaba halkı için oynadığı role geri döndü. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve "İçkiler benden!" diye bağırdı.

Hayır, Aiden. Beni bu cehenneme sokma.

Kalabalık alkışladı, ben ağlamak üzereydim ve sonra siparişler gelmeye başlayınca işe koyuldum. Kendisine bir şey yaptırmak istemediğini açıkça belirtmişti.

daha önce benimle bir şey yapmak. Açıkça belirtmediği şey, aynı zamanda hayatımı cehenneme çevirmek istediğiydi.

İnsanlar bara doluşurken ben bira üstüne bira, shot üstüne shot doldurdum ve alkol kokusundan midem defalarca döndü. Dün geceden sonra, uzun süre içki içmeden durabilirdim.

Barın sonunda Aiden, kasabamızın gazetesinde çalışan gazeteci Tommy Stevens ile oturuyordu. Tommy'nin yazdığı bir taslaktan ve Aiden'ın onu okumasını istediğinden bahsedip durduğuna kulak misafiri olmuştum. Aiden ilgileniyormuş gibi davrandı ve Tommy, Aiden'ın film fikri için nasıl mükemmel bir kahraman olacağından bahsetmeye devam etti.

Tommy içtikçe Aiden'a karşı daha da alınganlaşıyordu. Aiden'ın omzunu okşamaya devam ediyor, sesi gittikçe yükselirken meramını anlatmak için onu hafifçe göğsünden itiyordu.

Kalabalığın çoğu evlerine gittiğinde, Aiden ve Tommy kalan son iki kişiydi.

"Okumalısın," diye mırıldandı Tommy sarhoş sarhoş. "Oscar ödüllü bir senaryo!" Sonra bana döndü. Barın karşısında uzanırken parmaklarını şıklattı. "Jones kız! Bana bir tane daha getir."

Aiden'ın dudağında hafif bir seğirme gördüm ve sonra Tommy'ye baktım. Midemde bir düğümle ona gülümsedim. "Üzgünüm, Tommy. Sanırım bu gecelik seninle ilişkimizi kesmemiz gerekiyor."

"Ne var? Daha yeni başladık! Bay Hollywood'un hesabı nasıl karşıladığını görüyoruz. Değil mi Aiden?" dedi Aiden'ın göğsünü okşayarak. Son bir saat içinde ona tüm ilişkimiz boyunca dokunduğumdan daha fazla dokunduğuna yemin edebilirim.

Aiden ayağa kalkarak, "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter," dedi. "Bar zaten kapanmaya hazır gibi görünüyor. Çoğu insan evine gitmiştir. Benim hesabımı kapatıp odama fatura edebilirsin," diye emretti. Uzaklaşmak için döndü ama Tommy onu takip etmedi.

"Lanet olsun. İçkimin parasını kendim ödeyeceğim," dedi Tommy.

"Üzgünüm, Tommy. Artık sana hizmet edemem. Bu sadece bir kural. Ama ihtiyacın olursa seni eve bırakacak bir araç çağırabilirim." Aiden'ın hesabını ödemek için kasaya doğru yürümek üzere döndüm, ama ben daha yapamadan Tommy barın öbür ucuna uzanıp kolumdan tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Bir içki daha istiyorum dedim kadın," dedi sarhoş bir şekilde ve konuşurken bolca tükürdü. "Cüssene bakılırsa hayatın zevklerinden kendini hiç mahrum bırakmamışsın, o koca kıçını kaldırıp bana bir tane getirmeye ne dersin?"

Sırtımdan aşağı hafif bir ürperti indi. Hayatımın bir döneminde bu yorum beni güvensizlik krizine sokabilirdi ama yıllar boyunca değerimi bilecek kadar çok çalışmıştım. Tommy'nin sözleri sadece sözdü. Süper yapıştırıcıyı kendim getirmediğim sürece ruhuma yapışamazlardı.

Ben daha gözümü kırpamadan Tommy yere yığılmıştı. Aiden yumruğunu Tommy'nin suratına indirmiş ve onu tek hamlede yere sermişti. Neyse ki barda başka kimse yoktu. Aksi takdirde kameraların deliler gibi çalışıp Hollywood'un sevgilisini şiddet uygularken çekeceğinden emindim.

"Ne oluyor be?" Sersemlemiş bir halde ağzımdan kaçırdım. Her şey çok hızlı oldu.

"Burada neler oluyor?" Aşçı Parker mutfaktan çıkarak sordu. Bana baktı ve sarsılmış olduğumu fark etti, sonra hâlâ kareli zeminde yatan Tommy'ye baktı. Sonra da göğsü inip kalkan Aiden'a baktı.

Parker bana doğru yürürken, "Evine git Hailee," dedi. "Bu karmaşayı ben halleder ve kilitlerim."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Parker bana tembelce yarım bir sırıtış attı. "Sen eve git. Tommy'yi ben hallederim." Başımı salladım, çantamı aldım ve doğruca kapıya yöneldim.

Sonbahar esintisi yüzüme çarptığı anda, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken hıçkırıklara boğuldum.

"Hailee, bekle," diye seslendi Aiden. "Bekle."

Arkamı döndüm ve ona doğru bir adım attım. "Senin derdin ne?" Havladım, sözlerimden hayal kırıklığı fışkırıyordu. "Etrafta dolaşıp insanları böyle yumruklayarak ne yaptığını sanıyorsun? Ve neden? Benden kaçmak için yolundan çıktığın çok açık. Ulaşamayacağım bir yerde olmak için yolun karşısına geçtin ve sonra durup dururken benim onurumu mu savunuyorsun? Ne oluyor, Aiden?"

Her zamanki gibi şaşkın görünüyordu, sanki kendisine ne olduğunu bile bilmiyordu. Hayal kırıklığıyla elini saçlarının arasında gezdirdi. "Orada bana ne oldu bilmiyorum. Tek bildiğim Tommy'nin sana bok gibi davrandığı ve-"

"Ve bu seni ilgilendirmez. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmiştin."

"Biliyorum, tamam mı? Anlıyorum. Biz yabancıyız."

"Biz yabancı değiliz, Aiden. Asla yabancı olmayacağız. Yani... Eğer istersen yeniden arkadaşlığa bile açığım." Tiksintiyle ofladı, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. "İlişkimizi bitirdiğimizde, bunun benden nefret etmene neden olacağını düşünmemiştim."

"İşleri bitirdiğimizde mi? Bu denklemde biz diye bir şey
yoktu." "Nasıl göründüğünü biliyorum..."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Ağzını kapattı ve çenesini sıktı.

Ne var, Aiden? Ne söyleyecektin?

"Söyle," diye ısrar
ettim. "Hayır."
"Söyle," diye
tekrarladım. "Buna
değmez."
"Tabii ki. Kendini yetişkin sohbetlerine kapat." "Bu da ne demek
şimdi?"

Gözlerimi kısmıştım. "Buraya döndüğünden beri bana bok gibi davranıyorsun. Çok çocukça ve kaba davranıyorsun ve-"

"*Lanet olası kalbimi kırdın*!" diye bağırdı, ellerini yenilgiyle havaya kaldırırken vokalinde acı vardı. "Önce yüz yüze, sonra da kısa mesajla! Neden seninle konuşmak isteyeyim ki Hailee? Bana bir şans daha vermeyeceğini gün gibi açıkladın. Bittiğimizi açıkça belirttin. Sana iyi davranmayı bırak, neden seninle sohbet etmek isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum, belki de bir ilişkimiz olmadan önce çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaş olduğumuz içindir?"

"İlişkinizi bitirdiğinizde bunun sizin için bir anlamı yok gibiydi." Öfkeden gözlerinin içi yanıyordu. "Hatta belki arkadaş kalabileceğimizi ama bir süre konuşmamamızın daha iyi olacağını söylemiştin. Sonra bekledim. Tekrar ulaşmanı bekledim, Hailee. Aradan bir süre geçti ve sen hâlâ uzak duruyordun. Yoksa bana gönderdiğin mesajı hatırlamıyor musun?"

"Aiden..." Sesim çatallaştı. Suçluluk duygusu beni ağzına kadar doldurdu.

"Yabancı olmak istiyorum," dedi. "Bana yabancı olmana ihtiyacım var."

Bundan nefret ettim. Çok nefret ediyordum ama anlıyordum da. İhtiyacı olan şey buysa, iyileşmesine engel olmak benim için adil değildi. Annemin dediği gibi, iyileşmenin kendi zaman çizelgesi vardı. Onu en başta inciten benken Aiden'ınkine müdahale etmem doğru değildi. Kendi kalbimi kıracak olsa bile onun isteklerine saygı duymalıydım. "Eğer gerçekten istediğin buysa, sen kasabadan ayrılana kadar yolundan çekileceğim."

"Tamam."

"Harika."

"Muhteşem."

"Harika."

"Tamam."

"Fan-freaking-tastic," diye tükürdüm.

"Gerçekten son sözü söylemek zorunda mısın? O kadar çocuk musun?" diye huysuz bir ihtiyar gibi homurdandı.

"Bunu etrafta dolaşıp insanları yumruklayan adam söylüyor. Bu gerçekten olgunca, Aiden. Biz artık çocuk değiliz. Etrafta dolaşıp yumruk atmıyoruz."

"Sana saygısızlık etti."

"Peki neden

umursuyorsun?"

Hayır. Gerçekten. Neden umursuyorsun ki?

Burun delikleri alevlendi ve kaldırımda volta atarken elini saçlarının arasında gezdirdi. "Buna eski bir refleks diyelim. Burada işimiz bitti."

Uzaklaşmak için döndü ve yolun ortasında durdu. Başını eğdi. Adımları geri dönüp bana bakmak için hareket etti ve bakışlarının içindeki öfke kayboldu. Bir an için eski haline döndü. Bir zamanlar sevdiğim çocuk. Bir an için bana hâlâ umursuyormuş gibi baktı ve "İnsanlar bunu sık sık yapar mı?" dedi.

"Ne yapmak?"

"Senin hakkında böyle mi yorum yapıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Tommy sarhoştu ve aptalın tekiydi," dedim. "Artık lisede değiliz. İnsanlar burada bana hakaretler yağdırmıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki değiller. Özür dilerim. Ben sadece... Senin yanındayken sağlıklı düşünemiyorum," diye fısıldadı. Omuzları düştü ve tüm vücudunu bir değişim kapladı. İşte o anda, Aiden'ın gerçeğini gördüm. Benden nefret etmiyordu. Sözlerinden anlaşıldığı gibi kızgın ya da kırgın değildi. O... üzgündü.

Aiden acı verici bir şekilde üzgündü. Benimkilerle kilitlenen mavi gözlerinde bunu görebiliyordum.

Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmıştım? Acısını fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerime mi dalmıştım? Üzüntüsünü saklamakta o kadar iyi miydi? Ne zamandır böyle sessizce acı çekiyordu? Ne kadar zamandır bu acının derinliklerindeydi?

Bu, ayrılığımızdan daha derin bir üzüntü türüydü. Bir insanın tüm varoluşu boyunca devam eden bir hüzündü. Bir insanın ruhunun her yarığına sızıyor, acıyı ve mücadeleyi ruhunda eritiyordu.

Gözlerindeki hüznü fark edebilmemin tek nedeni bunu daha önce, Aiden beş yıl önce şehri terk ettiğinde yaşamış olmamdı. O üzüntü iblislerinden kurtulmak en zor olanıydı. Aiden'ın kasırgasının gözünde, umutsuzluğunun ortasında oturduğunu ve tek bir kişinin bile bunu fark etmediğini bilmek kalbimi paramparça etti. Ben bile fark etmedim.

Ama şimdi gördüm ki.

Göğsüm ağrıyordu. "Aiden..."

"Kötü mü hissediyorsun?" diye sordu. "Aramızdaki şeyleri nasıl bitirdiğin için mi?

Evet.

Tekrar

tekrar. Her

zaman.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," dedim ona.

"Söylemene ihtiyacım var."

"Her gün kendimi suçlu hissediyorum."

"O zaman neden yaptın? Neden gitmeme izin verdin?"

"Bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Keşke daha farklı bir şekilde ele alabilseydim. Gençtim ve korkmuştum. Tek istediğim seninle temiz bir sayfa açmak, Aiden. Hepsi bu." Yanında yürümeme yardım edebilmem için beni dünyasına geri almasını istedim. Depresyonu bilirdim. En büyük düşmanımın bu ıstırapla tek başına yürümesini istemezdim. Bırakın Aiden'ı.

"Temiz bir sayfa," diye homurdandı, bu fikirden iğrenmişti. Bana başka bir şey söylemedi. Kasvetli bakışı derinleşti ve dönüp uzaklaşmadan önce ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

27

Hailee

Ertesi sabah işe gittiğimde zombi gibiydim. Kate beni ayakta tutmaya yetecek kadar kahve verememişti. Önceki gecenin çoğunu Aiden için endişelenerek geçirmiştim. En azından daha sakin bir gündü. Aiden odasından çıktığında başını öne eğiyor ve ne pahasına olursa olsun benden uzak duruyordu. Bana doğru bakması için dua ederken hassas kalbim acıyordu.

Öğleden sonra saat bir sularında ön kapı açıldı ve Tommy içeri girdi. Bir gece önce Aiden'ın yumruğuyla temas eden gözü mosmordu. Tommy'nin ayıldığı belliydi ve kuyruğu bacaklarının arasındaymış gibi ön taraftaki tezgâha doğru yürüdü.

"Merhaba Hailee," dedi küçük bir gülümsemeyle. Elini başının üzerinde gezdirdi. "Dün gece sarhoş bir pislik gibi davrandığım için uğrayıp özür dilemek istedim. Haddimi aştım. O kötü yorumu hak etmedin."

Özür... tuhaftı. Evet, Tommy önceki akşam kötü bir şey söylemişti ama doğruyu söylemek gerekirse, yıllar boyunca kasabadaki diğer kişiler hakkında çok daha kötü yorumlar yapmıştı. Tommy'nin huysuzluğu biliniyordu.

çok içtiğinde insanlara karşı kabalaşırdı. Eğer bir şey varsa, dün geceki yorum onun için uysaldı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Tamam."

Söylemeyi düşünebildiğim tek

şey buydu.

Gözlerini kısmıştı. "Yani... beni affediyor

musun?" "Önemli değil."

Ön pencereye doğru baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Bu biraz önemli. Beni affettiğini söylediğini duymam gerek."

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü bunu gerçekten söylediğini duymam gerekiyor, tamam mı?" diye tersledi. Pisliklerin özelliği öfkelerini uzun süre kontrol altında tutamamalarıydı. Tommy'ninki çoktan dışarı çıkmaya başlamıştı. "Sadece söyle, Hailee."

"Hayır." Başımı salladım. "Birini seni affetmesi için zorlayamazsın. Bağışlama böyle olmaz."

"Dramatik olmayı bırak, tamam mı?

Sadece söyle." "Hayır."

"Kaltaklık yapma, Hailee. Sadece söyle!" Pencereye doğru bakmaya devam etti.

Sonunda baktım ve Aiden'ın kollarını kavuşturmuş dışarıda durduğunu gördüm. Onu gördüğümü fark edince görüş alanımdan çıktı.

"Bunu sana Aiden mı yaptırdı?" Tommy'ye

sordum. "Özür dilersem müsveddelerimi

okuyacağını söyledi." *Oh, Aiden.*

Hala kalp atışlarımı kontrol ediyordu.

"Peki, seni affediyorum," diye ağzımdan kaçırdım Tommy'ye. Onu gerçekten affetmiş miydim? Hayır, elbette affetmedim. O adamdan nefret ediyordum. Yine de beni rahat bırakmasını sağlayacaksa, bu benim için yeterince iyi bir yalandı.

Tommy kendinden emin bir şekilde yürüyüp gitti, ben de sandalyeme geri otururken gözlerimi devirdim. Pencereden dışarı baktım ve Tommy'nin Aiden'a el yazmasını verişini izledim. Bir süre konuştular, Aiden

Tommy'nin söylediklerini başıyla onayladı.

diyordu ve Tommy uzaklaştığı anda Aiden el yazmasını yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Biraz gülümsedim.

Bu tam Aiden'a göre bir şeydi.

Çok geçmeden odasına gitmek üzere hana geri döndü. Öyle olmasını dilemiş olmama rağmen bana bakmadı. Mavi gözlerini tekrar görmek istiyordum, böylece ruhunun kendine sakladığı daha fazla parçasını okuyabilecektim.

Yabancı olmak istediğini söyledi ama davranışları ve sözleri birbirini tutmuyordu.

"Hailee, oda servisi tepsisini Aiden'ın odasına götürebilir misin? Ben resepsiyona göz kulak olurum," diye rica etti Bay Lee.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne? Bar ve ızgaradan biri bunu normalde yaptığı gibi yapamaz mı?"

"Carly buradaki tek koşucuydu ve eve hasta gitti."

Otelde ne tür bir böcek dolaşıyordu?

Biraz homurdandım. "Henry onları alabilir mi?"

"Arka tarafta. Gidin lütfen. Onu bekletmek istemiyorum." Bay Lee el sallayarak beni uzaklaştırdı, ben de sinirli bir şekilde işimi yaptım. Tepsiyi merdivenlerden yukarı taşıdım. Aiden'ın kapısını çalmadan saniyeler önce midem düğümlendi. Kapıyı gülümseyerek açtığında, karşısındakinin ben olduğumu anladığında yüzündeki gülümsemenin ne kadar çabuk kaybolduğunu görmek canımı acıttı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

"Yok bir şey. Oda servisini isteyen sendin, işte burada." Nefesinin altında bir şeyler homurdandı. "Peki."

"Masanıza koymamı ister misiniz?"

Beni içeri almak için kenara çekildi. Onunla mahrem bir alanda olduğum için tenim karıncalanmıştı. Tepsiyi masaya koydum, hamburger ve patates kızartmasından oluşan yemeğini açtım ve birasını soğuk bardağa doldurdum. "Buyurun. İhtiyacın olan başka bir şey olursa bana söyleyebilirsin ya da-"

"Ketçap." Sözümü kesti. Yeni favori alışkanlığı.

"Ah. Doğru. Tamam. Hemen döneceğim."

Aceleyle merdivenlerden inip mutfağa gittim, sonra ketçapla geri döndüm. "Al bakalım."

"Hardalı nasıl unuttun?" diye sordu kabaca. "Belki

de hardaldan bahsetmediğin içindir?" "Bahsettim.

Ketçap ve hardal dedim."

"Hayır." Daha uzun durdum. "Ketçap dedin. Ne zamandan beri hardal seviyorsun ki?"

"Artık benim kim olduğumu biliyormuşsun gibi davranmayalım."

İşte yine başlıyoruz. Yemi yeme, Hailee.

Ona parlak bir gülümseme verdim. "Gidip onu senin için alayım."

Aceleyle merdivenlerden indim -yine- ve sarı hardalla geri döndüm.

Yüzünü buruşturdu. "Dijon yok mu?"

"Şu anda benimle dalga geçiyor olmalısın, Aiden. Sadece hardalı al." Şişeyi göğsüne doğru ittim.

Onu geri itti. "Dijon istiyorum."

"Dijon'*um* yok."

"Bunu istemiyorum," diye homurdanarak onu bana doğru geri itti.

"Aiden, dur." Ben ona doğru ittim, o da geri itti.

"Sen dur."

İkimiz de yapmadık. Aiden yanlışlıkla şişeyi sıkana kadar ileri geri ittik ve hardal yüzümde patladı.

"Ahh!" diye çığlık attım ve elimdeki şişeyi bıraktım.

"Siktir, özür dilerim," diye mırıldandı. Aceleyle banyoya gidip bir havlu aldı ve yüzümü silmeye başladı. Havluyu elinden çektim.

"Ben hallederim," diye mırıldandım yüzümdeki hardalı silerken. Hardalın ait olmadığı deliklerdeydi. Burun deliklerime, kulaklarıma, gözlerime.

"Senin saçında da var. Dur ben alayım," dedi. "Kahretsin," diye nefes aldı. "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarladı.

Nedenini bilmiyordum ama gülmeye başladım. Tüm bu durum karşısında aptal gibi kıkırdamaya başladım. Her yerde hardal vardı. Saçımda, burnumda, tırnaklarımın altında. Kahkaha krizine girdim ve Aiden da gülmeye başladı. Onun kahkahalarını nasıl da özlemiştim.

En son ne zaman güldün, Aiden?

Bir an için kendimizi yeniden biz gibi hissettik. O saçlarımdan hardal topladı, ben kirpiklerimden sildim. Birlikte güldük ve ruhum iyileşmiş gibi hissetti. Onunla birlikte gülmek iyi hissettirdi, ki bu tam da sonraki birkaç saniye içinde dağılmama neden olan şeydi. Histerik kahkahalarım histerik hıçkırıklara dönüştü. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken hardala karıştı.

"Hailee, yapma," diye yalvardı Aiden, önünde dururken sesi çatlıyordu.

Ben.

Ellerimle ağzımı kapattım ve başımı salladım. "Özür dilerim." "Yapma bunu."

"Özür dilerim. Ortalığı karıştırmak istememiştim.

ve hardalı aldım ve-"

"Hayır." Ağır bir nefes verdi. Sert ifadesi şimdi daha yumuşak, daha nazikti. Gözleri bana bir zamanlar beni seven çocuğu hatırlatıyordu. "Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Yani, bana bunu yapma." Ense kökünü avuçladı, çelişkili görünüyordu. "Ağlama."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ağlarsan seni teselli etmek isteyeceğim ve seni teselli edemem... bu yüzden lütfen yapma. Senden nefret etmemi engelleme, Hailee. Yıllarca sana karşı bu nefreti biriktirdim ve senin gelip bunu yıkman hiç adil değil."

Ona doğru bir adım attım. "Aiden, ben..."

"Lütfen," diye yalvardı, duraksayan elini bana doğru uzatarak. "Çünkü ne zaman yanıma gelsen..." Başını sallarken dudaklarından derin bir kızgınlık hırıltısı çıktı. "Sadece mesafeni koru, tamam mı? Ben de kendiminkini koruyacağım." Gitmem için kapıyı açmak üzere kapıya doğru yürüdü.

"Neden benden nefret ediyorsun?" Sesim titreyerek ağzımdan kaçırdım. Uzak durmamı emrettiğini biliyordum ama yapamadım. Ona doğru yürüdüm ve kapıyı kapattım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hayır. Gerçekten. İlişkimizi bitirdiğimizde o kadar uzun süredir birlikte değildik bile."

"Şu anda ciddi olamazsın."

"Ben ciddiyim. Ayrıca, çıkmaya karar vermeden önce, bunun arkadaşlığımızı mahvetmesine izin vermeyeceğimizi söylemiştin. Dedin ki-
"

"Ne dediğimi biliyorum," diye tısladı. Elini başımın üzerine götürdü ve kapıya dayadı. Kaya gibi sert duruşuyla üzerimde gezinirken vücudumun ısındığını hissettim. "Çekil, Hailee."

"Aiden. Lütfen. Önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimize rastlayacağız. Sana bir şeyler teslim edeceğim. En iyisi bu işi şimdiden bitirelim."

Yüzünü buruşturdu, hiç eğlenmemişti. "Önünü kesmek mi?"

Açıkçası, bu söylenecek yanlış bir şeydi. "Temiz bir sayfa açmak" ve "her şeyin önünü kesmek" onun benden duymayı en sevdiği ifadeler değildi, bu kesindi.

"Benimle her ne sorunun varsa, şimdi onları gömelim ki ikimiz de birbirimizle aynı odada bulunmaya garip olmadan dayanabilelim."

"Ama yapamam."

"Neyi

yapamazsın?"

"Seninle aynı odada olmaya dayanmak."

Bu sözler kalbimi acıttı. Gözlerimi kıstım ve başımı salladım. "Ama neden?"

"*Selamlar*!" diye bağırdı, ellerini yenilgiyle havaya kaldırarak. "Kahretsin, bu kadar saf olamazsın! Gerçekten de bu kasabaya geri dönmek ve senin yakınında olmak isteyeceğimi düşünemezsin, değil mi? Bu senin için eski bir tarih olabilir, öylece geçiştirdiğin bir şey olabilir ama aramızdaki o şey, sen ve ben, benim için gerçekti."

"Benim için de gerçekti." *Hâlâ gerçek. Hala çok, çok gerçek.*

"Bu çok komik, çünkü sen terk etmekte hiç zorlanmadın.

o."

"Bu adil değil, Aiden. Benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Sen git."

"Kimse sana beni bırakmanı söylemedi,"

diye azarladı. Keşke gerçeği bilseydi.

"Özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim, Aiden."

"Özürlerin sende kalsın. Onları istemiyorum. Tek söylediğim, senin yanında olabileceğim bir durumun olmayacağı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye devam etti. Onun kalbini kıran ben olduğum halde ağlamak bencilce geliyordu. "Ama neden?" diye sordum. "Yeniden bir dostluk kurmak için bile çalışabiliriz."

"Arkadaş mı? Benimle arkadaş olmak mı istiyorsun?"

"Evet, biliyorum." *Senin bilebileceğinden çok daha fazlası, Aiden.*

"Hayır," diye tükürdü ve sahip olduğum küçük umutları da yok etti.

"Neden?" Tekrar sordum. Ağzından çıkan her şeye neden diye soran bir çocuk gibiydim.

Ellerini kapıya dayayarak beni içeri hapsetti. Sinirlerim içimde düğümlenirken sırtım ahşap kapıya yaslanmıştı. "Çünkü deli gibi hissetmeden senin yanında olamıyorum. Senin yanındayken aklım başımdan gidiyor. Senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Sana küfretmek ve aramızda geçenler için sana isimler takmak istiyorum ve sonra..." İçini çekti ve gözlerini kapattı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sıcak nefesleri tenime çarpıyor, sırtımdan aşağı ürpertiler gönderiyordu.

"O zaman seni bu kapıya doğru itmek, kıyafetlerini yırtıp atmak ve bir zamanlar benim olan şeyi geri almak istiyorum. Sana sarılmak istiyorum, Hailee. Sana ne kadar sarılmak ve bir daha asla bırakmamak istediğimi bilemezsin. O yüzden özür dilerim. Ya senden nefret ederim ya da seni severim. Benim için ikisinin arası yok. Bu yüzden nefrete tutunmam en iyisi çünkü seni sevdiğimde neler olduğunu zaten biliyoruz." Gözlerini açtı ve dudakları benimkilerden milimetrelerce uzaktaydı. Öne doğru eğilirsem onun tadına bakabilirdim. İki santim öne eğilsem, yine benim olacaktı.

Eli kapı koluna gitti ve onu çevirmeye başladı. "Çekil, Hailee."

Onunla tartışmak istedim. Onu asla bırakmak istemediğimi anlaması için yalvarmak istedim. İyi olup olmadığını sormak istedim. Onun üzüntüsünü alıp kendi ruhuma gömmek istedim. O bunu hak etmiyordu. Bu kadar incinmeyi hak etmiyordu. Ben de ona sarılmak istedim. Ona sarılmak ve bir daha asla bırakmamak istedim. Bunun yerine, kenara çekildim. Kapıyı açtı ve ben de çıktım. Kapıyı yüzüme kapattı ve ben de gözyaşlarımı sildim.

"İyi misin, Hailee?"

Kafamı kaldırdığımda Carly'nin elinde bir tepsi yemek olduğunu gördüm.

"Carly. Sarah'nın yakalandığı mide hastalığından sonra eve hasta gittiğini sanıyordum?"

Bir kaşını kaldırdı. "Mide bulantısı mı? Hayır. Bay Lee dün Sarah'yı bir sebepten dolayı eve erken gönderdi. Bunca zamandır buradaydım." Bana doğru yürüdü ve gözlerini kıstı. "Kulağında hardal var."

"Evet. Biliyorum."

"Tamam, madem biliyorsun. Sonra görüşürüz. Bar ve ızgaraya geri dönmeliyim."

Aceleyle uzaklaştı ve ben de elimdeki meselenin özüne inmek için yola çıktım. "Bay Lee!" diye bağırdım. Ön masada oturuyordu, ayaklarını tezgâha dayamış her zamanki gibi rahattı.

"Selam, Hailee. Tekrar devralmaya hazır mısın?"

"Beni kandırdın!"

Bay Lee'nin bir özelliği de hiç poker yüzü olmamasıydı. Fazladan kurabiye çalan üç yaşındaki bir çocuk gibi yalan söylerdi. "Ben kimim? Ben asla yalan söylemem! Ne hakkında yalan söyledim ki? Yalan söylemedim!"

"Az önce Carly ile karşılaştım ve bana Sarah'nın geçen gün hasta bile olmadığını ama onu eve senin gönderdiğini söyledi."

"Oh." Daha dik oturdu. "Şu yalanlar."

"Bay Lee!"

"Ne? Ne?!" Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ben yaşlı bir adamım. Yaşlı bir adama bağıramazsın."

"Tam olarak neler oluyor? Neden bu konuda yalan söyledin?" "Ona

çok zeki olduğunu söyledim. Bir yolunu bulacağını söyledim."

"Neyi çözeceğimi? O kim?"

"Laurie, Aiden'ın annesi."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

Bay Lee elini küçümser bir tavırla salladı. "Anneleri bilirsiniz. Her zaman çocuklarının işine burunlarını sokarlar. Senin ve Aiden'ın barışmanızı istedi. Eski aşkları yeniden alevlendirmek için. Sizi yakınlaşmaya zorlamak için." İçini çekti ve ellerini yanaklarına götürerek bayıldı. "Düşünürsen bu biraz romantik. Ama yine de ben ne bilirim ki? Ben sadece yaşlı bir adamım. Gidip biraz kestireceğim." Ayağa kalktı ve yürümeye başladı ama durakladı ve bana döndü. "Farklı parlıyorsun, biliyorsun."

"Ne?"

"Yıllarca mütevazı bir şekilde etrafta dolaştın. Başını kitaplarına gömüyorsun ve pek fazla duygu göstermiyorsun. Mutlu olduğunu biliyorum ama aynı zamanda auran sessizleşiyor. Yine de o odaya girdiğinde... farklı parlıyorsun. Parlak bir şekilde parlıyorsun. Bunu sende nasıl fark ettiğimi biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü rahmetli eşimin yanındayken hissettiğim ışıltının aynısını hissediyordum. Onunla mutlu olmam ya da ona kızgın olmam fark etmezdi. Ne hissediyorsam, o etrafımdayken ışıltımı gösterirdim. Neden biliyor musunuz? Çünkü o bana yaşadığımı hissettiriyordu. Hayat kısa. Pek çok insan etrafta zombi gibi dolaşıyor. Çoğu insanın ruhu, hayatın içinde ilerlerken ölüdür. Ama size *kendinizi hissettiren* o kişiyi bulduğunuzda? Sizi parlatan birini bulduğunuzda? Onların etrafında kalın. Karanlık ve yalnız bir dünyada size yaşadığınızı hissettiren herkes uğruna savaşmaya değerdir."

İşten sonra kendimi Walters'ların ön kapısını çalarken buldum. Laurie kapıyı açtığında bana kocaman gülümsedi. "Hailee. Ne güzel bir sürpriz. Burada ne işin var?"

"Masum rolü yapma, Laurie. İşten yeni çıktım ve Bay Lee bana her şeyi anlattı."

Kahverengi gözlerini suçluluk duygusu doldururken tatlı mı tatlı gülümsemesi biraz azaldı. Sonra kenara çekildi ve oturma odasını işaret etti. "Samuel Chicago'dan eve dönüyor. Bir kadeh şarap içmek için içeri gelmek ister misin?"

Evlerine girdim ve çok tuhaf hissettim. Koridorlarında yürürken kendimi bir zaman kapsülü gibi hissettim. Oturma odalarında hâlâ asılı duran Aiden ve benim resimlerimizi görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

"Oturun. Kırmızı şarap mı istersiniz, beyaz mı?" Laurie mutfaktan seslendi.

"Beyaz, lütfen."

"Hemen geliyor."

İki bardak getirdi, birini bana uzattı ve karşımdaki kanepeye oturdu. "Eminim neler olduğunu merak ediyorsundur."

"Uh, evet. Öyle de denebilir."

"Aiden sefil durumda."

"Sen de mi fark ettin?"

Başını salladı. "Oğlumun son birkaç yıldır ne kadar üzgün ve kırgın olduğunu görmek beni öldürüyor. Kendinde değil. Uzun zamandır kendinde değildi. Bencilce düşündüm ki, eğer sen onun hayatına geri dönersen, ona biraz ışık gelebilir. Bu yüzden onu tatil sezonu için eve gelmeye ikna ettikten sonra otele yerleştirdim. Birbirinize ne kadar ihtiyacınız olduğunu hatırlatmak için onu senin etrafında tutmak istedim. Jerry olmadan Tom olmaz."

"Laurie... benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bu doğru değil. Ben oğlumu tanıyorum." Elindeki şarap bardağını masaya bıraktı ve uzanıp koluma dokundu. "Aiden, hissizleşmişti. Çok içine kapanıktı ama son birkaç haftadır ne zaman ikinizi birlikte görsem yeniden canlanıyor. Elbette kızgın olabilir ama bu yıllardır sergilediği hissizlikten daha iyi. Yeniden bir şeyler hissediyor ve çok uzun zamandır canlı hissetmediğini biliyorum. Onu uzun zamandır olmadığı bir şekilde aydınlatıyorsun. Siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız."

"Sanırım benden nefret ediyor," diye itiraf ettim.

"Oğlumun senden nefret etmesine imkân yok, Hailee Rose Jones. Sen onun en iyi arkadaşısın."

"Yapmayacağım. Çok fazla zaman-"

Laurie boştaki elimi kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Sen onun en iyi arkadaşısın."

Sözleri ruhuma yerleşirken gözlerimden yaşlar süzüldü. "Öyle mi düşünüyorsun? Bunca zaman sonra?"

"Birbirinize duyduğunuz aşk sonsuzluk için yaratılmış. Şimdi tek yapman gereken onu aptalca davranmaktan nasıl vazgeçireceğini bulmak, böylece ikiniz yeniden bir araya gelebilirsiniz."

"Laurie..."

"Sana ona aşık olmanı söylemiyorum Hailee, ama eğer yeniden en iyi arkadaşı olman için bir fırsat doğarsa, lütfen bunu değerlendir. Eğer bu gerçekleşirse onun en üzgün yanlarının iyileşeceğini hissediyorum."

"Elimden geleni yapacağım." Beyaz şarabımı bir yudumda bitirmeden önce sıkı bir gülümseme yaydım. Ayağa kalktım ve ellerimi kıyafetimin üzerinde gezdirdim. Laurie gülümsedi, sinirlerimin beni mahvettiğini çok iyi biliyordu. "Şarap için teşekkür ederim, Laurie."

"Onun için her zaman sen vardın, biliyorsun değil mi Hailee? Sen onun başrol kadınıydın." Ayağa kalktı ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kulağıma fısıldadı, "Her zaman sendin."

28

Aiden

RESMEN AKLIMI KAYBEDİYORDUM.

Son birkaç gündür Hailee'yle karşılaştıktan sonra kafamın içinde yaşanan zihinsel savaş yorucu olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ve şimdi onu odamda duygusal ve hardala bulanmış halde görmek? *Siktir et beni ve seni sevmeme izin ver Hailee Jones. Ama yapma. Seni sevmeme izin verme.*

Ne demek istediğimi anladınız mı? Delirmek üzereydim. Duygularım arasında bir çekişme varmış gibi hissediyordum ve onları kontrol edemiyordum. Uzun zamandır bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Bir parçam aramızda geçenleri unutmak istiyordu ama bunca yıl sonra bile aklımda hâlâ çok tazeydi.

Önünü kesmek mi? *Isır beni, Hailee Jones.* Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hoşuma giderdi. Bu kadar harika görünmesinden nefret ediyordum. Her zamanki güzel halinin daha yetişkin bir versiyonuydu. Saçları belinin altına kadar inen mikro örgülerle toplanmıştı ve cildi güneşte bir damla makyaj olmadan hâlâ parlıyordu.

Çocukluğumuzdaki gibi eşofman giymezdi. Giymedi. Çok daha vücuda oturan elbiseler ve kıçını daha da belirginleştiren dar kotlar giyiyordu. Ve içimdeki acınası nefrete rağmen gözlerim hâlâ geziniyordu. Sikim hala seğiriyordu. Keşke sikim Hailee Jones'un yasak olduğunu anlayabilseydi, o zaman mutlu bir kampçı olurdum.

Hailee'de de benim için yeni olan bir özgüven vardı. Kendi teninde fazlasıyla rahattı ve bu beni çok tahrik ediyordu. Keşke öyle olmasaydı ama onu vücudunda ve hayatında gerçek anlamda mutlu görmek onunla gurur duymamı sağlıyordu. Ondan nefret etsem bile.

Ondan nefret ettim. Bu nefretin bir gün gerçek olup olmayacağını merak ediyordum. Pek mümkün görünmüyordu. İnatçı kalbim hala onun için atıyordu.

Annem mesaj atıp o akşam yemek için ekmek getirmemi istediğinde sinirlerimden kurtulmak için elimden geleni yaptım. Bana adresi gönderdi ve oraya vardığım anda şok içinde vitrinin önünde durdum.

Hailee'nin Fırını.

Çünkü tabii ki annem beni birkaç somun ekşi maya için Jones'un fırınına göndermişti. Neden annemin beni ekmek almaya göndermek için kendi nedenleri olduğunu düşünmeye başlamıştım? İçeri girdiğimde Penny'yi tezgâhın arkasında bir müşterinin siparişini çalarken buldum. İşini bitirdiğinde bana baktı ve dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı.

Kızınınkiyle aynı olan bir gülümseme.

"Bu Bay Hollywood'un kendisi değil mi?" dedi tezgahın arkasından yürüyerek. "Umarım sarılmak istersiniz."

Onu kucaklamak için kendime çektim. Penny'nin sarılmaları her zaman bir Pazar sabahı taze pişmiş kurabiyeler gibi hissettirirdi. O ana kadar ona sarılmayı ne kadar özlediğimi bilmiyordum.

Geri çekildi ve elleriyle yanaklarımı okşadı. "Biraz büyümüşsün. Yüzündeki kıllar falan."

Biraz kıkırdadım ve çenemdeki kirli sakalı ovuşturdum. "Muhtemelen yakında tıraş olmalıyım."

"Yapma. Sana çok yakışıyor." Tezgâha geri döndü ve ellerini birbirine sürttü. "Annen bana siparişini almak için uğrayacağını söyledi. Hepsini paketledim ve gitmeye hazır. Arkaya gidip getireyim." Dışarı çıktığında elinde sarı kurdeleyle sarılmış kahverengi bir kâğıt torba ve üzerinde logolarının olduğu bir çıkartma vardı.

"Ne kadar?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Arkadaşlar ve aile indirimi. Bugün müesseseden."

"Penny, sana izin verememem-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın da genç adam," diye emretti.

Gülümsedim ve dükkânın etrafına bakındım. "Sizi bu kadar iyi görmek çok güzel. Dükkân harika görünüyor. Sen ve Karl adına çok mutluyum. Bu hayalin ikiniz için de ne kadar uzun zamandır gerçekleşmeye çalıştığını biliyorum."

Gurur dolu bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Fazla bir şey değil ama bizim."

"İnanın bana, bu çok fazla. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok."

Kollarını kavuşturdu ve bana o nazik sırıtışını yapmaya devam etti. Gülümsemenin ev gibi hissettirebileceğini bilmiyordum. "Nasılsın, tatlım?"

"Ben mi? Ben iyiyim."

Başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Nasılsın tatlım?" diye tekrar sordu.

Ona tekrar yalan söyleyemezdim.

"Evet"-başını salladı-"Bunu hissediyorum. Biliyorsun, annen senin için endişeleniyor. Ben de endişeleniyorum."

"Sanırım anneler böyle yapar."

"İşin en zor kısmı bu. Bebeklerimiz için endişelenmek." Ayakkabılarının içinde kaydı. "Şehre döndüğünden beri Hailee ile yollarının kesiştiğini duydum."

Ondan bahsedince vücudumun gerildiğini hissettim. "Birkaç kez karşılaştık."

"Nasıl gitti?" "Sana

söylemedi mi?"

"Öyle, ama hepimiz olaylara farklı açılardan bakarız. Sizinkini de duymak isterim."

Yüzümü buruşturdum. "Çok iyi gitmedi."

"İkinizin çok güçlü bir geçmişi var. Bunca yıldan sonra ilk etkileşimlerinizin biraz sarsıntılı olması şaşırtıcı değil. Sizi bu konuda mücadele ederken görmekten nefret ediyorum."

"Evet, yıllar önce benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça söylemişti. Muhtemelen en iyisi onun yolundan çekilmem."

"Ah, Aiden." Penny başını salladı ve içini çekti. "Gerçekten de kızımın seninle hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Benden ayrıldı."

"Evet, ama istediği gibi olmadı. Elleri kolları bağlıydı ve Hailee kendi sorunlarıyla uğraşırken baban çok sağlam bir satış noktası oluşturdu ve-"

"Babam mı?" Uyanık bir şekilde sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Hailee'yle ayrılığımıza dair birkaç önemli detayı atladığımı fark edince gözlerinde bir şok ifadesi belirdi. "Özür dilerim. Dilim sürçtü. O siparişi annene ve-"

"Penny," diye ısrar ettim. "Neden bahsediyorsun sen?"

Ellerine baktı ve konuşmadan önce zorlukla yutkundu. "Baban ondan seninle görüşmeyi kesmesini istedi. Hailee yirmi birinci yaş gününde çok fazla içtikten sonra bana söyledi. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi ama koca ağzım ağzımdan kaçırdı."

Ölü kalbim birkaç zayıf atım buldu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Hailee'nin sorunlarından sonra bunun kariyerine zarar vereceğini düşündü. Kendi kariyerinden çok ona odaklandığını düşündü.

Ona senin yoluna çıkmasının ne kadar bencilce olduğunu söyledi." Yenilgiyle başını salladı. "Hailee'nin bir karar verirken hiç bu kadar zorlandığını görmemiştim, Aiden. Senden vazgeçmenin, onun yapmak zorunda kaldığı en zor şey olduğunu bilmeni istiyorum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyordu ve-"

"Bunu babam mı yaptı? Ona uzak durmasını mı söyledi?"

Kaşlarını çattı. "Bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim, Aiden. Sana söylemezdim eğer-"

"Üzgünüm Penny, gitmem

gerek." "Aiden, bekle."

"Evet?"

Elini ensesine sürtmeden önce iç çekti. "Hailee fırının hemen üstündeki dairede yaşıyor." Tavanı işaret etti. "Eğer onunla bir kez daha karşılaşmak istersen."

"Teşekkür ederim." Kese kâğıdını kaptım ve fırından hışımla çıktım. Penny'nin sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırırken midemin bulandığını hissettim. Annemle babamın evine vardığımda ön kapıya vurdum.

Annem açtı ve bana geniş bir gülümseme verdi. "Hey, tatlım. Bakıyorum ekmeği almışsın-"

"Babam nerede?" Araya girdim, onun yanından geçip

antrelerine doğru yürüdüm. "Mutfakta. Neler oluyor?"

Evlerine doğru ilerlerken ona cevap vermedim. Gözlerim babamı görür görmez ona doğru havladım, "Bu doğru mu?"

Annemin gülümsemesine benzer bir gülümsemeyle bana döndü.

"Bu doğru mu?"

"Hailee hakkında. Kariyerime zarar vereceği için mi ona benden ayrılmasını s ö y l e d i n ?"

Yüzündeki gülümseme buharlaştı ve gözleri kasvetlendi. Bu benim için yeterli bir cevaptı.

Burnunun kenarını sıktı ve tekrar bana bakmadan önce yere b a k t ı. "Şimdi, dinle, Aiden..."

Annem şok içinde duruyordu. En azından bu saçmalığın içinde olmadığı anlaşılıyordu. "Bu doğru olamaz, Samuel. Sen-"

"O yaptı." Hayatımda en çok güvendiğim adam olan babamı işaret ettim. Bana ihanet eden adam. "Ona ne yaptığını söyle."

İçini çekti ve kollarını kavuşturdu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. O kendi sorunlarını yaşarken ve senin kariyerin yükselişteyken onunla birlikte olmanın başarına zarar vereceğini düşündüm."

"Hailee'ye yıllar önce ondan ayrılmasını sen mi söyledin?" Annem şaşkınlıkla sordu. "Sam, bu onun kalbini kırdı. Sen de izledin. Bunu nasıl yaparsın?"

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Anlamalısın, Aiden. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum ve-"

"Siktir git," diye ağzımdan kaçırdım, Hailee ile aramızda gerçekte ne olduğunu anladığımda içimde öfke kabarıyordu.

"Aiden, dikkat et. Ben hâlâ senin babanım," diye emretti, sanki bu artık benim için bir şey ifade ediyormuş gibi.

"Hayır. Sen benim için bir hiçsin."

"Şimdi, Aiden. Bekle. İstemediğimiz bir şey söylemeden önce kafamızı toplamalıyız," diye uyardı annem, barışı korumaya çalışıyordu ama korunacak bir şey yoktu.

Hailee'yi severdim.

Onu çok seviyordum ve babam daha iyi bildiğini düşünerek araya girdi. Sonra yıllarca bu yüzden kalbimin kırılmasını izledi ama umursamadı çünkü kariyer açısından elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Bu ruhumun ölmesi anlamına gelse bile.

Başımı salladım. "Söylediğim her şeyde ciddiyim. Seninle işim bitti. O benim dünyamdı ve sen onu benden uzaklaşmaya ikna ettin. Zaten savunmasızken onu o kapıyı kapatmaya zorladın ve sonra bu sırrı yıllarca benden sakladın!"

"Aiden," diye yalvardı.

"*Boğuluyordum*!" Sesim çatlarken bağırdım. Farkındalık içime daha fazla yerleştikçe duygular beni ele geçirdi. "Yıllardır boğuluyorum, kayboldum ve kafam karıştı ve sen beni yukarı çekebilirdin, ama bunun yerine beni suyun altına daha derine ittin."

Nefesinin altında küfretti.

Annem bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım. "Şu anda bunu yapamam. Gitmem gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Bunun kendi başına çözebileceği kadar kolay bir soru olduğunu düşündüm, bu yüzden dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Nereye
gidiyordum? Onu
bulmaya.

29

Aiden

Hailee'nin evine o eve varmadan önce vardım. Ben geldiğimde Penny gece için dışarı çıkıyordu. Beni içeri aldı, ben de fırının içinde onun dairesine çıkan basamaklara oturdum. Onu beklerken ayaklarım ahşap basamaklara hızla vuruyordu. Geldiğinde yapacağımız konuşmanın farklı senaryolarını yarattım. Bana bir şans daha vermesi için onu nasıl ikna edeceğimi, bize gerçek bir şans vermesini nasıl sağlayacağımı. Ona sonsuza dek sahip olabileceksem her şeyden, her kuruştan, kariyerimin her kuruşundan nasıl vazgeçebileceğimi.

Tek istediğim buydu, sonsuza dek. Sonsuza dek onunla olmak.

Düzgün düşünemiyordum. Bir sonraki konuşmamıza yetişmeye çalışmam gerekirken neden sonsuzluk aklımdan geçiyordu ki? Neden konu Hailee Jones olunca sonsuzluk fikri hep aklıma geliyordu?

Geldiğinde elinde bir poşet yiyecek vardı. Bana doğru bakarken kafası karışmış görünüyordu. "Aiden. Ne yapıyorsun burada? Yapmamalısın-"

"Sana çok kızgınım," diye ağzımdan kaçırdım.

Bir kaşını kaldırdı. "Bu son zamanlarda ikimiz arasında tekrarlanan bir olay gibi görünüyor. Bu sefer neden kızgın olduğunu sorabilir miyim?"

"Neden benden ayrıldın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bu konuyu bir daha açmayacağımıza karar verdiğimizi sanıyordum ve-"

"Benden neden ayrıldın, Hailee?"

Alt dudağı titredi. Gergindi. Göz teması kuramayarak yere baktı. "Aiden..."

"Babam sana benimle olan ilişkini bitirmeni mi söyledi?"

Başını kaldırdığında yüzündeki şok ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Gözlerinin buğulanması ve duygularının ona çarpması çok şey anlatıyordu. "Yıllar önce o Şükran Günü'nden sonra işler zordu. Hayatım darmadağındı ve baban benim dağınıklığımla senin dünyanı mahvedeceğimi düşündü. Bu yapmak istediğim son şeydi ve sen benimle kalmak için o rolü reddedeceğini söylediğinde, senden ayrılmam gerektiğini biliyordum."

"Yapmak zorunda değildin."

"Yaptım." Başını salladı. "Benim sorunlarım yüzünden kariyerini mahvetmene izin veremezdim."

"Oyunculuğu bırakırdım."

"İşte bu yüzden yaptığım şeyi yaptım. Hayallerinin gerçekleşmemesinin sebebi ben olmayacaktım."

İnledim ve burnumun kenarını sıktım. "Çok kızgınım. Çünkü biliyorum ki roller tersine dönseydi ben de aynı şeyi yapardım. Hayallerinin gerçekleşmesini isterdim. Keşke benim hayalimin oyunculuk olmadığını fark etseydin. Hiçbir zaman olmadı ve olmayacak."

"Ne? Elbette, bu senin rüyan."

"Hayır. Hailee... benim rüyam

sendin."

Gördüğüm en güzel rüyanın ikimizin birlikte olduğu rüya olduğunu anlayınca gözlerinden yaşlar süzüldü.

Dudaklarını araladı, ama başka bir şey söyleyemeden çantayı elinden aldım, yere bıraktım, sonra kollarımı ona doladım ve onu bir öpücüğün içine çektim. Ruhumu hissedebilsin diye onu sertçe öptüm. Kaçırdığımız tüm öpücükler için özür dilemek için öptüm onu. Onu o kadar uzun süre öptüm ki artık iki ayrı varlık olup olmadığımızı bilmiyordum. Onu merdiven korkuluklarına doğru ittim ve öpmeye devam ettim.

En iyi kısmı neydi? O da beni öptü.

Beni aynı yoğunlukta, aynı sıcaklıkta ve aynı aşkla öptü.

Aşk. Aşk oradaydı. Bunu söylemesine gerek yoktu, ben de söylemedim ama aşk oradaydı ve çok güçlüydü. Hailee ve benim birbirimiz için yaratıldığımız bir sır değildi. Evrenin bizim birlikte olmadığımız bir saniye daha yaratmasına izin verirsem lanetlenirdim.

Ne olduğunu anlamadan kıyafetlerimiz bir kenara atılmıştı. Merdivende onun teninin her santimini tattım, o da benimkinin her santimini tattı. Kalbim hızla atıyor, göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Parmaklarımın iki hareketiyle sütyeninin kancasını açtım ve düşmesine izin verdim. Kot pantolonumun fermuarını açtı ve tek bir hareketle onları ve boxerımı aşağı kaydırdı. Sikim kaya gibi sertleşmişti, onun d e r i n l i k l e r i n e kayma fırsatı için hazır ve istekliydi.

Sonra pantolonu ve ardından külotu geldi. Kendimi ona doğru bastırdım, tamamen uyanık olan ve devam etmek için izin bekleyen aletimle klitorisini ovuşturdum. Ellerimi kıçının yanaklarına doladım ve onu merdiven korkuluğuna doğru kaldırdım. Gözlerimiz kilitlendi ve tek kelime etmeden bana başıyla onay verdi. İzin verildi.

İçine doğru kaydım ve sıkılığından inledim. Bana karşı sıkışma şekli bana en büyük coşkuya girmişim gibi hissettirdi ve ayrılmak için hiçbir isteğim yoktu.

Elleri göğsüme düştü.

Ellerim ona sıkıca sarılmış halde kaldı.

İstediğim her şey buydu. Tek

istediğim ona sarılmaktı.

O merdivende Hailee'yle sevişmek, son beş yıldır gördüğüm tüm gündüz düşleri gibiydi. Zihnim bunun ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmadan duramıyordu. İtişlerimi yavaşlatamıyordum. Kendimi durduramıyordum.

"Kahretsin," dedim gözlerimi sıkarak. "Üzgünüm, Hailee, kendimi tutamıyorum. Yapacağım..."

"Şimdi gel," diye emretti ve kollarını boynuma doladı. Gözlerimiz kilitlenirken bana yaslandı. "Benim için gel, Aiden, lütfen," diye yalvardı ve iyi... *Nasıl istersen, her şeyim*.

Sert ve hızlı bir şekilde boşaldım, onu kendime doğru tutarken vücudumdan ter damlıyordu. Kendi zevkim karşılandıktan sonra itmeye devam ederken titredim. Hala ne kadar zevk aldığını görmek için birkaç vuruş için içeri ve dışarı kaymaya devam ettim.

Sınırıma ulaştığımda, üç parmağımı içine kaydırdım. İnledi, başını duvara yaslamak için biraz geriye attı. Parmaklarım içine girerken iki eliyle parmaklığı kavrayıp kendini sabitledi. Ağzımı onunkine bastırırken başparmağım klitorisini ovuşturdu.

"Şimdi sıra sende," diye emrettim, parmaklarım sihrini konuştururken sesim boğuk çıkıyordu. "Benim için gel, Hailee," diye emrettim. Hiçbir şey onu böyle görmekten daha iyi olamazdı. Hiçbir şey onu memnun etmekten ve her anından zevk almasını izlemekten daha iyi olamazdı.

"Aiden," diye nefes aldı, sesinden ihtiyaç ve istek damlıyordu. "Tam orada, tam orada, lütfen, evet, tam orada," diye inledi gözlerini kapatarak.

Doruğa ulaştığında yüksek sesle çığlık atarken çekirdeğinin parmaklarımı kavradığını hissettim. Bana karşı kendini açmasına izin verirken parmaklarım vücuduyla birlikte titreşti.

Bitirdikten sonra ellerimi vücudundan çektim.

"Tanrım... bu..." Hailee'nin bedenini merdivenlere indirirken nefes nefese kalmıştım. Yanına oturdum ve az önce hissettiklerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Bu-"

"Bu, uh, iyiydi. Beklediğim bu değildi." "Evet," diye iç

geçirdim. "Katılıyorum."

"Peki, tamam. Gitmem

gerekiyor." "Bekle, ne?"

"Bu, bu..." Ellerini sallayarak ona ve bana doğru işaret etti. "Bu çok fazla oldu ve sanırım beynim aşırı ısınıyor. Bu nedenle, tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var çünkü, evet." Yiyeceklerini toplamaya başladı. "Tamam. Sonra konuşuruz. Sonra konuşuruz. Tamam mı? Tamam. Evet. Tamam."

"Çıldırıyorsun."

"Korkmuyorum!" diye bağırdı. Durakladı, sonra bir nefes aldı. "Tamam, korkuyorum ama bu tamamen normal. Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Dur, sana yardım edeyim." Bir eşyaya uzanmaya başladım, ama ben daha elime alamadan onu kaptı.

"Hayır!" diye emretti, etli kielbasa çubuğunu bana doğru sallayarak. "Geri çekilin." Bir şey hakkında onu sallamak a Sosis Sopa at Ben oldu Garip bir şekilde komikti ama o anki panik atağı nedeniyle gülmedim. "Neden ben geri kalmak zorunda mısın?"

"Çünkü sen bana yaklaştığında, gerçekten doğru düşünemiyorum. Ve bu süreci atlatabilmem için doğru düşünmem gerekiyor."

Biraz kıs kıs güldüm. "Dramatik davranıyorsun,

Jerry." Gözleri büyüdü ve cam gibi oldu. "Yapma

bunu." "Neyi yapmayayım?"

"Bana Jerry deme."

"Neden demeyeyim?"

Sertçe yutkundu. "Çünkü bu kadar uzun süre duymadıktan sonra ağlamak istiyorum."

Bu kalbimi sızlattı.

Yavaşla, kalp. Yıllardır bu kadar atmamıştın.

"Lütfen ağlama," diye ısrar ettim.

Gülümsemeye çalıştı. "Tamam,

yapmayacağım." "Jerry," diye fısıldadım.

"Ağlıyorsun."

Hafifçe kıkırdadı. "Duygusal olmam şok edici bir şeymiş gibi davranmayalım." Ona doğru bir adım attım ve beni tekrar durdurdu. "Lütfen, Aiden. Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Hepsi bu."

Burnumun kenarını çimdikledim. "İstediğin kadar zamanın var." Ona tekrar sarılmak için beş yıl beklemiştim. Biraz daha bekleyebilirdim.

"Pekâlâ. Seni görmek harikaydı. Harika görünüyorsun..." Elini sallayarak vücuduma doğru işaret etti. "Harika görünüyorsun. Tamam, güzel. İyi geceler. Güle güle." Kapıyı arkasından çarparak dairesine girerken sözleri gariplikle doluydu.

Orada, Jones'ların pastanesinin merdivenlerinde çırılçıplaktım ve kendimi bir duygu kasırgasının içinde dönüp duruyormuş gibi hissediyordum. Yine de Hailee ile olan etkileşimden sonra hissettiğim en güçlü duygu mutluluktu. Hâlâ böyle bir şey hissedebileceğimi bilmiyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı bir kişi.

Kafamı kaldırdığımda Hailee'nin babasının elleri ekmek dolu bir şekilde karşımda durduğunu gördüm. "Oh kahretsin!" Bağırdım, merdivenlerden uzandım ve mahrem yerlerimi örtmek için tişörtümü kaptım. "Hey, Karl," diye mırıldandım, muhtemelen kırmızının elli tonuna bürünmüştüm. Sanki o gün daha da garipleşemezmiş gibi.

"Bu şekilde başlayan kâbuslar görmüştüm," diye homurdandı. "Görünüşe göre Hailee ile yeniden bir araya geliyorsunuz. Tabii bir sebepten ötürü onun merdivenlerinde çıplak beklemiyorsan."

"Hayır, yani, evet, yani, ben, uh, şimdi giyinip gideceğim."

"Muhtemelen sağlam bir fikir. Sen gittikten sonra basamakları sterilize edeceğimden emin olacağım.

gitti." Karl fırının arka tarafına doğru yürümeye başladı ama adımı seslendi. "Aiden?"

"Öyle mi?"

"Onun kalbini kırma, yoksa ben seninkini sökmek

zorunda kalırım." "Geçen sefer kalbimi kıran oydu."

"Seni duyuyorum, duyuyorum ama o kız benim kalp atışlarım. Tekrar söylüyorum. Onun kalbini kırma, yoksa ben seninkini sökmek zorunda kalırım."

Yeterince

adil. "Peki ya

Aiden?"

"Evet,

efendim?"

"Giy şu lanet boxer'ını. İnsanlar pencereden geçerken taşaklarını görebilir."

"Doğru, elbette. Seni tekrar görmek güzel Karl," dedim ve elini sıkmak için ona doğru uzattım.

Gözlerini kıstı ve başını salladı. "Eline dokunmamın imkanı yok. Gerçekten gidip beynimi yıkayacağım ve bu etkileşim hiç olmamış gibi davranacağım ki bu gece uyuyabileyim."

Yeterince adil.

30

Hailee

"Dün gece Aiden Walters'ı dairene çıkan merdivenlerde mi dövdün?" Kate'in akşam molası sırasında otelin resepsiyonunda otururken Kate nefes nefese kalmıştı. Vardiyamı yeni bitirmiştim ve Kate'e son yirmi dört saatin çılgınlıklarını anlatıyordum.

"Dün gece daireme çıkan merdivenlerde Aiden Walters'a çarptım."

"Aman Tanrım." Kate iç çekerek kanepeye yaslandı. "Ne kadar romantik. *The Notebook*'un yağmur altında sevişmesi gibi bir aşk bu. İkiniz mıknatıs gibi birbirinize çekilmişsiniz, rüzgâr elbiselerinizi yırtmış ve onun Special K'si yanlışlıkla senin Lucky Charms'ına kaymış."

Bir kaşımı kaldırdım. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum ve sabah için mısır gevreği stoklamayı yeni bitirdim. Gerçekten biraz Froot Loops istiyorum."

"Dikkatini kaybediyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Ben bir Balık burcuyum. Aklım uçup gidiyor. Tamam. Devam et. Devam et.

İkinizin arasında bundan sonra ne olacak?"

Omuz silktim. "Hâlâ bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum."

"Ne? Hayır, hayır, hayır. Siz ikiniz çok romantik bir şekilde yeniden birleştiniz.

Şimdi mantıklı olmanın zamanı değil!"

"Zihninizde gerçekte olduğundan çok daha romantik olduğunu düşünüyorum."

"Hailee Rose Jones. Aiden sana hayallerinin gerçek olduğunu söyledikten sonra seni merdivende becerdi. Bana bunun romantik ve seksi olmadığını söyleyemezsin."

"İtiraf etmeliyim ki, vücudumu parmaklıkların üzerine kaldırması ve beni küpeştelemesi biraz seksiydi. Bunu çok da zahmetsizce yaptı. Sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi."

"Sen bir tüy kadar hafiftin ve bahse girerim o adam en önemli yerde bir tahta kadar sertti."

"Kate!"

"Sadece söylüyorum!" Gözlerini kısmıştı. "Bu tahta ne kadardır onun?"

Alt dudağımı ısırırken yanaklarımın ısındığını hissettim. "Buna cevap vermeyeceğim." "Bu uzun, çok uzun bir tahta olduğu anlamına geliyor."

Sırıttı. "Eğer evlenmezsen

bu adam, yapacağım."

Ayağa kalktım ve dudaklarımdan hafif bir kıkırdama çıkarken başımı salladım. "Seninle konuşmam bitti. Sonra görüşürüz."

"Umarım eve yürürken biraz Special K ile karşılaşırsın!" diye bağırdı.

Bunu söylerken Joan adında yaşlı bir kadın kulak misafiri oldu ve "Biraz Special K alabilirim" dedi.

"Eminim yapabilirsin, Joan," diye kabul etti Kate. "Eminim yapabilirsin."

Sonraki birkaç gün, Aiden'dan uzak durmaya çalıştığım bir hatalar komedisiydi. Ne zaman hana gelse, eğilip görüş alanından çıkıyordum. Bazen göz göze geliyorduk, gülümsüyordu ve ben paranoyak bir ucube gibi gözlerimi hızla kapatıyordum. Yine de hiç kızgınlık göstermedi. Durumu değerlendirmek için zamana ihtiyacım vardı. Aiden'ın benden istediği şeyi yapmak için doğru zihin yapısında olduğumdan emin olmak istiyordum. Zihnim berrak olmadan bizimle ilgili bir konuşmaya dalıp gitmek istemiyordum.

Yoluna çıkmamak için elimden gelen her şeyi yaptım ama Bay Lee yanıma gelip Aiden'ın ona havlu götürmemi istediğini söyleyince iki arada bir derede kaldım.

"Bana yine yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum," dedim ona. "Hayır, gerçekten. Ona biraz havlu götürmeni istiyorum."

"Henry yapamaz mı? Aiden'la çalışmayı sevdiğini biliyorum," diye ısrar ettim. "Ona verdiğim başka bir görevle meşgul. Ayrıca, Aiden Sen." Bay Lee bana bir yığın havlu uzattı. "Bunları teslim edebilirseniz çok mutlu olurum."

Lanet olsun, Bay Lee.

Konu Hollywood'un rüya erkeğini görmeye geldiğinde çeyrek yaş krizinin ortasında olduğumu söyleyebilir misiniz?

Gülümsedim ve patronumdan havluları aldım. Kızgınlık ve sinirle dolu bir mideyle Aiden'ın odasına yöneldim. Kapıyı çalmadan önce, handa uzun süredir kalan fangirl'lerin kulaklarını ahşap kapıya dayamış bir şekilde onun odasının yakınında takıldıklarını fark ettim.

Bu kadar uzun süre kalmayı nasıl karşılıyorlardı ki? Beş parasız kalırdım. "Marna, Violet, ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Beni görünce kıkırdayarak başlarını çevirdiler. "Aiden'ın seks yaptığını düşünüyoruz."

Bu sözler ağızlarından çıkarken midemdeki düğüm sıkılaştı.

"İnliyor ve inliyor." Marna ağzını kapatarak kıkırdadı.

Aiden orada başka bir kadınla mı takılıyordu? Benimle takıldıktan sonra mı? Kusacak gibi hissettim. Yine de dik durarak soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım. "Hanımlar, diğer misafirlerimizi rahatsız etmeye devam ederseniz sizi handan uzaklaştıracağız."

"Ne? Hayır! Sorun yok. Biz de tam gidiyorduk," diye açıkladı Violet. "Sadece komikti, hepsi bu. Kızın adı da senin adın olmalı. Sürekli 'Hailee, Hailee, ohhh Hailee' deyip duruyor." Arkadaşının durmadan kıkırdaması gibi o da güldü. İki kız kahkahalar atarak uzaklaşırken ben orada öylece hasta hissediyordum.

Gerçekten benim adımı taşıyan birini mi

beceriyordu? Garip bir Hailee sapkınlığı mıydı?

Psh. Her neyse. Eminim adını Haley gibi yazmıştır. Ya da Halee. Ya da Hailey. Ya da-

Bir kadının adını nasıl hecelediği neden umurumda olsun ki? Bunun hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Ama gerçekçi olmak gerekirse, adını Halee gibi heceliyorsa, bu başının belada olduğu anlamına geliyordu, çünkü neden?! Her neyse. Bu beni ilgilendirmezdi. Aiden Walters'ın ne yaptığı beni ilgilendirmez.

Yine de bir şekilde kendimi kapısına doğru yürürken ve kulağımı kapıya dayayıp dinlerken buldum. Aman Tanrım, bunun için kovulmayı hak etmiştim. Aklımı kaçırıyordum. Yine de dinledim ve hiçbir şey duymadım. Hiç ses yoktu. İnleme ve sızlanma yoktu. Özellikle de başka bir kadının sesi gelmiyordu.

"Hey, Hailee, ne yapıyorsun?" Henry gözetlememi yarıda keserek sordu.

"Ne? Hiçbir şey!" Nefes nefese kaldım, havluları düşürdüm. Onları almak için çabaladım ve Henry bana yardım etmek için yanıma geldi.

"Sana yardım edeyim," diye teklif etti.

"Şşşt!" Odanın içinde Aiden'a dikkat çekmemeyi umarak onu susturdum. Ancak şans benden yana değildi, çünkü kapı açıldı ve karşımda gri eşofmanlı, üstsüz bir Aiden duruyordu. Ben

Diz çöktüğümde, gözlerim kasıklarıyla mükemmel bir temas kurdu ve bilinmeyen bir nedenden dolayı bakışlarımı tam oraya yönelttim. Gözlerim ödüldeydi. Tam o anda bedenimin hainlik etmesinden nefret ediyordum çünkü Aiden'ın kasıklarına bakarken bir gece önce merdivenlerde yaşadıklarım aklıma geldi. Beni kollarına alıp kasabayı dövmeye gittiğini düşündüm. Daha önce hiç bir erkek beni kaldırmamıştı ve nedense bu benim için garip bir tahrik ediciydi.

Zihnime çarpan anıların verdiği zevkle bacaklarım titredi ve midem bir sıcaklık havuzuyla doldu.

Aiden bana gülümseyerek, "Harika, havluları getirmişsin," dedi. Başımı kaldırıp ona baktım ve toplayabildiğim en kötü bakışı attım. Kaşlarım içeri çöktü, yüzüm onuncu dereceye kadar buruştu ve ayağa kalkarken ona homurdandım; kalçalarımın onun dokunuşuna duyduğu özlemden kurtulmaya çalışıyordum.

"Bundan sonrasını ben hallederim Henry. Çıkabilirsin,"

dedim ona. Dediğimi yaptı ve koşarak uzaklaştı.

Havluları Aiden'ın ellerine bıraktım. "Biliyorsun, bana kapına gelmememi söylemeden önce."

"Bir gecenin her şeyi değiştirebilmesi ne kadar komik. Benden vebadan kaçar gibi kaçtığını görünce bunun konuşmamız için iyi bir yol olacağını düşündüm."

"Veba gibi değil; sadece hafif viral bir soğuk algınlığı gibi."

Biraz kaşlarını çattı. "Ayrıntıları bilmeden önce sana davranış şeklimden dolayı bana kızgın mısın? Sana büyük bir özür borçluyum, Hails. Bunu hak etmedin -ayrılık hakkında öğrendiğim bilgiler olmadan bile. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bunu takdir ediyorum ve özrünü kabul

ediyorum." "Bu yüzden mi uzak

duruyordun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece tüm bu durumu değerlendiriyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Merdiven olayı üzerine bir pasta grafiği yaptın mı?"

Oflayıp pufladım. "Hayır!"

Bana bilmiş bilmiş sırıttı. "Emin misin?" "Sadece
küçük bir tane."

"Hailee-"

"Ne?! Bu büyük bir mesele. Hâlâ bazı şeyleri çözmem
gerekiyor." "Bu beş ila on iş günü arasında bir işlem durumu mu
yoksa...?"

"Tom, fazla düşünmemi öylece engelleyemezsin." Sırıtışı iyice yayıldı. "Ne? Ne oldu?"

"Yok bir şey... Sadece... Bana Tom dedin."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sanırım öyle oldu. Her neyse. Eğer malzemeye ihtiyacınız varsa, kat hizmetlerinin size getirmesine izin verebilirsiniz. Benden istemene gerek yok." Haley'i görmeyi umarak odasına baktım. Ya da Hailey'i. Ya da Halee. *Tanrım, umarım Halee değildir.*

Aiden bir kaşını kaldırdı. "Ne arıyorsun?" "Hiçbir şey."

"Kesinlikle bir şey arıyordun."

"Hayranların kapındaydı. Seni duyduklarını söylediler... um..." Biraz omuz silktim. "Bilirsin işte. Başka biriyle."

Gözlerini kısmıştı. "'Biliyorsun' ne demek?"

Fısıldamak için daha yakına eğildim. "Bilirsin işte... biriyle seks yapmak."

"Seks mi?" Kıkırdadı. Güldüğü için koluna vurmak istedim. Aptal herif. "Biriyle seks yapmıyordum. Muhtemelen beni duydular... um..." Biraz omuz silkti, açıkça benimle alay ediyordu. "Bilirsin işte. Elimle seks yapmak."

"Oh iğrenç, Aiden. Bunu kendine saklayabilirsin," dedim kolunu iterek.

"Bunu yaparken kimi düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Sakın
söyleme." Ben.

O bendim.

Aman Tanrım.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız," diye ısrar etti, "ama seni acele ettirmeyeceğim. Hazır olduğunda bana havlu getir."

31

Aiden

BEŞ YIL.

Hailee'nin hayatımda olduğu beş yılı kaçırmıştım. Onsuz bir beş yıl daha geçiremeyeceğimi biliyordum. Babamın Hailee'ye benimle olan ilişkisini bitirmesini söylemesinin yaratacağı dramı görmemiştim. Kalbimi kıran kadından uzak durmaya hazır bir şekilde şehre geldim, ancak onun hayallerimi kurtardığını düşündüğü için kalbimi kırdığını öğrendim.

Noble Hailee.

Bu onun karakterine çok uygundu. Bu da onun için her zaman deli olmamın bir başka nedeniydi. Zor olsa bile her zaman doğru olanı yapmaya çalışırdı.

Ben kendi duygularımdan kaçınmak için elimden geleni yaparken, ona da duygularını işlemesi için alan tanıyacaktım. Görünüşe göre Hailee son beş yıl içinde kendini geliştirmişti. Ruhunda hâlâ en sevdiğim yanları vardı ama daha olgun görünüyordu. Daha kendinden emin. Daha... iyileşmiş.

Buna imreniyordum. Son beş yılda geliştirdiğim tek şey daha fazla travmaydı. Bunlarla nasıl yüzleşmeye başlayacağımdan emin değildim ama daha denemeye fırsat bulamadan annem Starlight Inn'e gelip travma bavuluma biraz daha bok eklemek istedi.

Onu bulmak için kapımı açtığımda yüzümü buruşturdum. "Bak anne. Babamla ya da olanlar hakkında konuşmaya hazır değilim. Barış koruyucusu rolünü oynamaya alışkın olduğunu biliyorum ama-"

"Bu babanla ilgili değil tatlım," dedi gözleri dolarak. Endişem

bir anda arttı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Kötü bir şey değil. Nasıl baktığına bağlı. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki. Gel hadi." Kenara çekildim ve onu içeri aldım. Yatağa oturdu ve çantasını göğsüne bastırdı. Yanına oturdum ve rahatlatıcı bir elimi omzuna koydum. "Neler oluyor anne?"

"Anne," diye yankıladı beni ve gözyaşlarına boğuldu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağladı. Tam o anda, her bir parçam paramparça oldu.

"Kahretsin, ne oldu?" Onu kucağıma çekerek ısrar ettim.

Kollarımda titrerken "Sözlerine dikkat et," diye hıçkırdı. "Sorun yok, gerçekten. Sadece duygusalım. Bu çok aptalca." Kendini sarılmaktan kurtardı ve gözlerini sildi. "Bugün makyaj yapmadığım için çok mutluyum."

"Asla gerçekten ihtiyacın olmaz."

"Hâlâ." Burnunu çekti ve sakinleşmeye çalıştı. Sonra başını salladı ve omuzlarını geriye attı. "Yirmi dört yılı aşkın bir süredir bu günü düşünüyordum ve şimdi geldi." Elini çantasına attı ve bir zarf çıkardı. "Bu bir mektup."

"Anlıyorum."

"Annenden."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bana neden mektup yazdın?"

"Hayır." Başını salladı. "Biyolojik annen."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Zarfı ellerime bıraktığında midemin bulandığını hissettim.

"Bugün eve geldi. Bir parçam onu sana vermemeyi düşündü ve bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum ama..." Gözlerinden yaşlar süzülürken gülümsedi. "Kısa bir an korktum ama sen o mektubu hak ediyorsun. Bu yüzden onu sana getirdim."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Nasıl tepki vereceğimi

bilemedim.

Ellerimin arasında beni evlatlık veren kadının sözleri vardı. Onu defalarca düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Hayatım boyunca onun kim olduğunu merak etmedim desem yalan olur. Yine de düşüncelerim hep ateşli bir rüya gibi geliyordu. Asla hayata geçmeyecek bir şey gibi. Düşüncelerimin sadece düşünce olarak kalacağını düşündüm.

Şimdi kendini gerçek hissediyordu.

O zarf her şeyi gerçek yaptı.

"Baban mektubu sana verdiğimi bilmiyor. Muhtemelen beni bundan vazgeçirmeye çalışacaktır," diye açıkladı annem.

"Evet, benim adıma boktan seçimler yapmasıyla tanınıyor."

Kaşlarını çattı. "İkinizin sorunlarınızı çözmeniz gerekecek."

"Belki." Yine de bu gerçekle yüzleşmeye hazır değildim. Hâlâ elimdeki beyaz zarfı inceliyordum.

"İşe gitmem gerekiyor. Sadece bunu senin için bırakmak istedim." Yataktan kalktı, ben de onu takip ettim. Kapıya doğru yürüdü ve hızla hareket ederek kapıyı açtı. Çok hızlı kaçamadan onu sıkıca kucakladım ve hayatım pahasına tutundum.

"Beni istediğin zaman bırakabilirsin, Aiden," dedi bana, hafifçe

gülerek. "Hayır, bırakamam."

Birbirimize benzemiyorduk. Onun teni kahverengi, benimki ise zeytindi. Çikolata gözleri ve yüksek elmacık kemikleri olan güzel bir Siyah kadındı. Onun

Saçları karışıktı ve gülümsemesi büyüleyiciydi. Birbirimize benzemiyorduk ama birçok yönden benim ikizimdi. Aynı şekilde hissediyorduk. Aynı şekilde kutladık ve yas tuttuk. Aynı şekilde gülüyorduk. İkimiz de acılarımızı ruhumuzun derinliklerinde hissediyorduk. Laurie Walters benim ikizimdi, ben de onun.

Ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerimi onunkilere kilitledim. "Sen benim annemsin. Sonsuza kadar ve her zaman, ne olursa olsun, benim annem olacaksın."

Yanaklarından birkaç damla yaş süzülürken biraz burnunu çekti. "Ve sen benim oğlumsun."

Ben onun yanağını öptüm, o da benimkini öptü.

Elleriyle yüzümü okşadı. "Ben senin annen olduğuma göre, babanı aramanı söylemek de benim görevim. İkiniz bir yolunu bulmalısınız."

"Gerçek bir anne gibi konuştun. Sana bir sorum var."

"Tüh."

"Babamla mutlu musun?"

Sorum üzerine bakışlarında beliren duygu titreşimi onu biraz sarstı ama sonra sakinleşti. "Ne tuhaf bir soru."

"Ne tuhaf bir yanıt."

Gülümsedi. "Babanı ara. Seni seviyorum,

Aiden." "Ben de seni seviyorum."

O gittikten sonra zarfı elime aldım ve uzun süre ona baktım.

Açmadım.

İçinde ne yazdığını okumaya hazır değildim.

32

Aiden

Sinirlerimden arınmak için hızlı bir duş aldıktan sonra kapımın çalındığını duydum. Bir havluyu belime doladım ve diğeriyle saçlarımı kurutmaya başladım.

Hailee elinde bir yığın havlu ve yüzünde aptal bir sırıtışla orada duruyordu. Beni havlunun içinde gördüğü anda yanakları kızararak yukarı doğru kalktı. "Ah, merhaba."

"Hey." Havlulara baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Bana havlu getirmişsin."

"Evet. Konuşmaya hazır olduğumda size havlu getirmemi söylemiştiniz ama şimdi düşünüyorum da muhtemelen alay ediyordunuz ve gerçekten havlu istemiyordunuz. Şunları aşağı indireyim ve-"

O çıkışa doğru koşmaya başlamadan önce ellerimi havlulara sardım. "Bunun için minnettarım."

Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Hailee'ye gülümsemek ve onun da bana gülümsemesi iyi hissettirdi. Bana eskiden olduğumuz kişiyi hatırlattı. Kim olduğumuza dair küçük bir an

Eskiden öyleydik.

"Konuşmaya hazır mısın?" Ben sordum.

"Evet ama şimdi değil, çünkü bugün eve gidiyorum. Vardiyam bitti ve çok yorgunum."

"Seni eve bırakabilir miyim? Ya da seni bir şeyler içmeye götürmek?

Ya da..." *Seni seviyor muyum? Seni tekrar sevebilir miyim, Hailee?*

Bana şaşkınlıkla baktı ve başını salladı. "Hayır."

Sorunlarımızı aştığımızı düşündüğüm için ne kadar aptalım. "Doğru. Tabii ki."

Elleri cebinde dimdik duruyordu. "Beni yemeğe götürebilirsin."

"Oh. Şimdi mi?"

"Hayır. Anneme bu gece fırında ona yardım edeceğime söz verdim ama yarına ne dersin?"

Hailee'den bir parça umut mu? Kabul ediyorum. "Bu

bir randevu." "Bu bir yemek," diye düzeltti.

"Bir randevuya çok benziyor."

"Belki de iki kişinin yeniden arkadaşlık kurmayı düşündüğü türden bir randevudur." "Ya da beni dinleyin... daha fazla randevu olabilir."

Yanakları kızardı. "Bu bir daha buluşma değil. O merdivenlerde olanlar tek seferlik bir şeydi."

Duygularıyla ne kadar mücadele etmeye çalıştığını görerek sırıttım. Sadece beni öpüşünden bile arkadaştan daha fazlası olmak istediğini anlamıştım.

"Hâlâ daha fazla randevuya güveniyorum,

Hailee." "Alınmak yok-"

"Alınacağım-"

"Ama seninle asla bir randevuya çıkmam." "Alındın

ama neden olmasın?"

"Çünkü ne olursa olsun, seninle çıkamam."

"Hangi dünyada?"

"Gerçeklik."

"Gerçeklik

aptalca." "Yine de

var."

"Tabii. Elbette, ama benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

"İki kişinin yeniden arkadaş olmayı düşündüğü türden randevulara bayılırım."

Sadece o kadının arkadaşı olmak gibi bir arzum yoktu.

"Gerçekten benimle bir daha çıkmayacaksın, ha? Babam sana kariyerimi mahvedeceğini söylediği için mi?"

"Hayır, artık sebep bu değil." "Oh?

Sebep ne?"

"Derin düşüncelere daldığında burnunu garip bir şekilde kırıştırıyorsun. Online röportajlarda çok sesli gülüyorsun. Hiçbir şaka o kadar komik değildir, Aiden. Limonlu meşe ağacı gibi kokuyorsun. Kolonyayı geri çek, dostum. Kabalık etmek istemem ama kaba olmak gerekirse çirkinsin."

O şey miydi? Evet. Şakacı davranıyordu. Hailee'ye sataşmak geri dönmüştü. Onu ne kadar özlemişim.

"*People'ın* yılın en seksi erkeği için değerlendiriliyordum. Sanırım kendimi çekici olarak görebiliyorum."

"Bunun nedeni çoğu insanın toplumun onlara çekici olduğunu söylediği şeylere göre programlanmış olmasıdır. Elbette, gür saçlarınız, siz esnemeden esneyen pazularınız, tırnak içinde mükemmel bir gülümsemeniz ve 1.80'in üzerinde bir boyunuz var. Bu sadece bize her şeyin başı ve sonu olduğu söylenen vasat yüzeysel çekiciliktir. Gerçek şu ki, çekicilik çok daha derinlerde yatıyor." Başının yan tarafına vurdu. "Seksi bir zihne sahip olmak gerçek çekiciliğin yattığı yerdir. Dış görünüş zamanla değişir. Başımı seksi bir beyni olan bir adamın omzuna yaslamak isterim."

"Seksi bir zihnim var," diye teklif ettim.

Kahkahası soğuktu ama bana el sallarken içinde biraz da çapkınlık vardı. "Beynin bir lima fasulyesi kadar seksi. Beyin için neredeyse bir siksin,

Eğer dürüst olursam. Hadi bakalım, Kazanova özentisi, geliyor musun, gidiyor musun? Bütün gece bu kapıyı senin için açık tutmayacağım."

Küstahlık seviyesine gülümsedim. Kelimeler ağzından çıkana kadar bir kadının bana beynim için sik demesinin tahrik edici olduğunu bilmiyordum. Hailee'nin bir şekilde benim için açtığı bir utanç sapkınlığım mı vardı? *Bana yine beyin için sik de, Hails. Sanırım kotumda bir seğirme hissettim.*

"İyi geceler, Tom." Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı. "İyi geceler, Jerry." Ona seslendim. "Seninle eve kadar yürüyemeyeceğime emin misin?" "Şaka mı yapıyorsun? Bu şehirde seninle görünemem. İnsanlar
konuş."

"İnsanlar zaten konuşuyor. Ayrıca, uzun zaman önce bir kız bana önemsiz insanlar hakkında güzel bir söz söylemişti."

"Öyle mi? Peki ne diyordu?"

"Siktir et onları."

Elmacık kemikleri yükseldi ve tek yapmak istediğim her zaman sevdiğim o sincap yanaklarını öpmekti. "Evet... siktir et onları." Boğazını temizlemeden önce birkaç saniyeliğine utandı. "Yine de yeniden arkadaş olduğumuzu acı verici bir şekilde herkese açıklayamayız. Bu kasabanın dedikoducu olabileceğini biliyorsun. Bu nedenle, akşam yemeği kimsenin takıldığımızı bilmeyeceği bir yerde olmalı. Beyin yerine siki olan bir magazin dergisine kapak olmaya çalışmıyorum."

Seğir, seğir, sik, sik.

Utanç sapkınlığının kilidi tamamen açılmıştı ve bir an için neredeyse "Evet, Efendim" diye cevap vermeyi düşündüm ama bunun yerine "Tamam, bu işe yarar" dedim.

"İyi geceler," diye bağırdı ve omzunun üzerinden bakmadan bana el salladı. Bir an için dünyada her şey yolundaydı.

"İyi geceler, Hails."

33

Aiden

Benimle 333 N Heights Rd'de buluş. Şehrin hemen dışında. Akşam 7'ye ne dersin? Seni alabilirim, böylece yalnız gelmek zorunda kalmazsın.

Hailee: Seninle toplum içinde görünememin nesini anlamıyorsun? Cadılar Bayramı maskesi takabilirim.

Hailee: Sadece *IT*'deki palyaço olarak gelirsen. Yoksa buluşma yerine kendim giderim. Birazdan görüşürüz.

Saat 16:40'ta bir *IT* palyaço maskesiyle dairesine geldiğimde şok oldu.

Hailee kapıyı açtığında bir kahkaha patlattı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Neden böylesin?"

"Sadece seni daha önce olmayan randevumuz için alabilmek istedim." "Maske konusunda şaka yapıyordum."

"Alt metinleri ve iğnelemeleri kısa mesajlardan okumak çok zordur. Yani..." Eğildim ve elimi ona doğru uzattım. "Gidelim mi?"

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve kıkırdadı. "İnsanlar rastgele bir palyaçoyla yattığımı düşünmeden önce harekete geçelim."

"Bu gece olağanüstü görünüyorsun, Hails."

Gözlerini kısmıştı. "Bir palyaçonun bana iyi göründüğümü söylemesi garip bir şekilde ürkütücü."

"Bir palyaço fıkrası dinlemek ister misin?"

"Pişman olabilirim ama evet." "Tak, tak."

"Kim var orada?"

"Boo."

"Boo kim?"

"Bootiful you."

Gözlerini öyle bir devirdi ki sadece bu bile beni güldürdü. Beni itti ve "Hep böyle sevimsiz miydin, yoksa bu yeni bir Hollywood gelişmesi mi?" dedi.

"Bana gouda da diyebilirsin çünkü senin için çok gouda olacağım."

Bana boş boş baktı. "Şu anda senden ne kadar nefret ettiğim neredeyse acı verici."

"Nefret derken, aşkı mı kastediyorsun?"

Gözleri bir an beni inceledi. Dudakları hafifçe aralandı ama ilk başta hiçbir kelime çıkmadı. Sonra koluma bir yumruk indirdi. "Haydi, ezik. Açım ben."

Onu arabama kadar götürdüm ve kapıyı açtım. Arabaya bindi, kemerini taktı ve ben de sürücü tarafına geçmeden önce kapıyı kapattım. Arabaya bindim ve yola çıktık. Bir süre gittikten sonra *IT* maskesini çıkarmam için bana izin verildi. Saçlarım mahvolmuştu, terlemiştim ve muhtemelen aptal gibi görünüyordum ama Hailee'nin bana şapşal bir sırıtışla baktığını görünce buna değdiğini anladım.

"Gülünç olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Yüzde yüz."

Arabayı biraz daha sürdük ve açık bir alana yanaştık. Güneş tepede batıyordu ve tarlaya doğru baktığımızda ikimiz için hazırladığım piknik masasını görüyorduk.

"Bize piknik mi yaptın?" diye sordu biraz şaşırarak.

"Yemek yiyip konuşuruz, sonra da uzanıp yıldızları sayarız diye düşündüm." "Lanet olsun sana, Aiden." Başını iki yana salladı. "Sen iyisin."

Arabadan atladım ve kapısını açmak için aceleyle yanına gittim. Sonra bagajıma gidip bir piknik sepeti, soğuk şampanya ve birkaç battaniye daha aldım çünkü Hailee'nin her zaman üşüdüğünü hatırlıyordum.

Oturduk ve son beş yılı konuşmaya başlarken kendimizi rahat hissettik. Bana en kötü ve en iyi günlerinden bazılarını anlattı. Her iki hikayede de orada olamamaktan nefret ediyordum. Sonra beni sordu. Kariyerim hakkında. Büyük başarım hakkında.

Benimle gurur duyduğunu söyledi ve bu beni çok mutlu etti. Yine de geçtiğimiz beş yıl boyunca bir yanım boş hissetti.

"Senin son beş yılın benim son beş yılımdan çok daha kolay ve keyifli görünüyor," diye şaka yaptı ağzına bir üzüm atarken.

"Her zaman kolay değildir, bilirsin. Hayat," dedim onun için bir kadeh daha şampanya doldururken.

Ofladı. "Evet. Ünlü ve yakışıklı olmak ve dünyanın sana hayran olması zor olmalı."

Alaycılığına kıs kıs güldüm. "Ben ciddiyim. Aklıma çok takılıyorum. Neredeyse her zaman. O kadar ki artık nasıl kendim olacağımı bile bilmiyorum."

"İzinizi kaybettiğinizde ne yaparsınız?"

"Bu çok kolay." Önündeki sehpanın kenarına oturdum. "Yeni bir senaryo alıyorum ve başka biri oluyorum. Bu sadece çalıştığım zamanlar için de geçerli değil. Her gün böyle. Sanki başka biriymişim gibi davranıyorum. İnsanların etrafında olmak isteyeceği, tanımak isteyeceği biri çünkü -gerçek ben- bazı insanların etrafında olmak isteyeceğinden çok daha üzgünüm. İnsanlar mutlu insanları sever. İnsanlar üzgün olanların yanında kendilerini rahatsız hissederler."

Hailee kaşlarını çattı.

"Aiden?" "Evet?"

"Bu gerçekten üzücü."

"Hayat bazen üzücü olabilir."

"Ama çoğu insan senin yanında olsa bile bunu bilemezdi, değil mi?" Güldüm. "Sanırım bilmezler."

"Şu anda rol mü yapıyorsun? Benimle mi?" "Hayır. Şu anda tüm kalkanlar kapalı."

Elindeki şampanya bardağına baktı ve alt dudağını ısırdı. Hailee'nin yaptığı her küçük hareket beni büyülüyordu. Dişlerinin alt dudağını çekiştirme şekli, benim de onu çekiştirmeyi düşünmeme neden oldu. "Bana şu anda senin için zor olan bir şey söyle," dedi. battaniyeler.

"Şey"-burun kemiğimi kaşıdım-"geçen gün annem bana biyolojik annemden bir mektup verdi."

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bekle, ne? Aman Tanrım. Sen iyi misin? Ne yazıyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Henüz açmadım."

"Neden olmasın? Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeyi ne kadar uzun zamandır istediğini biliyorum." "Aynen öyle. O mektubu açtığımda sanki her şey gerçek oluyor, Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan tam olarak emin değilim." "Bu seni korkutuyor mu? Onun bana ulaştığını bilmek?"

"Beni korkutmuyor ama zamanlamayı sorgulamama neden oluyor. Başarılı olduğum bir sır değil. Bu yüzden kariyerimin henüz yükselişe geçmediği bir dönemde değil de şimdi ortaya çıkması beni rahatsız ediyor. Yine de kim bilir? Lanet mektubu okuyana kadar ne söyleyeceğini bilemeyeceğim. Ve henüz o mektubu okumaya hazır değilim."

"Eğer bu konuyu açtığında yanında birine ihtiyaç duyarsan, senin için orada olabilirim."

Gözlerimi kıstım. "Yeniden arkadaş olduğumuz için mi?"

Kıs kıs güldü. "Bunu söylemem benim için önemli mi?" "Hayır, ama sanırım bunu duymak benim için önemli."

Şampanya bardağını yere bıraktı ve yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. "Sen benim en iyi arkadaşım olmayı hiç bırakmadın, Aiden. Son beş yıldır sadece kötü bir cep telefonu bağlantımız olduğunu düşünmek istiyorum."

"Sana yıllar önce Sprint'e geçmeni söylemiştim," diye şaka yaptım.

"Beni tanıyorsun." Kollarını dizlerine doladı. "Berbat bir dinleyiciyimdir. Peki ya sen ve baban? Yıllar önce neler olduğunu öğrendiğinizden beri ikiniz hiç konuştunuz mu?"

Bundan bahsedince çenem gerildi. "Hayır."

"Aiden, muhtemelen yaptığı şey için ona kızgın kalmak istediğini biliyorum ama bunu sevgiyle yaptığını da biliyorum."

"Ya da bencillik ve açgözlülüğün olduğu bir yer. Sanırım nasıl baktığınıza bağlı." Başka bir şey söyleyecekti ama onu durdurdum. "Konuşma kayması mı?"

Not aldı. Babam ve yaptıkları hakkında konuşmaya hazır değildim. "Tamam, değiştir."

"Geçtiğimiz beş yıl sizin için nasıl geçti?" Ona sordum. "Sen nasılsın?"

"Tamam. Ben iyiyim." Yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "İyiyim aslında."

"Söyle bana. Ne kaçırdığımı söyle."

Biraz güldü. "Beş yıllık malzeme mi? Bu çok fazla bilgi demek."

"Her şeyi bilmek istiyorum. Bana hikayeni anlat."

Terapist olmak için üniversiteye gitmişti. Yüksek lisans yapmadan önce bir yıl ara verecekti. Bir yanım onunla birlikte üniversite hayatını deneyimleyemediğim için üzgündü. Kariyerim nedeniyle kaçırdığım bir fırsat daha oldu ama okulda başarılı görünmesine sevindim.

"Ana odağınız nedir?" Ben sordum.

"Çocuk psikoloğu olmak istiyorum. Bildiğiniz gibi lisenin sonlarına doğru benim için zordu. Çocukların kendilerini ait değilmiş gibi hissetmelerini asla istemiyorum. Duygularını anlamalarına yardımcı olmak ve karanlık günlerinde onlara yardımcı olmak istiyorum. Ailem beni terapiye gönderdiğinde, bu benim hayatımı değiştirdi. Şimdi, çocukların hayatlarının en güzel günlerinden bazılarını hala yaşayabileceklerini bilmeleri için bunu ileriye taşımak istiyorum. Yıllar önce başıma gelenlerin bir bakıma beni doğru yola soktuğunu düşünmek çok tuhaf."

"Hayat sizi tam da olmanız gereken yere koymanın bir yolunu bulur."

"Evet, sanırım öyle. Okul dışında hala sıkıcı bir kızım.
Çok okuyan, eğlenmek için ağırlık kaldıran ve otelde çalışan biriyim. Hayatım oldukça basit."

"Daha basit bir hayat için adam öldürürdüm. Ve sen mutlu musun?"

Dolgun dudakları gülümsedi. "Öyleyim. Herkes gibi benim de iniş çıkışlarım var ama genel olarak mutluyum."

"Güzel. Bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim. Yine de mutlu olsam da bazen yalnız hissediyorum," diye itiraf etti. "Çoğu zaman iyiyim. Günlerimi böyle hissetmeden geçiriyorum. Ama sonra bazı geceler ya da sabahın erken saatlerinde kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyorum. Çok fazla arkadaşım yok. Bu bir şikayet değil. Sadece bir gerçek. Kimse yalnızlıktan ya da yalnız insanların bazen kendilerine yalan söylemek ve yalnız olmaktan memnun olduklarını söylemek zorunda kaldıklarından bahsetmiyor. Bence başkalarının yanında olmak için bir araya geliyoruz. Belki her zaman değil ama bazen. Ve ben olmadığım zaman, zor oluyor. Aynı şeyleri tekrar tekrar yapıyorum. Yalnız uyanıyorum, yalnız işe gidiyorum, yalnız eve geliyorum, yalnız yatıyorum. Bazen keşke birlikte hiçbir şey yapmayacağım biri olsaydı diyorum."

"Neden çıkmıyorsun?"

"Çünkü başka hiç kimse sen olamazdı."

Ona sarılmak istedim ama bu konuda ne durumda olduğumuzu bilmiyordum. Onun yalnızlığını içime çekmek ve içime yerleştirmek istedim. Bir tür zor duygu transferi.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim... yalnız olmak. Bazen hayatımın yalnızlığımla tanımlandığını düşünüyorum. Etrafım her zaman insanlarla çevrili ama yemin ederim Los Angeles'ta kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. O yüzden sana katılmama izin ver" dedim.

Yorumum karşısında kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Açıkçası ben de tam olarak anladığımdan emin değildim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani, sana katılmama izin ver." Ona doğru eğildim ve ellerimi diz kapaklarının üzerine koydum. "Birlikte yalnız olabiliriz."

Gözleri bacaklarının üzerindeki ellerime kaydı. Dokunuş çok mu fazlaydı? Hoşuna gitti mi? İstiyor muydu? Çizgiyi aşmış mıydım? Ellerimin konumuna baktım ama onları hareket ettirmedim. Pürüzsüz kahverengi teninden yayılan ısı içime şok dalgaları gönderiyordu.

Birkaç damla gözyaşı ellerime düştü. Bu beni bir kez daha onun gözlerine bakmaya itti. Gözyaşları Hailee'nin yanaklarından aşağı süzülüyordu ve hemen onları silmeye çalıştı. Bacaklarını kaydırarak ellerimi çekmemi sağladı.

"Hails, eğer bu çok fazlaysa, yapabiliriz-"

"Hayır." Başını sallayarak araya girdi. "Sadece... Bu dünyada birlikte yalnız kalmayı tercih edeceğim kimse yok."

Yıldızları saymak için uzanmadan önce bir süre daha konuştuk.

Bir... iki... üç...

"Kırk beş." Hailee işaret etti.

"Onu zaten saymıştın," diye haykırdım.

Başını bana doğru eğdi ve burnunu kıvırdı. "Bunu kesinlikle saymadım."

"Ama sen yaptın."

"Yapmadım."

"Yaptım!"

"Ölmek istediğin tepe bu mu Walters? Beş yıllık kötü cep telefonu hizmetinden sonra?" diye sordu.

Kıkırdadım ve gözlerimi devirerek tekrar gökyüzüne baktım. "Kırk beş."

34

Aiden

"VAY ANASINI!" Hailee, bu arada başarılı olan iki kişilik yeniden arkadaşlığı düşünme randevumuzun ertesi sabahı pastaneden çıkarken bağırdı.

"Özür dilerim, seni korkuttum mu?" diye sordum.

"Tanrım, Aiden. Delirdin mi sen? Ödümü kopardın!" dedi eliyle göğsüme vurarak. "Ne yapıyorsun burada? Ne zamandır burada dikiliyorsun?"

"Uzun sürmez." Bu bir yalandı. Kırk beş dakikadır oradaydım. Ertesi sabah iki kahve fincanı taşıyan bir tepsiyle fırının önünde durdum. Kahve muhtemelen soğuktu. Diğer elimde ise içinde iki kruvasan olan kahverengi bir kâğıt torba vardı. Ya başımda? *IT* palyaço maskesi. Benimle toplum içinde görünmesi riskini almak istemedim.

"Hayır, tesadüfen oradan geçiyordum. Seninle karşılaşmak çok garip. Sabah kahvemi ve kruvasanlarımı alıyordum."

Bana donuk bir ifade verdi. "*IT* maskesi mi takıyorsun?"

"Seninle karşılaşmak için küçük de olsa bir umudum olabilirdi ve senin isteğin üzerine insanların bizi birlikte görmesini istemedim."

"Çok düşüncelisin, seni ucube, ama işe gitmem gerek."

"Evet, tabii ki. Elbette." Elimle kaldırımı işaret ettim.

Hana doğru yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. O adımlarını durdurdu, ben de benimkileri durdurdum. "Ne yapıyorsun, Aiden?"

"Yürümek."

"Görüyorum. Neden yanımda yürüyorsun?"

Omuz silktim. "Aynı yere gidiyor olmalıyız." "Ben

işe gidiyorum."

"Bu çok komik. Ben de tam hana gidiyordum." Kahve fincanlarından birini kaldırdım ve ona doğru uzattım. "Kahve mi? Siparişiniz hâlâ karamelli latte mi?"

"Öyle." Gözlerini bana dikti ama kahve fincanını aldı. Tekrar yürümeye başladı ve ben de bir süre onun yanında devam ettim. Yanında ilerlerken bir melodi mırıldandım. Arada sırada, sabahın erken saatlerinde yapmayı sevdiği o huysuz bakışıyla bana bakıyor, sonra yine ileriye bakıyordu. Bu yaklaşık üç dakika sürdü, sonra homurtularının şiddeti arttı ve bir hırıltı çıkardı. Bu bir hırlama mıydı? Hailee Jones az önce bana hırladı mı?

"Ne yapıyorsun sen? Ukalalık da yapma. Beni neden takip ettiğini söyle!" diye emretti.

Boğazımı temizledim. "Dün gece yalnız olduğunu söyledin. Yalnız uyandığından, işe yalnız gittiğinden, eve yalnız geldiğinden ve yalnız yattığından bahsettin. Sadece o yalnız anlardan bazılarını yok etmek istedim. Seninle birlikte uyanmamı istemeyeceğini düşündüm ama sabahları yatağında olmamı istiyorsan, elbette..."

"Aiden. Odaklan."

"Doğru ya. Seninle birlikte uyanamayacağıma göre, en azından işe kadar seninle yürüyebilirim diye düşündüm."

Öfkelendi. "Bu çok aptalca."

"Ben aptalım."

"Haksız değilsin." Gözleri elimdeki kahverengi kâğıt torbaya kaydı. "Benim için fazladan bir kruvasanınız var mı?"

"Bende bir tane var, evet." "Ver

onu."

"Biraz talepkârız, değil mi? Bilirsin, bazı erkekler bu tür şeylerden *hoşlanır." O benim. Ben bazı erkeklerim.*

Gözlerini devirdi ve sikim seğirdi. Tanrım, bu kadın beni ne kadar etkilediğini bile bilmiyordu.

Kruvasan için elini bana doğru uzattı ve ben de ona verdim.
Bir ısırık aldığında zevkle inledi.

Tekrar yap, Hails.

"Seni merdivenlere yatırdığımda böyle inlememiştin," diye yakındım.

"Evet, tereyağına bulanmış değildin."

"Kendime not: Hailee bir dahaki sefere beni evine davet ettiğinde tereyağı getir."

Güldü. "Birlikte tango yapma fikrini aklından çıkarman gerekiyor çünkü böyle bir şey olmayacak."

"Bir erkek hayal kurabilir. Ve inanın bana... Ben de bunun hayalini çok kurdum."

"Evet. Birkaç kız arkadaşın hayallerine kulak misafiri olmuş."

"Bunu yaparken seni düşündüğümü bilmek nasıl hissettiriyor?" "Buna cevap vermeyi reddediyorum."

"Beni zihinsel olarak boşaltmanın ne kadar sürdüğünü bilmek ister misin?"

Yanakları yükseldi ve kızardı. "*IT* palyaçosu maskesi takmış bir adamın bana bu soruyu sorması durumu son derece gülünç hale getiriyor."

"Beş dakika."

"Bunu bir onur nişanı olarak takmamalısın."

"Ne diyebilirim ki? Zihnimdeki Hailee beni o kadar tahrik ediyor ki kendimi tutamıyorum. Tıpkı gerçek hayattaki gibi."

"Bunun düşündüğün gibi bir esneklik olduğunu sanmıyorum, buckeroo."

Güldüm. "Bana bir şans daha ver, sana ne kadar devam edebileceğimi göstereyim. Bu benim için uzun zamandır bir ilkti. Onu nakavt etmek zorundaydım."

"Eminim Hollywood'da seni meşgul edecek bir sürü kadın bulmuşsundur." "Senden sonra kimse olmadı."

Kaşlarını kaldırdı. "O zamanlar senin ilk ve tek sevgilindim. Eminim sen de-"

"Senden başka kimse yok," diye tekrarladım, bu sefer biraz daha ciddiydim. Adımlarını durdururken nefesi kesildi.

"Yemin et."

Önüne geçtim ve gözlerimiz kilitlenebilsin diye maskemi yukarı çektim. "Yemin et."

"Pinkie söz veriyor mu?"

Serçe parmağımı onunkiyle birleştirdim. "Pinkie söz veriyorum. Peki ya sen? Ben gittiğimden beri kaç talip kapında sıraya girdi?" Soru ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bilmek istediğim son şey ben gittiğimden beri kaç kişiyle birlikte olduğuydu.

Aptalca sorular sor, aptalca cevaplar al.

Hiçbiri dışındaki tüm cevaplar yanlıştı.

"Arkadaşlığımızı daha yeni tazeledik Tom. Zorlama."

"Ne diyebilirim ki?" Eğildim ve kruvasanından bir ısırık aldım. "Ben bir iticiyim. Yine de yalan söylemeyeceğim. Bunlar en iyi kruvasanlardan bazıları."

"Yemin ederim, ailem dünyanın en iyi ekmeğine sahip. Paris'e hiç gitmediğimi biliyorum, ama bahse girerim bunlar onlara taş çıkartır."

Cevap veremeden, kaldırımdan geçenlerle selamlaşmaya ve sohbet etmeye başladı, bireylerle dolu dolu konuşmalar yaptı. Onlar gülümseyerek ayrıldıktan sonra Aiden bana döndü.

Gülümsedim. "Bunu çok yapıyorsun, değil mi? İnsanlarla konuşmayı." "İnsanları büyüleyici buluyorum."

"Hepimizi bir gün oynayabileceğin karakterler olarak mı görüyorsun?"

Güldüm. "Hayır, ama iyi fikir. Her insan bir çeşit karakterdir sanırım." Sokaktaki rastgele insanları işaret ettim. "Arka plan karakterlerimiz var. Yan karakterler. Ana karakterler. Kötüler, kahramanlar, iyilik perileri. Gerçekten düşünürseniz tüm dünya büyük bir film. Görüntülerin çoğu sıradan şeyler ama bazen harika bir hikaye yaratan harika anlar da oluyor. Hâlâ mutlu sonla mı bitecek yoksa bir tür zombi kıyametine mi dönüşecek diye tartışıyorum."

Kruvasanını bitirirken parmaklarını yaladı ve sonra kahve fincanını bana doğru eğdi. "Zombiler için umut var."

İsteyip istemediğini görmek için kendime aldığım kruvasanı uzattım. Başını salladı, ben de içine daldım.

"Ben nasıl bir karakterim?" diye sordu. "Benim hikayem ne?"

"Sen kesinlikle ama kesinlikle mezar kazıcısısın. Gölgelerde gizlenen tuhaf kişi," diye şaka yaptım. Neyse ki şakamı anladı ve beni itti.

"Pislik."

"Birazcık." "Ana karakter." demeden önce kahvemden bir yudum aldım. Ofladı. "Ben ana karakter değilim."

"Bu tam da her ana karakterin söyleyeceği şeydir. Ana karakter olduğunu söyleyen herhangi bir kişi asla gerçekten ana karakter olamaz. Muhtemelen ikinci perdede ölürler."

"Ah, ikinci perdede ölmüş olmayı ne kadar isterdim." Elini dramatik bir şekilde havaya kaldırarak iç çekti.

"Ah, evet. Sen dramatik ana karaktersin. Gün gibi ortada."

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum."

"Oh? Benim rolüm ne?"

"Sokağa adım attığında rastgele bir otobüsün çarptığı ve bir daha asla görülmeyen veya haber alınamayan insanlar gibisiniz."

Güldüm ve kaldırımın kenarından yola doğru süzüldüm. "Benimle iyi vakit geçirmekle dalga geçme, Jones." Bir araba bana doğru gelirken atladım ve çok yaklaşamadan Hailee ceketimin kolundan tutup beni kaldırıma geri çekti.

"Delirdin mi sen?!"

"Belki biraz. Onu çekici kılacak kadar."

"Çekici değilsin. Sinir bozucusun. Hiç gitmeyen sinir bozucu bir insan gibisin," dedi bana. "Eğer Amerika senin ne kadar sinir bozucu olduğunu bilseydi, asla Süpermen olamazdın."

"Clark Kent titreşimleri mi yayıyorum? Çünkü bu da sayılır."

Gözlerini devirdi, benimle yapmayı en sevdiği hobisiydi. İzlemek için yeni favori hobim. "Hayır. Sen daha çok Goofy *filmindeki* Goofy gibisin."

"Bunu bir hakaret olarak söylediğini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu benim en sevdiğim filmlerden biridir."

"Bunu zaten biliyordum." Tabii ki biliyordu.

Hana vardık ve o içeri girerken kapıyı açık tuttum. "İşten ne zaman çıkıyorsun?" diye sordum.

"Beni eve bırakmayacaksın."

"Tabii ki hayır. Dürüst olmak gerekirse, bu yapmama izin vereceğini düşündüğümden daha fazlasıydı, ama eğer senin dışarı çıktığın saatte ben de yürüyorsam..."

"Oscar ödüllü ünlü bir aktör için, kesinlikle bir hayatınız yok." "Bu bir durgunluk anı."

"Peki bu senin için nasıl gidiyor?"

"Uzun zamandır hissettiklerimin en iyisini hissediyorum."

"Güzel." Gülümsedi. "Çalışmak zorundayım. Beni yalnız bırak."

"İyi günler, Jerry." Otelden ayrılmak için kapıyı açtım ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Bir dakika. Gerçekten benimle bu kadar yolu hemen gitmek için mi geldin? Odana gitmiyor musun?"

"Hayır. Birazdan spor salonunda bir seansım var. Biraz geç kaldım, o yüzden gitsem iyi olacak.

o."

"Spor salonu senin bulunduğun pastanenin hemen yanında."

"Evet."

"Doğru. Tamam." O kadar yolu neden yürüdüğüme şaşırmış gibi kaşlarını çattı.

Sadece geri dönüp gitmek için onunla birlikte. Tezgâha doğru yürüdü ve oturmak için sandalyesini çekti. "Altı buçuk. Altı buçukta işten çıkıyorum."

Yorumundan duyduğum heyecanı gizlemeye çalıştım. Ona doğru bir kez başımı salladım. "Görüşürüz o zaman."

35

Hailee

Sonraki hafta boyunca Aiden o saçma palyaço maskesini takarak evime geldi ve beni işe bıraktı, sonra da eve giderken yanımda seyahat etti. İlk haftadan sonra ona maskesiz gitmesini söyledim. İnternette ruhsal bir çöküntü yaşadığını ve etrafta maskeyle dolaşırken görüldüğünü iddia eden fotoğrafları ortaya çıktıktan sonra bu anlamsız göründü. Yeterince iyi bir kılık değiştirme olmadığını tahmin ettim.

Yine de magazin haberlerinden hiç etkilenmiş görünmüyordu. Ana hedefi hâlâ benmişim gibi görünüyordu.

Israrcı bir adamdı. Her gün beni dairemin kapısına kadar götürmeyi teklif etti ama ben hep reddettim. Yine de sordu. Onun tekrar benim alanıma girmesine hazır değildim. En son o basamaklara çıktığında işler çok hızlı ilerlemişti. İşlerin tekrar o hıza ulaşmasına hazır olduğumdan emin değildim.

Şimdi, açıklığım nedeniyle, her gün işe gidip gelirken benimle yürüyen en konuşkan ünlü aktör vardı. Aiden hakkında bir şey varsa, o da

konuşmak için bir sebep bulmasıydı. Herhangi bir şey hakkında da konuşabilirdi. Düşüncelerinin çoğu aklında kalmazdı, her türlü şeyi ağzından kaçırırdı. Rastgele söylediklerinin bazıları ilginç, bazılarıysa aptalcaydı. Gizliden gizliye hepsini duymak hoşuma gidiyordu.

Onunla birlikte yürümek tuhaftı, çünkü yürüyüşlerimiz sık sık kasaba halkının onunla iletişim kurmak için yanımıza gelmesiyle kesiliyordu. Herkes Aiden'la arkadaş olmayı kendine görev edinmişti ve o da böyle bir insan olduğu için bu arkadaşlıkları memnuniyetle karşılıyordu. Yolunun kesiştiği herkesle sohbet edebiliyordu. Bu etkileşimlerin ne kadarının onunla olduğunu ya da her gün kaç maske taktığını merak etmekten kendimi alamadım. Kaç tane rol oynuyordu?

"Seninle konuşmak güzeldi Ruby! Köpek şovunda yavrunla iyi şanslar!" Aiden, köpeğiyle birlikte yürüyen Ruby'ye el salladı.

"Sonra görüşürüz, Aiden!" Ruby kulaktan kulağa sırıtarak el salladı. Çoğu insan onun yanından böyle gülümseyerek ayrılırdı.

İnsanlar ne zaman onunla konuşsa, benim varlığımı bile görmezden geliyorlardı. Yine de Aiden yolumuzun kesiştiği herkese beni tanıtmayı ihmal etmiyor, kendimi dışlanmış hissetmemem için elinden geleni yapıyordu. İşin şakası ondaydı, ben görünmez olmak istiyordum. İçine kapanık birinin dışa dönük biri tarafından arkadaş edinilmesi çok yorucuydu. Tek yapmak istediğiniz görünmez olmak, televizyon izlemek ve bir köpek ya da kedi arkadaşınızla kitap okumakken onlar sizi dahil hissettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bir gün arkadaşlarımın biz içe dönüklerin konuşmamayı sorun etmediğimizi anlayacaklarını umuyordum. Bu benim en sevdiğim eğlencelerden biriydi.

Fırına yaklaşırken ona "Sende bir şey fark ettim," dedim. "Artık yabancılarla beş yıl öncesine göre çok daha fazla konuşuyorsun. Hâlâ nefret ettiğini söyleyebilirim ama bununla iyi başa çıkıyorsun."

Önümde durdu ve bana o Hollywood gülümsemesini takındı; bu gülümseme midemin onun için altüst olmaması gereken bir şekilde altüst olmasına neden oldu. "Benim hakkımda başka ne fark ettin?"

Gözlerin.

Gülümsem

en.

Senin gülüşün.

Çok güldüğünüzde ve gülümsediğinizde ortaya çıkan sağ gamzeniz.

Sinirlendiğinizde burun deliklerinizin açılma şekli.

Zikzaklar çizerek yürümen.

Bakmadığımı düşündüğünde bana bakma şeklin.

Sakızını çiğneyişin ve onunla baloncuklar üfleyişin.

Bir sürü şey, Aiden. Çok şey fark ettim.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Klişe olduğun gerçeği

dışında." "Hadi ama, ben bayat değilim. Ben çekiciyim."

Öfkelendim. "Büyüleyici mi? Evet, doğru."

"Öyleyim. Bu doğru ve sanırım sana karşı büyüdüğümü biliyorsun. Mantar gibiyim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Mantar mı?"

"Evet, benimle biraz zaman geçirdikten sonra bir mantar olduğumu anlayacaksın." O kadar çok güldü ki elini dizine vurdu ve tam bir aptal gibi kıkırdama krizine girdi. "Anladın mı? Fungi? Eğlenceli adam?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, Aiden. Anladım."

O kadar çok güldü ki o aptal, sevimli, şirin gamzesi ortaya çıktı. Gerçek Aiden buydu. O anda bir rol oynamıyor ya da başka biri gibi davranmıyordu. En gerçek, en otantik haliyle kendisi oluyordu.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Ona

sordum. "Neymiş o?"

"Seni özledim."

"Beni dairene davet edecek kadar mı?" "Şansını

zorlama."

O gece yürürken gökyüzü karanlıktı. Çok fazla yıldız göremeyecek kadar bulutluydu, ama dürüst olmak gerekirse, yukarı bakmıyordum. Aiden'a bakmakla meşguldüm. Yine de Aiden'a bakarken kişiliğindeki değişimi gördüm.

bir ara sokakta. İki adam orada durmuş tartışıyordu, biri ileri geri tökezlerken belli ki sarhoştu. Yüzü kan içindeydi ve iki adamın kötü bir tartışma yaşadığı belliydi. Birinin zorlukla ayakta durabildiği göz önüne alındığında, çok haksız bir tartışma.

Yakınlaştırdığım anda, Aiden'ın enerjisinin neden değiştiğini tam olarak anladım.

"Bu...?" Ben başladım.

"Evet." Aiden burnunun kenarını sıkarak içini çekti. "Ben Jake."

Tam içeri girmek üzereyken, ayık adamın Jake'e yumruk attığını gördüm ve yüzüne temas ettiğinde nefesim kesildi. Jake yere düşmeden önce çöp kutusuna doğru yuvarlandı.

"Neden sende olmadığı umurumda bile değil. Tek bildiğim bana para borçlu olduğun," dedi yabancı. Jake'e bir kez daha vurmak üzereyken Aiden koşarak geldi ve ikisinin arasına girdi.

"Dur, dur, dur, sakin ol," diye emretti Aiden yabancıya. "Sanırım buraya yeterince zarar verdin."

"Belli ki yapmamışım çünkü hâlâ nefes alıyor. Ve bu herife daha fazla benzemek istemiyorsan, kendi işine bakmanı öneririm."

Aiden dişlerini sıkarak, "Yapabilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin ama bu ilgilenmem gereken bir iş," dedi. Jake kan tükürdü ve hiç düşünmeden iyi olduğundan emin olmak için yanına koştum.

Aiden bana "Selamlar, kaldırımda bekle," diye emretmeye çalıştı.

"Onu burada öylece bırakmayacağım," dedim, Jake'in kendi başına oturabilecek kadar bile dengeli olmadığını görünce. Gözlerinden biri şişmişti ve tutarlı bir cümle kurmakta bile zorlanıyordu.

"Hailee!" Aiden havladı.

"Aiden!" Geri çekilmek istemediğim için havladım.

Pes etmeyeceğimi bildiği için önündeki adama döndü. "Sana ne kadar borcu vardı?"

"Elli dolar."

"Ciddi misin?" Aiden homurdandı. "Sana elli dolar borcu var diye bir sarhoşun kıçını mı tekmeliyorsun?" Cüzdanını çıkardı ve karıştırmaya başladı.

Adam Aiden'ın parasını görür görmez gözlerini kıstı. "Elli mi dedim ben? İki yüz demek istemiştim."

"Affedersiniz?" Aiden bir kaşını kaldırdı. "Sadece iki saniye önce elliydi."

"Bu, Jake'in spor ayakkabılarıma kan bulaştırdığını fark etmeden önceydi."

Aiden, "Yüzüne yumruk atmasaydın kan olmazdı," diye tersledi.

"İki yüz dolar ve seni rahat bırakırım."

Aiden nefesinin altında pek de hoş olmayan bir şeyler mırıldandı ama adama parayı verdi. Adam sırıtarak ve adımlarını hızlandırarak uzaklaştı. Aiden koşarak Jake ve benim yanıma geldi ve ikimize yaslanan Jake'i ayakta durabilecek bir pozisyona getirmeme yardım etti.

"Tanrım, Jake. Ne halt ediyorsun sen?" Aiden mırıldandı, sesinin her santimetresinde kızgınlık vardı. Aiden'ı kızdıran pek fazla şey yoktu ama Jake onlardan biriydi. Özellikle de şu anki haliyle.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedim ona. "Oldukça hırpalanmış durumda." "Hastane yok," diye mırıldandı Jake.

"Aptal olma. Seni hastaneye götürmeliyiz," diye açıkladı Aiden.

"Hastane olmaz!" dedi tekrar, bu sefer sert bir şekilde. "Beni babana götür."

Aiden yüzünü buruşturdu. "Seni orada isteyeceğini sanmıyorum. Senin temiz olman gerekiyordu."

"Ben temizim. Temizim. Sadece kötü bir gece geçirdim. Bir şeyim yok. Beni babana götür," diye emretti kan öksürerek.

"Onu ben götürebilirim," diye teklif ettim. "Arabam fırının hemen k ö ş e s i n d e . Önemli bir şey değil."

Aiden dişlerini sıkarak, "Bu büyük bir mesele," dedi ama kabul etti.

Jake'in arabama binmesine yardım etti ve ben de Walters'ların evine doğru yola çıktım. Jake arabanın arkasında yatarken mırıldandı, "Şehre döndüğünü bilmiyordum, Aiden. Bilseydim, ziyaret ederdim."

Aiden ofladı. "Evet. Tıpkı ben büyürken diğer zamanlarda yaptığın gibi," dedi alaycı bir tavırla.

Aiden ve Jake arasındaki ilişkiye yabancı değildim. Ya da daha çok, bir ilişki olmamasına. Walters ya da Samuel, Jake'i Aiden'ın hayatında tutmanın önemli olduğunu düşünüyordu. Laurie böyle bir şey istemiyordu. Aiden küçük yaşlardan itibaren iki babaya sahip olacak kadar özel hissetmişti. Ta ki Jake'in dünyadaki en tutarlı baba olmadığını fark edene kadar. Genç yaşta Jake, Aiden'ı beyzbol maçlarına götüreceğine dair büyük sözler verirdi. Doğum günlerinde hep yanında olacağına dair. Aiden için nasıl ayık kalacağı hakkında.

Aiden bunun büyük bir olay olduğunu düşündü - birisi onun yüzünden temizlenmek istiyordu.

Yine de Jake onu hep hayal kırıklığına uğrattı, defalarca.

Biz çocukken bazı günler Aiden'ın evine gittiğimde onu elinde beyzbol sopası ve topuyla verandada beklerken bulurdum çünkü Jake onu vuruş çalışması için yedek kulübesine götüreceğini söylemişti.

Güneş batana ve ailesi onu içeri çağırana kadar orada otururdu.

Sonra başka bir gün tekrar yapardı. Ve başka bir gün. Ve başka bir gün. Ta ki bir gün, Jake'in sözlerinin asla gerçekleşmeyecek boş vaatler olduğunu fark edene kadar. Aiden'ın güven sorunu yaşamasının bir nedeni varsa, o da Jake Walters'tı. Beş yıl önce babasıyla konuşmayı bırakmamızın nedeninin babası olduğunu öğrendiğinde Aiden'ı derinden yaralayan şeyin bu olduğunu biliyordum. Samuel'in onun için Jake'in asla olamadığı gibi dürüst olması gerekiyordu.

Arabayı park ettikten sonra Aiden'ın Jake'i merdivenlerden çıkarmasına yardım ettim ve Aiden'ın ebeveynlerinden birinin kapıyı açmasını bekledim.

Samuel göründüğünde, dayak yemiş ve morarmış kuzeni Jake'in verandada durduğunu görünce telaşlandı. "Ne oldu böyle?" diye sordu kapıyı iterek.

"Sence ne oldu? Jake. Jake'in en iyi yaptığı şeyi yaptı, her şeyi berbat etti. Buraya bırakılmayı o istedi, o yüzden al bakalım." Aiden Jake'i hafifçe babasının kollarına itti ve uzaklaşmak için döndü. Kendimi tamamen rahatsız hissettiğim için onun peşinden gittim.

Samuel oğluna seslenerek, "Aiden, bekle," dedi. "Konuşmamız

gerek." "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Oğlum-"

"İyi geceler Samuel," dedi Aiden soğuk bir sesle.

Samuel bir adım geri çekilirken sözlerinin acısını hissettim. Samuel'in kendi gözlerinin içinde paramparça oluşunu izlerken kalbim hafifçe kırıldı. Onu teselli etmek istedim ama Aiden'ın o anda benim nezaketimi hak ettiğini biliyordum. Beni ilgilendiren Samuel değil, oğluydu.

İkimiz arabama bindik ve uzaklaştık. Yolculuk sessizdi ve nereye gittiğimizden tam olarak emin değildim. Aiden tek kelime etmemişti ve yolcu camından dışarı sert bir bakışla bakarken elleri hâlâ yumruk halindeydi. Sağ ayağı sert bir şekilde paspasa vuruyordu.

Arabayı yolun kenarına çektim ve Aiden'a dönmeden önce park ettim. "Konuş benimle."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Babana söyleyecek bir şeyin yoktu, ki bu anlaşılabilir bir şey. Ama benim, Aiden. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Son beş yıldır yapamadığıma eminim," diye tersledi. Sonra omuzları düştü ve nefesinin altından küfretti. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Belki de yaptın ve bu sorun değil." Elimi omzuna koydum ve onu kendime doğru çevirdim. "Senin de bana kızmaya hakkın var, Aiden. Bana her şeyi söyleyebilirsin - beni incitebilecek zor şeyleri bile."

"Seni incitmek istemiyorum." Mavi gözleri kalbi kırılmış gibi bakıyordu. "Sen incitmek isteyeceğim son kişisin."

"Bana zor kısımları anlatın, ben de size yardımcı olayım."

"Jake'i görmek beni rahatsız etmedi. Beni yanlış anlamayın, zor ve sinir bozucuydu ama Jake sadece Jake'ti. Tüm hayatım boyunca böyleydi. Ama babamla yüzleşmek? Berbat olmaması gereken babamla mı? Hayatım boyunca örnek aldığım ve bana beş yıl boyunca yalan söylediğini yeni öğrendiğim kişiyle? En zor kısmı da bu. Çünkü şimdi sanki hiç tanımadığım bir adamın gözlerinin içine bakıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen de benim için aynı şeyi hissetmelisin. Babanın yaptığı plana ben de uydum. Bunu gerçekten yapan bendim. I
-"

"Hailee, bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ama son beş yılımı sana kızgın olmaya çalışarak geçirdim. Binden fazla günümü sana kızgın olmaya çalışarak geçirdim. Hatta buraya gelip o nefret hız trenine binmeye çalıştım ama işe yaramadı. Asla da işe yaramayacak. Kasabaya neden döndüğümü biliyor musun? Tatil sezonu için neden Leeks'te kalmaya karar verdim?"

"Neden?"

"Sendin," diye itiraf etti. "Senin için geri geldim." "Ne

demek istiyorsun?"

"Çocukken bana Hollywood'a gittiğimde kendimi kaybettiğimi hissedersem geri dönüp seni bulmamı söylemiştin. Bir süredir kendimi kaybolmuş hissediyordum, bu yüzden... geri döndüm."

"Beni bulmak

için mi?"

"Seni bulmak

için."

Kalbim ömrümün sonuna kadar o adama ait olacaktı. "Aiden?"

"Evet?"

Alt dudağımı ısırdım. "Dairemi görmek ister misin?"

Tüm tavrı bu tek cümleyle değişti. Ağzında sinsi bir sırıtış belirirken gözlerini kıstı. "Bu... iç tasarımınızı görmeye gelmeniz için bir davet mi yoksa kıyafetlerinizi çıkarmaya gelmeniz için bir davet mi?"

Kontak anahtarını çevirdim ve arabayı çalıştırdım. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

36

Hailee

Evime girerken Aiden, "Travmamın beni senin dairene sokacağını bilseydim, daha önce boşaltırdım," diye şaka yaptı. Etrafına bakındı, ellerini ceplerine soktu ve ıslık çaldı. "Vay be. Burası Hailee diye bağırıyor."

T'ye göre düzenlenmiş daireme baktım. Her şeyin bir etiketi vardı. Hiçbir şey yerli yerinde değildi ve her zamanki gibi temizdi. Oturma odamın dört duvarı kitaplıklarla kaplıydı ve rafların ikisinin ortasında neredeyse hiç açılmayan bir televizyon vardı. Bir şey varsa, o da dekoratif bir parçaydı.

Mekanın her yerinde annemin bana getirdiği bitkiler vardı çünkü "Her eve bir bitki gerekir çünkü mekana hayat katar" derdi. Bir de oksijene yardımcı olmasıyla ilgili bir şey. Ne yazık ki onun benden daha fazla yeşil parmağı vardı.

Mutfağımın adasında bir pasta tabağı vardı ve üzerinde annemin limonlu keklerinden biri duruyordu. Her hafta bana küçük bir kek yapardı.

hafta boyunca atıştırmak için. Antrenmanlarımın neden pek işe yaramadığını açıkça açıklıyordu. Tatlılar ve squatlarla dengeli bir hayat yaşadım. Dürüst olmak gerekirse, her iki dünyanın da en iyisiydi.

Aiden ayakkabılarını çıkarıp rahatına bakarken, "Bitkilerin ölüyor," dedi. Mutfağıma doğru yürüdü, bir sürahi doldurdu ve söz konusu bitkileri sulama görevini üstlendi. "En son ne zaman gübreleme yaptın?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Sen ne zamandan beri bitki adamısın?"

"Bir keresinde bitki bağımlısı bir karakteri canlandırmıştım. Bu zavallı şeylerin biraz şefkatli sevgiye ve bakıma ihtiyacı var." Parmağını toprağa soktu ve kaşlarını çattı. "Bunları en son ne zaman suladın?"

"Belki iki ay önce?" "Hailee!"

"Ne? Kendimi savunmak için söylüyorum, bitki istemedim."

"Beni öldürüyorsun, Hails. Beni öldürüyorsun." Sonraki on dakika boyunca Aiden etrafta dolaşıp bitkilerimle konuştu, onlara ninniler söyledi ve onları sularken sevildiklerini söyledi. "Anneniz size kötü davrandığı için üzgünüm," dedi onlara.

Dürüst olmak gerekirse, bunun tahrik edici mi yoksa tiksindirici mi olduğundan emin değildim.

Sonra suladığı pazılarına baktım ve evet. Bu tahrik ediciydi.

Bitkilerin yapraklarının tozunu almayı bitirdiğinde, gözlerinde gururla ellerini yıkadı. "Bitkiler bağışlayıcı olduğu için şanslısın. Birkaç gün içinde ne kadar mutlu görüneceklerini izle."

Masamın önünden geçerken durakladı. Raptiye panomdaki eşyaları fark edince şaşkınlıkla başını eğdi. Bütün filmlerinin sinema biletleri. Bana doğru baktı. "Hepsini gördün mü?"

"Her birini açılış gecesinde izledim ve DVD'lerine sahibim. Dramatik olmak istemem ama büyük ihtimalle en büyük hayranınız benim."

"Hmph. Bu duyguyu hissetmeyi beklemiyordum."

"Ne hissi?" "Aşk."

Gülümsedim. "İnsana sinsice yaklaşıyor."

"Evet, onun gibi bir şey." Öne doğru uzandı ve orada asılı duran kolyeyi aldı. Yıllar önce kopardığı Jerry kolyesini. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım. "Lütfen."

Boynuna taktı ve kalbimin bir parçasının anında iyileştiğine yemin ettim.

Koltuğuma kıvrıldım ve ona doğru gülümsedim. "Artık kafanı dağıtmayı bıraktığına göre, Jake ve babanla olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Gözlerini kısmıştı. "Beni buraya seks yapmak için getirdiğini sanıyordum?"

Güldüm. "Seninle seks yapacağımı hiç söylemedim."

"Ah. Şey. Evini görmek güzeldi. Gitsem iyi olacak-" Ona bir yastık fırlattım. "Kapa çeneni ve gel otur."

Kıkırdadı ve dediğimi yaptı. Karşımda otururken iç çekti. "Onunla konuşmam gerektiğini biliyorum. Sadece hazır değilim. Ve ona Samuel dememem gerektiğini de biliyorum. Bu aptalca bir hareketti. Bazen bir pislik oluyorum. O zaman o hıyar anı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum ve boktan bir şey yapmış olmasına rağmen babam için üzülüyorum."

"İnsanlar berbattır. Hatalar yaparız."

"Bu gece babamın tarafını tutmanı kaldırabileceğimi sanmıyorum, Hailee."

Ona doğru uzandım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Onun tarafını tutmuyorum, yemin ederim. Ben sonuna kadar senin tarafındayım. Tek söylediğim, insanların yaşadıkları anlarda nasıl yapacaklarını bildikleri en iyi seçimleri yaptıklarına inanmaktan hoşlandığım. O zamanlar babanın benden yapmamı istediği şey yanlıştı ama belki şimdi daha iyi biliyordur. Eminim üzgündür. Eğer bize hatalarımızı gösterme lütfunda bulunulmazsa hatalarımızdan ders alamayız.

büyümeni ve özür dilemeni istiyorum. Babanla bu konuşmayı hiç yapmamış olmanın pişmanlığını taşımanı istemiyorum. Bunun hayatının geri kalanında seni yiyip bitirmesini istemiyorum."

Kaşlarını indirdi. "Ya özrü onu affetmem için yeterince iyi değilse?"

"O zaman en azından bu anlayışa varmak için bir konuşma yaptınız. Beni dinlemek zorunda değilsin. Babanla konuşmak zorunda değilsin ama seni tanıyorum Aiden. Bunun seni sonsuza dek yiyip bitireceğini biliyorum."

Burnunun kenarını sıktı. "Bu benim egom mu? Babamla konuşmamı mı engelliyor?"

Omuz silktim. "Bilemiyorum. Onunla konuşmama kararın doğru olabilir ama konuşmazsan bunu hep sorgulayacaksın. Belki bu senin egonla ilgili değildir. Belki de bir sınırdır, ama bence hangisinin olduğunu bulmaya değer."

Burnunu kıvırdı ve benimle göz göze geldi. "Bu işte nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Beş yıllık sağlam bir terapi işe yaradı." "Hâlâ

terapiye gidiyor musun?"

"Evet. Zorbalıkla ilgili olanlardan sonra mutlu olmak için kendime en iyi şansı vermek istedim. Hâlâ mutlu olmak için çalışıyorum. Her seferinde bir gün."

"Seni ne mutlu eder, Hailee?"

Gülümsedim ve dizlerimi göğsüme çektim. "Küçük şeyler mi yoksa büyük şeyler mi?"

"İkisi de."

"İnsanlar yavru köpeklerini gezdirirken, yavru köpekler her şeyden çok heyecanlandıkları için tasmalarını kontrol edemiyorlar. Askerlerin aile üyeleriyle yeniden bir araya geldiği videolar. Hallmark filmleri. Kışın şömineler ve kakao, her ne kadar şu anda sahip olduğum tek şömine televizyondaki sahte şömine olsa da. Çocuklar gülüyor. Çocuk gülüşleri.

Sokaklar sabah telaşıyla dolmadan önce şafağın dinginliği. Hastalarını gerçekten önemseyen doktorlar. Annem. Zencefilli kurabiye. Sen."

"Ben mi?"

Başımı salladım. "Bir şekilde hem küçük hem de büyük bir şeysin." Utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben bu gülümsemeyi uzun, çok uzun bir süre hatırlamak istedim. Sanki içindeki çocuk bir anlığına oyun oynamak için ortaya çıkmıştı. "Peki ya sen? Seni ne mutlu eder?"

"Sen."

Gülümsedim. "Ben sana söyledim diye sen de bana

söyleyemezsin." "Ben seni söyleyebilirim."

"Seni başka ne mutlu eder?" "Sen,"

diye tekrarladı.

"Ben ve ben mi?"

Benimle birlikte atla, kalp atışları.

Başını salladı. "Sen ve sen."

Bu çok tatlı bir şey olsa da bana bir fikir verdi. Koltuktan kalktım ve masama doğru yürüyüp bir defter ve kalem aldım. Sonra Aiden'a kanepede eşlik ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bize yeni bir liste yapıyorum." Deftere bir şeyler karalamaya başladım ve sonra ona uzattım. Kelimeleri okurken dudakları yukarı kalktı.

Tom ve Jerry'nin Nihai Mutluluk Listesi

"Ölmeden önce yapılacaklar listenizdeki ilk ve ikinci şey olmaktan onur duymakla birlikte, sevinç listenize daha fazla şey ekleyebilmeniz için denenecek daha fazla şey listesi yapacağız."

Kıkırdadı. "Mutlu olmama yardım mı edeceksin?"

Başımı salladım. "Mutlu olmana yardım

edeceğim." "Jerry mi?"

"Evet, Tom?"

"Sana aşığım."

"Ben de sana aşığım." Bu hiç durmadı. Hiç geçmedi.

Sonraki bir saati, Aiden ve benim en üst düzeydeki neşemizi ortaya çıkarmamıza yardımcı olmak için önümüzdeki birkaç yıl boyunca deneyeceğimiz şeylerin listesini oluşturarak geçirdik.

- Paraşütle atlamaya git
- Aiden'ın eğlenmek için bir çizim dersi almasını sağlayın
- Bir kardan kale inşa edin
- Kuzey ışıklarını görmek için seyahat edin
- Aşçılık kursuna katılın
- Daha fazla insana hayır deyin
- Hayır dediğiniz için kendinizi kötü hissetmeyin
- İş taahhütleri dışında dünyayı gezin
- Hailee bir yüksek lisans programına giriyor
- Evlenmek
- Bir aile kurmak

Listeyi yaparken birbirimize güldük ve sanki on yedi yaşındaymışız, evlerimizin arasında oturuyormuşuz ve birbirimize yeniden aşık oluyormuşuz gibi hissettik. O çocuk tarafından sevilmek doğru hissettiriyordu.

"Sana biraz kızgınım," diye itiraf ettim.

"Peki neden?"

"Çünkü hatırladığımdan çok daha yakışıklısın."

Güldü. "Seni bıraktığım zamankinden daha iyi görünüyorsun, ki bu çok şey anlatıyor çünkü her zaman mükemmel görünüyordun."

"Canın cehenneme."

"Lütfen yap."

Yanaklarım kızardı. "Ciddiyim, Aiden. Merdivenlerde takıldığımızda

her şey o kadar hızlı gelişti ki, kendi işimi yapmaya fırsat bulamadım.

aşırı düşünme şeyi. Şimdi tekrar birlikte olamayız çünkü düşüncelerim çok gürültülü olur. Her gün Süpermen'le takılmıyorsun."

"Bunu her gün yapabileceğimiz bir şey haline getirebiliriz Hailee. Sana söz veriyorum, bu da bir seçenek."

Güldüm. "Bunu yapmayacağız."

Bana doğru yaklaştı. "Yatak odasında biriyle rahat etmenin en iyi yolu nedir biliyor musun?"

"Nedir o?" "Alıştırma."

Gülümsedim. "Öyle mi?"

Yaklaştı ve beni kucağına çekti. Ağzı boynuma sürtündü. "Evet. Eğer ilk başta başaramazsan..." Bir elini bacaklarımın arasına kaydırdı ve iç uyluğumu ovmaya başladı. "Dene, tekrar dene. Tekrar tekrar içine girmeme izin verdiğinde hiçbir şeyi fazla düşünmeyeceğine söz verebilirim ve..." Dudakları kulak mememe değdi. "Tekrar."

"Peki." Arzularım gittikçe artarken kalbim hızla çarpıyordu. "Ne zaman başlıyoruz?"

SABAH, ailemden ve Kate'den gelen milyonlarca cevapsız arama ve mesajla uyandım. Birkaç güneş ışını pencereden içeri süzülürken Aiden hâlâ yanımda uyuyordu. İlk mesajı açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Anne: Makaleleri okuma. Ne?

Ne makalesi?

Kate'den gelen mesajları açtım ve anılarım bir anda canlandı.

Bu insanlar lanet olası pislikler. Siktir et onları. Senin ve Aiden'ın fotoğraflarını nasıl ele geçirdiler? Bu demek oluyor ki şehirde bir fare var.

Olamaz.

İnternet arama motoruna girdim ve Aiden'ın adını yazdım. Karşıma çıkan ilk makalelerin her yerinde yüzüm vardı. Tıpkı beş yıl önceki gibi. Hayal edebileceğim en kötü fotoğraflar ve "Hollywood Kraliyetinden Küçük Kasaba Hiç Kimsesine" başlıkları.

Aiden'ın benimle yürüdüğü fotoğraflar vardı. Aiden benimle gülerken. Handa Aiden'ın odasından çıkarken hardala bulanmış fotoğraflarım. Hatta Starlight Inn'in dışında kavga ettiğimiz ve Tommy'nin yumruk yediği geceden fotoğraflar.

Bu kadar görüntüyü nasıl elde ettiler? Kasabada kim bizi takip ediyordu?

Hakkımda yazılan yorumları okumaya başladığımda midemin bulandığını hissettim. Tarayıcıyı kapatmalıydım. Bu yorumların ruhuma girmesine izin vermemeliydim. Yine de onları okumaya devam ettim. Dünyanın beni tanımladığı kelimeleri almaya devam ettim.

Koca götlü.

İğrenç.

Kalçalarının büyüklüğünü gördün mü?

Gözyaşlarım sel oldu ama yorumları okumaya devam ederken ağlamadım. Aiden yatakta kıpırdandı ve ben de sırtımı ona döndüm. Kollarını bana dolamadan ve beni kendine çekmeden önce biraz mırıldandı. Telefonu yastığımın altına sakladım.

"Hâlâ uyku vakti, Hails," diye mırıldandı boynuma karşı.

"Evet, işe biraz erken gitmem gerekiyor. Bay Lee'nin bana ihtiyacı var."

"Oh, tamam. Seni yürütmek için kalkmama izin ver." Kalkmaya başladı ama ben onu durdurdum.

"Sorun yok. Ben iyiyim," dedim yüzümü ona dönerken.

Ben iyiyim.

Ben

iyiyim.

Ben

iyiyim.

Dudaklarını nazikçe öptüm. "İşten sonra görüşürüz. Tamam mı? Sen biraz uyu. Çılgın bir gece geçirdin," diye şaka yaptım, sinirlerimi gizlemeye çalışarak.

Sırıttı ve kollarını uzattı. "Bu gece seninle yine çılgın bir gece geçirmeyi umuyorum. Seninle yürümemi istemediğine emin misin?"

"Sorun yok. Dinlen. İşten sonra görüşürüz. Çıkarken kapıyı kilitle."

Yastığına sarılıp tekrar uykuya dalmadan önce anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. O huzur içinde dinlenirken ben de aceleyle banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. O anda. Dünyanın zorbalık yaptığı o korkmuş, incinmiş on yedi yaşıma geri döndüm. İçimden duygular dökülürken göğsüm ağrıyordu. Aiden duymasın diye hıçkırıklarımı gizlemeye çalışarak boğuldum. Göğsüm kalp kırıklığından yanıyordu. Hâlâ yıllar önce söyledikleri tüm o korkunç şeyleri söylüyorlardı. Bana hâlâ o acımasız isimleri takıyorlardı.

İstediğim son şey Aiden'ın söylenenler hakkında kendini kötü hissetmesiydi. İnternette son kez acımasızca saldırıya uğradığımda bunun onu ne kadar derinden yaraladığını biliyordum. Onu tekrar o kafa yapısına sokmak istemedim.

Ağlamak ve hissetmek için kendime alan açtım.

Okuldaki çalışmalarımdan ve terapide geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da tüm duyguların geçerli olduğu ve yokmuş gibi davranmak yerine onlarla başa çıkmanın en iyisi olduğuydu. Ayrıca ağlamanın bir zayıflık işareti değil, bir ifade işareti olduğunu da öğrenmiştim.

Sonra derin bir nefes aldım, duşu açtım ve soyundum. Vücudumu şok etmem ve kendime gerçek gerçekliğimi hatırlatmam gerekiyordu. Şu anki halimle iyi ve güvende olduğumu. O anda, su vücudumun üzerinden akarken derin nefesler aldım ve kendime sarıldım. Kendimi rahatlatmak için kollarımı aşağı yukarı ovuşturdum. Zihnimi, ruhumu ve bedenimi

yatıştırdım.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben iyiyim..." Nefesimi düzene sokarken su vücudumun üzerinden aktı. Vücudum sakinleşene kadar kelimeleri tekrarlamaya devam ettim.

onlara inandım. Ağır nefesler aldım ve beni ele geçiren panikten kendimi kurtarırken onları bıraktım. Sonra giyindim ve işe gittim.

Otele girdiğim anda Kate resepsiyonda duruyordu.
Ağlamaklı gözlerle bana baktı.

İçimi çektim ve ona orantısız bir gülümseme verdim. "Sorun değil. Ağlama Kate." "Tamam," diye hıçkırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başlamıştı bile.

Bu benim için durumu daha da kötüleştiriyordu çünkü sevdiğim biri ağladığında ben de ağlıyordum. Duyguların kurallarını ben koymadım. Sadece onları takip ettim.

Koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı. Rahatlık da beni kolayca ağlatan bir başka şeydi. "Çok üzgünüm, Hailee. Bu insanlar tam bir pislik."

"Sorun yok. Ben iyiyim."

Ben de bunu sessizce tekrarlayıp durdum.

Ben

iyiyim.

Ben

iyiyim.

Ben iyiyim.

37

Aiden

Hailee'nin kapısına vurulma sesiyle uyandım.

Yatağından kalkmadan önce esnedim ve gerindim. Çarpıntı devam ederken üzerime bir tişört geçirdim.

"Sindirella, aç kapıyı. Ben baban," dedi Karl.

Bununla birlikte pantolonumu giydim. İhtiyacım olan son şey Karl'ın beni kızının dairesinde tekrar çıplak yakalamasıydı. Ön kapıya yöneldim, kapıyı açtım ve Hailee'nin babasına gülümsedim. "Selam Karl. Hailee çoktan işe gitti ve-"

"Burada ne yapıyorsun?!" diye bağırarak daireye daldı. Vay be. Bu beklemediğim bir karşılamaydı.

"Hailee ve ben tekrar birlikteyiz ve-" "Sana onu bir daha incitmemeni söylemiştim," diye tükürdü.

Gözlerimi kıstım. "Evet, biliyorum. Ben yapmadım."

Öfkelendi. "Saçmalık. Bu sabah medyanın beş yıl önce olduğu gibi yine kızıma saldırdığı çok fazla makale okudum."

Göğsüm sıkıştı. "Bekle, ne?"

"Görünüşüne ve karakterine saldıran makale üstüne makale. Yemin ederim Aiden, bunu düzeltmelisin. Bu pisliğin beş yıl önce küçük kızıma neler yaptığını gördüm ve bunu tekrar yaşamasını reddediyorum. Oturup her gece ağlayarak uyumasını ya da gece terörüyle uyanmasını dinlemeyi reddediyorum. Sen orada değildin. Kaliforniya'ya gittiğinde onun en kötü halini görmedin. Onu yatıştırmak zorunda olan bendim. Kırık kalbini tekrar bir araya getirmesine yardım etmek zorunda olan bendim. Bunu tekrar yaşamayı hak etmiyor. Eğer onu bu tür bir zalimlikten koruyamıyorsan, o zaman onu rahat bırakmalısın. O benim bebeğim, Aiden, benim dünyam ve bunu hak etmiyor."

"Karl, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Google!" diye bağırdı, merdivenlerden aşağı inmek için dönerken ellerini sinirli bir şekilde havaya kaldırdı. "Ben kızımı bulmaya gidiyorum."

Cep telefonumu almak için koşarken panik göğsümde yükseldi. Arama motorumu açtım, adımı arattım ve ekranın her yerinde Hailee'nin fotoğrafları belirdi. Hailee hakkında her şeyi bildiklerini iddia eden, onun kim olduğunu açıklayan ve vücudu hakkında yorum yapan makale üstüne makale.

Hailee'nin karakteri hakkında yazılanları okurken sertçe yutkundum. İnternetin onun kim olduğuna dair uydurduğu yanlış hikaye.

Zihnim beş yıl önceki duruma geri döndü. Hailee'nin neler yaşadığını ve eğer bunları daha önce görmüşse zihninin her şeyi nasıl işlediğini ancak hayal edebilirdim. Babası haklıydı; dünyanın onun hakkında söylediklerini hak etmiyordu.

Hailee'yi kontrol etmek için Starlight Inn'e gitmeden önce ayakkabılarımı ve ceketimi giydim. İnsanların ona saldırdığı son seferde neredeyse nasıl karanlık bir yere sürüklendiğini hatırlayınca sinirlerim bozuldu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Sırf benimle görüldüğü için onun bu kadar baskı altında kalmasına seyirci kalamazdım.

İçeri girdiğimde Hailee'nin arkadaşı Kate resepsiyonda oturuyordu. Bana doğru gülümsedi. Gözlerindeki duygulardan ne olduğunu bildiğini anlayabiliyordum. "Merhaba Aiden," dedi.

"Hey. Hailee'yi nerede bulabileceğimi biliyor

musun?" "Dışarıda babasıyla konuşuyor."

Sertçe yutkundum. "O iyi mi?"

"Açıkçası iş güç derken onunla konuşmaya pek fırsatım olmadı."

Başımı salladım ve ona teşekkür ettim. O **a n d a** onunla konuşmak için dışarı çıkmayı düşündüm ama Karl'ın bu fikri pek sevmeyeceğini biliyordum.

"Geri döndüğünde, konuşmak için odama gelmesini isteyebilir misin?" Kate'e sordum.

"Evet, tabii ki. Sorun değil."

"Teşekkür ederim, Kate."

"Hoş geldiniz. Ya

Aiden?" "Evet?"

"İnsanlar internette pislik. Bu senin suçun değil."

Kaşlarım düştü. "Kendimi suçladığımı nereden çıkardın?" "Çünkü

Hailee bana senin hakkında çok şey anlattı. Eğer o kişi sensen olduğunu iddia ediyorsan, ki bence öylesin, o zaman kendini suçluyorsun demektir."

Ona tembel bir gülümseme verdim ve odama gitmeden önce teşekkür ettim. İçeri adımımı atar atmaz ceketimi çıkardım ve odamda volta attım. Halkla ilişkiler ekibimi arayarak hikâyeyi nasıl çevireceğimi öğrenmeye çalıştım. Halkla ilişkiler ekibim bana bekleyip durmamı söyledi. Hiçbir şey söylememem. Hailee bana mesaj attı ve öğle tatilinde odama uğrayacağını söyledi.

Beklemek beni öldürüyordu.

Sanki geçen her saniye daha fazla yorum internete düşüyordu.

Hailee nihayet odama geldiğinde kapıyı açtım ve karşımda durduğunda bir duygu dalgası hissettim.

"Merhaba," diye fısıldadı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Hey. İçeri gel."

Dediğimi yaptı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Dinle-" dedik hep bir ağızdan. İkimiz de kıkırdadık ve o bana doğru eliyle işaret etti.

"Önce sen," diye teklif etti.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Bu boktan şey tekrar yaşandığı ve garip bir ateşli rüya gibi olduğu için üzgünüm. İnsanların internette senin hakkında söyledikleri kötü şeyler için üzgünüm. Her şey için özür dilerim. Halkla ilişkiler ekibimle konuştum ve bir plan hazırlıyoruz-"

"Yapma," diye araya girdi. "Bu işi oluruna bırakacağız."

Kalbim sıkıştı. "Ne? Hayır. İnsanlar senin hakkında bu şekilde konuşma hakkına sahip değil. Beş yıl önce senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve baban haklıydı. Benim işim sizi bu tür şeylerden korumak. Ve eğer bunu yapamazsam-"

"Aiden." Bana doğru yürüdü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu senin işin değil."

"Evet, öyle."

"Hayır. Öyle değil. Eğer kendi adınıza bir açıklama yapma ihtiyacı hissediyorsanız, elbette yapın. Ama bunu benim yüzümden yapıyorsanız, yapmamanızı tavsiye ederim."

"Ama..."

"Ben iyiyim," dedi. "İlk başta beni şok etti mi? Evet. On yedi yaşımdayken var olan o eski güvensizlik duygularıma geri mi döndüm? Elbette, bir an için. Sonra ne kadar yol kat ettiğimi hatırladım. Artık o genç kız değilim, Aiden. Dünyanın hakkımda ne düşündüğünden korkmuyorum çünkü kim olduğumu biliyorum ve kendime o kadar güveniyorum ki dışarıdan gelen sesler hafif bir uğultudan öteye gitmiyor."

Sertçe yutkundum. "Söyledikleri şeyler yüzünden kendimi kötü hissediyorum ve o şeyleri söylemelerinin tek nedeni benim."

Bir elini yanağıma koydu. "Ben seni seçtim. O zamanlar gafil avlanmıştım. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama şimdi medyayla ilgili deneyimim var ve nasıl çalıştığını, nasıl hareket ettiğini biliyorum. Ve bu benim her şeye 'tamam' demem. Bu hayatı seçiyorum çünkü seni seçiyorum. Hikayeler bitecek. İnternet konuşacak başka bir şey bulacak. Hepsini görmezden geleceğiz ve iyi olacağız. Sosyal medyanın fişini çekmeli ve hayatımızı yaşamalıyız. Bu şekilde kazanacağız, onların oyununu oynamayarak."

Sertçe yutkundum ve alnımı onunkine yasladım. "Ama baban
-"

"O bir insan, yani mükemmel değil. Duygusal bir tepki verdi
ve kızının tekrar acı çekmesini izlemekten korkuyordu ama artık acı çekmiyorum. Kim olduğumu biliyorum. Kim olduğumu seviyorum. Bu bedenimi tüm ihtişamıyla seviyorum. Kalça çıkıntılarımı, karın kıvrımlarımı ve çatlaklarımı seviyorum. Artık insanların benim için yeni güvensizlikler yaratabileceği bir dünyada yaşamıyorum çünkü kendime olan sevgim o kadar yüksek ki onların sesini bastırıyor. Bunu neden yapabildiğimi biliyor musunuz?"

"Nedenmiş o?"

"Senin sayende." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve beni yatağıma götürüp oturttu. Önümde durdu ve ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Elinin tersiyle yanaklarını okşadı. "Bana bunun çok güzel olduğunu söylemiştin." Sonra bluzuna doğru ilerledi ve düğmelerini çözmeye başladı, sütyenini ve karnını ortaya çıkardı. Elleri kollarında, karnında ve göğsünde dolaştı.

Onun güzel, tatlı göğüsleri.

Hayatımın sonuna kadar onun vücuduna bakabilirdim ama yine de yeterince uzun olmazdı.

"Bana kalçalarımı sevmemi söylemiştin," dedi pantolonunu çıkarırken. Elini bacaklarının arasında gezdirerek külotunun kumaşına hafifçe dokundu. Sertleşen sikim gibi gözlerim de onun her hareketine odaklanmıştı.

"Başka ne var?" Bakışlarımı ondan ayırmadan sordum. "Sana başka neyi sevmeni söylemiştim?"

Sütyeninin kancasını açarak yere düşürdü. Güzel göğüsleri kumaştan kurtuldu ve tek düşünebildiğim ağzımı meme uçlarının etrafına sarıp her santimini tatmak istediğimdi. Elleri göğüslerini kavradı ve onlara masaj yaptı, o anda ve orada onun tamamını alma arzum daha da derinleşti.

"Bana bunları sevmeyi ve sevmeyi öğrettin..." Boşta kalan elini külotunun içine soktu ve bir saniye içinde yanındaydım, ağzım boynuna doğru düşerken onu kollarımın arasında tutuyordum. Duvara yaslanana kadar onu birkaç adım geriye götürdüm.

Ellerimden biri onun külotunun içinde birleşti. Gözleri büyürken ve dudaklarından sessiz bir inilti kaçarken parmaklarım ona nazikçe masaj yaptı.

İki parmağımı içine soktum. "Öğle tatilin ne kadar sürecek?" Boynuna doğru fısıldadım, onu öptüm, yaladım, emdim.

"Yeterince uzun," diye mırıldandı, kalçalarını bana doğru bastırarak. Bu benim için yeterince iyi bir cevaptı.

38

Hailee

Öğle yemeği molamı otuz dakika aşmıştım ama neyse ki Kate yerime bakmaya fazlasıyla istekliydi. Çok eğlenceli geçen öğle arasından sonra giyinirken, Aiden yatağının kenarına oturmuş kot pantolonunu giyiyordu.

Bana baktı ve "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Ne istersen."

"Bunu nasıl yaptın?" Boynunun arkasını ovuştururken sesi ürkek ve alçaktı.

"Ne yapmak?"

"Kendinle bu kadar mutlu olabildin mi? Bunu sende görüyorum. Neşeni görüyorum ve buna imreniyorum. Hayatını her yönüyle ne kadar sevdiğini görüyorum. Ben de bu duyguyu yaşamak istiyorum ama ulaşılmaz görünüyor."

Ona doğru yürüdüm ve yanına oturdum. "Bencil olmak zorundasın. Mutluluğunuzun ve neşenizin dünyadaki en önemli şey olduğuna karar vermeli ve ardından bu mutluluğun nereden geldiğini bulmak için elinizden gelen her şeyi yapmalısınız. Benim için bu yardım

İnsanlar. Sizin için her şey olabilir. Önemli olan diğer herkesi dışarıda bırakmak. Buna ailen ve ben de dahiliz. Bu noktada bizim görüşlerimizin hiçbir önemi yok. Dünyanın sesi o kadar gür çıkıyor ki kendi düşüncelerimizi duymamız zorlaşıyor. Geminizin kontrolünü ele almalı ve onu kıyıya doğru yönlendirmelisiniz, çünkü teknenizin nasıl çalıştığını başka kimse bilmiyor. Kendinizi o kadar adamalısınız ki, dışarıdaki gürültü sadece bir fısıltıdan ibaret kalsın."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Kendinizi en mutlu hissettiğiniz zamanları düşünün. Ne yapıyordunuz? Yapmaktan hoşlandığınız şeyler nelerdi?"

"Çizim yapmayı severdim. Kariyerim nedeniyle bir süredir yapmıyordum ama çok seviyordum ve kendim için yaptığım bir şeydi. Çoğu insan bunun bir hobim olduğunu bile bilmiyordu."

"Bunu daha çok yapın. Sonra yeni şeyler dene, eski şeyler dene, her şeyi dene. Sonra bir gün uyanacaksın ve şu anda yaşadığın üzüntü uzak bir rüyadan başka bir şey değilmiş gibi gelecek. Aiden..." Elimi onun elinin içine koydum ve hafifçe sıktım. "Sonsuza kadar üzgün olmak zorunda değilsin, ama üzgün olsan bile, üzüntünle yalnız olmayacaksın. Yolculuğunun her adımında yanında olacağım."

"Seni hak etmiyorum," diye itiraf etti.

"Kendinden şüphe etmenin komik yanı da bu. Size her zaman yalan söyler." Eğildim ve dudaklarını nazikçe öptüm. "Çünkü gerçek şu ki sen beni kesinlikle hak ediyorsun ve ben de seni hak ediyorum."

Konuşmamızın ardından Aiden'ın odasından eşyalarımı topladım ve koridorda yılan gibi dolaşan Marna ve Violet'e rastlamak için tam zamanında dışarı çıktım.

Onlara parlak bir gülümseme verdim. "Hanımlar, iyi günler."

"Selam, Hailee. Az önce seni Aiden'ın odasından çıkarken mi gördük?" Violet gözlerini kısarak sordu.

Başımı salladım. "Sanırım bunu zaten biliyordun. İkinizin sohbet etmek için bir dakikası var mı?"

Hep bir ağızdan "Tabii, tamam," demeden önce birbirlerine ileri geri baktılar.

Onları aşağıya indirdim ve okuma odasındaki kanepeye oturttum. Önlerindeki sehpaya oturdum ve bacak bacak üstüne attım.

"Sanırım siz hanımlar için Starlight Inn'den ayrılma vakti geldi," dedim kesin bir ifadeyle.

Marna bir kaşını kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Şu andan itibaren rezervasyonunuzu sonlandırıyoruz. Eşyalarınızı toplamak için önümüzdeki otuz dakikayı kullanabilirsiniz, ancak gitme vaktiniz geldi."

"Ne?!" Violet'in nefesi kesildi. Dik oturdu ve yüzünü buruşturdu. "Bunu yapamazsınız. Biz para ödeyen müşterileriz."

"Evet, ancak politikamızda belirtildiği gibi, diğer müşterilerimize rahatsızlık verirseniz, sizi tesisimizden çıkarma hakkımızı saklı tutarız."

"Ama biz hiçbir şey yapmadık ki!" Marna dikkat çekti.

Gülümsedim ve ona doğru eğildim. Bileğine dokundum. "Çok güzel bir bileklik." Cep telefonumu çıkardım ve ona o sabah gazetelerden kaydettiğim bir fotoğrafı gösterdim. Aiden ve benim resmimizde de Marna'nınkine çok benzeyen bir bileklikle gerilmiş bir kol vardı.

Yüzü düştü. "Siktir."

"Gerçekten de öyle," diye katıldım.

"Fotoğrafları göndermeden önce iki kez kontrol etmen gerekiyordu!" Violet arkadaşını azarladı.

"Biliyorum, biliyorum. Benim hatam." Marna bana geniş dişli bir sırıtış attı. "O resimler için iyi para ödediler. İyi tarafından bakarsak, artık halka açık olduğu için mutlu değil misin? Dürüst olmak gerekirse, sana bir hizmette bulunduk."

"Ve şimdi, bavullarını toplayıp şehri terk ederek bana bir hizmet daha yapmış olacaksın."

Violet omuz silkti. "Geçerli bir istek." Ayağa kalktılar, aralarında fısıldaştılar ve sonra Violet bana doğru döndü. "Gitmeden önce Aiden'la bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

"Gidin!" diye bağırdım ve küçük fareler gibi kaçışmalarını sağladım. Sonra hayatıma geri döndüm çünkü dünyanın mutluluğumdan daha fazla an çalmasına izin vermeyi reddettim.

Bir insanın mutlu olmak için yapabileceği en büyük şey, dış dünyanın görüş ve yargılarına kendini kapatmaktı.

39

Aiden

SON BİRKAÇ HAFTADIR, Hailee ve ben birbirimize giderek daha fazla aşık olmaya devam ettik.

Uzun zamandır kendimi en mutlu hissettiğim andı ve bunun sebebinin beni tekrar hayatına alan çilli yüzlü kız olduğunu biliyordum. Birbirimizin bedenleriyle sevişmediğimiz zamanlarda, birbirimizin beyinleriyle sevişiyorduk. Hailee ile konuşmak her zamankinden daha kolay geliyordu.

Babamla Şükran Günü'ndeki yüzeysel konuşmalar dışında pek konuşmamıştık ve ben bunu sadece annemi memnun etmek için yapmıştım. Babamla yeniden bağlantı kurmam için beni zorlamadı çünkü yaptığı seçimlerle ne kadar zarar verdiğini biliyordu.

Şükran Günü'nde Jake yemeğe geldi ve babam ona yine para verdi. Hiç anlamadığım bir şeydi bu. Jake de benden bir sadaka istedi ama o adama bir şey borçlu olduğumu hissedecek noktayı aşmıştım. Babamın

Tabii ki Jake bu konuda büyük bir olay çıkardı, bana ünlü bencil pislik dedi. Aileme yardım etmek için fazlasıyla param olduğunu söyledi.

Ailenin, Jake'in benim için olduğundan çok daha fazlası olduğunu yeterince biliyordum. Yine de babamın canavarı neden beslemeye devam ettiğini anlayamıyordum. Yıllar boyunca ona mantıklı olandan daha fazla para vermişti ve bu sadece Jake'in kötü alışkanlıklarını beslemeye yarıyordu. O anda, babam Şükran Günü'nde cüzdanını çıkardığında, sevginin ne kadar zehirli olabileceğini anladım. Babam kuzenine verdikçe vermiş ve ondan hayal kırıklığından başka bir şey almamıştı. Jake'e her verdiğinde, sanki annemin kalbinden bir parça koparıyordu. Annem bu konuda pek konuşmazdı ama babam zaman ayırıp annemin gözlerinin içine baktığında bunu kolayca görebilirdi.

"Bazen bana bir yabancı gibi geliyor," diye itiraf etti Şükran Günü akşamı çok fazla şarap içtikten sonra. "Sanki bir zamanlar evlendiğim adam tamamen farklı biriymiş gibi."

Onu suçlayamazdım.

Bana da farklı hissettirdi.

Beni onunla konuşmaya zorlamaya çalıştı ama ben bir sınır koydum ve hazır olduğumda ona geleceğimi söyledim. Yaptığı şey hakkında onunla konuşmak isteyecek noktada değildim.

Aralık ayı ilk karla birlikte serin havaları da beraberinde getirdi. Yeni yıla yaklaştıkça Los Angeles'a dönüşümü daha fazla düşünmeye başladım. Sevdiğim kadının yaşadığı bu küçük kasabadan nasıl ayrılacaktım? Hollywood dünyasından kopmak düşündüğümden çok daha iyi hissettirdi. Büyük bir parçam geri dönmek istemiyordu.

Bir öğleden sonra, Hailee'yi iş çıkışı eve bırakmak için yanında yürürken babam sürekli beni çağırıyordu. Neredeyse kar fırtınası vardı ve doğrusu arabayla gitsek daha iyi olurdu. Onu sıcak tutmaya çalışarak yanıma çekmek için kolumu ona doladığımda pembe yanakları neredeyse donmak üzereydi.

Hailee, "Bence babanla arana sınır koyman ve onun sana ulaşmaya devam etmesi çok kaba bir davranış," dedi.

"Evet, şey. Babam kendisine karşı sınırlar koyulması konusunda hiçbir zaman iyi olmadı."

"Ne derler bilirsiniz, koyduğunuz sınırlarla en çok mücadele edenler muhtemelen siz yokken sizden en çok yararlananlardır."

Alnından öperken sırıttım. "Oh, evet, Hails. Benimle terapist gibi konuş. Beni tahrik ediyor."

"Saçmalıyorsun ama sana bayılıyorum, o yüzden sorun değil."

Gece kalıp kalmayacağımı sordu ama otelde yapacak işlerim vardı, bu yüzden onu bıraktıktan sonra Starlight'a geri döndüğümde babamı lobide beni beklerken buldum.

Kızgınlık beni bulduğunda içim daraldı. "Baba. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni aramaya çalışıyordum."

"Evet. Sana söyledim. Zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı. Konuşmaya hazır değilim."

"Biliyorum, ama... sadece. Annen ve ben bu gece kavga ettik. Jake ve ona bunca yıldır maddi olarak nasıl yardım ettiğim hakkında tartışıyorduk. Bunun zor bir konu olduğunu biliyorum ama ona yardım etmem sevgiden kaynaklanıyor. Annen bunu bu şekilde görmüyor."

"Onu suçlayabilir misiniz? Bir noktada, onun kötü alışkanlıklarını besliyormuşsunuz gibi geliyor."

"Biliyorum... sadece... o benim için çok şey yaptı. Bizim için."

"Bir kişinin bir kez iyi bir şey yapmış olması, ona sizi sonsuza dek istismar etme hakkını vermez."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Biliyorum." Ellerini ceplerine soktu. "Tartıştığımız tek şey bu değildi."

"Başka ne var?"

"Annen sana biyolojik annenden bir mektup verdiğinden bahsetti."

Gerildim. "Evet, öyle yaptı."

"Ne diyordu?" diye sordu, ses tonundan endişe damlıyordu. "Sana ne söylemesi gerekiyordu?"

"Bilmiyorum. Henüz okumadım."

Burnunun kenarını sıktı ve başını salladı. "Okuma, Aiden." "Ne?"

"O mektubu okuma. Ondan iyi bir şey çıkmaz. Sadece seni incitecek ve daha fazla travmaya neden olacak ya da anneni incitecek ve daha az annen olduğunu hissettirecek. O kelimeleri okumaktan hiçbir hayır gelmez. Beni anlıyor musun?"

Cevap vermedim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Biraz çalışmam gerekiyor," dedim ona.

"Evet...tamam. Tamam. Aslında bu gece burada bir odada kalıyorum. Annen beni evde istemedi. Daha fazla konuşmak istersen, on beş numaralı odadayım. Sana iyi geceler. Seninle sonra konuşuruz."

Odasına yöneldi ve beni tuhaf bir şüpheyle orada bıraktı. Yapacak işlerim olmasına rağmen, önce annemin iyi olduğundan emin olmazsam odaklanamayacağımı biliyordum, bu yüzden onu kontrol etmek için yanına gittim. Annem onu akşam için handa kalmaya zorladığına göre tartışma babamın anlattığından daha kötü geçmiş olmalıydı.

Ben geldiğimde annem kapıyı açtı. Gülümsedi ama acı çektiği belliydi. İçeri girdik ve onu kucakladım, o da iç çekti. "Sana tartışmadan bahsetti mi?"

"Söyledi. Jake hakkında."

"Sadece Jake ile ilgili değildi..." İçini çekti ve gözlerini kapadı. "Aiden... Ona boşanmak istediğimi söyledim."

"Ne?"

"Ona evlilikten ayrılmak istediğimi söyledim. Gerçek şu ki, uzun zamandır mutlu değildik. Eğer evliliği bitirirsem, uzun zamandır dua ettiğim bu aileyi dağıtmış olacağımı düşündüm. Ama onunla mutluymuşum gibi davranmaya devam edemem. O evlendiğimi sandığım adam değil, ki bu sorun değil. Ama ben sadece..." Gözlerini kapattı. "Bir noktada daha yüksek standartlara ulaşacağı umuduyla standartlarımı düşürmeye devam edemem. Ailemizi parçaladığım için kendimi berbat bir anne gibi hissediyorum."

"Hayır," diye azarladım onu, bizi oturma odasına götürüp kanepeye oturturken. "Sen bu dünyadaki en harika anneden başka bir şey olmadın. Bundan asla şüphe etmeni istemiyorum. Mutsuz bir evlilikte kalman yapmanı isteyeceğim en son şey. Senin mutluluğun her şeyden önce gelmeli, anne."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Sadece hakkımda farklı düşüneceğinden endişelendim."

"Asla." Elini sıktım. "İşte bu yüzden babamın mektup konusunda haklı olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana okumamamı söyledi. Sana çok zarar vereceğini ve ilişkimizden şüphe duymana neden olacağını söyledi. Bu yüzden okumayacağım. Öz annemin kim olduğunu bilmeme gerek yok... Gerçekten önemli olan tek kişi sensin."

"Aiden." Ellerimi avuçlarının içine aldı ve gözlerini benimkilere kilitledi. "Sakın o mektubu okumaktan kaçayım deme. Eve gitmeni ve onu okumanı istiyorum. O notta ne yazdığını bilseydim sana karşı hiçbir şey hissetmezdim. Hayatındaki yerimi biliyorum. Aşkımızı biliyorum. Gücümüzü biliyorum. O yüzden babanı dinleme. Buradan ayrıldığın an o mektubu açacağına söz ver."

"Anne-"

"Bana söz ver, Aiden."

İçimi çektim ama o sözü vermiştim.

ZİYARETİMDEN sonra, Hailee'nin evine gitmek için arabama atlamadan önce otele geri döndüm. Kapısını açtığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Bu gece bana bir iyilik yapabilir misin?" "Ne istersen. Neye ihtiyacın var?"

"Biyolojik annemden gelen mektubu okurken yanımda olacak biri."

Gözleri karamsarlaştı ama tetikteydi ve cevap vermekte gecikmedi. "Elbette. Ben buradayım."

Beni dairesine kadar götürdü. Bu kadar gergin olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Sadece bir mektuptu. Ne eksik ne fazla. Yine de o zarfın içinde dünyanın yükü varmış gibi hissediyordum. Sanki geçmişimin tüm anahtarları mürekkeple yazılmıştı.

"Hazır mısın?" Hailee sordu.

Onun yanındaki kanepeye oturdum. "Kesinlikle hayır, ama hazır olabileceğimden şüpheliyim. Al bakalım." Zarfı açtım ve mektubu açtım, geçmişimi açtım. Ne yazık ki uzun bir not değildi. Görünüşe göre biyolojik annem pek konuşkan ya da yazan biri değildi. Kelimeleri okurken gözlerim birkaç paragrafın üzerinde biraz da yanlış inanışla dans etti.

"Ne oldu?" Hailee sorguladı. "Ne yazıyor?"

Elimi ona uzattım ve nasıl hissedeceğimden emin olamadan ileriye baktım. Nasıl tepki vereceğimi.

Hailee yüksek sesle okumaya başladı. *"Aiden, her şeyden önce babanın ismini koruduğunu duyduğuma sevindim. Sana hamile olduğumu öğrendiğimde bir hafta boyunca isim kitaplarını karıştırdım. Seni doğurmayacağımı biliyordum ama Aiden ismini gördüğümde senin olduğunu anladım. Küçük ateş anlamına geliyor. Hayatım boyunca yaptığım ve muhtemelen hala yapmakta olduğum şeyi tarif ediyordu. Gittiğim her yere küçük yangınlar bırakıyorum ve onları asla söndürmüyorum. Bencilce davranışlarım yüzünden insanların hayatlarını olması gerekenden daha zor hale getiriyorum. Bu yüzden*

Sen. Çok uzağa yayılmasını engellediğim küçük bir ateştin. Kontrol altına alındın ve istikrarlı bir aile birimine yerleştirildin. Garip bir şekilde, muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en başarılı şeydi.

"Sizi Oscar töreninde gördüm. Ayrıca bütün filmlerini izledim. Bravo, Aiden. Bravo. Bencilce, benim gözlerime sahip olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, ama biliyorum ki onlar daha çok kardeşininkilere benziyor.

"Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor: Kaliforniya'da bir kardeşiniz var.

"Adı Damian Blackstone. Benden yeni haberdar oldu. Benimle görüşmenin sadece küçük ateşinizi yayacağını bildiğim için sizinle resmi olarak tanışmak istemesem de, kan kardeşinizi tanımanızın adil olduğunu düşünüyorum. Bu mektubun arkasına, çalıştığı yerin adresini yazacağım. İstediğin gibi kullanabilirsin.

"Senin için en iyisini diliyorum, Aiden. Sana oğlum derdim ama bu unvanın başkasına ait olduğunu biliyorum. Yanında kalanlara iyi bak. Onlar güvende tutulmaya değer. -Catherine."

Catherine.

Adı Catherine'di.

"Bir kardeş mi?" Hailee sordu. "Bir kardeşin mi var?"

Damian Blackstone adında bir erkek kardeş.

40

Hailee

BIR ERKEK KARDEŞI VARDI.

Bu ayrıntıyı hâlâ aklım almıyordu ve Aiden'ın da almadığından emindim.

Aiden fazla uyumadı. Uyandığında mektuptan hiç bahsetmedi. Sadece egzersiz yapmak için spor salonuna gitti. Gün boyunca ona birkaç kez mesaj attım ama pek cevap alamadım. Aklının başında olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Yine de kendini ifade etmesi için onu zorlamayacaktım. Bazen insanlar konuşmaya hazır olmadan önce bazı şeyleri kafalarında çözmek zorunda kalırlardı.

Öğle tatilindeyken Laurie'ye mesaj atarak evde olup olmadığını ve sohbet için müsait olup olmadığını sordum. Bana geri mesaj atıp gelmemi söylediğinde rahatladım ve doğruca ona gittim.

"Hey, Laurie, nasılsın?" Kapıyı açtığında sordum. Gülümsedi ve bana sarıldı. Kulağa tuhaf geldiğini biliyordum ama oğlunun da onun gibi gülümsediğine yemin edebilirim. Her bir kalbe sevildiğini hissettiren türden bir gülümseme.

"Ben iyiyim tatlım. Aiden mektubu okudu mu?" Başımı salladım. İç çekti. "O nasıl? Mektup ona aradığı cevapları verdi mi?"

"Emin değilim. Onunla tanışmakla ilgilenmiyor gibiydi ama bir ağabeyi olduğu bombasını patlattı."

"Bir kardeş mi?"

"Evet. Adı Damian ve Kaliforniya'da yaşıyor. Sanırım çok başarılı bir emlakçı."

"Aiden hep bir kardeş isterdi." Gözleri buğulandı ama ağlamadı. "Üzgün, değil mi?"

"Evet. Ve kafası karışık."

"Onu birkaç aylığına eve dönmeye ikna ettim çünkü ne kadar mutsuz olduğunu fark ettim. Aklının, hakkında konuşmadığı o karanlık yerlere gittiğini biliyordum. Çoğu insan bunu göremez ama senin görebildiğini biliyorum Hailee. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"Onun tekrar kendi içinde kaybolduğunu gördüğünüzde, karanlık yola girdiğini gördüğünüzde, onu geri getirmek için yardımınıza ihtiyacım var. Oğlumu güvende tutmak için sana ihtiyacım var."

Kaşlarımı indirdim. "Evet, tabii ki. Bunu nasıl yapacağım?" "Son birkaç aydır onu geri getirdiğin gibi... sen
ortaya çık. Sen kal. Sen onun gerçek kuzeyisin, Hailee. Sen onun yanındayken, her zaman geri dönüş yolunu bulacaktır."

O gece geç saatlere kadar otelde kalıp Aiden'ı bekledim. Geldiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü, duygusal olduğunun açık bir göstergesiydi ama ona bunu belli etmedim.

"Hey. Bugün telefonuna cevap vermedin," diye bahsettim. "Evet. Kusura bakma. Sanki biraz yalnız kalmaya ihtiyacım varmış gibi hissettim."

Ona sarılmaya gittim ve yaklaştığımda burbon kokusunu alabiliyordum. "Hadi yukarı çıkalım," diye teklif ettim. Beni odasına götürürken bu isteğimi geri çevirmedi. İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı.

"Sarhoş musun sen?" diye
sordum. "Evet."
"Üzgünsün."
"Ben iyiyim."
"Üzgünsün," diye tekrarladım.
Yüzünü buruşturdu. "Sorun değil. Uyumak üzereydim, o
yüzden-" "Tamam," diye yanıtladım, davet edilmeden
yatağına tırmanarak. "Hayır, Hails. Anladığını sanmıyorum.
Yalnız kalmak istiyorum."

"Evet." Ayakkabılarımı çıkarırken başımı salladım. "Öyle de olacaksın," diye onayladım yatağının üzerindeki battaniyeleri çekip içine tırmanırken. "Bazen yalnız kalmak isteyeceğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama bu gece olmaz, Aiden. Geçirdiğin birkaç zor günden sonra olmaz. O yüzden bu gece birlikte yalnız kalacağız." Yanımdaki yeri okşadım.

Biraz iç çekti ama bana doğru yürüdü. Yatağa tırmandı ve yerleşir yerleşmez kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Benim mükemmel yapboz parçam.

Alnını benimkine yasladı. "Üzgünüm ve kafam karışık."

"Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın."

"Ne yapacağım konusunda bir ileri bir geri gidip duruyorum. Bu adamla tanışmalı mıyım? Ya tanışırsam ve hayal kırıklığına uğrarsam? Ya onunla tanışırsam ve o da Jake gibiyse ya da daha kötüsüyse. Ya hayatıma daha fazla dram katarsa?"

"Evet. Anlıyorum. Ya da hayal edebileceğinden daha iyiyse?"

Cevap vermedi ama vücudunun bu fikirle gevşediğini hissettim.

"Hailee Jones?"

"Evet?"

"Benimle yalnız kaldığın için teşekkür ederim." Alnıma bir öpücük kondurdu ve beni kendine doğru çekerek kucakladı. "Birlikte yalnız kalmaya gerçekten ihtiyacım vardı."

AIDEN sonraki birkaç gün benim evimde kaldı, böylece onun iyi olduğundan emin olabildim. Noel arifesi sabahı uyandığımda onun yatakta yanımda olmasını bekliyordum. Onun yerine küçük bir not buldum.

*Selamlar, acele bir karar verdim ve kardeşimle buluşmak için Los Angeles'a bir uçak bileti ayırttım. Sabah Noel için döneceğim. Seni seviyorum. -Tom'*un sözlerini tekrar tekrar okudum, kalbimin daha da hızlı çarptığını hissettim. Kardeşiyle buluşacaktı. Keşke o uçakta ben de onunla birlikte olabilseydim,

Ama belki de bu kendi başına yapması gereken bir şeydi.

Kendimi meşgul tuttum ama Aiden'ın her şeyin yoluna gireceğine dair herhangi bir şekilde güvence almak için beni araması gerektiğinde telefonum yanımdaydı.

Annem ve Laurie'nin bu akşam ve yarınki büyük akşam yemeği için yiyecek hazırlamalarına yardım etmek üzere ailemin evine gittim. Laurie, Samuel'in eve geri taşınmasına izin verdi ama aralarındaki gerginliğin hâlâ devam ettiğini söyleyebilirim. Jake Noel arifesi yemeğine davetsiz olarak geldiğinde durum daha da kötüleşti.

Laurie açıkça istemesine rağmen onu göndermedi. Onun için üzüldüm. O adamla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Samuel de kuzeniyle kırılma noktasına gelmiş gibi görünüyordu, onu konuşmak için dışarı çıkardı.

"Hailee, çöpü dışarı çıkarabilir misin? Dolu," diye sordu annem sebzeleri doğramayı bitirdikten sonra. Kabul ettim ve çöp kutusundan çöp torbasını aldım.

Çöpleri atmak için arka bahçeye yöneldim ve çöp kutularına yaklaştığımda yan kapıdan bağırışlar duydum. Ailemin garajının duvarının arkasına saklanarak durdum ve dinledim.

"Umurumda değil Jake. Buraya gelemezsin. Karım boşanmak istediğini söylüyor. Sana sadaka vermekten bıktım," dedi Samuel kuzenine.

Dinlerken kalbim boğazıma düğümlendi.

"Bana borçlusun! Yoksa bugüne kadar neden bir karın olduğunu bile unuttun mu? Laurie gerçeği bilseydi, seni yıllar önce terk ederdi. I

sadece birkaç yüz dolara ihtiyacım var ve-"

"Hayır, Jake. Burada işimiz bitti. Yaptığının karşılığını fazlasıyla ödedim. Bu şekilde ortaya çıkmaya devam edemezsin."

"Yapabilirim ve bana istediğimi vermezsen Laurie'ye olanları anlatırım. Los Angeles'ta beni ziyarete nasıl geldiğini-" diye uyardı.

"Kes şunu, Jake," diye araya girdi Samuel.

Ama durmadı. Jake konuştukça kalbim göğsümde daha çok çarpıyordu.

"Seçmelere katılman gerekiyordu ama o kadar sarhoş oldun ki seçmeleri kaçırdın. Kanepemde bir kadınla yatıp onu hamile bırakman. O pisliği senin için kim temizledi? Karın aldattığını bilmesin diye yalan söyleme planını kim yaptı? O bendim! Kötü adam gibi görünmemek için Aiden'ın babası gibi davranmasaydım bu hayata sahip olamazdın. İstediğimi elde edene kadar ortaya çıkmaya devam edeceğim ve-"

Çöp torbasını düşürdüm ve büyük bir gürültüyle patladı. İki adam sessizleşti.

"Neydi o?" Samuel sordu.

Ellerimle ağzımı kapattım ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım ama Samuel ve Jake köşeyi dönüp beni görünce panikledim.

"Hailee," dedi Samuel.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jake, ellerini saçlarında gezdirirken. "Sence bir şey duymuş mudur?" diye sordu kuzenine.

"Aptal mısın lan sen? Tabii ki o yaptı," diye tersledi Samuel. "Git, Jake."

Jake dik durdu. "Param ne olacak?"

"Git buradan," diye bağırdı Samuel. Jake biraz homurdandı ve beni orada Aiden'ın babasıyla bırakarak tökezleyerek uzaklaştı.

Babası.

Biyolojik babası.

Aman Tanrım.

Samuel yüzünü buruşturdu ve burnunun kenarını sıktı. "Hailee, ben..." "Sen onun babasısın," diye nefes nefese kaldım. "Sen Aiden'ın biyolojik babasısın." "Kimseye söyleyemezsin," diye emretti Samuel ve beni şok içinde bıraktı. "Ne?"

"Bunu Aiden'a söyleyemezsin. Bunu ikimizin arasında tutmalısın. Aksi takdirde, bu onun hayatını mahveder. Kulak misafiri olduğun şeyi kimseye anlatamazsın."

Bir anda beş yıl öncesine ışınlandım. Hayatımın aşkını mahvetmekten korkan o korkak gençtim. Samuel benden Aiden'a tekrar ihanet etmemi istiyordu ama bu sefer daha iyi biliyordum. Daha akıllı ve bilgeydim ve bir zamanlar olduğum o korkak küçük kız değildim.

"Hayır," diye cevap verdim.

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Affedersiniz?"

"Hayır dedim. Bunu ondan saklamayacağım. Onu seviyorum Samuel ve yıllar önce beni, eğer onu seviyorsam, ona yalan söyleyeceğime ve hayallerinin peşinden gitmeye ikna etmek için ona karşı bir şey hissetmediğimi söyleyeceğime ikna ettin. Ona yalan söyledim ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışırken kendi kalbimi kırdım. Ben sadece onun için en iyisini isteyen bir çocuktum. Ama artık seni dinlemeyi reddediyorum. O zamanlar seçimlerinizin oğlunuzun iyiliği için yapıldığını sanıyordum ama şimdi görüyorum ki sadece sizin içinmiş. Sen bencil, zalim bir adamsın ve bunu Aiden'dan saklamayacağım. Döner dönmez ona söyleyeceğim."

"Önce ona söyleyeceğim," diye yemin etti. "Buraya gelir gelmez ona gerçeği söyleyeceğim. Sadece benden gelmesine izin ver. En azından bana bu şansı ver."

Ona hiç şans vermek istemedim. Onun yakınında olmak istemiyordum. Yıllar boyunca oğlunu kullanmış ve istismar etmiş, Aiden'ın hayatını Samuel'in hayal dünyasına göre şekillendirmişti. Oğlunun Jake ile olan kötü ilişkisi yüzünden nasıl mücadele ettiğini ve ağladığını izlemişti. Oğlunun

Aiden'ın çocukken Jake'in sırf kötü adam gibi görünmek istemediği için onun yanına gelmemesiyle ilgili panik atakları.

Gerçeği söyleyemeyecek kadar bencil olduğu için oğlunun travma yaşamasına izin vermiştir.

Bu sefer, onun günah keçisi olmayacaktım.

Bu sefer Jake'e çenesini kapalı tutması için para ödemeye devam edemezdi. "Lütfen, Hailee," diye yalvardı Samuel, gözleri dolmuştu. "Aiden

Muhtemelen şu anda kardeşiyle tanışıyor, ki bu onun için zor olmalı. Bunun hayatımızın geri kalanında Noellerimize damga vurmasını istemiyorum. Bana Noel'den sonraki güne kadar zaman ver. Sonra ona söylerim. Dünyam ateşe verilmek üzere. En azından kibriti çakan kişi olmak için bana saygı göster."

Kollarımı kavuşturup dik dururken yüzümü buruşturdum. O adam beni bir daha asla küçük hissettirmeyecekti. Yine de, bundan sonraki tüm Noellerin Aiden'ın babasının onun... babası olmasıyla ilgili bu ayrıntılarla yaralanmasını istemiyordum. Bu, açılması gereken farklı türden bir travmaydı.

"Ayın yirmi altısına kadar vaktiniz var. Ondan sonra bir saniye bile beklemeyeceğim."

İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Anlaştık."

41

Aiden

DAMIAN BLACKSTONE, Aiden Walters'tan çok daha havalı bir isimdi.

Bu gerçekten kaçış yoktu. Neye benzediğini öğrenmek için onu motorda arattım ve şey... bana benziyordu. Bu garipti. Catherine haklıydı. Onun gözlerine sahiptim.

Ofisine gittiğimde bir süre ileri geri volta attım. Onu ofisinde çalışırken görebiliyordum. Binasının dışında gizlenme şeklim kendimi bir sapık gibi hissetmeme neden oldu. Onunla konuşmak için içeri girecek cesareti kendimde bulamamıştım. Sinirlerim bunun için çok sarsılmıştı.

Damian dışarı çıktığında sistemime bir darbe oldu. Kapıyı kilitlerken panikledim ve ona seslendim. "Hey, Damian? Sen Damian Blackstone musun?"

Bana bakmak için arkasını döndü. İlk başta kafası karışmış gibiydi ama dimdik ve kendinden emin duruyordu. "Evet, benim. Sizi tanıyor muyum?"

Sinirli bir şekilde güldüm, avuç içim boynumu ovarken muhtemelen deli gibi görünüyordum. "Hayır, değilsin. Yani, lanet olsun." Sözcükleri geveliyor, durumu olması gerekenden daha garip bir hale getiriyordum. "Açıkçası, senin varlığından bile haberim yoktu."

"O zaman neden buradasın?"

"Aslında bu çılgınca. Yarın Chicago'da ailemle birlikte tatil için hazırlanıyor olmam gerekiyordu ama buraya uçmak zorunda kaldım. Birkaç hafta önce Catherine adında bir kadından bir mektup aldım. Bana senden ve sonra da benden bahsetti. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, ben Aiden'ım." Derin bir nefes aldım ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Senin küçük kardeşin."

Damian şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra kendi kendine, "Siktiğimin Catherine'i," diye mırıldandı. Burnunun kenarını sıktı ve bana baktı. "Yani biz akraba mıyız?"

"Sanırım öyle."

"Bir kardeş mi?"

"Evet."

"Ah." Boğazını temizledi ve bana doğru bakarken kasvetli bir ifadesi vardı. Aynı mavi gözler. Aynı burun. "Bu tür şeylerde iyi değilimdir. Duygular ve diğer şeyler. Ya da gafil avlanmak" diye itiraf etti.

Kalbim biraz sıkıştı. Sürpriz saldırımın yanlış bir fikir olduğu açıktı. "Hayır, kesinlikle. Anlıyorum. Özür dilerim. Ayrıca bugün Noel arifesi ve eminim yapacak işlerin vardır. Seni yalnız bırakayım." Döndüm ve uzaklaşmaya başladım.

"Aiden."

Ona doğru döndüm. "Öyle mi?"

Ellerini ceketinin ceplerine soktu. "İşim bitmemişti." "Ah..."

Bana doğru yürüdü. "Duygularla aram pek iyi değildir ama bunu çözmemize yardımcı olacak daha donanımlı insanlarla dolu bir evim var. Bu gece için planın var mı?"

"Bu etkileşim benim tek planımdı."

"Güzel." Sırtımı sıvazladı. "Evde bir orduya yetecek kadar yemek pişiren üç kadınım, duygularıyla temas halinde olan iki en iyi arkadaşım -en azından biri- ve üzerinde senin adının yazılı olduğu boş bir yatak odam var. Hadi gidelim kardeşim."

Kardeşim.

Bu kelimenin ağzından çıktığını duymanın, ortasında olduğum panik atağı ne kadar iyileştirdiğini bilmiyordu.

"Bunlar hep sende mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Panik atak mı?"

O nasıl...?

Arabasına ulaştığında "Fazla düşünme," dedi. "İnsanları okumakta gerçekten çok iyiyimdir. Beni arabanla evime kadar takip edebilirsin."

Damian, devasa bir malikâne, tenis kortları, basketbol sahaları ve devasa bir yüzme havuzu olan büyük bir sahil mülkünde yaşıyordu. Çevre düzenlemesi muhteşemdi ve mülk büyük olmasına rağmen tuhaf bir sıcaklığı vardı. Bir malikaneden ziyade gerçek bir ev olduğu anlaşılıyordu. Bu duvarların içinde çok fazla sevgi vardı.

Evinin önüne geldiğimizde arabalar park etmişti ve park ettikten sonra bana baktı. "İnsanları sever misin?" diye sordu.

"Evet. Olabilirim."

"Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" "Onları seviyorum."

"Güzel, çünkü burada koşuşturan elli milyon çocuk, sizi gördüğünde muhtemelen ağlayacak olan Stella adında hormonlu hamile bir eş ve kendi çocuklarından oluşan bir koleksiyona sahip iki en iyi arkadaş çiftimiz var."

"Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor."

"Ya da bir sirk, nasıl baktığınıza bağlı. Gel hadi." Damian beni ön verandaya kadar geçirdi ve ön kapıyı açtığında iki çocuk koşarak içeri girdi. "Yavaş olun, pislikler!" Damian bağırdı.

"Üzgünüm Damian Amca!" diye bağırdı kız.

"Evet, üzgünüm baba!" diye cevap verdi çocuk yolculuğa devam etmeden önce.

"Evindesin!" dedi güzel bir kadın Damian'a doğru yürürken. Ona bir öpücük verdi ve sonra bana döndü. "Ve bir... arkadaş getirdin?" diye sordu bana doğru gülümseyerek.

"Bir kardeş," diye düzeltti Damian. Bana doğru bir işaret yaptı. "Bu benim kardeşim Aiden."

"Kardeşim mi?" Stella şaşkınlıkla sordu.

"Anlaşılan Catherine'in bir çocuğu daha olmuş," diye açıkladı Damian. "Boktan şeyleri kendine saklamak konusunda ne kadar iyi olduğunu bilirsin."

Stella'nın gözleri cam gibi oldu, çünkü duyguları onu hızla çarpıyordu. Eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım, bir kardeşin var!" diye haykırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu.

Damian karısına, "Dramatik olma ve ağlama," dedi.

"Bana dramatik deme!" diye karşılık verdi göğsüne vurarak. Sonra ona döndü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hep bir kardeşin olsun isterdin."

"Evet," diye kabul etti. "Biliyorum."

Kocasını öptü ve sonra bana döndü. Koşarak yanıma geldi, beni kucakladı ve kollarını açarak beni karşıladı. Sonra yüzümü avuçladı ve gülümsedi. "Hep bir kardeşi olsun isterdi."

Sırıttım. "Ben de öyle."

"Aman Tanrım. İkiniz oldukça benziyorsunuz. Bu çılgınlık." Birisi odaya girerken "Vahşi olan ne?" diye sordu. "Ne vahşi?

Beni gördüğü anda neredeyse elindeki bardağı düşürüyordu. "Vay anasını." "Ne oldu?" Damian sordu.

"Ne oldu?! Dostum! Süpermen neden senin oturma odanda duruyor?!" diye sordu. "Vay anasını!"

Damian bir kaşını kaldırdı. "Süpermen mi?"

"Dostum. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Adam koşarak yanıma geldi ve elimi sıkmaya başladı. "Aiden Walters, değil mi? Ben Connor. Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım. İnanılmazsınız. Beni yanlış anlama, ben DC'den çok Marvel'cıyım ama senden harika bir Superman olacak. Bu beni heyecanlandıran bir seri ve kahretsin! Superman'in senin evinde ne işi var?!" diye haykırdı, şaşkınlığı ve heyecanıyla beni güldürdü.

"Aiden, bu benim en iyi arkadaşım Connor. Connor, bu Aiden... Belli ki onu zaten tanıyorsun," diye açıkladı Damian.

"Evet, onu tanıyorum." Sanki çok iyi dostmuşuz gibi sırtımı sıvazladı. Yalan söylemeyecektim. Hoş geldin partisi endişelerimin çoğunu hafifletti.

"O aynı zamanda benim kardeşim," diye

ekledi Damian. Connor'ın gözleri büyüdü.

"Kardeşin mi?" Damian başını salladı.

"Evet."

"Kardeşin Clark Kent mi?"

"Sanırım öyle."

Connor inledi ve ellerini havaya kaldırdı. "Neden bütün havalı şeyler senin başına geliyor? Babandan bedava bir malikane, bir ton para aldın ve şimdi de Süpermen kardeşin mi oldu? İnanılır gibi değil. Aaliyah'a anlatana kadar bekle...oh kahretsin." Bakışlarında bir panik parlamasıyla bana baktı. "Burada olamazsın."

"Affedersiniz?" Ben sordum.

"Connor, ne demek istiyorsun?" Stella sorguladı.

"Hayır, beni yanlış anlama. Sen harikasın ve ben büyük, büyük bir hayranınım. Ama karım Aaliyah? O bir sonraki seviye takıntılı. Sen onun geçiş kartısın."

"Hall pass?" Damian sordu.

Stella, "Eşinize bir şans verilse onunla yatmasına izin verilen tek ünlü," diye açıkladı.

"Oh. Bekle. Salon geçiş kartlarımız var mı?" Damian karısına sordu.

"Hayır, tatlım, yok. Yani, sen yapmıyorsun. Benim var," dedi gerçekçi bir şekilde.

"Ne? Seninki kim?" diye sordu.

"Chris Evans," dedi Connor ve Stella hep bir

ağızdan. "Bunu nereden biliyorsunuz?" Damian

sordu.

"Çoğu kadın Chris Evans diyor. Aaliyah'ın listesinde ikinci sıradaydı..." Connor bana ters ters baktı. "Dostum, cidden. Gitmek zorundasın. Sana koridor kartı demesi sorun değildi çünkü yollarımızın hiç kesişmeyeceğinden neredeyse emindim ama artık kesiştiğine göre karımdan önce gitmelisin-"

"AMAN TANRIM, BU AIDEN WALTERS MI?!" diye bağırdı bir kadın mutfaktan çıkarken. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı ve önlüğü unla kaplıydı. "AMAN TANRIM, SEN AIDEN WALTERS'SIN!" diye haykırdı. Daha doğru düzgün tanışma faslı gerçekleşmeden, Aaliyah kollarını Noel sabahındaki bir çocuk gibi bana dolamıştı. "Aman Tanrım, meşe ve cennet gibi kokuyorsun. Connor, bak! Bu Süpermen!"

"DC çizgi romanlarını bile sevmiyorsun," diye mırıldandı. Connor içini çekti ve kollarını havaya kaldırdı. "Bu geceyi atlatmak için daha fazla burbona ihtiyacım olacak."

"Biri burbon mu dedi?" Uzun boylu, yapılı bir adam elinde bir içki torbasıyla ön kapıdan içeri girdi. Bir şişe çıkardı ve havaya kaldırdı. "Çünkü bende burbon var."

Connor ona doğru koştu, şişeyi aldı ve açtı. "Teşekkürler, Jax. Karım beni başka bir adam için terk etmek üzere, o yüzden bir kadeh içebilirim." Şişeden bir yudum aldı.

Jax her zamanki gibi kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. "Ne kaçırdım?"

CONNOR, Damian ve Jax beni Damian'ın erkek mağarasına götürdüler; burası saçma sapan miktarda bira ve bilardo masası olan bir bodrum katıydı. Oturmuş, Wisconsin kökenlerimden dolayı yapmakla görevlendirildiğim eski moda biraları içiyorduk.

Connor ve Jax tam olarak Damian'ın bana tarif ettiği gibiydiler. Damian ve Jax daha çok gizemli karanlık tarafa doğru eğilirken, Connor grubun arkadaş canlısı güneş ışığı olanıydı. Muhtemelen ben Connor'ın kişiliğine daha yatkındım. Jax bunun iyi bir şey olduğunu, dengeyi sağlamaları gerektiğini söyledi.

"Yani bir kardeşin olduğunu bilmiyordun, öyle mi?" Jax sorguladı. "Yok muydu?"

"Hiç de bile. Ta ki Catherine bana o mektubu gönderene kadar," dedim ona bir tur daha içki dağıtırken.

Connor elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. "Benim için çılgınca olan şey, tüm filmlerinizi izledim, karımın nasıl takıntılı olduğunu görüyorum ve daha önce hiç fark etmedim, ama sen ve Damian delicesine benziyorsunuz. Bu neredeyse korkutucu ve aynı zamanda karımın da Damian'a aşık olabileceğinden korkmama neden oluyor."

"Onu suçlayabilir misin? Ben olağanüstü biriyim," dedi Damian kuru bir sesle ve beni gülümsetti.

"Birbirinize çok benziyorsunuz," diye araya girdi Jax.

Damian ve ben birbirimize baktık ve omuz silkmeden önce gözlerimizi kırptık. "Anlamıyorum," dedik hep bir ağızdan.

"Siz ikiniz ikiz olabilirsiniz." Connor güldü.

Tam o sırada küçük bir kız elinde bir kutuyla içeri girdi. Kutuyu önüme koydu ve el salladı. "Merhaba, sen kimsin?"

"Ben Aiden, Damian'ın kardeşiyim."

"Damian Amca, senin bir erkek kardeşin mi var?" diye haykırdı.

"Evet, tabii ki."

"Ben Elizabeth. Bu babam ve annem de yemek pişirmeye yardım ediyor." Kutusunu açıp makyaj malzemelerini çıkarmadan önce Jax'i işaret etti. "Şimdi makyajını ve tırnaklarını yapabilir miyim?"

"Ah, tabii ki mi?" Ne diyeceğimi bilemez bir halde sordum.

"Elizabeth, yabancılara makyaj yapma konusunda sana ne demiştim?" Jax seslendi.

"Sadece su geçirmeyen maskara kullanın ve vurguları eklemek için bir güzellik blenderi kullanın" diye yanıtladı.

"Aynen öyle." Sıcak pembe=boyalı tırnaklarını göstermek için ellerini kaldırdı. "Büyüdüğünde kendi makyaj ve tırnak salonunu açmak istiyor. Ben bir numaralı test mankeniyim."

Connor neon yeşili tırnaklarını havaya kaldırdı. "İki."

Damian siyah tırnaklarını havaya kaldırdı. "Üç. Bunu kendi kurduğumuz kardeşliğimizin bir parçası olmak için verdiğiniz söz olarak düşünün."

Elizabeth'e, "Elbette beni güzelleştir," dedim. Çocuklar bana kendileri hakkında her şeyi öğretirken o da işe koyuldu. Connor ve Damian emlak işindeydiler ve Jax'i güneydeki emlak şubelerinde görev alması için yavaş ama emin adımlarla ikna etmeye çalışıyorlardı.

"Ben tesisatçıyım," diye karşı çıktı Jax. "Ben tuvalet satmıyorum. Tıkanıklıkları açıyorum." Yeterince makul.

Tırnaklarım düzgünce boyandıktan ve herkes gece için hazırlandıktan sonra Damian beni kalacağım boş odaya götürdü. "Burada kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

"Elbette, bu bir sorun değil. Ayrıca, Stella senin otelde kaldığını bilseydi beni öldürürdü."

"O iyi biri."

Damian'ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum. "En iyisi. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Odam iki kapı aşağıda."

"Teşekkür ederim. Yine de sana bir sorum var." "Ne oldu?"

"Catherine'i nerede bulabileceğimi biliyor musun? Adres falan bırakmadı ama sabah havaalanına gitmeden önce onu görebilirim diye düşündüm."

Kaşları çatıldı ve kendi kendine homurdandı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Bunun benim hikayemin bir parçası olduğunu hissediyorum ve onunla yüzleştiğimde geçmişimi resmen kapatabilirim."

"Evet." Sıcak bir duman bulutu üfledi. "Anlıyorum. Tanrı biliyor ya, şu anki istikrarlı konuma gelebilmek için kendi maceralarımı üstlenmek zorunda kaldım. Kapanış için ne yapman gerekiyorsa yap. Sana telefon numarasını vereyim, ulaşabilirsin. Ağabeyin olarak sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Devam et."

"Catherine, kibarca söylemek gerekirse, bir sürtük." "Kibarca söylemek bu mu?"

"Güven bana, öyle." Boğazını temizledi. "Sadece fazla umutlanma evlat. Bil ki hikâyen sana ait, senden vazgeçenlere değil. Ne olursa olsun, kendine iyi bir hayat kuracaksın. Hayatını daha iyi hale getirmek için onu görmen gerekiyorsa, bunu yap. Ama onun mutlu sonunuzun bir parçası olmasını beklemeyin. O bu şekilde yaratılmadı."

Tavsiyesi için ona teşekkür ettim.

Saçlarını kaşıdı. "Kucaklaşan kardeşler gibi değiliz, değil mi?"

"Yani, eğer-"

"Sarılmaktan hoşlanmıyorum," diye araya girdi. "Oh. Peki, tamam."

Elini bana doğru uzattı. "El sıkışalım mı?" Elini sıktım. "İyi geceler, Damian."

"İyi geceler, kardeşim."

O SABAH Hailee'yi Mutlu Noeller dilemek için aradım. "Hemen evde olacağım," dedim ona.

"Burada bekliyor olacağım," diye cevap verdi.

Ben erken uyandım ama belli ki evin geri kalanı da erken uyanmıştı. Çocuklar aşağıda heyecanla çığlık atıyorlardı. Noel Baba o sabah gelmiş olmalıydı. Gitmek için eşyalarımı toplarken aşağıya indim ve oturma odasında birbiriyle uyumlu pijama takımları giymiş üç aile ile karşılaştım.

"Mutlu Noeller!" diye bağırdı herkes beni fark ettikleri anda. Connor bana sarıldı, Jax ve Damian el sıkışmaya devam etti ve beni aileden biri gibi hissettiren yabancılarla aynı evde olmak garip bir şekilde normal geldi.

Ne de olsa öyleydim. Ben onların ailesiydim.

"Güzel pijama," dedim Damian'a sırıtarak. Üzerinde ren geyiği olan kırmızı bir takım giyiyordu. İşin garibi, bunun onun normal kıyafeti olduğundan şüpheliydim.

"Çok gülme. Bu bir gün senin geleceğin olacak." Gariptir ki,

bu beni korkutmadı.

"Catherine'den haber aldın mı?" diye sordu, beni ön kapıya doğru

götürürken. "Evet. Uçuşumdan önce onunla kahve içmeye gideceğim."

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Olur. Misafirperverliğiniz için teşekkürler. Sizinle ve tüm ailenizle tanışmak harikaydı."

Bana bir gülümseme daha verdi. "Stella yalan söylemiyordu. Her zaman bir erkek kardeşim olsun istemişimdir. Artık numaram sende var. Kullan onu."

"Yapacağım. Her iki taraf için de geçerli."

"Los Angeles'a film çekmeye döndüğünde tekrar buluşuruz." Elimi sıkmak için tuttu ve beni kucakladı.

"Sarılmadığınızı sanıyordum?"

"Her neyse. Noel'deyiz."

Arabama binip Catherine'le buluşmak üzere yola çıkmadan önce herkese son bir kez teşekkür ettim. Sinirlerim bozulmuştu ve hissettiğim endişeyle nasıl başa çıkacağımdan pek emin değildim. Arabayı park ettikten sonra dışarı çıktım. Dükkânın önünde lüks bir palto ve kırmızı topuklu ayakkabılar giymiş bir kadın duruyordu. Bana baktı ve midem düğümlendi.

"Catherine?" Ben sordum.

Gözlerini kırpıştırdı ve ifadesinde benden parçalar gördüm. "Aiden, evet. Merhaba."

Gergin görünüyordu ama onu suçlayamazdım. Ben de hissettim.

"İçeri girip kahve içmek ister misin?" Kapıyı açmaya başladım ama o beni durdurdu.

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece aradan çıkarmak için buluşmak istedim. Senin için önemli görünüyordu ama sana boş yere umut vermek istemiyorum. Anladığım kadarıyla şu anda iyi bir hayatın var. Buna müdahale etmek istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, hayatına karışmakla ilgilenmiyorum."

Sözlerindeki soğukluk canımı yaktı. Damian'ın beni uyarmadığını söyleyemezdim.

Be

n. "Hayır, anlıyorum. Sanırım neden seninle tanışmak istediğimi bilmiyorum."

"Böylece bana bakıp zaten en iyi ebeveynlere sahip olduğunu fark edebilirsin.

Sorun değil. Bunu sana Noel hediyem olarak kabul

et." "Teşekkür ederim."

O başını salladı. "Her kim düşündüm o Samuel ve

I olur bu kadar yetenekli bir şey yapmak?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Evet. Sen ve Jake'i kastediyorsun. Samuel'i değil."

Gözlerini kısmıştı. "Ah, hayır. Sanırım kimin bebeğini taşıdığımı biliyorum. Bahsettiğin Jake'in kim olduğunu bile bilmiyorum."

Midem bulanıyordu. Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiydim. "Emin misin?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, eminim. İnsan dokuz ay boyunca vücudunu mahveden adamı kolay kolay unutamıyor."

Zihnim dönüyordu ve kendimi baygın hissediyordum. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim, bu yüzden kendimi durumdan muaf tuttum. "Seninle tanışmak güzeldi Catherine, ama gitmem gerek."

42

Hailee

Aiden'ın eve dönmesi için saatleri sayıyordum. Annem ve babam Laurie'yle birlikte Walters'ların oturma odasında yavaşça dans ediyor, Samuel çoğunlukla kendi halindeyken fırtına gibi gülüyorlardı. Bir gece önce duyduklarımı hâlâ hazmedemiyordum ve Samuel bir adım atıp meseleyi halletmezse bunu Aiden'a söylemeye fazlasıyla hazırdım. Jake'in her şeyi itiraf ettiğini duyduğumdan beri içim içimi yiyordu.

Aiden havaalanından eve dönerken bana yerini bildirdi ve ben de çocukken eve her döndüğünde yaşadığım heyecanı hissettim. Arabasının garaj yoluna girdiğini görür görmez dışarı fırladım ve doğruca kollarına atıldım.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadım ensesine doğru, elini tutarken.
Ben.

"Mutlu Noeller, bebeğim." Geri çekildi ve beni öptü. Hissedebiliyordum Dudaklarındaki gerginlik.

"Ne oldu?" Bağlantıyı keserken sordum. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Gel hadi. İçeri girelim." Elimi elinin içine aldı ve ben de onu takip ettim. Kapıdan girip oturma odasındaki kanepede oturan babasıyla göz göze geldiği anda burun delikleri alevlenmeye başladı. Elimi bıraktı.

"Aiden, ne oldu...?" diye sordum ama babasına doğru yürürken beni görmezden geldi.

"Bu doğru mu?" diye ağzından kaçırdı. Pikaptaki müzik çalmaya devam ediyordu ama Laurie ve annemle babam hareketlerini durdurdular. "Catherine ve senin hakkında mı?"

Samuel gözlerinde bir şok ifadesiyle koltuktan kalktı. Sonra bakışları bana kaydı. "Bana tek kelime etmeyeceğini söylemiştin."

Olamaz.

Aiden'ın gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki incinmişlik ve ihanet ifadesi kusma isteği uyandırdı. "Biliyor muydun?" diye sordu gözyaşları bakışlarını doldururken.

Başımı salladım ve ona doğru uzandım. "Hayır, Aiden, bu senin
-" Elimi iterek kendisinden uzaklaştırdı.

Hayır, hayır, hayır.

"Neler oluyor?" Laurie sordu.

"Şimdi, dinle, evlat..." Samuel Aiden'a doğru adım atmaya başladı ama anında durduruldu.

"Siktir git!" Aiden, babasını göğsüne doğru sertçe iterken tısladı.

"Dur, dur, dur, neler oluyor?" Babam olayın büyümediğinden emin olmak için iki adamın arasına girerek sordu. "Aiden, ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben? Onun ne yaptığını sormaya ne dersin?" diye mırıldandı Aiden. Samuel'e bakarken ellerini sinirli bir şekilde savurdu. "Kalabalığa gerçeği söylemeye ne dersin? Her zaman kendini gösterdiğin gibi dik duran bir adam olmadığını."

"Samuel, neden bahsediyor bu?" Laurie oğlunun yanına giderek sordu.

"Ben, o..." Samuel gözlerini kapadı ve açtığında hiçbir şey söylemedi.

Kendini gerçeği söylemeye ikna edemiyordu. Dilinin arkasında yalan ve aldatmacadan oluşan bir ağ vardı. O bir korkaktı çünkü hala söylemiyordu. Gerçek çoktan ortaya çıkmış olsa bile söylemiyordu.

Aiden, Samuel'in tüm kirli çamaşırlarını ortaya dökerek, "Catherine'i yıllar önce Jake değil, o hamile bıraktı," dedi. "Catherine haklarından vazgeçtikten sonra Jake'e babasıymış gibi davranmasını sağladı. Her şeyi uydurdu, böylece seninle, annemle, gerçekle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Ve o zamandan beri, olmadığı bir şeymiş gibi davranıyor. Bu yüzden mi baba? Bu yüzden mi Jake'e yardım etmeye devam ettin? Senden para almazsa küçük sırrını söyleyeceğinden korktuğun için mi?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem yanımda dururken.

Samuel'in sesi çatlarken gözlerinden yaşlar boşandı. Karısına döndü. "Anlamıyorsun Laurie. Sen ve ben... birbirimizi hiç görmedik. Aramızda romantizm yoktu. Los Angeles'ta tek başıma olmakta zorlanıyordum..."

"Ha!" Annem Samuel'in acınası açıklama çabasına alaycı bir şekilde güldü.

"Böyle olsun istememiştim Laurie, yemin ederim istememiştim. Sadece bir seçme için Los Angeles'a uçuyordum ve sonunda, şey, bir hataydı, tamam mı? Her şeyi berbat ettim. Ama bize getirdiği mucizeye bak." Onun eline uzandı ve sıktı. "Benim hatam yüzünden oğlumuz oldu. O bizim mucize bebeğimiz."

Bu adamın nesi vardı?

Laurie elini kocasınınkinden çekti ve bir elini ona doğru uzattı. "Hayır," diye emretti. "Çık dışarı."

Samuel başını salladı. "Hayır."

"Defol. Defol," diye tısladı Laurie onu göğsünden sertçe iterken. "Defol, defol, defol!" diye bağırırken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ağlarken ve Samuel'i göğsüne vururken kalp kırıklığı vokallerinden açığa çıkmaya başladı.

Babam Samuel'i evden çıkarmak zorunda kaldı. Hıçkırarak ağlayan adamı fiziksel olarak kaldırdı ve dışarı çıkardı. Geri döndüğünde hepimiz olduğumuz yerde donup kalmıştık. Laurie etrafına bakındı ve hıçkırıklara boğuldu.

"Ben iyiyim," diye yemin etti.

Annesi en yakın arkadaşını teselli etmek için öne doğru bir adım attı ama Aiden kollarını annesine dolamıştı bile.

Babam annemle beni işaret ederek, "Bu ikisini biraz yalnız bırakmalıyız," dedi.

Onları terk etmek istemedim ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Anne ve oğlunun o anda ve orada birbirlerine ihtiyaçları vardı. Yine de, onun annesinin yanında olduğu gibi ben de Aiden'ın yanında olmak isterdim.

Onun da rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

O GECE, Aiden'ın yatak odasının ışığının yandığını gördüm. Hemen yatak odamın penceresinden sürünerek çıktım ve onunkini çaldım.

Beni gördü ve bana sırtını dönmeden önce iç çekti.

Kapıyı tekrar çaldım.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Huysuz bir Aiden belirip pencereyi iterek açana kadar pencereye defalarca vurdum. "Ne var, Hailee?" diye tersledi. "Şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Hayır."

"Affedersiniz?"

Pencereye tırmandım ve önünde sertçe durdum. "Hayır dedim. Şu anda sana yer yok çünkü bu durum tam bir karmaşa. Ve açık olmak gerekirse, sana söyleyecektim. Sen yokken her şeyi öğrendim ve eve gelmeni bekliyordum ama o ilk iş sana söyleyeceğini söyledi. Zaten bildiğin ortaya çıktı. Bu büyük sırrı uzun zamandır saklamadığımı bilmen çok önemli, Aiden. Bilmiyordum."

"Seni anlıyorum. Anlıyorum, ama-"

"Aması yok. Şu anda beni kendinden uzaklaştıramazsın, tamam mı? Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var, bu yüzden hiçbir yere gitmiyorum. Burada kalıyorum."

"Hailee-"

"Kızgın olun. Dünyaya kızın. Var olan her şeye kız. Bana da kızabilirsin ama beni uzaklaştıramazsın Aiden. Hareket ettirilmeyi reddediyorum. Bunu yapmayacağız."

"Hailee-"

"Hayır. Bunun nasıl olması gerektiğini bilecek kadar aşk romanı okudum. Hikayemizin bu noktasında kavga etmemiz ve ayrılmamız gerekiyor ama ben bunu yapmayı reddediyorum. Üçüncü perdede ayrılmak yok, tamam mı?" Ellerini ellerimin arasına aldım. "Aramızda dramatik bir kavga olmayacak ve kısa bir süreliğine ayrılıp mutlu olmak için tekrar bir araya gelmeyeceğiz. O kısmı zaten yaptık Aiden, tamam mı? Biz mutluyuz. Sen ve ben... Biz iyiyiz. Etrafımızdaki dünyanın geri kalanı berbat. Yani onlar yüzünden bunu mahvetmeyeceğiz. Zaten o adam yüzünden senin beş yılını kaybettim. Bir saniye daha kaybetmeyi reddediyorum."

Gözlerini kapadı ve beni göğsüne doğru çekerken alnını benimkine yasladı. "Özür dilerim. Duygularım çok karışık."

"Eğer olmasalardı garip olurdu. Ama bunları tek başına çözmek zorunda değilsin, değil mi? Ben buradayım."

"Sanki şu anda senin için çok fazlaymışım gibi hissediyorum. Son beş yılını gölgelerinle yüzleşerek ve büyüyerek geçirdin. Ben onlardan kaçıyordum. Şimdi yüzleşmem gereken daha da fazla sorun var ve ben sorunlarımla uğraşırken senden burada kalmanı istemek hiç adil değil."

"Hey, kes şunu." Geri çekildim ve ellerimi yüzüne koyarak gözlerimi onunkilere kilitledim. "Benim tarafımdan sevilmek için mükemmel olmak zorunda değilsin. Bu aşk böyle yürümez. Seni sadece iyi günlerinde sevmiyorum. Seni zor günlerinde de seviyorum. Kırık ol, ham ol, hasarlı ol. Ve yine de kalacağım."

"Hailee?" diye fısıldadı.

"Evet?"

Dudakları benimkilere çok nazikçe değdi. "Sen başıma gelen en harika şeysin."

43

Aiden

ERTESİ SABAH, ön verandada bir süre oturup temiz hava almaya çalışırken ön kapı açıldı ve annem göründü. Saatlerdir uyuyordu. Onu suçlamadım.

"Hey, anne."

Gülümsedi ve dışarı çıktı. "Hey, sen." "Dün

gece çılgıncaydı."

"Bu hafif kalır." Kıs kıs güldü.

Başımı eğdim ve ona bakmadan önce yüzümü buruşturdum. "Her şey ortaya çıktığından beri babamla konuştun mu?"

Küçük gülümsemesi biraz soldu ve benden saklamak için elinden geleni yaptığı acısını gördüm. Bunu kaç kez göremediğimi merak ettim. Annemin kaç kez acısını sakladığını merak ettim. "Ben yaptım. Birkaç haftalığına bir otelde kalıyor."

Verandanın en üst basamağına doğru yürüdü ve oturdu. Ellerimi birbirine kenetledim. "Sen iyi misin?"

Hafifçe güldü. "Tamam tanımla. Yine de benim için endişelenme. Ben de iyi olacağım. Sen nasılsın?"

"Senin için her zaman endişeleneceğim. Sen benim annemsin." Ellerimi tuttum ve omuzlarına koydum. Sadece beni duymasını değil, benimkine hiç benzemeyen bir çift göze bakarken sözlerimi hissetmesini de istiyordum, ama kalbi? Benimki gibi atıyordu. Onun kalbi sayesinde kalbim nasıl sevileceğini biliyordu. "Sen benim biriciğimsin."

"Ah, Aiden..." diye fısıldadı titrek bir sesle.

Gözlerinin arkasında biriken yaşlar nihayet dökülmeye başladı ve ben de onu kucakladım. "Annem."

"Oğlum," diye cevap verdi bana sıkıca sarılarak.

Sarılmaya kimin daha çok ihtiyacı olduğundan emin değildim, benim mi onun mu, ama birkaç dakika birbirimize sarıldık. Kendini kaybettiğinde ona sarılmak için oradaydım ve hayatımın geri kalanında her zaman onun yanında, köşesinde olacağımı bilmesine ihtiyacım vardı. Belki babamın aksine, bir mihrapta durup ona bu yeminleri etmedim, ama onları kalbime yakın tuttum. Annem beni kendi çocuğu olarak seçtiği an, ben de onu kendi çocuğum olarak seçtim. İlk adımlarımdan son adımlarıma kadar her zaman onun oğlu olacaktım ve ona her zaman annem olarak sahip olacak şanslı bir pisliktim.

Kendini daha dengeli bir duruma getirdiğinde, kucaklaşmamızı ayırdık. Gözlerini sildi, sonra ellerini kucağına koydu ve "En kötüsü de ne biliyor musun?" dedi.

"O da ne?"

"Babandan nefret edemem. İstiyorum, Tanrı bilir o adam yıllar boyunca bana neler yaşattı ama yapamam... çünkü yıllar önce gerçeği öğrenseydim ne olacağını biliyorum. Onu terk ederdim. O da bunu biliyordu. Ve eğer böyle bir şey olsaydı, başka bir kadını hamile bıraktığını öğrendiğimde babanı terk etseydim, asla senin annen olamazdım. Bu düşünce kalbimi kırıyor çünkü hayatımın en büyük parçası

senin annen olmaktı. Beni sana getirseydi tüm bunları tekrar yaşardım."

YENİ YIL GELDİ ve ben kendimi şenlikli hissetmekte zorlanıyordum. Çekimlere başlamak için yakında Pırasa'dan ayrılmam gerekiyordu ve dünyam hâlâ tepetaklakmış gibi hissediyordum. Babam, Samuel ya da bugünlerde ona ne demem gerekiyorsa, iletişim kurmak için bana mesaj atmaya çalışıyordu. Söylemeye gerek yok, menajerim olarak kovuldu ve annemin kocası olarak kovuldu. Ben de hala onu babalık rolünden nasıl çıkaracağımı tartışıyordum. Bu konuşmaya hazır değildim. Bunu her düşündüğümde, kaygılarım yüzünden kendimle konuşup vazgeçiyordum. Yüzleşmelerden nefret ederdim. Mümkün olsaydı, kendi babamı hayalet gibi yok etmeyi, hayatından hiç parçası olmamışım gibi kaybolmayı dilerdim.

Yaptığı şeyin üzerine oturdukça daha da sinirleniyordum. Çocukken Jake için ona kaç kez ağlamıştım. Jake zil zurna sarhoşken beni tatil yemeklerinde rahatsız bir şekilde otururken kaç kez izlemişti. Elimde bir beyzbol eldiveni ve bir topla verandada oturup Jake'in beni almasını beklediğim, sonra da benimle top atmayı teklif etmek yerine beni içeri götürüp bir kamera kurduğu ve seçmeleri çekmemi istediği zamanlar.

Ben asla onun oğlu olmadım. Ben onun kuklasıydım. Onun yemek biletiydim. Kendisinin asla keşfedemediği hayaliydim. Bu berbat bir durumdu çünkü onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı biliyordu, bu yüzden bu ayrıcalığı kötüye kullandı. Ayrıca annemin sevgisini de kötüye kullandı, annemin onu asla terk etmeyeceğini biliyordu çünkü bana istikrarlı bir yuva vermek istiyordu.

Samuel Walters iyi bir adam değildi. Ve şimdi onun damarlarındaki kanın benim damarlarımda dolaştığını biliyordum. Bu düşüncelerime, akıl sağlığıma zarar veriyordu. Böyle bir yalancı, böyle bir dolandırıcı nasıl olur da

Ben mi? Bir parçam Jake'i almayı tercih ederdi, çünkü en azından uyuşturucu ve alkolün bir insanın seçimlerini nasıl gölgeleyebileceğini anlayabilirdim. Anlayamadığım şey Samuel'in karanlığıydı. Hepsi açgözlülük müydü? Bencillik mi?

Öyle bir noktaya geldi ki onunla konuşmak zorunda kaldım. Hayatımda ilerleyebilmem için babamla olan o kapıyı kapatmam gerekiyordu.

Babamla Chicago'da bir otelde tanıştım. Leeks'te kalmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Kendisini kasabadan uzaklaştırdığı için minnettardım. Onu Leeks'te dolaşırken görmek zor olurdu.

Otelindeki restorana gittik ve bir fincan kahve içmek için oturduk. Öğle yemeği isteyip istemediğimi sordu ama çok fazla kalmak istemiyordum.

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu uzatmak istemiyorum. Sadece aklımdan neler geçtiğini bilmeni istiyorum."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Hayatım boyunca tek istediğim senin babam olmandı. Benimle gurur duyman için elimden gelen her şeyi yaptım çünkü sana daha yakın hissetmek istiyordum. Artık yapmak istemediğim halde oyunculuk kariyerine başladım çünkü bunun senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm. Yaptığım her şeyi senin mutlu olmanı istediğim için yaptım. Senin benim için aynı şeyi yapmayacağını bilmek kalbimi kırıyor. Her gün kendini seçtin."

"Bu adil değil, Aiden. Harika bir hayatın oldu çünkü senin oyunculuk sektöründe başarılı olman için mücadele ettim. Senin için çok uğraştım çünkü-"

"Çünkü sen de sektörün içinde olmayı arzuluyordun ve olabildiğince yaklaşmak için beni kullandın. Bunların hiçbirini benim için yapmışsın gibi davranma."

"Yani gerçekten bencil bir pislik olduğumu söylüyorsun, öyle mi? Gerçekten buna mı inanıyorsun? Beni yirmi üç yıldır hayatında tuttuktan sonra?"

Başımı salladım. "Senin ne olduğunu düşündüğümü anlatacak hiçbir kelimem yok. Sadece bunun bir parçası olmak istemediğimi biliyorum."

Yüzünü buruşturdu. "O zaman neden buraya geldin? Neden benimle

konuşmaya geldin?"

"Çünkü gözlerinizin içine bakmak ve kitabınızdan bir not aldığımı size açıkça söylemek istedim. Bu noktadan sonra kendimi seçiyorum. Aramızdaki bu ilişkinin sona erdiğini ve bunu uzatmak istemediğimi açıkça belirtmek istedim. Hayatına devam etmekte ve hayallerinin peşinden gitmekte özgürsün. Sadece artık hayallerinin gerçekleşmesi için beni kullanamayacaksın."

Böylece, beni büyüten, dünyaya getiren adamdan uzaklaşırken hayatımın en büyük sayfasını kapattım. Uzaklaşırken bile kalbim hâlâ ağırdı.

Kapanışın her zaman iyi hissettirmediği ortaya çıktı. Bazen, çok rahatsız edici bir şekilde son gibi hissettiriyordu.

44

Aiden

Babamla yüzleştiğimden beri HER PARÇAMDA bir tuhaflık hissediyordum. Kime başvuracağımı bilmiyordum, ama bir şekilde, belli bir kişi tam da en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkmayı biliyordu.

"Merhaba, kardeşim."

Damian Blackstone ön verandamda duruyordu, tamamen siyah giyinmişti.

Damian Blackstone nerede yaşadığımı nasıl öğrendi?

"Damian. Burada ne işin var?" Onu karşımda görünce afallayarak sordum. "Beni nasıl buldun?"

"Bana mezar kazıcı derler. İnsanlar hakkında bilgi toplamakta iyiyimdir," dedi spor çantasını omzuna atarken. "Birkaç günlüğüne boş odan var mı?" Hiç düşünmeden onu kucakladım. Homurdandı. "Sarılma olayı sadece Noel günü içindi."

"Evet, çok kötü şeyler yaşadım. Sarılmak işime yarayabilir."

"Tamam. Sadece bu seferlik." O da bana sarıldı ve bu rahatlık için minnettar oldum. Beni bıraktığı anda dimdik durdu. "Peki Wisconsin'de insanlar donmaktan başka ne yaparlar?"

"LOR PEYNIRI?" Damian yerel barın tezgahına oturduğumuzda sordu. "Kızarmış peynir mi?"

"Hiç lor peyniri yemedin mi?" Nefesim kesildi. "Hayatın sonsuza dek değişmek üzere. Bunlar şehirdeki en iyileri. Çiftlik sosunu da ev yapımı yapıyorlar. Güven bana, bu önemli."

Damian lor peynirini aldı ve parçalara ayırarak sağlam bir peynir çekme hareketi sergiledi. Sonra çiftliğe daldırdı ve ağzına attı. Biraz şaşırmış bir halde sandalyesine geri oturdu. "Vay anasını," diye inledi. "Yemeğinin içinde uyuşturucu olduğunu bilmiyordum."

"Ne diyebilirim ki? Birkaç şeyi iyi yapıyoruz. Bucks, lor peyniri ve Spotted Cow birası. Bu iyiliği başka hiçbir yerde bulamazsınız."

"İyiden bahsetmişken." Elini havaya kaldırdı. "Bu peynir toplarından ve Benekli İneklerden daha çok ihtiyacımız olacak, derhal."

Damian bana döndü ve ağzına birkaç lor peyniri attıktan sonra bana biraz daha ciddi bir bakış attı. Ellerini sildi ve bana doğru bakarken kaşlarını çattı. "Söylentilere göre baban bir pislikmiş."

"Nasıl öğrendin?"

"Hailee bana sosyal medya üzerinden ulaştı. Bir kardeşe ihtiyacın olabileceğini söyledi, ben de buradayım."

Tabii ki o yaptı.

"Tanıdığım en iyi insan o," diye itiraf ettim.

"Bu çok komik. O da senin için aynı şeyi söylemişti," dedi. "Baban için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar ileri gittiğini bilmiyorum.

bir sır."

"Başına gelen en iyi şeyi, yani annemi kaybedeceğini biliyordu. Bunca yıl sonra ortaya çıktı ki, onu yine de kaybetmiş."

"Karma yakalar, ne kadar uzun sürerse sürsün."

"Ondan nefret ediyorum. Yıllar boyunca Jake'le mücadele ederken beni izledi ve yine de bu seçimleri yaptı. Bu oyunculuk işini yapmamın tek nedeni o, çünkü onu gururlandırmak istedim. Hayatım boyunca onun biyolojik babam olmasını hayal ettim. Karakteristik özelliklerimizin uyuştuğunu uydurduğumu sanıyordum. Bunları düşündüğüm için deli olduğuma ikna olmuştum. Şimdi onu gördüğümde tek hissettiğim nefret."

"Anlıyorum dostum. Babam bir pislikti ve benimle akıl oyunları oynadı, ama Stella'yı bulmamı sağladı, bu yüzden ona da minnettarım, pislik herif."

"Siz ikiniz şimdi birbirinize daha mı yakınsınız?"

"Hayır, nalları dikti," dedi ölü gibi bir ifadeyle. "Oh,

kahretsin. Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Nereden bileceksin ki? Daha yeni tanıştık."

Damian'ın çok açık sözlü bir adam olduğunu anlamam uzun sürmedi. En iyi arkadaşı Connor'ın tam tersiydi. Yine de biraz daha Jax'e benziyordu. Üçü çok tuhaf bir çiftti ama bir şekilde birbirlerine uyuyor gibiydiler. Birbirlerini tamamen dengelediler.

Damian birasından bir nefes çekti. "Benim gördüğüm kadarıyla, eğer yaşlı adam nalları dikmeseydi, Stella'yla hiç tanışamayacaktım, bu yüzden eşit bir takas gibi geliyor. Pislik bir baba ölüyor ve sen de hayatının aşkına sahip oluyorsun, öyle mi? Beni de yaz."

Yaptığı yorumlar karşısında tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde oturdum.

Bana doğru baktı ve ağır bir iç geçirdi. "Çok karamsar oldum, değil mi? Stella her zaman kara mizahımın beni öldüreceğini söyler. En azından ölürsem, alt kattaki büyük odada babamın yanına gider ve ona

ne kadar büyük bir pislik olduğunu. En büyük pişmanlığım daha fazla insana siktirip gitmelerini söylememek."

Biraz kıskandım ve bardağımı havaya kaldırdım. "Duydum, duydum."

"Çoğu insan size zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini ve babanızı affetmeniz gerektiğini söyleyecektir. Ama sen benim tavsiyemi mi istiyorsun?"

"Ateş et."

"Siktir et onu. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ne iyiliğini, ne affediciliğini, ne de hayatındaki varlığını. O kendi yatağını yaptı ve şimdi içinde uyuyacak. Bir baba kanla tanımlanmaz, senin için doğru olanı yapan adamla tanımlanır. Yine de sana verdiği şeyler için ona sessizce teşekkür edebilirsin. Annen gibi."

İç çektim. O haklıydı. Eğer babamın yalanları olmasaydı, annem de olmazdı.

Alçak sesle ıslık çaldım. "Dünyanın en iyi annesine karşılık yalancı bir pislik mi?"

Damian biraz sırıttı ve ağzına biraz daha lor peyniri attı. "Eşit bir takas gibi geliyor."

Sandalyesinde kaykıldı ve şöyle dedi: "Gerçekten de. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da ailenin kan bağıyla değil, sadakatle ilgili olduğudur. Sizi seven ve zor zamanlarda bile dürüst olan insanlarla ilgilidir. Sizi kendinizin en iyi versiyonu haline getirmeye yardımcı olmak için her gün ortaya çıkan insanlarla ilgilidir. Bu, gerçek anlamda kendiniz olabileceğiniz ve bunun için utanmayacağınız bir yerde olmakla ilgilidir. Hayallere sahip olmak ve onları neşelendirecek insanlara sahip olmaktır. Kanın sudan daha kalın olduğunu söylerler, ama su aşağı inerken çok daha yumuşaktır. Sizi tazeler ve besler. Vücudunuz için iyidir, ruhunuz için iyidir. Sizi ağır hissettirecek şeyleri kabul etmeyin. Sadece ruhunuza iyi gelen sevgiyi kabul edin ve bu sevgiyi on katıyla geri verin."

"Sert ve soğuk olduğunu iddia eden bir adam için, kesinlikle iyi konuşmalar yapıyorsun."

"Çocuk sahibi olmak beni yumuşattı. Onlar için daha iyi bir adam olmak zorundaydım. Bu iş unvanıyla birlikte geliyor."

"Şanslı çocuklar."

"Şanslı Damian," diye düzeltti.

"Sanırım bir kardeşimin olması hoşuma gidecek."

"Çok fazla sinir bozucu bir pislik değilsin, bu yüzden bu ferahlatıcı."

"Beni kontrol etmek için buraya kadar geldiğine hâlâ inanamıyorum."

"Biz bir aileyiz. Aileler böyle yapar. Birbirimize göz kulak oluruz. Peki"-ellerini birbirine vurdu ve sırıttı-"senin bu özel hanımınla ne zaman tanışacağım?"

"Ailesinin yanında. Annesi ve babası onu sinemaya davet etti. Burada işimiz bittikten sonra. Eğer istersen bir konuda yardımını alabileceğimi umuyordum."

"Aklında ne var?"

45

Hailee

Ailemle geçirdiğim FİLM GECELERİ en sevdiğim şeylerden biriydi. Babamın film boyunca konuşması ve sanki annem ve ben neler olup bittiğini ondan daha iyi biliyormuşuz gibi filmle ilgili sorular sorması dışında. Annem her seferinde ona patlamış mısır fırlatır ve susmasını söylerdi.

"Laurie'nin evi sattığını duydun mu?" Annem film bittikten sonra bana sordu. Son birkaç hafta çılgınca geçmişti. Aiden yakında Los Angeles'a dönüyordu, bu da kalbimi biraz kırdı ve Laurie'nin tüm dünyası alt üst olmuştu.

"Öyle mi?"

"Evet. Zamanının geldiğini düşündü. Samuel ona kalabileceğini söyledi ama o yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu hissetti. Bunu anlayabiliyorum. Bu da beni bir sonraki konuya getiriyor." Annem babamın elini kendi elinin içine aldı ve bana doğru gülümsediler. "Fırınımız son birkaç yılda çok büyüdüğü için

Yıllar içinde hayal ettiğimizden çok daha fazla para kazandık. Bu yüzden evimizi de satmaya ve hayalimizdeki evi almaya karar verdik."

"Ne?!" Nefes nefese kaldım, şok olmuştum. "Bu evi mi satıyorsun?" Nedenini bilmiyordum ama bu gerçek gözlerimi yaşarttı. Annem bana vermek üzere bir mendil hazırlamıştı bile. Onu aldım ve gözyaşlarımı sildim. Şu anda beni büyüten evde oturuyordum. Bildiğim tek ev orasıydı. O dört duvar, o çatı, o kapılar ve pencereler... hepsi hayatımın hikayesini anlatıyordu. O evde en iyi arkadaşımla tanıştım. Benim insanımla. Aiden'ımla.

Oturma odasında etrafıma bakındım ve taşan gözyaşlarımı silmeye devam ettim.

"Sorun değil," dedi babam, dizime rahatlatıcı bir el koyarak. "Bu konuda hissetmen gereken her şeyi hisset."

"Sadece... İkiniz adına da mutluyum. Bu iyi bir şey. Burası bizim pek çok hikâyemizi barındırıyor. Sadece düşünmek garip-"

Düşüncemi tamamlayamadan kapının çalındığını duydum.

Dik oturdum. "Burada birinin olması mı gerekiyordu?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır..." Annem babama baktı. "Birini mi davet ettin?"

"İnsanları sevmediğimi biliyorsun," diye şaka yaptı babam. "Ama ses senin yatak odandan geliyor gibi, Hailee."

Garip.

Üçümüz de koltuklardan kalkıp neler olduğunu öğrenmek için yatak odama yöneldik. Işığı açar açmaz penceremin önünde duran bir yabancının kapıyı çaldığını gördüm.

Şaşkınlıkla pencereye doğru yürüdüm, ama o mavi gözleri gördüğümde yabancının çok tanıdık olduğunu hissettim. Bana yarım yamalak sırıttı ve pencereyi açmam için eliyle işaret etti. Babama dönüp baktım, o da omuz silkti.

"Aç şunu. Ben senin arkandayım," dedi babam, bana güven vererek.

Kapıyı açtım ve adam elini bana doğru uzattı. "Bu pencere hakkında çok şey duydum. Sen Hailee olmalısın. Ben Damian. Aiden'ın kardeşi."

Tabii ki öyleydi. Dikkat çekici bir şekilde Aiden'a benziyordu. Mavi gözleri onu ele vermeliydi. Elini sıkmak için uzandığımda rahat bir nefes aldım.

"Tanrım, merhaba. Sizinle tanıştığıma memnun oldum... penceremde."

Hafifçe kıkırdadı. "Aiden'ı görmek için şehre geldim. O ve annesiyle birlikte onun evinde kalıyorum. Bana senin ve onun birbirinizi görmek için pencerelerden nasıl tırmandığınızı anlattı." Göz ucuyla yanımdan geçip annemle babama doğru başını salladı. "Siz Hailee'nin ailesi misiniz?"

"Öyleyiz," dedi annem.

"Küfür için özür dilerim hanımefendi," dedi Damian. Bana geri döndü. "Her neyse. Bu pencerelerden eğildiğiniz için bel ameliyatı olmanıza gerek kalmamasına şaşırdım. Neredeyse sıkışıyordum ama Los Angeles'a dönmeden önce yeni baldızımla tanışmak istedim."

"Oh, hayır. Aiden ve ben evli değiliz. Sadece çıkıyoruz."

Damian bir kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin? Çünkü tam şurada diz çökmüş, bu gerçeğin bir an önce değişmesini uman bir adam var." Arkasını işaret etti ve elinde bir kutuyla tek dizinin üzerine çökmüş Aiden'ı gösterdi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Daha fazla gözyaşı dökmüştüm ama bunlar mutluydu.

Damian pencereden geçmeme yardım etmek için elini bana doğru uzattı. Beni yüzünde kocaman bir gülümseme olan Aiden'ın yanına götürdü. O gülümseme kalp atışlarımı kontrol ediyordu.

"Hey, sen," diye fısıldadı.

"Hey, sen," diye karşılık verdim, onun önüne geçerek.

"Biliyorsunuz, bu konuşmayı yıllar boyunca defalarca prova ettim ama gerçekten yapmak başka bir şey." Aiden gergin bir şekilde gülerken

kutu elinde sallandı. Yüzük kutusu. Yüzük. Hayatımda gördüğüm en güzel yüzüktü.

Gözyaşlarım akmaya devam ederken konuşmaya devam etti. "Hailee Jones, sen benim insanımsın. Kadere inanmamın, aşka inanmamın sebebi sensin. Hayatımda pek çok farklı karakteri canlandırdım ama şimdiye kadar oynadığım en iyi başrol, senin en iyi arkadaşın olma ayrıcalığına sahip olduğum roldü. Sen benim sabah kahvem ve gece viskimsin. Sen benim Tom'umun Jerry'sisin. Her gece beni eve götüren kuzey yıldızımsın. İnsanların aşık olman gerektiğini söylediklerini biliyorum, ama gerçek şu ki, ben sana aşık olarak doğdum. İlk nefesimi aldığım andan itibaren kalbim seni arzuladı. O yüzden evlen benimle, Hailee. İyi yanlarımla da evlen, kötü yanlarımla da. Kendime olan güvenimle ve güvensizliğimle evlen. Evlen benimle. İyisiyle kötüsüyle her şeyimle evlen ve ölene kadar seni daha çok sevmenin mutluluğunu yaşat bana. Benimle evlenir misin?"

Kendimi onun seviyesine indirdim, karlı çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine, hemen yanına oturdum. Ellerimi yanaklarına koydum ve gülümsedim. "Evet." Bu şimdiye kadar söylediğim en kolay evetti. Aiden tarafından sevilmek bir hediyeydi. Aiden Walters bir kadının asla tam anlamıyla unutamayacağı türden bir adamdı. Onun sevgisiyle, onun kalbiyle bana ikinci bir şans verilmişti ve hayatımın geri kalanında onun kalbinin benim korumamda kalacağına yemin ettim.

Ailelerimiz arkadan tezahürat yaparken onu uzun uzun ve sertçe öptüm. Annem ve babam kendi fotoğraflarını çekerken Laurie'nin elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Evlenme teklifinin tam da ona ilk aşık olduğum yerde gerçekleşmesi kısmet gibi gelmişti.

Aiden Walters'la evlenecektim ve o sonsuza dek benim olacaktı.

Benimle evlenecekti ve ben de her zaman onun olacaktım.

İkimiz de yaşadığımız sürece.

"Hayatımızın geri kalanında düğün planlamasının pasta tatlarını denediğimiz kısmında yaşayabilir miyiz?" Sekiz farklı pasta örneğinin önünde otururken Aiden'a sordum. Pasta seçmenin düğün planlama sürecinin en sevdiğim kısmı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Parmağını çikolatalı tereyağlı kremaya batırdı ve ağzına soktu. "Bence bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

"Şimdi, bu bir portakal kabuğu kreması. Kek, limon kabuğu rendeli beyaz bir kek. Kendimi övmek gibi olmasın ama muhteşem bir şey," dedi annem denememiz için bir parça daha pasta getirirken. Son iki saattir Hailee's Bakery'de oturmuş pasta deniyorduk ve ben bundan hiç şikâyetçi değildim.

Annemin düğün için tatlıları denetlemesi ve Laurie'nin zarif yemeklerden sorumlu olması bana çok heyecan verici geldi. Her iki dünyanın da en iyisiydi. Annelerimiz kendi alanlarında ustaydı ve Aiden'ın ve benim düğünümüz için en iyilerini ortaya koyuyorlardı.

Aiden ve ben portakal kabuklu pastadan biraz aldık ve hep birlikte inledik.

"Kutsal," diye inledi Aiden, coşkuya kapılırken gözlerini kapattı.

"İşte bu o." Başımı salladım. Aiden'a baktım. "Bu o değil mi?"

"Bu kesinlikle o. Penny, bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama yaptığına çok sevindim. İşte bu."

Annem kulaktan kulağa sırıttı. "İnan bana, zaten biliyordum."

Aiden annesine yavru köpek gözleriyle baktı. "Daha emin olabilmemiz için arkada başka numuneleriniz var mı acaba?"

"Sanırım sizin için birkaç ısırık daha alabilirim." Mutfağa yöneldi, Aiden ve beni kek cennetinde bıraktı, daha önce bitirmediğimiz tüm lokmaları bitirdik.

Yemek yerken telefonum yeni bir e-posta ile çaldı. Açmaya gittim ve anında gözlerim doldu.

"Ne oldu?" Aiden yüz ifademden endişelenerek sordu.

Bir sonraki kelimelerimde boğulurken ona döndüm.

"İçeri girdim." "Ne?"

"Chicago'daki Adler Üniversitesi'nde psikoloji yüksek lisans programına girdim," diye nefes aldım kalbim göğsümde çılgınca çarparken.

"Vay anasını!" Aiden oturduğu yerden sıçrayarak konuştu. Birkaç saniye içinde beni sandalyemden çekip aldı ve kendi etrafımda döndürmeye başladı. Beni yere bıraktığı anda kendi gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. Çünkü ben ağladığımda, o da ağlıyordu. Ben kutladığımda, o da kutladı.

"Bunu sen başardın Jerry!" dedi ve beni hayatımın en güzel kucaklamasına çekti. "Bunu senin sıkı çalışman başardı. Seninle çok gurur duyuyorum."

Annem elinde iki dilim pastayla çıkageldi ve duygularımızı görünce durakladı. "Neler oluyor?"

"Hailee Adler'de yüksek lisans programına kabul edildi," dedi Aiden sesinde büyük bir neşeyle.

Annem heyecanla bağırırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! Arkaya gidip bütün pastayı getireyim. Karl! Ofisten çık! Kutlama yapıyoruz!"

Babam hemen dışarı çıktı ve ona haberi verdiğimizde o da sevinçten zıplamaya başladı. Aiden beni bıraktığında babamın kollarına düştüm. Bana aşkın neye benzediğini, nasıl bir his olduğunu öğreten ilk adamdı.

"Senden ve yeteneklerinden hiç şüphem yoktu. Seninle gurur duyuyorum Sindirella," diye fısıldadı alnımdan öperken. "Seni sonsuza dek seviyorum."

"Seni bundan daha uzun süredir seviyorum."

46

Aiden

Bir Yıl Sonra

Panik atak geçirmiyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse, uzun zamandır panik atak geçirmemiştim. Hailee mutluluğuma giden yolları keşfetmeme yardımcı olduğundan ve terapiye başladığımdan beri. Yardım almanın beni daha mutlu bir hayata götürebileceği ortaya çıktı.

Ve hayatım her geçen gün daha da mutlu bir hale geliyordu.

O sabah, hayatımda hiç hissetmediğim kadar sakin hissediyordum. Düğünümün olduğu gündü. En yakın arkadaşıma bakıp "Evet" dediğim gündü ve hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Hailee'yi sevmek hayatımın sonuna kadar yapacağım bir şeydi ve ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde koridorun sonuna geldiğimizde ona bu iki kelimeyi söylemek bir onur gibi geliyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi Damian, soyunma odasında beklerken yanıma gelerek. Tören her an başlayabilirdi ve en yeni üç erkek kardeşim sağdıç olarak yanımdaydı. Connor, Jax ve Damian benim için anında kardeş oldular. Onlar ailenin tanımıydı ve beni kollarını açarak karşıladılar.

Damian papyonumu düzeltti ve ben de gülümsedim. "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Sırtımı sıvazlamadan önce "Genetik olmalı," diye şaka yaptı.

"Pekâlâ Connor, Jax, fotoğrafçı hepinizi koridorda bekliyor," dedi annem soyunma odasına girerken. Bizi gördüğü anda gözleri doldu. "Yakışıklı, yakışıklı adamlar," diye bahsetti. Connor ve Jax fotoğraf çektirmek için dışarı çıkarken annem Damian ve bana doğru yürüdü. Parmak uçlarında durup benim yanağımı öptü ve sonra Damian'a dönüp ellerini onun yanaklarına koyarak öptü. "Harika görünüyorsun oğlum."

Damian sert bir adamdı. Çok fazla duygu göstermezdi ama o anda gözyaşlarının eşiğinde olduğunu düşündüm.

"Ne oldu?" Annem ona sordu.

Yarım bir gülümseme belirirken başını hafifçe salladı. "Yok bir şey. Sadece... Bana oğlum dedin."

"Evet. Sen benim için busun."

Boğazını temizledi ve daha dik durdu. "Bunu hep istemiştim." "Neyi istemiştin?"

Burnunu çekti, güçlü kalmaya çalışıyordu. "Bir anne."

Annem gülümsedi. "Her zaman Aiden'ım için bir oğul daha istemişimdir, bu yüzden bence mükemmel oldu. Jax ve Connor'la birazdan fotoğraf çektirmek için dışarıda buluş, tamam mı?" Odadan çıkmadan önce Damian'ın yanağına bir öpücük daha kondurdu.

Kardeşime bakarken sırıttım.

Yüzünü buruşturdu ve gözyaşlarını sildi. "Birine ağladığımdan bahsedersen taşaklarına yumruğu yersin," diye homurdandı.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Sırrın benimle güvende."

Connor ve Jax'le fotoğraf çektirmek için odadan çıkmadan önce sırtımı bir kez daha sıvazladı ve beni kendimle ve düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Aynanın karşısında durmuş, takım elbisemi düzeltiyor ve hayatımın en önemli anına dakikalar kaldığını düşünüyordum.

"İyi görünüyorsun," dedi biri arkamdan. Döndüğümde Karl'ın smokiniyle orada durduğunu gördüm.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Bu yaşlı adam nasıl temizleneceğini iyi biliyor." Bana doğru yürüdü ve başparmağını burnuna sürttü. "Gergin misin?"

"Hiç de değil. Sadece hazırım."

Gülümsedi. "Penny'yle evlendiğim gün ben de böyle hissetmiştim. Sadece hazır. Evleneceğiniz kişiyle evlendiğinizi bildiğinizde, üzerinize bir sakinlik gelir." Saatine bir göz attı. "Hailee'nin yanına gidip onu koridorda yürütmek için hazırlanmalıyım ama hemen uğrayıp kızımı evlendirecek daha iyi bir adam düşünemediğimi bilmeni istedim. Onu nasıl sevdiğini gördüm ve bu seni daha çok sevmeme neden oluyor. Kayınpederin olmak benim için bir onurdur, ama istersen bana her zaman baba diyebilirsin."

Damian gibi ağlamama saniyeler kalmıştı. Bir kalbin her geçen saniye daha fazla mutluluk hissedebileceğini kim bilebilirdi?

Karl beni sıkıca kucaklamadan önce omzumu okşadı. "Seni sonsuza dek seviyorum oğlum."

Büyürken Hailee'ye söylediğini duyduğum o sözü kullandı. Kelimeler boğazımda düğümlendi ama onları çıkarmayı başardım. "Seni bundan daha uzun süredir seviyorum," diye cevap verdim.

Hailee

Hayallerimin erkeğiyle hayallerimin düğününü yaptım. Aiden ve benim birbirimize duyduğumuz aşkı kutlamak için daha iyi bir yol düşünemezdim. Sevgi, kahkaha ve neşe dolu bir geceydi. Herkesin benim sonsuza dek mutlu olmama tanıklık etmek için etrafımda toplanmasını izlemenin çok ferahlatıcı ve sağlıklı bir yanı vardı. Hiç o akşam hissettiğim kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Şampanya tüm gece boyunca döküldü ve şarkı söyleyip dans ederken herkes kıkırdama krizine girdi. Bay Lee törene oğlu Lin'i de getirmişti. Lin altmışlı yaşlarının ortasındaydı ve babasının işini devralmak üzere Leeks, Wisconsin'e taşınmayı düşünüyordu. Çok şık ve nazik bir adamdı ve bütün geceyi Laurie'ye iltifat ederek geçirmesi dikkatimden kaçmadı.

Aiden ve ben yavaşça dans ederken, dans pistine doğru ilerleyen Lin ve Laurie'ye de elimle işaret ettim. "Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Annesine baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Anneme mi asılıyor?" diye sordu tetikte. "Gidip onu durduracağım."

Geri çekilmeden önce onu daha sıkı kavradım. "Kesinlikle yapmayacaksın. Ona bir bak. Mutlu görünüyor."

Aiden homurdandı. "Evet, öyle. Ama elleri biraz daha aşağı inerse, onları koparacağım."

Aşırı korumacı oğul tam güçteydi. "Saçmalıyorsun."

"Ama yine de benimle evlendin," diye şaka yaparak burnumu öptü. "Hey, benimle bir şeyler yapmak ister misin? Buradan gitmek ister misin?"

Gözlerimi kıstım. "Düğünümüzden mi?"

Başını salladı. "Eminim kimse gittiğimizi fark etmez. Herkes şampanya sarhoşudur. Ayrıca, seninle bir yerlere gitmek istiyorum. Güzel olacağını düşünüyorum. Sadece evet de?"

Etrafıma bakındım, derin bir nefes aldım ve omuz silktim.

"Evet." O nereye giderse ben de peşinden gidecektim.

Elimi tuttu ve kimse bizi fark etmeden bir arka kapıdan sıvıştık. Ardından, tertemiz gökyüzünün altında Pırasa sokaklarında yürümeye başladık. Güzel bir geceydi ve hava, pahalı bir smokin ve göz alıcı bir gelinlikle gezinmek için mükemmelden de öteydi.

Hedefimize ulaştığımızda, kalbim neredeyse dudaklarımdan daha fazla gülümsedi.

Bizi büyüten iki evin arasındaki noktada durduk.

Her iki evin önünde de satılık levhaları duruyordu ve ailemiz eşyalarının çoğunu evlerden taşımıştı.

Aiden beni iki çocukluk penceremizin arasındaki boşluğa götürürken, "Kısa bir süre sonra bu evler başkalarının anılar yaratacağı yerler olacak ama belki yıldızları sayarak son bir gece geçirebiliriz diye düşündüm," diye açıkladı.

Bu adama duyduğum sevgi eşsizdi.

Ağaçların arasına uzandık ve ben de ona iyice sokuldum. Beni kendine yakın tuttu ve gökyüzünü işaret etmeden önce çenemi öptü. "Bir... iki... üç..."

EPİLOG

Hailee

Üç Yıl Sonra

"KENNEDY VE AALIYAH, ikinizin de görüşlerine acilen ihtiyacımız var. Stella ve Hailee önyargılı olacakları için bu işe dahil olamazlar." Aiden oturduğu ağaç kütüğünden zıpladı ve biz kadınların çocuklarla takıldığı ön bahçeye doğru koştu. Üç kız bana bebek beklerken nelere dikkat etmem gerektiği konusunda notlar veriyorlardı, çünkü benim de bir bebeğim olacaktı.

Damian kardeşini takip ederek bize doğru yürüdü.

İki adam yan yana duruyordu, Aiden Damian'ın birkaç santim üzerindeydi. Kollarını senkronize bir şekilde kavuşturdular ve aynı anda burunlarını oynattılar. Mavi gözleri şafak vaktindeki denizle eşleşti ve uyum içinde boğazlarını temizlediler. Onlar kardeşti, tamam. Bundan kaçış yoktu. Uyumlu tavırlarını keşfetmek benim ve Stella'nın en sevdiği eğlencelerden biriydi.

Damian, "Sabahtan beri bu konuda ileri geri konuşuyoruz ve sizin oyunuza ihtiyacımız var," diye açıkladı.

Kennedy bir kaşını kaldırdı. "Soru nedir?"

"Kim daha yakışıklı, Damian mı ben mi?" Aiden sordu.

Damian, "Bu adil değil, Aiden Aaliyah'ın koridor geçiş kartıydı," diye araya girdi. "Kimi seçeceğini zaten biliyorsun. Bu adil bir çalışma değil."

Aaliyah kaşlarını çattı. "Biliyor musun... onunla ne kadar çok takılırsam, o kadar köşeli oluyor ve şimdi küçük bir kardeş gibi hissediyor, bu yüzden bunun düşüncesi..." Tiksintiyle ürperdi.

Sırıttım. "İşte bu yüzden idollerinizle tanışmamanız gerektiğini söylüyorlar. Sonunda hep hayal kırıklığına uğrarsın."

"Yani benim daha çekici bir kardeş olduğumu mu söylüyorsun?" Damian bir kaşını kaldırarak sordu.

Kennedy, "Aslında ikiniz de aynı derecede iğrençsiniz," dedi.

Aaliyah, "Evet, sanki Tanrı boya fırçasını almış, siyah mürekkebe batırmış ve bir şaheser yapmak yerine iki çubuk figür çizmiş ve 'meh bu iş görür' demiş gibi," diye ekledi.

"Kesinlikle! Sanki ikinizin yaratıldığı gün tembellik etmiş gibi," diye onayladı Kennedy.

Aiden suratını astı. "Jax ve Connor, eşleriniz zorba."

Jax, Connor'la birlikte arazinin arka tarafında oltalarıyla otururken, "Şımarık cevaplar istemiyorsanız aptalca sorular sormayın," diye bağırdı. Michigan Gölü'nün hemen kıyısındaydık ve 4 Temmuz'u kutluyorduk.

Bir süredir Leeks'te hayalimizdeki mülk üzerinde çalışıyorduk. Evimizi inşa etme fikrini ortaya attığımda, Aiden bu konuda çok heyecanlıydı. Sözleşmesi gereği tamamlaması gereken son bir Superman filmi daha vardı ama sonra benimle ve yolda olan bebeğimizle birlikte tam zamanlı olarak Leeks'e taşınacaktı.

Filmlerin hepsi büyük başarı elde etmişti, ki bu şaşırtıcı değildi. Aiden yaptığı her şeyde dikkat çekiciydi. Ama oyunculuk tutkusu yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. Babasının hayatından çıkmasına izin verdiğinde, sanki o da hiçbir zaman kendisine ait olmayan bu rüyadan vazgeçebilirmiş gibi hissetti.

Üniversiteye gitti. Hala tam olarak ne yapmak istediğini, ne olmak istediğini anlamaya çalışıyordu ama bunun ona verdiği mutluluğu sevdim -Olasılıklar. Dünya muhtemelen başarılarla dolu oyunculuk kariyerinden vazgeçtiği için onun deli olduğunu düşündü ama bu asla onun hayali değildi. Samuel'in hayaliydi. Sıfırdan inşa ettiğimiz yeni geleceğimizin olasılıkları hakkında konuşurken Aiden'ın gözlerindeki sevinci görebiliyordum.

Akşam karanlığı çöktüğünde annem, babam ve Laurie yemek pişirmek için bize geldiler. Daha sonra Kate ve Henry de geldi. Bay Lee bile bir tabak barbekü ve göl kenarında havai fişek gösterisi için geldi. Bay Lee kısa bir süre önce kasabaya taşınan oğlu Lin'i de getirmişti. Laurie'yi daha önce güldüğünü hiç görmediğim kadar güldürüyor gibiydi. Aşk romanı seven kalbim, aralarında bir aşk bağı olabileceğini kuvvetle umuyordu. Laurie sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyordu ve Lin'in onu güldürme şekli bana belki de Lin'in onu bu yola sokabileceğini düşündürdü.

Aiden ve ben sevgiyle kuşatılmıştık ve dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordum. Yazları ziyarete geldiklerinde çocuklarımızın kuzenleriyle birlikte gölde koşturmalarını sabırsızlıkla bekliyordum. Damian sadece yazları gelebileceğini çünkü Wisconsin'de kışların deliler için yaratıldığını söyledi. Yeterince makul.

Şanslıydık ki, inşaatçılar henüz sonsuza dek evimiz olma sürecindeyken küçük bir toplantı yapmamıza bile izin verdiler, ancak Wisconsin'deki göl kıyısında havai fişek gösterileri eşsizdi.

Ev bitmeye yakın bile değildi. Sadece temeli atmıştık. Kemikler oradaydı, sıra ete kemiğe bürünmeye gelmişti. Duvarlar, çatı ve tuğla taşlarla birlikte yalıtımın da yapılması gerekiyordu. Ne kadar zaman alacağı konusunda çok endişeli değildim. Aiden ve benim sağlam bir temelimiz vardı. Diğer her şey olması gerektiği gibi yerine oturacaktı.

Havai fişekler başladığında herkes renk cümbüşünü izlemek için suya koştu. Aiden ve ben hariç herkes.

Elimi tuttu ve beni evimize götürdü. Beni bir gün çocuklarımızla birlikte milyonlarca anı biriktireceğimiz oturma odamıza götürdü. Yere uzandık ve gökyüzüne doğru baktık, çünkü henüz görüş açımızı engelleyen bir çatı yoktu. Gökyüzü renkten renge girerken, kalbim yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir sevinçle patladı.

Aiden elimi kendi elinin içine aldı. Gökyüzünü işaret ederek, "Yıldızlara bak, Hails," diye fısıldadı.

Başımı ona doğru eğdim ve gülümsedim. Benim Tom'um. Sevgilim. En iyi arkadaşım. "Evet," dedim, ona sarıldım, sıcaklığını ve sevgisini hissettim. "Yıldızlara bak."

Aiden

Dört Yıl Sonra

"BABA! Bak! Annenin sırası!" DJ sahneyi işaret ederek söyledi. DJ, Damian Junior'ın kısaltmasıydı; adını hayatıma giren ve bana aile olmanın ne demek olduğunu gösteren kardeşimden almıştı. Damian'ın uzun yıllar boyunca hayatımda olmasından dolayı kendimi aldatılmış gibi hissediyordum, ama bana hayatımızın geri kalanında birbirimizin canına okuyacağımızı söylemişti, bu yüzden bu umut vericiydi.

"Evet, şunun gidişine bakın!" Bebek Luna'yı kollarımda tutarken sol elimle sahneyi işaret ettim. Henüz dört aylıktı ve salonda etrafımızı saran onca gürültüye rağmen derin bir uykudaydı. DJ ve benim yanımda tüm aile üyelerimizle dolu olan koltuklara baktım. Damian, Connor, Jax ve ekiplerinin hepsi tören için gelmişti.

Kutlama. Kate, Bay Lee, annem ve Hailee'nin ailesiyle birlikte. Çok neşeli bir gruptuk ve Hailee'nin en büyük hayranlarıydık.

Hoparlörden "Doktor Hailee Jones-Walters" diye seslenildi. Hailee, Psikoloji Doktoru diplomasını almak üzere sahneye çıkarken, üç sıra halinde oturanlar ellerinden geldiğince yüksek sesle tezahürat yapmaya başladılar. Yıllar ve yıllar süren sıkı bir çalışmanın ardından Psikoloji Doktoru derecesini almıştı.

Diplomasını alırken yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu. Bize doğru döndüğünde diplomayı havaya kaldırdı ve kulaktan kulağa sırıttı.

"ILY," diye seslendim ona.

"ILYT," diye karşılık verdi.

Hayatımın aşkına bakarken gözlerim buğulandı. Yıldızlar bizim için aynı hizaya gelmediğinde bile, kendi galaksimizi yarattık. Kendi sonsuza dek mutlu sonumuzu. Hailee Jones olağanüstü bir varlıktı. Mükemmel bir eş, mükemmel bir anne ve mükemmel bir arkadaştı. Tüm bunların ötesinde, artık benim hayatımı kurtardığı gibi pek çok insanın hayatını kurtaracak bir doktordu.

Yanımda o güçlü kadın olmasaydı hayatımın bu kadar harika olmayacağını rahatlıkla söyleyebilirim. İllüstrasyon ve animasyon diplomalarımı aldığımda yanımdaydı. Hala eğlence alanında olmak istediğim ortaya çıktı, ama oyunculuk şeklinde değil. Çizim ve illüstrasyon aşkıma geri döndüm, bu da benim için bir olasılıklar dalgası açtı. Hailee kendimi arayışım boyunca benim en büyük amigom oldu. O benim hayatımdaki en parlak yıldızdı. O benim kuzey yıldızımdı ve beni defalarca eve götürdü.

Hayatında yaptığı her şeyde muzafferdi. Hedefleri her zaman sonuca ulaştı çünkü vazgeçmek asla bir seçenek değildi. O benim kalbim, ruhum ve en iyi arkadaşımdı. Onun başarısıyla duyduğum gurur sonsuzdu. Onun parlayışını izlemek benim için bir armağan ve dünyanın en büyük ayrıcalığıydı.

Ve oh, ne kadar da parlıyordu.

BRITTAINY CHERRY'NİN BÜLTENİ

Brittainy Cherry'den yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak ister misiniz? Bültenine bugün kaydolun!

Haber Bülteni: BCherry Books Bülteni

PUSULA SERİSİ

HEPSI BAĞIMSIZ ROMANLAR! BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Kuzey Yıldızları'nı beğendiyseniz, geri dönüp seriyi baştan okuyabilirsiniz!

Jax & Kennedy'nin hikayesi Güney Fırtınaları'nı

okuyabilirsiniz. Ardından Doğu Işıkları, Connor & Aaliyah'ın

hikayesi.

Damian ve Stella'nın hikâyesi Western Waves'i de okuyabilirsiniz.

ELEMENTLER SERİSİ

HEPSI BIRBIRINE BAĞLI KARAKTERLER IÇERMEYEN BAĞIMSIZ ROMANLAR!
BUGÜNÜN KEYFİNİ ÇIKARIN!

Biraz daha kızgınlık mı arıyorsunuz? Tam burada bulacak ve Element Serisinin erkeklerine aşık olacaksınız! Elements Serisi Koleksiyonunun tamamını Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak buradan indirebilirsiniz: Elements Serisinin Tamamı

Ya da kitapların her birine ayrı ayrı ulaşabilirsiniz (Hepsi tek başına ve Kindle Unlimited'ta ücretsiz): Soluduğu Hava

High & Lo Arasındaki Ateş

Sessiz Sular

Bizim Yerçekimimiz

AYRICA BRITTAINY CHERRY TARAFINDAN

Sanat ve Ruh:

Genç Yetişkin

Romantizmi

Tamamen Saçma, Uydurma Noel İlişkimiz: Bir Tatil

Romantizmi

Aradaki Boşluk: Çağdaş

Bir Romantizm

Bay Daniels'ı seviyorum:

Parmaklıklar Ardında Bir Öğrenci

Öğretmen Romantizmi :

İkinci Şans Romantizmi

Rezalet: Küçük

Kasaba Romantizmi

Eleanor & Grey:

İkinci Şans Romantizmi Landon &

Shay Birinci Bölüm:

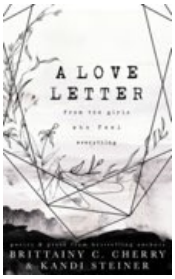
Düşmanlardan Aşıklara Bir Romantizm

Landon & Shay İkinci

Bölüm: Düşmandan Sevgiliye

Bir Romantizm

BRITTAINY CHERRY TARAFINDAN YAZILAN DİĞER KİTAPLAR

Her Şeyi Hisseden Kızlardan Bir Aşk Mektubu

Çok satan yazarlar Brittainy C. Cherry ve Kandi Steiner ilk kez duygusal bir şiir ve düzyazı derlemesinde bir araya geliyor. İki yıldan uzun bir süre boyunca yazılan ve toplanan Her Şeyi Hisseden Kızlardan Bir Aşk Mektubu, her türlü duyguyu kayıtsızlığın ötesine geçiren modern bir dünyada iki kadının duygularının samimi, dürüst ve ham bir derlemesi.

Aşk, değer, kayıp ve umut temalarını ele a l a n Her Şeyi Hisseden Kızlardan Bir Aşk Mektubu, bir keşif ve iyileşme yolculuğu.

"Bizler her şeyi hisseden kızlarız.

Ve bu da bizim aşk mektubumuz. Size, onlara, bize, dünyaya, hiç kimseye. İster her şeyin mükemmel olduğu en parlak, en güneşli gün olsun, ister hayatın dayanılmaz göründüğü en karanlık, en kasvetli yağmur gecesi - biz bunu yaşadık, hayatta kaldık ve her bir mutluluk dolu, acı dolu saniyeyi hissettik.

İşte hisleri kucaklamaya, kalplerinin nasıl attığını dinleyen ve başkalarına da aynı hisleri hissedip hissetmediklerini sormaktan korkmayan cesur ruhlara. Kızlara, erkeklere, bazen paylaştığımız ve çoğu zaman gizlediğimiz aşka.

Ve her şeyden öte, Okuyucu - işte sana."

YAZAR HAKKINDA

Brittainy Cherry ilk nefesini aldığından beri kelimelere aşık. Carroll Üniversitesi'nden tiyatro sanatları alanında lisans ve yaratıcı yazarlık alanında yan dal derecesiyle mezun oldu. Senaryo yazmayı, oyunculuk yapmayı ve dans etmeyi seviyor - tabii ki kötü bir şekilde. Kahve, chai çayı ve şarap, her insanın katılması gerektiğini düşündüğü üç şeydir. Cherry Milwaukee, Wisconsin'de yaşıyor. Milyonlarca ayak işi yapmadığı ve hikayeler hazırlamadığı zamanlarda, muhtemelen sevimli evcil hayvanlarıyla oynuyordur.

BRITTAINY ILE BAĞLANTI KURUN:

BÜLTEN: BCherry Books Newsletter
FACEBOOK: facebook.com/brittainycherry
BOOKBUB: BookBub Güncellemeleri
INSTAGRAM: Instagram.com/bcherryauthor
TWITTER: twitter.com/brittainycherry WEB
SİTESİ: www.bcherrybooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.